

KuŖaktan KuŖaęa Sendikal Hatıralar

Kuşaktan Kuşağa Sendikal Hatıralar

Yayın hakları Eğitim-Bir-Sen'e aittir.

Eğitim-Bir-Sen Yayınları : 114
EĞİTİM-BİR-SEN ADINA SAHİBİ
Ali YALÇIN / Genel Başkan

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Şükrü KOLUKISA / Genel Başkan Yardımcısı

YAYIN KURULU

Ali YALÇIN

Latif SELVİ

Ramazan ÇAKIRCI

Muammer KARAMAN

Şükrü KOLUKISA

Hasan Yalçın YAYLA

Atilla OLÇUM

TASARIM

Caner KAÇAMAK

BASKI

12.000 Adet

BASKI TARİHİ

Ocak 2021 1. Baskı

ISBN: 978-625-7955-07-2

EĞİTİM-BİR-SEN GENEL MERKEZİ

Zübejde Hanım Mahallesi Sebze Bahçeleri Caddesi No: 86 Altındağ/ ANKARA

Tel: (0312) 231 23 06 - Faks: (0312) 230 65 28

e-posta: ebs@ebs.org.tr

www.ebs.org.tr

EĞİTİM-BİR-SEN'İN ÜCRETSİZ YAYINIDIR.
PARAYLA SATILAMAZ.

DÜZENLEME KURULU

Latif SELVİ

Ramazan ÇAKIRCI

Mithat SEVİN

Şükrü KOLUKISA

Hasan Yalçın YAYLA

Atilla OLÇUM

JÜRİ

Prof. Dr. Ramazan KAPLAN

Dr. Necmettin TURİNAY

Şaban ABAK

Necmettin EVCİ

İÇİNDEKİLER

Takdim	1
Önsöz	7
1. BÖLÜM DERECEYE GİREN ESERLER	11
Safvet Kasrında Bir Hasbi Münadi / Yaşar BAYAR	13
“İz” / Yunus LAÇIN	19
Su Da Susuzları Arar / Memet DEMİRCİ	26
Geçmişle Yolculuk / Kevser TEKİN	32
Ortak Şuurun Gücü; Sendikal Mücadele / Vedat SAĞLAM	37
2. BÖLÜM YAYINLANMAYA DEĞER BULUNAN ESERLER	45
Gönül İşi / Hıdır YILDIRIM	47
Yâni Kuruş Önemli... / Tefik YAĞCI	54
Acıpayam Yolunda / Halit ORTAKÖY	61
Bir Çift Güzel Söz / Ali KÜÇÜKKÖSEN	67
Eğitim-Bir-Sen Kuşaktan Kuşağa Sendikal Hatıralar Yarışması / Mustafa AYDIN	72
Medeniyet İnşası İçin Adanmış Ömürler Kalkan ve Doğrulun!!! / Gaffari İZCİ	78
Hakk Olmak Yetmezmiş / Talat YAVUZ	82
“İkinci ile Akşam Arası” / Yunus ÖZDEMİR	87
“İyiki”Lerim /Seyfettin AFACANLAR	93
Uzun Soluklu Yürüyüşün Adıdır Sendika / Mustafa KARATAŞ	100
Postalı Yıllar / Nevzat ÖYLEK	103
Ufka Adanmış Yüreklere / Nail VELİOĞLU	108
Gök Kubbede Hoş Bir Seda Bırakmak / Numan ŞEKER	114
Tekbirlerin Takiyyeyi Devirdiği Gün / Abdullah ÇELİK	119
Bir Güzel Adamdan Milyonlara / İlhan ERANIL	125
Molla Kasım / Yasin YILDIZ	131
Kabahat Bizde (Mi?) / Ziya BABAL	135
Yol Açık Yola Çık / Leyla DAŞTAN	140
Sessiz Çığlık / Havva POLAT	146
2019-Bir Fotoğrafın Kısa Hikayesi / Hıdır YILDIRIM	150
Yadigarı Vedat / Hatice TEZER ASAN	157
Sarı Zarf / Ayşegül TAŞÇI	161
Kardeşim / Murat TAPAR	167
Yüzde Yedi Yüzlük Üye Artışı / Muzaffer BOLAT	174
Yolculuk / Erol İSEN	181
Nehirler Düşlemek Göl Kenarında / Tamer YILDIRIM	185
Çalışma Hayatı Kaskosu “Sendika” / Mustafa DİRİK	192
Kutlu Bir Doğum / Gaffari İZCİ	200
Zor Zamanların Soylu Neferleri / Nüsret BULUT	204
Umutlara Açılan Kapı / Adem ARUK	209
Karınca Misali / Nurgül YAKIN	215
Baba Beni De Üye Yapar Mısın? / Rasül ÇÖVÜT	221

Yüce Davalar Sabit Ayaklar / Seyfettin AFACANLAR	224
90'lı Yılların Bereketi / Ahmet AY	231
Tekke'ye Mürid / Fevzi ÖZDEMİR	235
Bir Teheccüt Vaktiydi... / Emrah GÜNDÜZ	239
Ümit Hep Var! / Cemil ÇAVDAR	243
Tatlı Kol Kola Olmak / Rahmi ÖZEN	250
Zor Zamanlar / Mehmet SARMIŞ	257
İnanmanın Zaferi / Sinan AKTAŞ	263
Ah Bir Anlasalardı / Mahir ÇETİNKAYA	271
Pervaneler / Recep ÇİFTLİKLİ	275
Çelişki / Necmettin KAYA	279
Musalla Taşı / Numan TEMİZTAŞ	287
İstanbul'a Yeni Geldim / Yaşar DEMİR	289
Huzurla Yaşamın Adıdır Aysel / Rüstem İSLAM	296
“Sessiz Kalabalıklar Bir Gün Coşacak; Coştuğunda Okyanuslar Taşacak!” / Ömer TİKENLİ	301
Gönül / Ercan YALÇIN	305
Eğitim-Bir-Sen Doğu Karadeniz Bölge Toplantısı / Recep YAĞCI	312
Hıf'ul Fudül / Yasin YILDIZ	316
Bir Dava Adamına İthafen / Ahmet ULUSOY	320
Benim Çiçeklerim Eylülde Açar / Yılmaz ÇAKICI	325
Vefa Listenden Hatıralar / Ahmet CİNGÖZ	329
Bürokrasinin Soğukta Yeşeren Medeniyet Tohumları / Nail VELİOĞLU	333
Hatırdan Çıkmayan An / Osman KİRİCİ	339
Bu Davada Ölmek Bizim İçin Onurdur / Mesut TOPAL	343
Anne Duası / Erol İSEN	351
Özgür Filistin / Nüsret BULUT	358
Özelimiz De Bu Özelliğimiz De Bu / Nevzat KÖSEBEY	360
Her Zorlukla Beraber Bir Kolaylık Vardır / Fikret ÖZBEY	365
İmkan Değil İman / Muhammed İbrahim TEPE	374
Kayıp Evraklar / Memet DEMİRCİ	380
Lütfen Sendikacı Kimliğimizi Kabullenin / Şaban SÖZBİLİCİ	384
Gönül Adamı Olmak / Alpaslan KANAR	391
Bir Dirhem Vefa / Ercan YALÇIN	396
Sendika Da Neymiş? / Yusuf ATAEL	402
Darbeden Darbeye Meydanlar / Ömer ATABEY	406
Eğitim-Bir-Sen'li Olmak / Turan AYDIN	411
Çölde Damlaya Teşne Bir Çiçeği Sulamak / Nihat MALKOÇ	418
Acil Kan ve “J” Tuşu Aranıyor / Nail VELİOĞLU	426

TAKDİM

Eğitim alışanlarının mali, manevî, bireysel, toplumsal yararları yanında felsefesinden, müfredatına, fiziki koşullarına kadar eğitimle ilgili her meseleyi önemseyen Eğitim-Bir-Sen olarak, öldürücü etkileri ölkemizde de görölen Covid-19 salgınına karşı yaşadığımız tecrit döneminde bile kendimiz, ailemiz, milletimiz, ölkemiz için yapılacak çok faydalı Şeylerin olduğuna inandık, inanıyoruz.

Hep Őikâyet edilen zamansızlık baskısından arınmış olarak kendimizle bař bařa kaldığımız boř zamanlarımız olsa da okuyacaklarımızı okusak, yazacaklarımızı yazsak diye tasarlarız. Salgın sürecinde eve kapandığımız bu zamanları iřte tam da o tasarılarla imkân veren zamanlar olarak görüp değerlendirdik. Dođrusu ancak eve kapanmakla yapılacak çok verimli Őeylerin fırsatını yaşadığımız bu zamanlar, birçok Őeyi yeni baştan dūřünme, yaşadıklarımızı içeriden ve içten bir değerlendirmeye gözden geçirme imkânı verir. Bu kitap, her birimizin, evinde yaşadığı süreci, ‘ortak geçmiş ve aidiyet’ bağlamından hareketle, büyük bir tecrübeye ekleyerek yüksek bir değere dönüştürebilme dūřüncesiyle ortaya ıktı.

Bu duyarlıkla Eğitim-Bir-Sen’in kuruluşunda ve büyümesinde emeği bulunan sendika yöneticilerimizin bilgi ve tecrübelerinin, yeni sendikacı kuşaklara ve araştırmacılara

aktarılması amacıyla, “Kuşaktan Kuşağa Sendikal Hatıralar Yarışması” düzenledik. Kurucu, üye, işyeri temsilcisi, şube başkanı, yönetim kurulu üyesi, hangi kademede olursa olsun geçmişte Eğitim-Bir-Sen’e verilen emekler, verilen zamanlar bizim için eşsiz kıymete haizdir, zayi olmamalıdır. Ali Birinci hocamız ‘Tarihin Hududunda Hatırat Kitapları’ adlı eserinde ne güzel der: “En kötü veya değersiz hatırat yazılmayan hatıratır.” Kitaplaştırdığımız yarışmanın en önemli amaçlarından biri, öznesi nezdinde atıl kalan veya kişisel ilgilerin sınırları içinde unutulacak sendikacılık ve sendikal mücadele anılarını, yaşayan canlı hafızaya veya canlı algılara kazandırmaktır. Birebir yaşanmış hatıralardan oluşan bu eserdeki zengin malzeme, Eğitim-Bir-Sen’in kimliğinin, geleneğinin, ilkelerinin asla karartılmayacak açıklıkta aydınlık kalmasına kaynaklık edecektir.

Kitaptaki her bir hatıradaki Eğitim-Bir-Sen’in soylu mücadelesine bilgisiyle, zarafeti, cesareti, heyecanı, aklı, yüreği ile bir bağ, bir ilmek, bir düğüm olup katılarak örgü(te) güç veren, gönül ve dava adamlarının müstesna hikâyesi vardır. Zenginlik ve değerini içtenlikli, doğrudan hatırlayışlardan alan bu yazılarda en saf, en katıksız, en dolaysız biçimiyle bireysel, toplumsal kaygılar, sevinçler, beklentiler, umutlar var. Kendi şahsî çıkarlarını, planlarını bir kenara iterek, aklını, duygusunu, heyecanını daha kuşatıcı, kucaklayıcı bir değerler dünyasının tahakkuku için seferber etmenin, seferber edenlerin mücadelesi var. Bu hikâyeler, bir milletin özgür iradesinin hak ve hukukun(un) tesisi için verilen bilgi, özgürlük ve şahsiyet mücadelesinde adanmanın, feda olmanın, feda etmenin anlatımıdır. Ayrıca bu hatıralarda davayı ve samimiyeti merkeze alarak her türlü çözülmeye karşı gerçek bir teşkilatçı disipliniyle özeleştirici getiren sıcak sahiplenmeler de vardır. Bu kitap bizim kitabımızdır. Bu kitap hepimizin hikâyesidir. O yüzden bu kitabın

mutlaka bir yerinde kendimizi, kendi öfkemizi, hasretimizi, kendi sesimizi, soluğumuzu, heyecanımızı bulacağız. Ancak bu hikâyeler bir ırmak gibi kendi yatağında akarken taşıdığı önem, diğer bütün hikâyelerin buluşup birleşmesiyle büyük, derin bir denize, okyanusa dönüşen Eğitim-Bir-Sen'in yakın dönem Türkiye'sinin bütün acı ve sevinçlerini içinde barındıran muazzam bir serüvene adeta belgesel romana dönüşür. Daha da önemlisi hepimizin hikâyesi olarak tarihe dönüşür. Bir anlamda hikâye her birimizin bireysel tarihidir, tarih ise hepimizin hikâyesidir. Bir milletin var oluş ve özgürlük mücadelesinin destanı olarak tarihteki yerini alır, almaya devam etmektedir.

Bu hatıralarda çeyrek asırlık, zorlu ve soylu mücadelenin destanlaşan başarı hikâyesi vardır. Her biri ayrı bir yol ve yolculuk, açlık, sabır, tahammül, strateji, fedakârlık, adanmışlık hikâyeleridir. Kök uçlarıyla bu toplumun derinliklerine, dal uçlarıyla yükseğe, çevreye, hep ileriye, geleceğe, umuda uzanan bu hikâyelerden süzülenler, Eğitim-Bir-Sen'in geleneğini, ilkelerini oluşturur. Bu gelenek ve ilkeler, dinamik hareket kabiliyetiyle hep yenilenir. Eğitim-Bir-Sen bu geleneğe yaslandığı, oradan beslendiği için, geleceği de besleme kapasitesi canlıdır, verimlidir.

Hatıralarda anlatılanlar doğrudan ve satır aralarında yakın dönem demokrasi mücadelemizin bilinmeyen ama tarihsel önemi olan arka plan(1) hakkında önemli ipuçları vermektedir. Bu yönüyle hatıralar, kültürel, sosyal, toplumsal ve eğitim geçmişimiz ve geleceğimizin değişimi, dönüşümü hakkında, kaynak ve referans niteliğinde bilgiler, üstelik yaşanmış bilgiler içermesi bakımından ayrıca önemlidir. Eğitim-Bir-Sen'in bir çeyrek yüzyılı aşkın geçmişinde bu davaya gönül, emek, zaman, heyecan veren yol arkadaşlarımızın hem kendi hayat hikâyelerinden kesitler, hem sendikamız adına birbirinden

kıymetli kayıtlar içeren yazıları, ortak bilincimiz, gelenek ve kimliğimiz adına da çok önemlidir. Bir çeyrek yüzyıldan fazla ve Anadolu'nun her noktasına yayılan hareketin, birbiriyle bağlantılı bilinç akışının muhteşem örgütlenmeye ve güce dönüştüğü görülür. İlâveten millet olarak elde ettiğimiz kazanımlar noktasında bugün sağlamasını yaptığımız ortak bir bilinç ve inanç etrafında bütünleşen hareketin, tarihin gidişatını değiştirecek ölçüde bir etki oluşturduğu anlaşılır.

Gündelik hayatın gizli aralıklarında yok olup gitmelerine razı olmadığımız hatıralar, yaşandığı dönemdeki, siyasal, sosyal, ekonomik, bürokratik işleyişler düzenini de kendi ölçeklerinde aydınlatan canlı belgelerdir. Bu mahiyetiyle güçlü belgeler içeren bu eser, klasik anlatılar çerçevesi içinde sadece Eğitim-Bir-Sen'in geçirdiği evre ve aşamaları değil, ayrıca eğitim, hak ve özgürlükler odaklı olarak hangi zorlukları, zorbalıkları aşır, hangi yasak ve baskılarla mücadele ederek kazanımlar elde ettiğinin, bundan da önemlisi Türkiye'nin Eğitim-Bir-Sen'i var ve vazgeçilmez kılan sosyolojisinin belgelerini içermektedir. Özetle bu kitap Eğitim-Bir-Sen'le birlikte Türkiye'nin yakın tarihinde vesayet düzeninden özgürlükçü, yerli ve millî değerlerle bütünleşen demokratik iklime nasıl geçtiğinin de hikâyesidir bir yönüyle.

Eğitim-Bir-Sen, Türkiye'nin en büyük kamu sendikası, eğitim çalışanlarının, hak ve özgürlüklerin, kazanımların adresi olmuşsa, geçmişten beri üye, öncü ve önderlerinin vefakâr, fedakâr gayretleri sayesinde. Geçmişte, bugün ve gelecekte hiçbir kuşağın, o kuşak içinde hiç kimsenin dava için yaptığı hiçbir şey önemsiz değildir. Eğitim-Bir-Sen için verilmiş hiçbir emek, atılmış bir tek adım, akıtılmış bir damla ter bile asla boşa gitmez, gitmemiştir. Dün o adımlar atılmasaydı, bugün bu menzillere erişemezdik. Yarınki kazanımların imkân ve zeminini

de şimdi oluşturuyoruz. Bizim geleneğimiz, geçmiş bağlantıları ile köklü; geleceğimiz, kültür köklerinden beslendiği ölçüde zengin ve güçlü olmalıdır. Geleceğe dönük hamleleri, ancak geçmişe dayanan, geçmişten güç ve ilham alanlar yapabilir. Geçmişteki emeğimiz geleceğin istikametidir. Ancak geleceğe bağlanan geçmiş kurumsal akıl ve bilinç oluşturabilir. Bu minval üzere hareketimizin gelişerek devam etmesi, kök değerlerine bağlı kalmasıyla mümkündür. Hangi kuşaktan olursa olsun her bir arkadaşımızın, her büyüğümüzün hatıralarında bizim için dava, bilinç, ahlâk, yöntem olarak geleceğe aktarılacak müstesna kıymette dersler, ilhamlar, uyarılar, deneyimler vardır.

Eğitim-Bir-Sen'in çatısı altında birbiriyle sınımsız kenetlenerek hak, hukuk, demokrasi, özgürlük ve maneviyat mücadelesi veren dostlarımızın anılarını kaleme alarak bile yaptıkları katkı ve katılım, tarihimize ve amacımıza odaklanan yürüyüşümüzde değerli olmaya devam etmektedir. Başta tecrübe, anı ve birikimleriyle 'Kuşaktan Kuşağa Sendikal Hatıralar Yarışması'na katılan tüm dostlara teşekkür ediyorum. Esasen bu bir yarış gibi değil bir teşvik gibi algılanmalıdır. Biz kaybedeni olmayan bir yarış içinde ve Sezai Karakoç'un dediği gibi 'koşu bittikten sonra da koşan atlar' gibiyizdir.

Birbirinden kıymetli eserleri ince bir dikkatle sıralayan jürimizin değerli üyelerine ve başından kitaplaştırma aşamasına kadar bu faaliyete emek veren herkese teşekkür ediyorum.

Ali YALÇIN

Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen Genel Başkanı

ÖNSÖZ

Bu kitap 2020 yılında hayatı bütünüyle etkileyen salgın sürecinde düzenlediğimiz ‘Kuşaktan Kuşağa Sendikal Hatıralar’ yarışmasına gönderilen eserlerden dereceye giren ve değerlendirmeye lâayık görülen eserlerden oluşmuştur.

Salgın sebebiyle sosyal hayatın sınırlandığı bu dönemde her zaman iyi, güzel şeyler yapmanın mümkün hatta varoluşsal mecburiyet olduğı şuurunda olan Eğitim-Bir-Sen, faaliyetlerini, içeriğini ve istikametini değıil ama biçimini değıiştirerek sürdürmüştür.

Bu sürecin evvela bireysel varlığımız, sonra ait olduğumuz toplum adına kendimizi yeni baştan gözden geçirme fırsatı ve muhasebe imkânı verdiğinide gözden kaçırmamalıyız. Yenidünyanın realiteleri ışığında eğitimden sendikacılığa kadar birçok meseleyi hem şube temsilcilerimizin katılımı ile kendi içimizde hem de uluslararası boyutta tartışarak yeni içerikler, usuller ürettik. Yine her zorlukla birlikte gelen kolaylık, her sıkıntı sonrasında gelen bir rahatlık olduğı kutlu bildirimine inanarak, bu kriz zamanlarını el birliğı, gönül birliğı ile imkâna dönüştürmede önemli mesafeler kaydettik. Bu süreçte sendikal mücadelemiz, kültürümüz, tecrübe ve kimliğimiz adına kaynak ve dayanak değıeri yüksek bir değıer üretmek amacıyla ‘Kuşaktan Kuşağa Sendikal Hatıralar’ yarışması düzenledik. Bir

çeyrek yüzyılı aşan tarihi süreci boyunca bu teşkilatın üyesinden başkanlarına kadar her mensubunun unutulmaz kıymetleri ile müstesna anıları vardır. Her biri, kendi özel yaşanmışlıklarından ayrı olarak Eğitim-Bir-Sen aklının, tecrübesinin, kimliğinin oluşmasında önemli değere sahiptir. Zamanın, acı tatlı nostaljileri ile bu anıları soldurmasına, sonra da hafızalardan silmesine gönlümüz razı olamazdı.

Hikâyesi olmayan mefkûreler, idealler, değer üretmez. Bir de ortak hafıza, yüksek ideal, ortak akıl, azalmayan heyecan oluşturan hikâyelerin değer ifade edebilmesi, onların kayıt altına alınması ile mümkündür. Eylem ve söylemiyle kayıt altına alınmış hayatlar, bilinç katına çıkan değerleri kalıcı kılarlar. Yazılmayan, unutilan hikâyeler, kalıcı etkisini kaybeder, değere dönüşmez.

Bir roman merakıyla okuyacağınız bu hatıralarda ‘En hayırlınız, insanlara hayırlı olanınızdır’ kutlu ilkesiyle din, dil, köken ayrımı yapmaksızın insanlara yardımcı olmakla biçimlenen hayatını sendikacılığının dayanağı yapan Akif Hoca’nın adeta fert bazında bir medeniyet numunesi olan öyküsü ile duyulanız. Ferhan Hoca’nın içimizi hüzünle ağırlaştıran mücahedesini kaderin kederle birleştiği çizgide canı pahasına sürdürmesini hicranla okur, bulunduğumuz noktaya gelirken hangi bedellerin ödendiğini anlar duaya sığınırız. Kevser Tekin, ‘Geçmişle Yolculuk’ adlı eserinde, estetik duyarlılığı kaybetmeyen bir erdemliler hareketinin, ‘vefa’ ekseninde nasıl kuşaklar boyu yaşama biçimine dönüştüğünü anlatır. Bu yazı Eğitim-Bir-Sen’in kuruluşundan günümüze ev içlerimize kadar yaşanan bir sendikacılık gerçeğinin, düşlerimize, ideallerimize, dünya görüşümüze, istikamet verecek ölçüde nasıl kuşaklar boyu bir yaşama biçimine dönüştüğünün çok güzel hikâyesidir. Naif niteliğiyle farklı bir derinlik kazandıran yazı, diğer birçok

yazı gibi aynı zamanda örnek bir edebî metin olma özelliğine sahiptir. Davanın hayat için hayatın dava için adanmaya dönüştüğü fedakâr bir süreç sayesinde bu günlere gelinmiştir. Esasen zamanlar, kişiler değişse de hikâyenin sürmekte olduğunu devraldığınız ve devredeceğiniz emanetlerden bilirsiniz.

Bu yazılar kesinlikle olmuş bitmiş ve şimdi nostaljik duygularla hatırlanan bir geçmişi değil kesinlikle devam eden hikâyeleri anlatıyor. Hikâyelerin devamını bizler kendi şart ve heyecanlarımızla yaşıyoruz, yaşayacağız. Bu gerçeklik, Eğitim-Bir-Sen’le yoğunlaşıp somutlaşan hak ve hakikat davamızın kuşaklar arası bağlantı ve kaynaşmayla kesintisiz sürdüğünü, kadro ve kuşak değişiminin aynı ideal ve ufka yönelik bir medeniyet koşusunda bayrak ve nöbet değişiminden ibaret olduğunu göstermektedir. Hatta dün yaşanmış hatıralar devam etmekte olan bir sürecin önemli aşaması olarak bugünümüze güç ve ilham vermektedir. Dün yaşanan zorluk verilen mücadele bugün kazanıma dönüşmüştür. Bugün verdiğimiz mücadelenin etkileri daha güzel yarınları hazırlayacaktır. Eğitim-Bir-Sen’in her bir üyesinde ayrı hatıralarla oluşan tecrübesi, dünden yarına kesintisiz, yüksek bir bilinç ve hafızayı daha anlamlı ve canlı kılmıştır, kılmaya devam edecektir. Çünkü Eğitim-Bir-Sen, kurucu lideri Mehmet Âkif İnan’dan başlayarak günümüze kadar kendini yenileme yeteneği ile ifade etmeyi başaran bir erdem ve erdemliler, bir medeniyet hareketidir. Akif İnan’ın göl kıyısında düşlediği nehir, şimdi derin, geniş yatağında, yüksek bir debiyle yeryüzünün bütün coğrafyalarına gürül gürül akar olmuştur.

Hatıraların toplamı, Eğitim-Bir-Sen’in, ülkemizin ve milletimizin geleceğini sağlam ve sağlıklı işleyen eğitim sisteminde gördüğü, insana, kültüre, topluma saygılı sendikacılık yaptığı, zulme, vesayete karşı hak ve özgürlüklerden yana duruş

ortaya koyduğu gerçeğinin camiamız tarafından içselleştirilerek benimsendiğini bir kez daha ortaya koymuştur. Yarışmaya yüzlerce eserle katılım oldu. Kitaba aldığımız eserler içinde ödüle hak kazanan ilk beş eser, iki kademeli jüri değerlendirmesiyle belirlendi. İmla yanlışlarını düzeltme dışında neredeyse hiçbir eserin orijinalliğine müdahale edilmedi.

Bu düşüncelerle başta tüm katılımcılar olmak üzere, ince bir dikkatle eserleri sıralayan jüri üyeleri-mizden Prof. Dr. Ramazan Kaplan'a, Gazeteci, yazar, eleştirmen Dr. Necmettin Turinay'a, Şair-Yazar Şaban Abak'a, Öykücü, Yazar ve Sendikamız danışmanı Necmettin Evcî'ye, eserin yayının-da emeği geçen bütün çalışma arkadaşlarımıza teşekkür ediyorum.

Atilla OLÇUM

Genel Başkan yardımcısı

**Kuşaktan
Kuşağa
Sendikal
Hatıralar**

**Birinci Bölüm
Dereceye Giren Eserler**

SAFVET KASRINDA BİR HASBÎ MÜNÂDÎ

Yaşar BAYAR

Türkiye Birincisi

I/

İnsan; ötelere ötesinin, ışılan bir yansıması, bir izi, bir şavkıdır. "Kûn" sözüyle başlayan İlahi iradenin süratle tahakkuku; yokluğun bağırına atılan iki harf ve bir heceden ibaretti. Öyle ki, ana rahmine düşmekle somutlaşan, ölümlü boyut değiştirerek ebedileşen bir yolculuktur bu... Aşk hem zamana hükmetmiştir hem de mekâna...

Eğitim-Bir-Sen'in üye kayıt ve kurumsallaşma çalışmalarının yoğunlaştığı 2003 yıllarıydı... Halini hatırlamak için Ahmet Tevfik Hoca'yı ziyaret edecektim. Çok soğuk bir kış günüydü, kar taneleri bilinmeyen bir âlemden gelen sır dolu haberciler gibi beyaz gölgeler halinde uçuşuyordu. Mahviyetkâr ve ömrü Mushaf ışıltısında geçmiş Ahmet Tevfik Hoca, okulun bahçesinde o her zamanki nezaket ve zarafetiyle beni bekliyordu. Segâh ve kar, ikisi beraber iniyordu gökyüzünden. İkisini de sindire sindire yudumluydu sanki. Ola ki, sabahtan okula gelmiş, inceden inceye yağmaya başlayan karı görüp bahçeye koşmuş, sonra kar aniden bastırınca, burada tutuklu kalmıştı.

Öyle günler vardır ki, bizde onlardan belirgin çizgileriyle resimler kalır. Denilebilir ki, o resimler sadece çizgiler de değildir, yansıttıkları zamanın renklerini, kokularını, seslerini de korurlar. Rüyalara gülsuyu yağan bu adamı, tanıdığım ve ideallerimizin el ele verdiği günden beri aklımda böyle bir resim kaldı ve hiç solmadı. Bunun bir sebebi belki de birbirimize el uzattığımız gün sıkıntılarımızın ikiye bölünmesi, sevincimizin iki kat artmasıydı.

Musafahadan sonra bahçe içinde yürümeye başladık. Yüzlerimiz ayrı yönlere dönük, koyu bir tipinin içinde gittikçe kaybolan manzaraya bakarak hastane de yatan çocuğunun durumunu sormuştum: “*Şükürler olsun iyi sayılır*” deyip, rahmetli kurucumuz Âkif İnan’ın ‘*Umut Gazeli*’nden mısralar okuyordu. Bu vakarlı insanın şükürünü; sadece nimeti görerek körleşmek yerine, nimeti vereni de görmek olduğunu, her geçen dakika biraz daha yoğunlaşan kar yağışının altında güçlkle de olsa anlamaya çalışıyordum.

Her neslin, temsil edicileri olduğu kadar yalnızları da vardır. Eğitim-Bir-Sen’in örgütlü gücüne inanmış, ortalarda hiç gözükmeyen mefkûre adamlarından biriydi Ahmet Tevfik Hoca. Hüzünlü çehresinde bir milletin ter kibini gördüğüm bu idealist öğretmen, binlerce yıllık tarihimizin temeli olmuş, o uzun yolculuğun hatıralarından temiz ve şerefli izler taşıyordu.

Bir çocuk sahibi olduğunu ve okulundaki fakir öğrencilere de yardım ettiğini biliyordum. “*Bu ne fedakârlık*” demiştim titrek bir sesle. Dinlemiyordu beni sanki. Biliyordum ki, makine uygarlığının bütün bozucu, çürütücü, yıkıcı etkilerine rağmen bu toprakların unutulmuş insanlarında, kendileriyle omuz omuza yaşayanların bile tam anlamıyla acı bir gizlilikleri vardır. Birazcık olsun çözebilmek onların dokunulmamış yalnızlıklarının

mutlu ülkesine birazcık olsun sızabilmek için, nereden ve nasıl başlayacağımı kestirmekte güçlük çekecektim. Uzun bir suskunluktan sonra: "Bizim mensuplarımız, mutlaka idealist olmak zorundadır. Biz, çile çekmek, hesap vermek ve çilekeş Anadolu insanının şahsında mazlum İslâm ümmetinin sesini haykırmak zorundayız. Biz, dilediğimiz gibi yaşayamayız" diyordu soğuktan üşümüş ellerini ovuşturarak.

İnanmışlığın gizli neşesi ve bir mukaddes davaya hizmeti huzurundan gayri, hangi ikbâl, hangi şöhret onun kapısını çaldı?.. Ahmet Tevfik Hoca'yı hangi nesle sokup, hangi neslin temsilcisi sayabilirsiniz? Hiç, hiçbir neslin. O da neslinin üstünde ve kendi mefkûreci yalnızlığı ile geleceğe uzanmış bir aydınlık olarak kalacaktır...

Durmak ve dinlenmek yoktu onun için. Her fırsatta Eğitim-Bir-Sen'in, düşünce ve kültür coğrafyamız ölçeğinde yaktığı yerli ve millî ateşi duyurmaya çalışıyordu. Biliyordu ki insanın ve insanlığın "mutlak kurtuluşu, ebedî esenliği", beşerî sistemlere ümit bağlaması, eşyanın geçici ihtişamına aldaniş, küresel rüyaya kanışı ile değil; ilahî nizama dönüşü/ona teslim oluşuyla mümkündü. Bunun içindir ki ahir ömründe dünyevî endişeden, tebliğ endişesine doğru bir seyir çizmiş ve nihayetinde, artık isimsiz sendikacılığı hem onun için hem de O'nun izini sürenler için "muşamba dekor" olmaktan çıkmış ve "mutlak hakikati arama" arzusuna dönüşmüştü.

Ahmet Tevfik Hoca, Rahmetli kurucumuz Âkif İnan'ın aksiyonunu, dava ıstırabını mücâhede hattında sabitkadem olmasını, uğruna baş koyduğu davanın kara sevdalısı olarak çatlayıp kalmasını öğretmişti bana... Bütün tek başına olanlar gibi mağlup ve ümitsiz kalmamak için, en mukaddes sevgi ve inanç donanarak birbirimize kenetlenmeyi öğretmişti.

II/

Eşinin ölümünden sonra, çocuğunun da aynı hastalığa tutulması bitişinin acısını da bitirmişti. Yıllar yılı aynı odanın havasını teneffüs ettiği, aynı kaptan yemek yediği, aynı sokaklardan yürüdüğü ve oturup beraber ağladığı eşi, bir karanlık günde soğuk bir rüzgâr gibi yok olmuştu.

Şimdi çok uzaklardaydı her şey. Kaldı ki yaşıyor muydu sahiden? Yaşamak ne demektir? Solgun, neşesiz, yoğun sisler içinde sıkıntılı seneler gelip geçti gözlerinin önünden... Bir kozmik zaman kuşağının silik bir rengi olmak! Göğe baktı: Acının, dünyanın ve karların uzağına... Kendinin ve sevmenin uzağına...

Sanki bin yıl yaşamış kadar hatıraları olan, bir kaderin içine birçok alinyazısını sığdıran, yüzünüze kavislerin ordusunu sıkıştıran, sanki vücudunu örten derisinde ne kadar gözenek varsa, hepsinde birer dert saklayan; tepeden tırnağa dehliz kesilmiş bir adamla yan yanaydım.

Telefonu acı acı çaldı Hoca'nın... Oğlunun yattığı hastaneden arıyorlardı. Sanki ne diyeceklerini biliyordu. Solgun dudaklarında olmazlığa ağıtlanan çarpık bir gülümseme kıvılcımlanıp söndü. Neler söylediler bilmiyorum. Birden hatırlamışçasına sigara paketini aradı, bulamadı. Cepleri birer uçurum gibiydi. Bir yanardağ boşluğu gibi. Ellerine sürtünen şeyin sigara olabileceği ihtimali, alışkanlığı silinip gitmişti belleğinden. Belleği, ıslanmış bir suluboya resim gibiydi. Dağılıp akıyordu. Bilmek ve bilinç dengesi anlamsız, sisli bir boşluktu. Hatırlamak, hayal etmek, sevinmek, bir deli sayıklamasıydı... Algısı yüreğini sıkırmakta olan dayanılmaz acıya ayarlanmıştı. Bilebildiği, hissedebildiği tek bir şey vardı şimdi: Yaşamak, var olmak acısı! Yüzüme donuk donuk baktı. O kadar baktığı halde, yüzüm ne bir adım ileri gitti ne bir adım beri geldi. Ne aşıldı ne yıkıldı... Anlamıştım, bir ümit güneşi daha batıp gitmişti... "*Vakit tamam*" demişti yine ölüm meleği...

Bağrına saplanmıştı artık firâk hançeri. Bir kurbanın tevek-külü vardı adımlarında. Ayakları kan kokan ankebût gibi ağır ağır örüyordu heyûlayı. Karlar, alabildiğine yağıyordu... Âdeme giden, encama koşan necm misali; bin yıllık açlığını gidermek telaşındaki bin bir başlı ejderhanın dibinde nöbet tuttuğu kör kuyular gibi yutuyor her şeyi. Gözlerinden sızan gözyaşları ıslık ıslık akan bir vedâ ayininin ser taksimiydi sanki. Vurgun yemişti üveyikler. Ötmüyordu hiçbiri. Lâl olmuştu yedi düvel, pürmelâl âlem-i seb'a...

Ceketinin yan cebinden çıkardığı kırışmış kâğıtları elime tutuşturarak: “*Bunları sendikadaki arkadaşlara ulaştır!*” diyerek aniden bahçenin dışına doğru koşmaya başladı. “*Dur, beni bekle!*” seslenişime hiç aldırış etmiyordu. Üzerindeki hayal kırıklığı tozlarını silkeleyerek, yalnızlığın ve ölümün teras katına çıkmıştı bir kere... Elime tutuşturduğu kâğıtlar, sendikaya yeni üye yaptığı öğretmenlerin *üyelik formları*ydı. Bugün beş yüz binlere ulaşan üye sayısı ile genel yetkili sendika olmayı sağlayacak bu “*emanet formlar*”, benim o nankör hafızama karşın hücre hücre bir hafıza kesiliyor, bir kayıt ve sicil, vefa ve mürüvvet simgesine dönüşüyordu, gece gündüz, biteviye...

III/

Cenaze namazından sonra Ahmet Tevfik Hoca'yla bir daha yüz yüze gelmedim. Hoca, emekliliğini isteyerek hatıralarından uzakta bir başka şehre gitmişti. Bir üç asır kadar uzak, üç soluk kadar yakın bir zamandı bu. Belki de zaman üstü bir şeydi. Yahut hiçbir şey! Mutsuzluğu mutluluğa dönüştürecek kelimelerin söylenmesini engelleyen bir şey vardı... Ama neydi o? Hiç bilmiyordum. Şimdi sadece insan kimliğimle bütünleştirdiğim bir *'kader Kesiti'*ni doldurmaktaydım.

Onun yaşadığına dair tek kanıt oğlunun ve eşinin ölüm yılı dönümünde onların mezarlarına konulan ve sanki *'ağlayan'* kararfillerdi...

Rahmetli Âkif İnan, Rahmetli Erol Battal, Ahmet Tevfik Hoca ve daha nice hâlis ve hasbî mânâ eri, bizim medeniyetimizin yaşayan ve yaşatan mümessilleri idiler, bu hal onların tabii hayatları idi; huzurları ve varlıkları, rasyonalist bir uygarlık karşısında bunalan ruhlarımız ve gönüllerimiz için vahiy medeniyetinin metin ve müstakim melceleri idiler; bundandır ki, melekler ile ülfet eden bu insanların varlığıyla bu sendika büyüdü, serpildi. Onlar; dava ıstırabını, mücâhede hattında sabitkadem olmasını, uğruna baş koyduğu davanın kara sevdalısı olarak çatlayıp kalmasını öğretiler bizlere...

Bugün, onların yokluklarında eksikliklerini giderek daha derinden hissediyoruz. Anadolu'nun bu öz çocukları, özleriyle ve zâtî hususiyetleriyle her zaman kendilerini hissettiren ve gönüllerde yaşamasını bilen bir şahsiyet olarak bugün susmuşlar, ama onların susmaları bile bir çığlıktı.

Yûnus, *“Her gün yeniden doğarız”* diyor ve *“Ba'sübâdel-mevt”* bu dünyâda da her ân tecellilerini gördüğümüz bir Allah kanunudur...

“İZ”

Yunus LAÇİN

Türkiye İkincisi

Küçükken yaylada koyun kuzu otlatırken sırtüstü yatar, semayı, bulutların hareketlerini izlerdim. Derken uçaklar geçerci bir kuş silüetiyle, arkasında bıraktığı beyaz bir “iz” ile. İşte o, uçsuz bucaksız mavilikler içinde bana beyaz bir yol açan hayatımın ‘iz’i rehberim, ağabeyim Ferhan Hoca’mdı. İnsanlar vardır, hayatınıza girer, bir ‘iz’ bırakır, sizin boşluğunuzu alır ve sizden gittiğinde o boşluk bir kovuk olarak kalır. İçimde yeri dolmayan o kovuktu Ferhan Hoca’m. Kaleme doldurduğum mürekkeplerim onunla ‘İz’ sürdü. Ben, kâlemimin, kalem olduğunu ondan öğrendim.

Dara asıldığımda Menderes’im, mahpus çektiğimde Necip Fazıl’ım, kurşun yediğimde Turgut Özal’ım, sigaya çekildiğimde Erbakan’ım, setlerle, darbelerle, tehditlerle yıldırılmaya çalışıldığımda ‘milletin adamı’ olurdu. Kendimi kaybettiğimde, Taptuk Emre’m, kedimi bulduğumda Şems’imdi. Şairin, “Bana, yakan gözlerle, bir kerecik baktınız./ Rûhuma büyük temel çivisini çaktınız “ diye ithaf ettiği Abdülhakim Arvasi’mdi. O, bazen şerefyap olduğum Fethi Gemuhluoğlu olurdu. “Gamlanma gö-

nül, gamlanma, merhaba insanadır merhaba sahibinin kendisine merhabasıdır.’ diye buyur ederdi. O, belagati, hitabetiyle, kelâmı ve kalemiyle hedefini on ikiden vuran, söylem değil eylem adamı bir Nuri Pakdil’di. O, yerince ‘Zarif’, yerinde ‘Akif İnan’, susunca Erdem Beyazıt, konuşunca Karakoç, biraz da Özdenören’di.

2009/Erzurum

Mayıs ayında yetkili sendika belirleme süreci vardı. Sendikamızın muhakkak bu yetkiyi alması gerekiyordu. İlçe sendika başkanımız ve Yönetim Kurulu olarak bu seferberliğe baş koymuştuk. O sıralar ben beş yıllık öğretmendim. Okulumda sendikamın temsilcisiydim. İlçemizin sendika başkanı ise bu yazımın dibacesinde dilim döndüğünce yâd etmeye çalıştığım-ruhu şad olsun- okul müdürüm Ferhan Hoca’mdı.

Günlerden cumaydı. Ferhan Hoca’mın sendikal izni vardı, benimse o gün dersim yoktu. Her hafta olduğu gibi köy köy gezeceğiz, davamızı, derdimizi anlatacağız, devamızı sunacağız, sendikamıza yeni yüzler kazandıracaktık. Gecemizi gündüzümüze katarak tozlu topraklı köy yollarına düşecek, dağları, yarıları aşacaktık. Ferhan Hoca’mın dikiz aynasında bir slogan vardı. ‘Hedefe ulaşacaksa çekilecek çileler kutsaldır’. Bunu kendine hayat felsefesi olarak seçmişti. Bir günde ortalama iki-üç köy geziyorduk. Onun için insanları etkilemek, ikna etmek kolay şeylerdi. Maşallahı vardı, ağzı iyi laf yapar, dikkatleri üzerine toplardı. Ben Ferhan Hoca’mın yanında staj yapan acemi bir öğretmendim. Daha fazla dil dökmek, daha çok çaba sarf etmek zorundaydım. Sorulan sorularla terletildiğimde imdadıma Hızır gibi yetişirdi Ferhan Hoca’m. “Halil, kalpler yalnız Allah’ın elindedir. Bu kadar kendini harap etme. Bize düşen bıkmadan, usanmadan davamızı anlatmak. Nasibi varsa bize

meyledecektir.” O, böyle konuşunca Taif’te taşlanmasına rağmen, taşlayanların hidayeti için dua eden Efendi’imiz gelirdi aklima. Çaldığımız bazı kapılarda hakaretler yesek de onun ardına bir tebliğci gibi yollara düşmek içime inşirah verirdi.

O gün ilk uğrağımız Güzelce köyü okulunda hiç üye yapamadık. Okul Müdürü rakip sendikannın üyesiydi. Öğretmenler de bir-iki yıllık öğretmenlerdi ve kendilerine uygulanacak baskılardan dolayı çekiniyorlardı. Bir sonraki yolumuz bir dağ köyüydü. Baharla birlikte eriyen karların suları yol boyu aşağıya hücum ettiğinden yollar bozuk ve çamurluydu. Araçla köye varmamız mümkün değildi. Ferhan Hoca’m, “Bundan sonra tabana kuvvet” dedi. O, tedarikli bir liderdi. Arabasında zincirden penseye, mangal ocağından semavere, olta takımından çizmeye vb. levazım vardı. Çizmeleri ve yağmurlukları kuşandığımız gibi bayır yukarı tırmanmaya başladık. Her taraf yemyeşildi. Bindir türlü çiçekle etraf bayramlığını giyinmişti adeta. Toprak kokusu, zambakların, sümbüllerin, papatyaların buram buram rayihaları ciğerlerimize doluyordu. Her ikimizde yokuş yukarı çıkarken çocukluğumuza dönmüştük. ‘Bu dağlar kömürdendir, giden gün ömürdendir.’ türküsünü mırıldandı Ferhan Hoca’m. Bu dağlarda gezip tozduğumuz, çiçeğe, çiğdeme karıştığımız, mantar topladığımız, yemlik yiyip, kenger topladığımız eski günleri yâd ettik. On beş dakikalık bir yürüyüşten sonra köy gözük müştü ama biz de köyün köpeklerinin kadrasına girmiştik. Üç beş köpek süratle bize hücum ederken Ferhan Hoca’m, ‘Halil, bu köpeklerle baş edemeyiz, çabuk elektrik direğine tırmanalım.’ dedi. Köpeklerin bize mesafesi yaklaşık üç yüz metreydi. Bizim hedefteki en yakın elektrik direğine mesafemiz ise yaklaşık yüz metreydi. Ferhan Hoca’m la bu mesafeyi adeta hayatımızın koşusuymuş gibi koştuk ve köpeklerin bize yetişmesine ramak kala direğe yettiştik. Ben direğe epey tırmandım, Ferhan Hoca’m bir basamak tırmanmıştı ki köpekler yetiştiler. Ferhan Hoca’mım bir ayağı

direğin basamağında diğer ayağı ise köpeğin dişleri arasındaydı. Hocam kurtulmaya çalışıyordu ama nafile köpek olanca gücüyle çizmeyi dişlemiş hocamı aşağı çekmeye çalışıyordu. Ben Hocamın elinden tutarak onu yukarı çekmeye çalışıyordum. Ona, hocam çizmeden ayağını çekebilir misin, dedim. Ferhan Hoca'm ayağını çizmeden güçbelâ çekince çizme köpeğin ağzında kalıverdi. Diğer köpekler de direğin dibinde avazları çıktığı kadar havlıyorlardı. Ferhan Hoca'm, "Okul Müdürüne geleceğimizi söylemiştim. Onu arayayım" dedi. Ceketinin cebinden çıkardığı telefonundan okul müdürünü arayarak durumumuzu bildirdi. Ben tir tir titriyordum, o ise çok soğukkanlıydı. Benim rengimin attığını, sesimin titrediğimi anladığından beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Yaklaşık on beş dakika kadar elektrik direğinde asılı kalakaldık. Okul Müdürü, bir öğretmen ve okul hademesi çıkageldiler. Hademe köpekleri savuşturdu. Bizler de derin bir nefes aldık ve direktan indik.

Okula varıp, nefeslenip hal hatır faslını geçtikten sonra cuma namazı salası okundu. Abdestlerimizi alarak camiye geçtik. Namazlarımız eda edip çıkıyorduk ki, köy muhtarı, ardından cami imamı yanımıza geldiler. Hoş-sefa faslından sonra muhtar, 'Ferhan Hoca'm, köyde düğün yemeği var, kısmetiniz açılmış, haydi buyurun.' dedi. Yemekleri yiyip müsaademizi isterken Ferhan Hoca'm, "Muhtarım, adettendir, bu da bizim gelinle damada hediyemizdir" diyerek bir miktar para uzattı. Damadın ve gelinin babalarına iyi dilekelerimizi sunarak köy konağından ayrıldık.

Okuldaki toplantılarımız, birebir görüşmelerimiz yaklaşık iki saat sürdü. Üç yeni üye kaydı yapmıştık. Ferhan Hoca'mın keyfi yerine gelmişti. "Halil ne dersin, bir köye daha uğrayalım mı?" dedi. Akşama daha vakit olduğunu, gidebileceğimizi söyledim. Telefonundan gitmeyi düşündüğümüz Yahyalı Köyünün Okul Müdürünü arayarak bilgi verdi. Birkaç kilometre sonra

yolumuz engibeli araziye vurdu. Kâh dağa tırmandık gâh bayır aşığı yol aldık. Yer yer sohbet ediyor yer yer kasetçalardan ilahiler, şiirler dinliyorduk.

Ben dalmıştım. Bir yakaza hali... Bir patlama sesi... Bayır aşığı sürüklenen, taklalar atan bir araç... Yaklaşık yüz metre taklalar atarak sürüklendikten sonra bir kayaya çarpan aracımız ters durdu. Emniyet kemerine takılı bir halde askıdaydım, cam kırıklarından ellerim, yüzüm kanlar içindeydi. Başımıza neler geldiğini idrak edince Ferhan Hoca'ma başımı çevirdim. Şoför koltuğu boştu. Ferhan Hocam! Ferhan Hocam! diye bağırdım. Uzaktan onun inleme sesleri geliyordu. Emniyet kemerini takmayı unuttuğundan araba takla atarken araçtan fırlamıştı.

Emniyet kemerimi çözmeye çalıştım, nafile sıkışmıştı. Kırık camlardan birini alarak kemeri kestim. Kolumu zorlayınca omzumda bir ağrı hissettim. Elimle yoklayınca köprücük kemiğimin kırıldığını anladım. Sürekli kanıyordu omzum ve ağrı git gide sıklaşıyordu, nefes almakta zorluk çekiyordum. Güçbelâ aracın camından dışarı çıktım. Ferhan Hoca'm araçtan yaklaşık on metre ötede kıvranıyordu. Yamaçta yürümek zordu, onun yanına sürünerek vardım. Ferhan Hoca'mın durumu hiç iç açıcı değildi ve son nefeslerini alıyordu. Elini tuttum, elimi sıkıca tuttu. Kafası, yüzü kan revan içindeydi, konuşamıyordu, galiba dili parçalanmıştı. Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu. O koca yürekli adam Azrail'e gülümsüyordu. Ben ağlayamadım, donup kalmıştım. Sonra başparmağını kaldırarak gökyüzünü gösterdi ve mırıltıyla kelime-i şehadet getirmeye çalıştı. Ona kelime-i şehadet getirirken eşlik ettim. Başını önüne düşüp son nefesini verdiği anda, olanca sesimle ağlamaya, bağırıma başladım. Sonra telefonlar aklıma geldi ama onları bulamadım, etraf çalı-çırpı, taş kayaydı. Aşığı yuvarlandığımızı gören biri vardır umuduyla yola doğru bakıp durdum. Sesimi duyan yoktu.

El mecbur tırnaklarımı toprağa geçire geçire, otlardan tutuna tutuna yaklaşık yarım saat sonra yola çıkmayı başardım. Bir taşın üzerine çöktüverdim. Omzumdaki ağrı ciğerime işliyordu. Çok geçmedi yolda bir kamyon gözüktü. Şoför beni fark edince durup yanıma geldi. “Geçmiş olsun birader, iyi misin?” dedi. Olayı kısa kestim ve acil servisi arattım. Telefonda babamın numarasını çevirmesini istedim. Numarayı ona söyledim. Telefonu kulağıma dayadı. Baba, ben Halil, Yahyalı köyü istikametinde kaza yaptık, Ferhan Hoca’ın vefat etti, benim de durumum iyi değil, ambulansa haber verdik. Ferhan Hoca’nın ailesine de bilgi ver. Ambulanstan önce yetişmeye çalış, dedim.

Kaza yaptığımız yer ilçemize yaklaşık otuz kilometre mesafeydi. Ve ben nefes aldırılmayan acılara dayanamadım, kamyon şoförünün tesellileri kulağıma doldururken bayıldım. Uyandıgımda vakit ertesi günün akşamıydı. Hastane odasında gözleri yaşlı annem ve vakar duruşuyla babam başımdaydılar. Omzum komple sargı içindeydi, kıpırdıyamıyordum. Annem ve babam yüzümü, gözümü öpüp duruyor, kâh şükrediyor, kâh teselli veriyor, kâh ağlaşıyorlardı. Dava arkadaşım, ağabeyim Ferhan Hoca’nın cenazesine katılamadım. Yaklaşık bir ay sırtüstü yatalak kaldım. Köprücük kemiğimle birlikte göğüs kafesimde kırıklar olduğu, iç kanamanın son anda önlendiğini sonradan öğrendim. O süreçte evimize kâh polis kâh savcı ifademi almak için gelip gitti.

Benim ayağa kalkıp işe döndüğüm günün ertesi günü yetkili sendika belirlenmişti. Sendikamız yetkili sendika olma hedefine ulaşmıştı. Ve ben bu güzel haberi onunla paylaşmak üzere elimde bir demet karanfil ile Ferhan Hoca’mım kabrine vardım. Ruhuna Yasin-Şerif ve Fatiha okudum. Onun beni duyduğunu hissederek uğruna öldüğü sendikasının yetkili sendika seçimini kazandığını anlattım.

Ben onun en çok “Allah var, gam yok” deyişini özledim. O beni benden alıp “bize” taşıyan dava eriydi. O, başıboş rüzgârlarımı enerjiye çeviren, hoyratça akan sularına baraj kuran, sinerjisiyle aylak gidişatıma istikamet veren, bana bir ülkü çizen, gözüme şavk olan dava eriydi. Yüreği büyük, yüzü güzel, sözü bal, engin bir insandı Ferhan Hoca’m. Yaşadığı gibi öldüğüne ölüme gülerek gittiğine beni şahit tutmuştu. Akşam ezanının hoş sedası duyulduğunda vaktin epey ilerlediğini fark ederek Ferhan Hoca’mla vedalaşım. Durmak yoktu ve yol devam ediyordu onun ‘iz’inden. Mezarlıktan uzaklaşırken merhumun çok sevdiği ve ezberlememi tavsiye ettiği şiir dilime düşüverdi.

*“O esrarlı yangına bu can nasıl dayandı?
Sahile vurdu kalbim, su yandı, kum da yandı.
Bir damla su ver bana ey çöl! Bari sen küsme.
Kalmadı hiçbir şeyim bak, günahım da yandı.
İlk defa böylesine tutuştu gökkuşağı.
Renklerim siyah oldu ve siyahım da yandı.
O’ndan başka ne varsa yandı,
Yandık sen ve ben.
O’nu göreyim diye, kiblegâhım da yandı.”*

SU DA SUSUZLARI ARAR

Memet Demirci

Türkiye Üçüncüsü

96 yılının ortasında, Adana'da Eğitim-Bir-Sen'in çatısını oluşturduğumuz günlerdeyiz. Sendikanın tanıtımına ve üyelik çalışmalarına yeni başlamışız. Merkez ilçelere yoğunlaşıp zaman buldukça da diğer ilçelere giderek üye sayımızı arttırıyor, yeni temsilcilikler oluşturuyoruz. Kimlerin hangi kurum veya ilçelere gideceğini bir gece önceden planlayıp ekiplerimize bildiriyoruz. Böyle bir planlama neticesinde ertesi gün için Eğitim-Bir-Sen yönetimi olarak Adana'nın Feke ilçesine gitme kararı almışız. Karara uyulacak ve ertesi gün erkenden Feke'ye gitmek için yola çıkacağız.

Öyle de oluyor nitekim. Yola sabah ezanı okunurken çıkıyoruz. Arabada dört kişiyiz. Namazı İmamoğlu ilçesinde yol kenarında bir camide kılıyor; namazdan sonra Kozan'a hareket ediyoruz. Tabi Kozan'a varılır da Merkez Camii İmamı Abdurrahman Yılmaz Hoca ziyaret edilmeden duası alınmadan yola devam edilir mi? Ver elini Hoca'nın camisi. Hoca namazı kıldırıktan sonra, bir müddet camide ibadetle meşgul olur. Bunu bildiğimiz için Hoca'nın camiden dışarı çıkmasını bekliyoruz.

Hoca bizi görünce yanımıza geliyor. Halimizi hatırımızı sorduktan sonra “Hayırdır, yine yolculuk ne tarafa” diyor. Biz de Feke’ye, sendika çalışmasında bulunmak üzere gideceğimizi söylüyoruz. Hoca, her zaman yaptığı gibi caminin önündeki fırından on tane pide alıp arabamızın içine koyuyor. “Yolcusunuz; acıkınca yersiniz” diyor. Dualarımızı ve pidelerimizi alıp besmele çekerek Feke’ye doğru yola koyuluyoruz.

Kozan çıkışındaki gölet, göletin etrafında yeşilin tonları, göz alabildiğine uzanan mesire alanları ve Toros Dağlarının güzelim manzaraları bizi büyülüyor ve yol boyunca eşlik ediyor. Yolumuz Göksu Çayı kıyısından, Torosların zirvesine doğru uzanıyor. Göksu Çayının şırıltısı, kuşların cıvıltısı, ara ara karşıımızdan gelen arabaların korna sesleri arasında yolculuğumuza devam ediyoruz. Adana’dan Feke’ye yolcuğumuz yaklaşık iki saat sürüyor.

Feke az nüfuslu bir ilçe olduğundan ziyaretlerimiz zor olmayacak. Hemen ikişerli iki grup oluşturuyoruz. Ben ve bir arkadaşım okulları gezeceğiz. Diğer iki arkadaşımız ise Millî Eğitim dışındaki devlet kurumlarını ziyaret edecekler. Anasınıflarını, ilköğretimleri ve lise düzeyindeki okulları teker teker dolaşmaya başlıyoruz. İlçedeki okulların tamamını geziyor ama üye yapabileceğimiz ve bizi temsil edebilecek kimseyi bulamıyoruz. Diğer arkadaşlar da hiç üye bulamadan geliyorlar. İşin özü Feke’de temsilcilik verebileceğimiz bir talipli yok. Öğle namazını kıldıktan sonra cami imamlarıyla da görüşüp Adana’ya dönme kararı alıyoruz. Bir camide öğle namazını kılıyor ve imamla görüşüyoruz. Kendisinin bu işlere müsait olmadığını fakat başka bir cami imamının bu işi yapabileceğini söylüyor bize. Bahsedilen imam izinli o gün; bağ işleriyle uğraşıyor. Bulduğu yerin tarifini alıyoruz.

Tali yoldan Torosların zirvesine doğru tırmanmaya başlıyoruz. Mevsim ilkbahar. Hafif bir rüzgâr esiyor, kar suları erimiş;

yollar çamur ama mis gibi bir hava var. Kekik kokuları sarmış etrafı, nergisler büyümeğe başlamış yeni yeni. O dağlar muhteşem, her yer rengârenk çiçek. Hem o güzellikleri seyrediyor hem de stabilize yoldan devam ediyoruz. Bereket ki şoförümüzün manevrası sağlam, arabayı güzel kullanıyor. Arabanın bizi çekmediği yerlerde biz arabayı itekliyoruz. Bazen üç kişi birden itiyoruz arabayı; bazen ağırlık olsun diye bir kişi arabanın önüne biniyor, iki kişi arkadan itiyoruz. Ancak böyle ilerleyebiliyoruz. Meğer o mevsimde o yollardan ancak traktörle gidilmiş. Bunu bilmiyoruz tabii.

Yol uzun ve yolculuk yorucu ama nihayetinde üzüm bağımlı buluyoruz. Kavuşuyoruz Hoca Efendiye. Üzüm bağımlının içinde iri iri meyve ağaçları, ağaçların üzerine serpilmiş asmalar, asmalarda salkım salkım üzümler... Lâle gibi kızarmış hepsi. Pideler arabanın içinde hâlâ. Hoca “hayırdır ziyaret-i sebebiniz nedir?” diyor ama bizim gözlerimiz ağaçlardan sarkan üzümlerde. Neyse ki Hoca Efendi önce üzümlerden kesip getiriyor; biz de pidelerimizi koyuyoruz ortaya. Hocaya “Bu pideleri Abdurrahman Hoca alıp vermişti” diyoruz. Abdurrahman Hoca, o bölgede herkesin ilmine saygı gösterdiği iyi tanınan bir imam. Karınlarımızı doyuruyor ve sebebi ziyaretimize geçiyoruz. Memur-Sen’i anlatıyoruz Hoca’ya. Feke’de sendika çalışması yaptığımızı söylüyoruz. Kendisini sendika üyeliğine davet ediyor ve hem de ilçe temsilcisi görevini üstlenmesi istediğimizi belirtiyoruz. Hoca Efendi bizi sevdiğini ama görev almak istemediğini kesin bir dille belirtiyor. İnsanlık adına, inanç adına çok diller döküyoruz ama kabul ettiremiyoruz Hoca’ya dileğimizi. Kendisinden helallik isteyip üzgün bir şekilde Feke’ye dönmek üzere ayrılıyor. Dönüşümüz gidişimiz kadar zor olmuyor. Boz bulanık bulutları seyrede seyrede Feke’den Kozan ve İmamoğlu üzerinden Adana’ya doğru yola koyuluyoruz.

Bir taraftan Torosların bahar havasını almanın verdiği rahatlık, diğer taraftan hiç üye bulamamanın hüznü ile İmamoğlu ilçesine kadar geliyoruz. Yol kenarında sabah namazını kıldığımız camide ikinci namazını da kılıyoruz. Bir de bu caminin imamıyla görüşelim; öyle yola koyulalım diyoruz. Cami imamının lojmanının kapısındaız. Benim Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen Adana il temsilcisi olduğumu diğer arkadaşların da yönetimde olduklarını anlatıyoruz İmama. Sendikamıza üye yapmak için gezdiğimizizi ve kendisinin üyeliğine de talip olduğumuzu söylüyoruz. Sendikalardan haberim var diyor İmam. Arkadaşlarıyla bir değerlendirme yapıp ileride görüşebileceğimizi söylüyor. İzin isteyip lojmandan ayrılıyoruz.

Akşam namazına biraz daha zaman var. İmamoğlundaki mesai saati bitmiş, okullar dağılmış. Yatılı (pansiyonlu) bir okul bulup orada da şansımızı ve zamanımızı değerlendirelim istiyoruz. İmam'a tekrar dönüp ilçe merkezinde yatılı bir okulun olup olmadığını soruyoruz. Bize ileriye işaret ederek "Fatih Mehmet İlköğretim Okulu" var diyor. Okula doğru hareket ediyoruz.

Okula vardığımızda dış kapıdan çıkmak üzere olan bir beyefendi ile karşılaşıyoruz. Beyefendi ilçenin yabancısı olduğumuzu fark ediyor; "buyurun" diyor. Beyefendinin okulun müdürü olduğunu öğreniyoruz. "Zamanınız varsa biz sendikacıyız, sendikamız hakkında bilgi vermek isteriz" diyoruz. Sendikanın ismini soruyor; "Eğitim-Bir-Sen" diyoruz. Hiç duymadığını söylüyor. "İki tane vardı bu da üçüncüsü mü?" diye soruyor. "Evet" diyoruz. Hoşuna gitmiyor cevabımız. "Öğretmenlerimiz okulda değiller, siz şimdi gidip öğretmenlerin bulunduğu bir saatte gelseniz" diyor. Biz belletmen öğretmenlerle görüşmeye geldiğimizi söylüyoruz. Odasına buyur ediyor bizi; geçip oturuyoruz. Müdür bizi odasına davet ediyor ama varlığımızdan pek de memnun olmadığı yüz ifadesinden anlaşılıyor.

Okul Müdürünün davranışları daha önce Adana'nın Karataş ilçesinde yaşadığım bir olayı hatırlattı bana. Bir zaman Karataş ilçemizi ziyarete gitmiştik. İlçedeki Atatürk İlköğretim Okuluna vardık. Okul Müdürü bizi öğretmenlerle görüştürmek istemiyordu. Okulunun kaliteli bir okul olduğunu sendikaların oluşturacağı bölünmelere müsaade etmeyeceğini ve elinden geldiğince sendikaları okula sokmayacağını ifade ediyordu. Eğitimcilerle görüşmek için müdürü ikna etmeye çalıştık ama başaramadık. Yalnızca okulun kalitesini ve düzenini göstermek için bir sınıfı ziyaret etmemize müsaade edebileceğini söyledi. Beraber sınıfa gittik. Kapıyı Müdür Bey çaldı, içeri girdik. Sınıftaki öğretmen, Adana İmam Hatip Lisesinden öğrencim Ramazan Yıldız'dı. O bizim elimize sarıldı, biz onun gözlerinden öptük. Müdür olduğu yerde donup kaldı. Öğrenciler şaşırды. Müdüre dönüp "Bu başarı senin değil, bizim başarımız" demiştim. Bu olaya rağmen öğretmenlerle görüşmemiştik. Bu olay içimde kanayan bir yara olmuştu. O ziyaretten dersimizi almıştık. Ne olursa olsun burada nöbetçi öğretmenlerle görüşmek için direnmeliydik, direndik de.

Müdür Beyin odasında oturuyorduk ama kendisini konuşturmak kolay olmuyordu. Müdür, Kozan ilçesinden dolmuşla geliş gidiş yaptığını son dolmuşun kalkmak üzere olduğunu ve dolmuşa yetişmesi gerektiğini söyledi. Biz kendisinin gidebileceğini, bizim nöbetçi öğretmenlerle görüşmek istediğimizi söyledik. Çocukların yemek saatinin olduğunu öğretmenlerin ise yemekhanede görevli olduklarını bu yüzden görüşmemizin mümkün olmadığını söyledi. Biz ayak direttikçe Müdür de kendine göre mazeretler üretiyordu. Nihayetinde kendisini arabayla Kozan'a bırakma sözü vererek Müdürü nöbetçi öğretmenlerle görüşmemize izin vermesi hususunda ikna ettik.

Müdür Bey, "siz oturun ben nöbetçi öğretmenleri çağırayım o zaman" dedi. Bir zaman sonra iki öğretmen ile birlikte geldi.

Bize öğretmenlerle hemen görüşmemizi ve kendisini daha fazla bekletmemizi söyledi.

Öğretmenler bize bakıyorlar, biz öğretmenlere bakıyoruz. Müdür de öğretmenlere bakıyor. Biz başladık anlatmaya. Adana Eğitimciler Birliği Sendikası il yöneticileri olduğumuzu ve İmam-ı Moğlu’nda da teşkilatlanmak istediğimizi belirttik. Bir ara bir sessizlik oldu. Müdür gergindi. Akşam akşam planını bozmuş-tuk. Adamcağız evine gidip yemeğini yiyecek, çayını yudumla-yacakken hâlâ bizimle oyalanıyordu.

Öğretmenlerden biri “ben sınıf öğretmeniyim, adım Mehmet Arı; arkadaşım da Abdulmuttalip Şefkatli. İki tane üyelik for-mu verir misiniz?” dedi. Üyelik formlarını aldı! Beyaz benizli bir öğretmendi. Daha sonra öğrendim, Çerkez asıllıymış. Yüzü kızardı, sert bir ses tonuyla “Biz sizin yolunuzu aylardan beri gözlüyoruz. Bugün gelemediler yarın gelirler diye ümitle bek-ledik. Siz nerede kaldınız, bizi bunca zamandır beklettiniz? Di-ğer iki sendikanın yöneticileri gelip gelip gittiler. Biz kendimizi sahipsiz hissettik. Sizse yeni geliyorsunuz” diyerek serzenişte bulundu. Daha sonra iki öğretmenimiz de sendikaya girdiler. Formların bir nüshasını oracıkta okul müdürüne bir suretini de bize teslim ettiler.

Hız. Mevlana Mesnevi’inde şöyle der: “Susuzlar, âlemde su ararlar, fakat su da susuzları arar.” Bizim ziyaret bu mısrayla anlatılana benzemişti biraz. Derin bir nefes almıştık. Dünyalar bizim olmuş; gözlerimizin içi parlamıştı. Gün boyu koşuşturma-mızın meyvesini almıştık. Mehmet Arı’yı, ilçe sorumlusu olarak görevlendirdik. “Vakit akşam, yemek vaktidir. Açsınız, yemek yiyelim” dediler. Teşekkür ettik, müsaade istedik.

Müdür Bey’i sözümüz üzerine Kozan’a götürüp evine bırak-tık. Biz de üye yapmanın mutluluğu, ilçe temsilcisi bulmanın sevinci ve diğer taraftan da hayatımız boyu unutamayacağımız öğretmenlerimizin sitemlerini konuşa konuşa Adana’ya döndük.

GEÇMİŞLE YOLCULUK

Kevser TEKİN

Mehmet Akif İnan Özel Ödülü

İnsan bazı anılara geç kalır. Geç kaldığım yerden başlayacak gücü, geçmişten ve bana miras bırakılanlardan buldum. Kendi anılarıma gideceğim tarih ise bir kitabın ilk sayfasında duruyormuş; sonunda karşılaştık.

“24 Ocak 1994. Hikmet Tekin kardeşime sevgilerle” diye atılmış bir imza. İçindeki şiirler kadar incecik bir kitap. Öyle bir kitap ki, sayfa sayısının toplamı, yazarın ömründen fazla ediyor. Kitabın ismini görünce anlıyorsunuz zaten niçin erken yaşta öldüğünü: *Hicret*. İnsan sevdiğine tez zamanda kavuşmanın hayalini kurar. Hele de vakti zamanında “*bitirip şu kuru kara ekmeği/ göç etsem diyorum yar ellerine.*”^{*} diye bir dize yazmışsa...

Kendi anılarımı biriktirirken babamı evde gördüğüm sürelerin azlığından yakınırdım hep. Bazen aynı şehirde değilmişiz gibi hissederdim. Okuldan çıktıktan sonra kalan tüm zamanımı severek feda ettiği bir davası vardı çünkü. Arkadaşlarıyla birlikte ardı arkası kesilmeyen koşturmacalar, toplantılar, yoğun mesailer hep bugünlere meyve olsun, bugünlere anı kalsın diyeymiş. Sendikanın kurulduğu yıllarda henüz dört-beş yaşlarındaydım.

^{*}) Akif İnan, *Hicret*, 2. baskı, syf. 11

Babamdan tek isteğimin park, eğlence ve boyama kitabı olduğu o çocukluk dönemi. Bazen bu işler vesilesiyle Ankara'ya giderdi. Birkaç gün sonra geldiğinde odada bir sürü oyuncak, kitap olurdu. Ben ve üç kardeşim o hediyelerin yüzü suyu hürmetine babamızın gidişini unuttur ve kaldığımız yerden devam ederdik yaşamımıza.

Çıktığı bu yolda tanıştığı her arkadaşını da evimize gidiş gelişlerinde tanımış olduk. Hepsi bizleri ayrı sevdi. Hepsi ağabeyimiz oldu, amcamız oldu. Bir derde düştüğümüzde yanımızda, evimizde ilk onları gördük. Mutlu günümüzü paylaşırken ön sıralardan alkışlayan eller hep onlarınkiydi. Babamın anılarına özendiğim kadar bu vefalı arkadaşlığa ve dostluğa da özenir olmuştum. Çünkü *“bütün giysileri yırtsak yeridir/ yeter bize vefa elbiseleri”**** diye çıkmışlardı bu yola. Arada kan bağı olmadan birbirini böyle gözeten, birbirine en kalbî duygularla bağlanan bir arkadaş gurubunun içinde olmak beni hep onurlandırmıştı. Bana yadigâr olarak kalan o ev oturumlarındaki koyu sohbetler bugünüme ışık olacakmış meğer.

İmam Hatip lisesindeki öğrencilik yıllarımda heyecanımıza tercüman olan ezgiler vardı. Törenlerde, hele hele fetih kutlamalarında Ömer Karaoğlu'nun sesiyle dalgalanırdı Eyüp Stadi. O günlerde en sevdiğimiz aktivite, üç beş arkadaş bir araya gelip fanzin dergi hazırlamak, okula yazar-şair davet edip söyleşiler programlamaktı. Gençliğin dili olan şiire de ayrı bir sevdamız vardı. Yeni şiirler tanıyor, yaşayan şairleri okula çağırabilmek için kendi küçük ama içi dopdolu heveslerimizle doyuruyorduk dimağımızı. Bu şiir sevdamızın harlandığı günlerde, okulumuzun icra ettiği fetih kutlamasında duyduğum ezgi beni çok etkilemişti. *“Her eylem yeniden diriltir beni/ Nehirler düşlerim göl kenarında”* diye başlayan o şiir. Sonlara doğru beni iyice mest eden kısmını da eve gidene kadar unutmamak için defterime yazmıştım hemen: *“Babamın gölgesi koruyor beni/ Oh ne güzel şehir bu eski şehir.”****

**) Akif İnan, Hicret, 2. baskı, syf. 30

Eve geldiğimde babama okudum bu cümleleri. Kütüphanesinden bu şiirin yer aldığı kitabı getirip verdi elime. Dört sene önce kaybettiği, Hocam dediği, yol arkadaşım dediği *Akif İnan'ın Hicret* kitabıydı. Girişteki el yazısını ve imzasını görünce, o ezgiyi bağırarak söylemek geldi içimden. Şiiri bulmak için sayfaları hızlıca çevirdim. “*Şehir Gazeli*” adlı şiirinde dolaşan melodiler gözümü yaşartmıştı. Kitabını da bana hediye etmişti. Yeni kurmaya başladığım kütüphaneme verdiği ilk kitaptı bu.

Kitapları dışında, babamdan bana kalan başka şeyler de vardı: Giydiği vefa elbisesi, sözlerini bilmediği türküye eşlik ederken kafa sallayışı ve davasını yorgunluk nedir bilmeden sırtlanması. Onun anıları bana yol gösterici oluyordu. Çünkü yolları en iyi bilen babalardı. Babalarının kanatlarına sıkı sıkıya sarılanlar da kız çocuklarıydı elbette. Tüm geçmişi bir anda anlatamıyordu belki ama sırası geldikçe sendikanın kuruluşunu, gelişmesini, insanların bu uğurda nasıl gayretle çalıştıklarını bir bir anlatıyordu. Lise çağındaki biri olarak sendikanın ne olduğunu çok idrak edemesem de faydalı bir şey olduğuna gönülden inanıyordum. Orada tanıdığım tüm hocalar amcam gibiydi; evimizi ziyarete geldiklerinde hanımları ve çocuklarıyla güzel vakitler geçiriyordum. Bunları bize tattırduğuna göre sendika tabii ki güzel bir şeydir diyordum kendi kendime.

Kendi anılarım için yola çıktığımda heybemde geçmiş günler ve *Hicret* kitabı duruyordu. Bir de yol türküleri. “Benim dükkânım yok, esnaflığım yok; size miras olacak tek şey öğretmenlik mesleğim” diyen babamı dinlediğim günden beri hayalini kurduğum mesleğe 2016 yılında atanarak başlamıştım. Atamaların gerçekleştiği Ankara MEB Şûra Salonunda bir türkü çalışıyordu o gün. “*Mektebin bacaları vay lelelele vay lele/ Ders verir hocaları, oy amman can kurban*” diye. Heyecanımın çokluğundan olsa gerek babamı ilk kez bir türküye eşlik ederken yalnız bırakmıştım. Türkü bittiğinde resmî olarak da öğretmen dim artık. Bu kutsal görevin kaderime hangi kalemlle yazıldığını da görebilseydim keşke.

Cânım şehrim İstanbul'daydım. Beykoz'da bir ortaokulda adaylık eğitimime başladığım ilk gün, kendimi annesi tarafından anaokuluna bırakılmış küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Öğretmenler odasında öğrenci gibi oturuyordum; öğrenci zilini duyunca bana sesleniliyormuş gibi sınıfın yolunu tutuyordum. Ürkekliğin resmini çizecek olsa bir ressam, önünde poz vermeye hazırdım adeta. Hâlbuki öğretmenliğin ilk gününe dair her bilgiyi babamın anılarından hatırlıyordum. Ama onları uygulamaya adım atamıyordum. Teneffüste nefeslenmek için bahçeye çıkıp ağaçların arasından görünen köprüye, denize bakıp dinliyordum. Müdürümün beni arayıp öğretmenler odasına çağırmasına kadar bunu başarmaya başlamıştım bile. Ürkekliğimin üstüne bir de korku eklenmişti şimdi. Meslekteki ilk günümdü daha. Kesin, bilmeden yanlış bir şey yapmıştım. Yoksa niye beni çağırması ki diye düşünerek çıktım merdivenleri bir bir. İçeri girdiğimde öğretmenler dışında üç kişi oturuyordu odada. Elllerinde çiçek ve bir de kutu vardı. Sendikanın Beykoz temsilcileriymiş. Başkanın selâmını, sevgisini getirip göreve hoş geldiğimi söylemek için gelmişler. Ellerindeki sanki bir demet çiçek değil de çiçek bahçesiydi. Samimi gülüşlerinden ve teskin edici bakışlarından yol bulup geçmişe gittiğimde, babamın anılarıyla karşılaştım. Onların üstünde de aynısını gördüm: Vefa elbiseleri. Kendi anılarıma başladığım ilk gün, bir demet çiçek ve vefadan örülü elbiseler vardı...

Heyecanıma sarılıp sendika üyeliğine attığım toy imzam bana güç kuvvet olmuştu sanki. Bana emanet edilen anıların üstüne yenilerini koymak boynumun borcuydu. Ve geçmişte her dizesini defalarca okuduğum o şiiri anılarımin girişine asmıştım çoktan: *“Dayanır mı kalbim bu heyecana/ Dayanmalı kalbim bu heyecana/ Bu büyük yükü en eski bir türkü/ Sayarak özenle yaşatır kalbim.”****

***) Akif İnan, Hicret, 2.baskı, syf. 23

Mesleğimin başına özenle not ettiğim bu tarihten sonra “Aramıza hoş geldiniz” yazılı bir mektup aldım sendikanın ilk yemeğinde. Yeni atanmış öğretmenlere merhaba demek için toplandığımız o gün ikinci kez yüreklendim. Tek başımdım ama yalnız değildim. Henüz hiç kimseyi tanıımıyordum ama hepsinin benzerlerini geçmişten biliyordum. Babamın ve arkadaşlarının vefayla, cefayla ve tükenmez inançla çalışıp bugünlere bir yol açma azimlerini bugün daha iyi anlıyordum. O günlerden bu zamana erişen kıymetli bir davaydı zarfın içinde bizlere verilen. Hatta bir mektuptan fazlası verilmiş gibiydi bana. O mektupta yazılmayanlar, yazılanlardan fazlaydı. Hicret’i ilk elime alışıma, şairini tanıdığımda dört yıl önce vefat ettiğini öğrenişim, yarınlar anlam yüklemek için verilen mücadeleye şahit oluşum ve daha bir sürü şey... O akşam masadan kalkınca anladım ki, benim anılarımın da gayretim de olması gerekiyordu. Önüme sunulan mirasın hakkını vermek için yarına değer katabilmeliydim.

Kendi anılarımı çiçeklendirmeye başladığım ilk günden sonra “Öğretmen Atanmasın; Öğretmen Adansın” başlıklı bir yazı yazdım. Uzunluğunu bilmediğim o yola çıktığımda hedefe varmaktan daha güzel olan bir şey vardı: Vefayla yürüyebilmek. Yol, en nihayetinde bitecekti. Kendimi adadığım bu yolda, kimlerle yürüyeceğimdi esas mesele. Geçmişle yol yürümenin tadına vardığımda sıcaklığı hissettiğim duygu hep o oldu: Vefa.

Yalnızca bir semte değil, kocaman bir ülkeye adını versek yine de hakkını ödemiş sayılmayız ey sevgili vefa...

ORTAK ŞUURUN GÜCÜ; SENDİKAL MÜCADELE

Vedat SAĞLAM

Erol Battal Özel Ödülü

1996 yılıydı...

Kasvet, korku, heyecan, mutluluk, gelecek kaygısı ve başarı...

Birbirine tamamlayan ve birbirine zıt duyguların iç içe geçtiği seneler...

Hey gidi yıllar hey, ne çabuk da sel olup, tarihe karışmışsın...

Ne vakit geride kalmış onca zaman...

Ne çabuk yaşlanmışız...

Hâlbuki vakit, hiç geçmeyecek gibiydi. Ve zaman durmuştu adeta.

Bizler hiç ölmeyecek gibi çalışıyor, hiç ölmeyecek gibi koşuşturuyor, hiç ölmeyecek gibi amansız mücadeleler veriyorduk...

Tarihe karışıp yok olacak, kaybolup gidecek, unutulacak gibi değildi yaşadıklarımız...

Tarih bizim şahitliğimizde, bizim tarafımızdan yazılmalıydı, biz yazmalıydık; inanıyorduk...

28 Şubat; malum süreç yani..

Ayak sesleri duyulmayacak, ruhları rahatsız etmeyecek gibi değildi. Öyle bir geliyordu ki üzerimize üzerimize... Paldır küldür, bağıra çağıra... Görüyor ve işitiyorduk...

Televizyon kanallarında her gün algı yaratmaya yönelik sahte irtica haberleri, gazetelerde inananlara yönelik şantaj ve tehdit dolu yazılar, satılık kalemlerce yapılan aşağılık yorumlar...

Oldukça gergindi ülke...

Yetmiyor, sistemin rantını paylaşmak istemeyen jakobenler, sıkıntılı köpürtüyorlardı hâlâ...

İnananlar daha çok baskılanmak, siyasi tercihleri alabora edilmek, yaşam tarzları değiştirilmek, nerdeyse sokağa çıkarılmamak isteniyordu.

Kayseri Şube Başkanımız Ahmet İlhan sendika Genel Merkezimizle görüşmüş ve yaklaşmakta olan krize karşı bir takım tedbirler alma gereği üzerinde durulmuştu. Sanal irticanın merkezi konumuna konulan Refah Partisi, kendisine gönül veren STK'lardan, krizi tırmandıracak açıklama ve eylemlerden uzak durmaları ricasında bulunmuştu.

Lâkin baskılanan, tehditler alan, şantajlara maruz kalan partinin kapıldığı panik havasından dolayı göremediği bir şey vardı; biz ne kadar susarsak susalım, hakaretleri ne kadar sineye çekersek çekelim, baskılara ne kadar boyun eğsek eğelim, 28 Şubat'çılar bizleri o kadar ezecekti. Hâlbuki halkımızın yüreğinde, tarihin ender zamanlarında rastlanan diriliş ve uyanış muştusu yakalanmıştı. Bu muştı ya şimdi mücadeleler verilerek

değerlendirilecek ya da her on yılda bir darbeye maruz kalan güzel ülkemiz yine baskıyla, tehditle, şantajla susturularak özgürlük, yerlilik, millilik, adalet, eşitlik ve kalkınma talepleri bir kez daha ertelenecekti.

Hayır, bunu yapamazdık! Yapmamalıydık!

Halkımızın özgürlük, yerlilik, kalkınma, eşitlik, adalet istekleri daha fazla ötelenemezdi. Halkta yakalanan şuur, yüreklerinde yanan eşitlik, özgürlük, hakça paylaşım ateşi değerlendirilmeliydi.

Her şeye rağmen bu konuda Genel Merkezimiz tarafından dikkatli olmamız için uyarılmıştık.

Lâkin Kayseri Şubesi olarak bizim görüşümüz, mücadele etmekten yanaydı. Başkanımız Ahmet İlhan, “Parti’nin işlevi ayrı, sendikaların işlevleri ayrıdır” demişti Yönetim Kurulu toplantımızda. “Biz, STK’yız, üyelerimize karşı yerine getirmek zorunda olduğumuz sorumluluklarımız var. Sahada olan biziz, halkla iç içe olan biziz, hesap sorulan, sıkıştırılan biziz. Bırakalım parti kendi görevini yapsın, biz de STK olarak kendi sorumluluklarımızı yerine getirelim. Bir eylem planı belirleyelim ve sahaya inelim.”

Haklıydı Başkan... Hepimizin beklentisi de bu yöndeydi zaten.

Fakat önümüzde büyük bir sorun vardı. Gerek sistemin, gerekse farklı sendikalara üye okul idarecilerinin baskısıyla üye sayımız zaten fazla değildi. Eğitim-Bir-Sen’e üye olmak öcü gibi algılanıyor, tu-kaka ilan ediliyor, devlet düşmanlığı olarak gösteriliyordu. Öğretmen arkadaşlar sendikamıza üye olmaya korkuyorlardı. Hatta dünya görüşü bizimle paralellik gösteren pek çok arkadaşımızın bile izlerini kaybettirmek adına farklı sendikalara üye olduklarını biliyorduk.

Lâkin asıl sıkıntı daha da büyüktü... Üye portföyümüz genelde sindirilmiş, dışlanmış, bastırılmış, çekingen, ürkek, sistemle doğrudan çatışmaya giremeyecek karakterdeki arkadaşlardan oluşuyordu. Sendika üyelerimiz, daha çok vakıf kültüründen gelmeydi. Vatandaştan isteyen, vermezse, “eyvallah” deyip, çekip giden, ardından başka bir vatandaştan istemeyi görev adeden karakterler yani. Hâlbuki sendikacılık dili böyle değildi, çok farklıydı; devletten/işverenden isteyen, yok denince ısrar eden, kavgacı, çekişmeye meyilli... Birbirine zıt iki görüş. Zaten zor üye buluyorduk, bir de, sisteme kafa tutan eylemlerle üyeleri kaçırma ihtimalimiz vardı. Sistemi eleştiriyor ama aynı sistemle başlarının belaya girmesini istemiyorlardı. “Siz önden gidin, biz arkanızdan geliriz” düşüncesi hâkimdi.

Kitlesel eylem için yola çıktığımızda kaç kişi yanımızda olacaktı?

Ya, çoğunluk gelmez de, fiyasko ile sonuçlanırsa?

Ya, başarı ortaya koyalım derken, başarısızlık hanemize yazılacak bir eylem olursa?

Ya, eylem başarısızlıkla sonuçlanır da, sonrakiler için kötü örnek olursa?

Sorular, sorular, sorular...

Cevapsız bir soru kafamızı iğdiş ediyor, bizi sürekli düşüncelere sevk ediyordu...

İşimiz zordu, görebiliyorduk...

Üstümüze gelen belaya rağmen inancımız bizi ayakta tutacaktı, biliyorduk. Doğrunun yanındaydık ve tam anlamıyla hal-kın değerlerini, isteklerini savunuyorduk ya, gerisi boştu. «Biz hakkın yanında olalım da, kader ne yazarsa onu yaşarız.» inancındaydık...

Sonunda, yaklaşmakta olan darbeye karşı halkı uyarmak ve vatandaşların yanımızda yer almalarını temin etmek amacıyla büyük bir eylem kararı almıştık. Öyle etkili bir eylem olmalıydı ki bu, dost düşman herkes, televizyon ve gazeteleri ile bütün basın bizden bahsetmeli, haklı sesimizi kitlelere duyurmada mecbur kalmalıydılar.

Bismillah çekip, işe koyulmuştuk bile.

Hemen döviz ve broşürleri hazırlamaya başladık. Sanayiden bol miktarda ahşap çita ve çivi aldık önce, ardından kırtasiyeciden büyük, beyaz kartonlar kestirdik, siyah ispiertolu kalemler temin ettik sonra da. Sıra, döviz ve broşürlere yazacağımız, me ramımızı anlatacak sloganlarımızı belirlemeye gelmişti. Dirilen zihinlerimiz o kadar açılmıştı ki, zehir gibi sloganlar çıkıyordu her bir ağızdan...

Heyecanlıydık... Hem de ne heyecan... Korku, çekingenlik, ürkeklik, mutluluk karışımı, iç içe geçmiş, kelimelerin tarifine sığmayan, o güne kadar hiç yaşamadığımız heyecanlar... İlk defa büyük, kitlesel bir eylem yapacak, ilk defa sistemle karşı karşıya gelecek, ilk defa polisin baskısına kafa tutacak, ilk defa bize sunulana itiraz edecek ve ilk defa içimizdeki heyecanları haykıracaktık topluma... Kitaplarda hayatlarını okuyup imrendiğimiz, kitleleri harekete geçiren dava insanları gibi hissediyorduk kendimizi... Malcolm X, Necip Fazıl, Gandhi ve diğerlerinin yaşadıklarını yaşayacak olmanın mutluluğu vardı içimizde. Öyle coşkundu ki ruhumuz, avazımız çıktığı kadar mutluluk şarkıları söylemek geliyordu içimizden...

Eveett! Şimdi de döviz ve pankartları kimlerin taşıyacağına, kimin hangi sloganları atacağına, kalabalığın içinde kimlerin nerde duracağına, eylemde hangi arabaların kullanılacağına karar vermeye gelmişti sıra. Onu da halletmiştik çok şükür...

Bir gün önce son kez toplanıldı ve eylem, en ince ayrıntısına kadar görevli arkadaşlara tekrar tekrar anlatıldı. Hazırдық, harekete geçme sırasıydı artık.

Ertesi gündü, ikinci vaktiydi. Kararlaştırdığımız saatte, belirlediğimiz arkadaşlarla arabalarımıza binip, Kayseri'nin kalabalığı ile meşhur Sivas Caddesinde yavaş yavaş ilerlemeye koyulduk. Heyecanımız doruk noktasındaydı. Zapt edemediğimiz elimiz, ayağımız titriyor, nereye koyacağımızı, ne yapacağımızı bilemiyorduk. Sakin olmalıydık. Saatlerimize baktık. Evet, vakit gelmişti artık. Nato Caddesi ile Fuzuli arasındaki yolun tam ortasında elliye yakın arabalarımızı hep birlikte stop ettik. Ardından, anahtarları alıp, hızla otomobilleri terk ettik. Kaldırımlara çıktık. Ve önceden hazırladığımız döviz ve pankartları havaya kaldırıp, cadde boyu slogan atarak yürümeye başladık

“Haklıyız, Hakkımızı İsteriz!”, “Demokrasi Dedikleri Bu mu?!”, “Baş Örtüsü Onurumuzdur!”, “İnananlar Kardeşir!”, “İnsanca Yaşamak Hakkımız!”, “Barış, Özgürlük, Hakça Paylaşım!”

Sayısal manada bir avuçtuk. Ama yüreğimizle koca bir cihandık adeta. O gün ben, niteliğin, niceliğe üstün geldiğine şahit oldum gözlerimle...

Trafiği kilitlemiştik bir anda, kimse yerinden kıpırdayamıyordu. Siviller bir yandan, “Daart! Daart! Daart!” diye arabalarının kornalarına asılırken, bir yandan da yolun açılması için bağırıyorlardı. “Arabaları çekin kardeşim, işimiz acele!” diyeninden tutun da, “Bana ne sizin başörtünüzden, manyak mısınız!” diyene kadar bir sürü bağırıtı havada dolaşıyordu. Umurumuzda değildi hiç biri. Haklıydık ve haklı olmanın gücünü taşıyorduk yüreğimizde... Onca curcunaya, onca gürültüye rağmen yine de en çok duyulan ses, “Darbelere Haaayır!”, “Baskıya, Şiddete

Haaayır!” diye bağırın bizim arkadaşlarımızın sesiydi. Öyle bir bağırıyorduk ki, ciğerlerimiz yırtılacak, şuurlarımız kaybolacak gibiydi adeta...

Aman Allah’ım?! O da ne?! Caddede arabasıyla seyreden pek çok sivil de otomobillerini kilitleyip aramıza katılmasın mı? Şok olmuştuk! Beklemiyorduk bu kadarını. Biz, “ya sadece üç-beş üye katılırsa” diye korkarken, sanki hissiyatımızı bilmiş gibi caddedeki diğer insanlar da aramıza katılıp, destek vermesinler mi bize?! İyice kalabalıklaşmıştık. Tarifi imkânsız, müthiş bir mutluluk yaşıyorduk şimdi. Kısa zamanda ortalık adeta ana baba gününe dönüşmüştü. Coşku, heyecan, direnme, mücadele azmi, başarıma isteği, sesimizi duyurma arzusu, haklı olmanın vermiş olduğu güç... Ruhumuzu öyle bir etki altına almıştı ki, dünya üzerimize gelse yıkıp geçeceğimize inanıyorduk. Sımalarımıza binen mutluluk tebessümleri görülmeye değerdi. Birdik, iriydik, diriydik, haklıydık...

Sloganlarımız yeri göğü inletirken polis memurunun, “çabuk çekin arabalarınızı, yoksa ceza yazacağım, çekici çağıracağım!” diyen ürkek tehdidine, Ahmet İlhan Başkan’ın, “on beş dakika müsaade edin, sonra eylemi sonlandıracağız” cevabı, tatmin etmemişti memuru; “eylemi derhal bitirin!” diyordu yüksek sesle.

Hâlbuki o kadar arabanın çekici ile çekilmesi, onca cezanın yazılması saatler alırdı. Polis memuru bunu kendi de biliyordu.

Tehditlere aldırılmayıp eylemde kararlı olduğumuzu ve sivil katılımlarla birlikte çoğaldığımızı görünce, polisin bu kez rica moduna geçip, “uzatmayın ama!” demesi, görülmeye değerdi. İncancımızın gücü, polis memurunu yola getirmişti demek.

Bizi sığaya çekmek isteyen sistemi alt etmişik ya, şimdi daha coşkulu, daha heyecanlı, daha ümit var, daha cesaretliyedik artık. Kim tutardı bizi...

On beş dakika sonra söz verdiğimiz gibi hiç kimsenin malına zarar vermeden, hiç kimseye ileri geri etmeden eyleme son vermemiz, polisin dikkatini çekmiş, rahatlamıştı.

O gün ve diğer günler tüm yerel kanallarda biz ve eylemimizin haberi vardı. Tabiri caizse, Kayseri'yi sallamış ve haklı sesimizi tüm kitlelere duyurmayı başarmıştık. Bizim için büyük bir olaydı bu. Pusturulmuş, susturulmuş, ötelenmiş kimlikli üyelerimizin sisteme kafa tutma sevinci, sunulan haksız paylaşım itiraz etme gücü, görülmeye değerdi.

Başarmıştık... Kafamıza üşüşen onca soruyu alt etmiş ve başarmıştık işte. "Türkmen'in göçü yolda düzülür" hesabı, pek çok sorun eylem sırasında kendiliğinden hallolmuştu...

O gün sendikamdan öğrendiğim şeylerden biri de, kitle hareketinin gücüydü.

Sınırlı sayıdaki üyelerimizle gerçekleştirdiğimiz bu protesto mitingi, 28 Şubat ve sonraki dönemlerde sürecek kitlesel eylemler için bir prova niteliğinde olmuştu. Sonraki eylemler için üyelerimizin yüreğine cesaret ve şuur gelmiş, katılım her eylemde katlanarak artmış, bugünlerin habercisi olmuştu adeta.

*

Kuşaktan Kuşağa Sendikal Hatıralar

İkinci Bölüm
Yayınlanmaya Değer
Bulunan Eserler

GÖNÜL İŞİ*

Hıdır YILDIRIM

“Dilcilere göre başka bir dilde bu kelimenin karşılığı yokmuş.

Oysa bizim edebiyatımızın neredeyse yarısını kapsar.

*Medeniyetimizin bir ‘gönül medeniyeti’ olduğu söylenir.”***

Türk Edebiyatında Nuri Pakdil vergisi berceste müstearlar vardır: “Ali İmran”, “Musa Deniz”, “Ebubekir Sonumut”, “Hüseyin Su” gibi. Bunların her birinin ardında, geniş bir anlam evreni bulunan derin göndermeler bulunur. Tadad olunanlar, İmran ailesine, Kızıldeniz’e, Miraç’a, Kerbela’ya gönderirler sözgelimi. Bu müstearlar, bana da hep, sevdiklerime ikram etmek için “Nuh Tufan”, “Yakup Hasret”, “Yusuf Kuyu”, “İbrahim Cömert”, “İsmail Kurban” gibi başka berceste müstearlar düşündürmüştür. Yine edebiyatımızda yazarının ince işçiliğini ortaya seren, okuyucunun içini ılıklaştıran kimi öykü adları vardır: “Afife Abla’nın İncileri”, “Kuşkonmazda Konuşan Adam”, “Çok Sesli Bir Ölüm”, “Gülşefdeli Yemeni”, “Menekşeli Mektup”, “Kapıları Açmak”, “Gönüller Küçüldü” gibi. Bunların

*) Gönül İşi, Mustafa Kutlu’nun 1974 yılında Hareket Yayınları’ndan çıkan hikâye kitabının adıdır. Ustamıza hürmeten...

***) “Gönül”, Mustafa Kutlu, Yeni Şafak gazetesi, 15.08.2012

içinde, benim zevrâk-ı derûnumu nice fırtınalar içine atan öykü adı, Necati Mert'in "Gönüller Küçüldü"südür. Öykünün adı da metni de benim içime işleyen, beni sarsan bir muhtevayı barındırır. Necati Mert'in söyleyivermek kolaylığındaki öykücülüğünü de ortaya koyar aynı zamanda "Gönüller Küçüldü".

"Gönüller Küçüldü" benim içime işler, beni sarsar, dedim; çünkü ben ve benim de bir parçası olduğum biz, artık gönüllerin küçüldüğü, gönül kırmanın kabahatten sayılmadığı, gönül burukluğunun hiçlendiği bir demin ortasında kalakalmış bıçareleriz. Biz, ötenin ötesinin haberiyle, dudaklarımızda kurtuluş bestesinden şarkılar söyleyerek, gönül gönül gönüllere girme uğraşısı içerisinde, sonsuzluk destesinden gönüller devşirilen, şimdi hasretle andığımız, bir gönül çağında yaşadık. Gönüllerin küçüldüğü, emellerin büyüdüğü, bizâr olduğumuz bu çağın bize, bir distopik film kadar yabancı ve akıl ötesi gelişi bundandır. Anlatacaklarım, yüce gönüllülüğün, gönlü geniş olmanın, gönül almanın, gönüller devşirmenin, gönül bağı kurmanın devrinde olup biten hadiselerdir: Gönül işidir.

Muhsin Mahmelbaf'ın "Bisikletçi" adlı bir filmi vardır. Afgan mülteci Nasim, kendisini buna mecbur bırakan ve ulaşması gereken büyük hedefi zihninde tutarak bisikletiyle bir acayıphanede daireler çizer durur. İş budur. Çok oldu seyredeli. Nasim'in bisikletinin rengini hatırlamıyorum. Kırmızı mıydı, yoksa mavi mi? Mavi demişken Ümit Köreken'in "Mavi Bisiklet" filminde de Ali, tıpkı Nasim gibi, bir mavi bisiklet hülyasıyla katlanır yaşamın çocuk omuzlarına bindirdiği yüke. Sonra bir başka hülya için vazgeçer mavi bisiklet hülyasından.

Hem Mahmelbaf'ın "Bisikletçi"si, hem de Köreken'in "Mavi Bisiklet"i, içinde yaşadığımız koşulların bize biçtiği rutini, bir büyük hedefe hizmet ettiğimizin bilinci ve bir zafere olan iştihakla bıkmadan yinelediğimizi bize hatırlatan filmlerdir. Bi-

siklet, özne veya nesne olarak, edebiyatta ve sinemada, bir hülya metaforu işlevini de üstleniyor olmalı.

Ben Muhsin Mahmekbaf'ın "Bisikletçi"si gibi bir bisikletçi-yi gözlerimle gördüm. Numan Hoca'ydı adı. Numan Hoca, bisikletli bir sendikacıydı. 12 Eylül Darbesi'nin izlerinin zihinlerde teşevvüş miktarı da olsa bulunduğu ve insanların demokratik yönelişinin önünde set olmaya devam ettiği 90'ların ilk yarısında ve 28 Şubat Postmodern Darbesi'nin sivil alanı tarumar ettiği ve insanları yalnızlaştırdığı 90'ların ikinci yarısında Numan Hoca, askeri vesayetin rüzgârına karşı başı dik, bağı açık, inatla sürerdi bisikletini. Kütahya şehir merkezindeki okulların birinden diğerine, diğerinden ötekine bisikletiyle gider, öğretmenler odalarında hakkı, hakikati anlatır; Eğitim-Bir-Sen'in mazlumların sığınağı olduğunu, her türlü vesayete karşı mücadelenin baracağı olduğunu, çalışanların ancak omuz omuza vererek, ancak dayanışmayla mesafe kat edebileceğini anlatır, anlatır, bıkmadan anlatırdı. Numan Hoca'nın aldığı cevap çoğunlukla aynıydı, bilhassa üye olması beklenenlerden gelirdi bu cevap: "Hocam gönlümüz sizinle".

Gönüller bizimleydi. Ancak mevzuat, bazı gerekler için, belli sayıda üyenin bir arada bulunmasını zorunlu kılıyordu. 2001 yılında sendika kanunu çıkarılmış, sendikal zeminde rekabet ortamı oluşmuştu. Önce 500 üyeye ulaşılması ve Genel Kurul yapılması gerekiyordu. Ardından da yerel ve genel ölçekte en fazla üyeye sahip sendika sıfatını kazanarak yetkili olmak. Bütün işyerleri, bir arının çiçekleri dolaşmasındaki titizlik, nezaket ve sabırla dolaşılmalıydı.

"Gönlümüz sizinle" diyenler doğru söylüyorlardı. Gönülleri bizimleydi, ancak ceberut devletin jakobenlerinden endişe ediyor, gönüllerinin imzasını atmaktan imtina ediyorlardı. Bir bakıma şerlinin şerrinden şerliye sığınarak emin oluyorlardı. Bu

durumda, örgütlenmenin çevreden merkeze doğru gerçekleştirilmesi en doğru yoldu. Peki, çevreye nasıl ulaşılacaktı?

Hiçbirimizde araba yoktu. Bisikletli sendikacı bir araba satın aldı. Bir şahin. Şahine biniyor, ilçeleri, merkezin ve ilçelerin köylerini dolaşıyorduk. Bisikletli sendikacı bisiklet kullanmakta ne kadar ustaysa, araba kullanmakta o kadar acemiydi. Bir keresinde tali yoldan şehirlerarası ana yola, hiç durmaksızın kontrolsüz çıkmış, büyük bir kazadan kıl payı kurtulmuştuk. “Hocam müsaade et biz kullanalım” dediğimizde de cevabı hazırdu: “Ben nerede öğreneceğim”.

Gönüller bizimleydi, ancak bazı ilçelerde henüz hiç üyemiz yoktu. Üyemizin bulunmadığı ilçelerden birisi olan “Kurtuluş’un Şehri” Dumlupınar’dan, Şube adresimize posta ile sendika kanununun çıkarılmasının ardından sendikacılığın en temel unsurlarından birisi haline gelen bir tevkifat listesi mutad olarak gönderiliyordu. Yalnızca bir üyeye ait aidat kesinti miktarını gösteren bu tevkifat listesini gönderen ise kurum değil, bizzat üyenin kendisiydi.

Yönetim Kurulu toplantısında konuyu görüştük. Gidip üyemizi ziyaret edelim, dedik. Yönetim Kurulu Karar Defteri’ni de yanımıza alarak Şube Yönetim Kurulu’ndan beş kişi Dumlupınar’a gittik. Bir tek üye, kabul ederse aynı zamanda İlçe Temsilcimiz olacaktı, karar defterine yazıp imzalayıp mahallinde teslim edecektik.

Dumlupınar, köyleriyle birlikte 3 bin civarında nüfusu olan, biri beldede biri merkezde iki ilköğretim okulu, bir lise, bir Halk Eğitim Merkezi ve bir de İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü olmak üzere toplam 5 işyerinin ve 40 kadar çalışanın bulunduğu küçük bir ilçeydi.

Dumlupınar'daki üyemiz Ahmet Akın'dı. Kendisini bulduk, tanıştık. Hikâyesini dinledik. Ahmet Akın, Karabük Eflani'de, 2002 yılının Nisan ayında Türk Eğitim-Sen'e üye olmuş, bir ay sonra da, Karabük'ten gelen Eğitim-Bir-Sen yöneticilerinin davetiyle 31.05.2002 tarihinde 23529 Nolu üye olarak Eğitim-Bir-Sen'e katılmıştı.

Ahmet Akın, Manisa Turgutludur. Memleketine yakın olabilmek için Kütahya'ya tayin ister. 2002-2003 Eğitim-Öğretim yılının yaz tatilinde Kütahya'ya tayin olur, Dumlupınar Gazi İlköğretim Okulu'na verilir. Göreve başlarken, maaş nakil ilmühaberinden onun Eğitim-Bir-Sen üyesi olduğunu görürler. Böyle bir sendikanın olmadığını, adresinin, hesap numarasının bilinmediğini söylerler, Eğitim-Bir-Sen'den ayrılıp, alanı paylaşmış bulunan diğer sendikalardan birisine geçmesini isterler. Bu yaklaşım, Ahmet Akın'ın sendikasını daha fazla sahiplenmesine vesile olur.

Kendisi bu süreci şöyle anlatmaktadır: *“Beni sendika konusundaki sıkıştırmaları karşısında iyice hırslandım. Karabük'ü aradım, sendikanın Ankara'daki adresini, Kütahya'daki Şubesinin adresini buldum, hesap numaralarını tek tek öğrendim. Eğitim-Bir-Sen'in hesap numaralarını ve Genel Merkez adresini okul mutemedine götürerek, bundan sonraki aylarda benim de sendika aidatımın kesilmesini istedim. Böylece takip eden aylarda aidatlarım kesilmeye başladı. Fakat aidat kesintilerini gösteren listeleri, Türk Eğitim-Sen ve Eğitim-Sen'in Genel Merkezlerine ve şubelerine mutemet kendisi gönderirken benimkileri iki ayrı zarf halinde bana veriyor benden göndermemi istiyordu. Ya da aidat kesilmemesini öneriyordu. Ben ısrarla, aidatım kesilsin, zarfları kendim göndereceğim, dedim. Bu şekilde benim ısrarlarım karşısında kesintilerimi yapmaya başladılar. Ben de düzenli olarak zarfları her ay kendim göndermeye başladım.”*

Ahmet Akın'ın bu duruşu, Eğitim-Bir-Sen'in Dumlupınar'da neşvünema bulacağını işaretliydi. Numan Temiztaş başkanlığındaki Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şube Yönetim Kurulu, bunu, her ay Dumlupınar'dan gelen tevkifat listesini muhtevi zarfın üzerinde gönderici adı olarak "Ahmet Akın" yazmasından anlamıştır. Ahmet Akın, hemen orada, 29.05.2003 tarih ve 31 nolu Şube Yönetim Kurulu kararıyla Dumlupınar Temsilcisi olarak görevlendirilir. Birlikte okullar ve Kaymakamlık ziyaret edilir. Bir 'Fetih Günü' olan o gün, Eğitim-Bir-Sen, Dumlupınar'da teşkilatını kurmuştur.

Malcolm X, "*Bütün uyuyanları uyandırmaya bir tek uyanık yeter*" der. Ahmet Akın, uyuyan kalabalığa uymayan uyanıktır. Ardından gelecek için yol açmıştır. Tek başına da olsa, Eğitim-Bir-Sen bayrağını bulunduğu ilçede ayakta tutmanın azmini, dirayetini ortaya koymuştur. Ben buradayım, demiştir, Fikret'in "*Hak bildiğin yolda yalnız da olsa yürüyeceksin*" sözünü örneklercesine, bir başıma da olsa inandığım yolda yürüyeceğim, demiş ve yürümüştür.

Görevlendirmenin ardından, Ahmet Akın, Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi'nin her ay bir ilçede gerçekleştirdiği İl Divan toplantılarına da Dumlupınar Temsilcisi olarak katılır. Yol parası tekliflerini de geri çevirir. Ona göre sendikacılık "Gönül İşi"dir.

2003 yılında, Şube Başkanı olarak Dumlupınar İlçe Temsilciliğine bir hedef koydum: Yüzde 100'lük bir artış. Her toplantıda, Ahmet Akın'la yaptığımız her telefon görüşmesinde bu hedefi hatırlattım: "Ahmet Hocam, sizden yüzde 100'lük bir üye artışı bekliyorum" dedim. Bir süre sonra, Ahmet Akın beni Kütahya'da bir pastaneye davet etti. "Başkanım, gelirsiniz yüzde 100'lük bir artış yapacağız" dedi. Hafta sonu, Dumlupınar'dan bir öğretmen arkadaşıyla birlikte bir iş için Kütahya şehir mer-

kezine gelmişlerdi. Yanıma üye formu aldım, buluştuk, sohbet ettik, beraberindeki öğretmen arkadaşı üye kaydettik. O ay, Dumlupınar İlçe Temsilciliği oransal olarak en fazla üye kaydeden ilçemizdi. Yüzde 100'lük bir üye artışı gerçekleştirmişti. Ardi gür oldu. Kısa süre sonra, en fazla üyeye sahip sendika olarak "Yetkili Sendika" unvanı kazanıldı.

Eğitim-Bir-Sen Genel Başkan Yardımcısı olarak görev yaptığım dönemde, Eğitim-Bir-Sen Bülteni'nde yayımladığım "Örgüt ve Örgütlenme" başlıklı yazımın giriş paragrafında şu cümleler yer alıyordu: "Örgüt kelimesi camiamızda çok sıcak çağrışımlar yapmasa da aslında örmek fiilinden türetilmiş masum bir isimdir. Bir yapının tuğlalarla örülerek vücuda getirilmesi gibi örgütler de ilmek ilmek örülerek meydana getirilirler. Örmek sabır işidir. Sabırla atılan her bir ilmek, sonunda bir eseri meydana getirir. Örgütçü, sabrı elden bırakmadan eserin bitmiş halini sürekli zihninde canlı tutarak çalışırsa başarılı olur, mesafe alır."****

Biz, hepimiz, Eğitim-Bir-Sen'i, ilmek ilmek ördük, motif motif dokuduk. Eğitim-Bir-Sen'liliği, duruşumuzun bir yansıması olarak gördük, "Gönül işi" bildik, koşarken yorulmadık. Ne diyordu Neşet Ertaş: "Âşkınan çalışan yorulmaz". İşte öyle...

****) Eğitimciler Birliği Sendikası Haber Bülteni, Sayı: 42, Haziran 2008

YÂNİ KURUŞ ÖNEMLİ...

Tevfik YAĞCI

Geriye dönüp baktığımda, Genel Merkez Yönetiminde olduğum 2011-2015 yıllarında, Ülke olarak geçtiğimiz kırılma noktalarını ve bir sivil toplum örgütü olarak Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in üstlendiği görevin önemini daha iyi görüyorum.

Mayıs 2011'de yetkili sendika olmamız, alamadığımız ek ödeme, başörtüsü yasağı için başlattığımız imza kampanyası (şimdi zamanı mı dediler, 13 milyonu aşan imza toplandı. Kamuoyu öyle oluştu, hükümete öyle bir pas verildi ki; kafayı çaktılar gooll.), vesayetlerle mücadele (öğrenci andımız v.s.), 8 yıllık kesintisiz eğitimden kademeliye geçiş, akademisyenler için alınan ödeme, Millî Eğitim şûralarındaki çaba (Osmanlıca'nın seçmeli ders olması v.s.), toplumsal barış süreci, sonra dershaneler ve cemaat meselesi gibi daha niceleri. Hepsinin hikâyesi yazılmalı bence.

12 Haziran 2011'de Genel seçimler var. Teşkilattan 15-20 kişi aday adayı. Herkesin ayrı ayrı özelliği olsa da en önemli beklenti sendikacı olmaları ve sendikadan. *Bir teşkilatın Genel Başkanı dışarıda olsun o teşkilattan grup kuracak kadar kişi*

Meclis'e girsin, siyasetin tabiatına aykırı gibi görünüyor. Hangi parti lideri bunu yapar ki?. Aday listeleri açıklanınca gördük ki; Halil Bey'den başka kimse yok. Geri sıralarda ama buna da şükür, Konya burası, seçildi.

Günler geçiyor. Çocukların okul durumlarından dolayı ailemi Ankara'ya getiremedim. Hem gurbetteyim hem de gurbet benim içimde durumunu yaşıyorum. Bir başkan'ın; *sendikacının karısı dul, çocukları öksüzdür* sözünün ete kemiğe bürünmüş hali gibiyim.

Teşkilat gezilerine başladık. *Usul'de kusur etmemek için gözlem çok önemli.* Genel Sekreterimiz Ahmet Bey ile Eskişehir, Bilecik gezileri verimli geçti. 2011'in mutabakatına göre artık yetkili sendikayız. Gayret edenlerden Allah razı olsun. Sendika basın bültenine yazı yazmalıyım. Yetkili olmak, en büyük sendika olmak, Şeyh Edebalı'nın Osman Gazi'ye o ünlü nasihatini düşündürüyor. İlk yazı «*Sen Artık Bey'sin*». Tabiri caizse cuk diye oturdu. İntibalar güzel. Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'den devamını bekleriz diye tebrikler geliyor. İlginç olan Genel Başkan'dan ses yok. Oralı olmuyorum. Okumamıştır diye düşünüyorum.

10-12 Şubat 2012 Antalya'da 21. Başkanlar Kurulumuz var. Ana gündem; kısa-orta-uzun vadeli strateji tespiti ve planlama. Konuşmamı kaydedip sonra dinleyerek “*hata yönetimi*” prensibiyle geliştirmek istiyorum. Sıra bende: *Cenabı Allah niyetimizi halis, görüş ve düşüncelerimizi istikametli kılsın. Kıymetli Başkanlarımız; Bilindiği gibi, bir teşkilatın kuruluş ve büyüme dönemlerinde görev alan insanlar genellikle aynı rahle-i tedristen geçmiş, aynı fikir çeşmesinden su içmiş, aynı duygu, düşünce ve görüşe mensup kişilerdir. Teşkilatın devasa bir örgüt olması; aynı hedefe, aynı gaye ve maksada lâkin değişik metotlar-*

la gitmekte olan grup, teşkilat, vakıf, dernek mensuplarını da içine almasıyla sağlanmıştır. Büyüme çok önemlidir. Bundan daha önemlisi bu büyüklüğün sağlıklı bir şekilde sürdürülebilir olmasıdır. Eğitim-Bir-Sen'in çekirdeği elbette millî görüş teşkilatıdır. Bugün çeşitlendik ve zenginleştik. Özlemimizi çektiğimiz, kaybolan su damlalarının birleşerek bir nehir ve deniz oluşturduğunu görüyoruz. Bu gücü zayıflatmak, bölmek, parçalamak isteyenlerin olacağını, olduğunu düşünerek; bu süreci en iyi nasıl yönetmeliyiz? Bunların tartışılması lazım. Üye profillerini net olarak gören-bilen başkanlarımızın geliştirilecek planlama ve stratejilere katkıda bulunmalarını bekliyoruz. Hepinizi saygıyla selâmlıyorum, diyerek sözlerimi bitirdim.

İstanbul başkanlarımızın biri itiraz etti. O'na karşı çıkanlar da oldu. Ya anlamadı ya da ben notlarımı yanlış okudum. Allah'tan telefonuma kaydetmişim. Konu yemekte ve kuliste epey konuşulmuş. Birçok başkan bana hak veriyor. Tespitin doğru diyorlar. Akşamki toplantıda cevap vermek istiyorum. Genel Sekreterimiz, ben teke tek görüştüm, daha fazla uzamasın, üzerine gitme dedi. Asıl mesele, teşkilatı ilk kuranlar millî görüşçüler dememiş. Ben de Millî Görüş Teşkilatından gelmiyorum ama, ne yani doğruya doğru. Allah razı olsun.

Öyle bir ek ödeme süreci yaşadık ki, "Ne ben söyleyeyim ne sen işit" kabilinden. Öğretmenlerimizin durumlarının iyileşmesi için çalışmak birinci öncelik. Hükümetten bu meyanda ek bir ödeme talep ediyoruz. Bunu kamuoyuna öyle yaydık ki, bu baskının altında ya ezileceğiz ya da ek ödemeyi alacağız. Teşkilat toplantılarında en birincil mesele bu. Toplu Sözleşme görüşmelerinde 21 Mayıs 2012 gece 24.00. Vakit tamam ama ek ödeme tamam değil. Alamadık... Daha doğrusu vermediler. Teşkilatın kurmayları kızgın, kırgın, öfkeli. Eğitim-Bir-Sen yöneticileri olarak bizler, yağmur yüklü bulutlar gibi öfke yükümüzle karar-

miş vaziyette ve şaşkınlık içindeyiz. İş, Toplu Sözleşme Hakem Kuruluna kaldı. Eylemler konuşuluyor. Tabandan mesaj yağıyor. *“Beklentilerin hüsrana dönüştüğü yerde, bütün sadakatler isyana dönüşür* gerçeği ile yüz yüzeyiz. İş bırakma, Güvenpark’a kadar yürüyüş ve oturma eylemi, alacağız da alacağız. *Baskılara direnmekte emsali bulunmayan bir lider- bir reis olduğunu* biliyoruz ama, bu bir hakkın kabulü reddedilmez diye düşünüyoruz. Umut-gayret-çaba-görüşmeler-konuşmalar devam ediyor. Teşkilattan mesaj üstüne mesajlar. Memur-Sen’deyiz, Hakem Kurulundan da netice çıkmadı. Memur-Sen olarak toplu hareket edilecek. Herkes; yanınızdayız hepimiz birimiz, birimiz hepimiz diyerek bazı eylem önerilerinde bulunuyor. Solcuların tarzında bir eylem düşünülmemesine vurgu yapılıyor.

Genel Başkan düşüncelerimizi soruyor. Aklıma Sultan Bayezit’in annesinin *“Osmanlıyı öfkeli yüreklerden ziyade düşünen beyinlerin yönetmesine ihtiyaç var”* sözü geliyor. Sakin olalım, şimdiye kadar yapılan ve yaptığımız güzel şeyleri ellerimizle yıkmayalım. Düşünerek hareket edelim. Devlet bizim, hükümet bizim. Bunun telafi edileceğini anlatalım diyorum. Teşkilat öyle bir tepki veriyor ki, anlatmak dile kolay.

2-3 Haziran 2012 Kızılcahamam’da Başkanlar Kurulumuz var. Düşünceler makul. Teşkilatın çoğunluğu da öyle, lâkin öfkeli ve hırçın olanları teskin etmeli. *Ya incinen onurumuz, kırılan gururumuzun telafisi için intikam duygusuyla hareket edilecek. Ya da tarihin bizim omzumuzla yüklediği misyonun gereği yapıcı davranıp meseleyi çözeceğiz. Hükümetle ilişkileri bozmadan diyalogla haklılığımızı anlatmak, yıkıcı olmayan itibarlı eylemler yapmak isteniyor. 7 Haziran’da İstanbul’da “Öğretmene Saygı Yürüyüşü” kararı ve hayata geçirilmesi görkemli geçti. Yine de tabandan değişik sesler gelmiyor değil.*

Hafta sonları teşkilat buluşmaları için yollardayız. Memleketimde kürsüdeyim; vatan, millet, medeniyet coşkuyla konuşuyorum, *Yüzyıl'ın başlarından itibaren değişmeye başlayan bir dünya ve değişen bir Türkiye var. Bu büyük ve önemli değişimin temel taşları sizlersiniz. Edebiyat değil, görünen köy kılavuz istemez. Tarihî derinlikte ve coğrafi genişlikte Millî kurtuluş ruhunun yeniden dirilişine şahitlik ediyoruz. Bu millî uyanış en başta eğitim camiasının eseridir. Eğitimciler milletin geleceğini şekillendiren insanlardır...* Kürsüye yakın bir masadan laf atılıyor “*masal anlatma, ek ödemededen bahset... ek ödemededen...*” Devam ediyorum. Kıymetli kardeşlerim, *bizim davamız üç-beş kör kuruşa mahkûm edilecek bir dava değildir. Bizim İnsan-ı kâmil ismine layık medeniyetimizi yeniden ihya ve inşa etme, yeniden hayata geçirme gibi bir idealimiz var. Laf geliyor. Ek ödeme... Ek ödeme... Lâ havle çekiyorum. Bizim vazifemiz birlik ve dirlik içerisinde; her türlü imkân ve fırsatları değerlendirerek istikamet dairesinde çalışmaktır. Şunu unutmayalım biz seferle mükellefiz, muzaffer olmak Allahın takdiridir. Adam durmuyor. Hikâye bunlar... Hikâye..* Notlarımdan kopuyorum, gözlerinin içine bakarak: *Peyami Safa diyor ki “Ne istediğinizi söyleyin ne olduğunuzu size haber vereyim. Bir darı danesi mi istiyorsunuz? Siz bir serçesiniz. Bir kuzu’mu istiyorsunuz? Siz bir kurt’sunuz. Bir zafer mi istiyorsunuz? Siz bir kahramansınız. Camianıza mensup olanları alabildiğine çoğaltmak mı istiyorsunuz? Siz büyük bir milletsiniz...”* diye devam ediyorum. Henüz böyle durumlara alışık değilim.

Değerlendirme toplantılarında diğer başkanların anlattıkları farklı değil. Teşkilat öfke fokurduyor. İkna çalışmalarına devam. Bir İl’de; *Teşebbüs etmeden tevekkül etmek tembelliktir. Biz her türlü gayreti çabayı gösterdik, meşru her yola teşebbüs ettik. Artık tevekkül zamanı. Yılmadan yeni kazanımlar için gayret edeceğiz. İsyanımızın ölçüsünü iyi ayarlayalım lütfen,* diyerek

mevzuyu kapatmaya çalışıyorum. Başka bir İl'de; Arkadaşlar konuşuyor ben not alıyorum. Temsilcimiz öfkeli; siz daha ne duruyorsunuz. Genel Başkan konuşuyordu şöyle güçlüyüz böyle güçlüyüz, hani ek ödeme hani?.. Hemen istifa etsin. Sakince dinledikten sonra; *Canım kardeşlerim, biz vaz mı geçtik? Hayır. Vazgeçmedik. Sendikacılık denizin dalgaları gibidir. Dalga vurur kıyıya bir parça koparır geri çekilir. Bu çekiliş vazgeçme değildir. Bi daha gelir, bi daha gelir. Sendikacılık böyledir. Birkaç istekle gelirsin birazını alırsın, bir dönem sonra alamadıklarını birkaç talep daha yükler tekrar gelirsin. İstifadan bahseden kardeşime soruyorum; kaç TL ek ödemeye razıydınız? Evet kaç TL'ye razıydınız. 50 TL olsa bari yüzümüz olurdu başkalarına karşı, aldık derdik, diyor. Cevaben: *Bakın arkadaşlar, bu teşkilatın kılcal damarları-uç beyleri olarak çok önemli işlere imza attınız. Ülke için, millet için, ümmet için tüm kazanımlardan herkes hissedar. Bundan sonra daha büyük faaliyetlere imza atacaksınız. Yapmayın, etmeyin, böyle düşünceleri aklınızdan kişiyeleyin. Bu düşünce rahmanî değildir. Siz 50 TL'ye Genel Başkanınızı, Genel Merkez Yöneticilerinizi yani liderlerinizi satma pozisyonuna düşmeyin. Sözün ne manaya geldiğini iyi tartalım. Öfkemize hâkim olalım. Herkes her an her şey ile imtihan oluyor. Kıldan ince kılıçtan keskin bir imtihandan geçiyoruz. Bizim misyonumuz, vizyonumuz bellidir. Hepimiz N. Fazıl gibi: "Ben ki toz kanatlı bir kelebeğim, Minicik gövdeme yüklü Kafdağı. Bir zerreyim ama arşa gebeyim, Dev sancılarımın budur kaynağı" diyen insanlarız. Yeni bir köprübaşındayız, yeni bir ihya ve inşa dönemindeyiz. Unutmayalım değişim zordur. Değişim emek ister sabır ister alın teri-göz nuru ister. Gayret ister, fedakârlık ister. Bazen yârdan, serden geçeceğimiz bedeller ister. Birbirimize sahip çıkalım. Daha bir ve beraber olalım ki taleplerimizi hayata geçirmemiz kolaylaşsın.**

2013 sıcak bir yaz günü koşturuyoruz. Telefon ısrarla çalıyor. Üç-beş... sonunda baktım teşkilat yöneticilerimizden biri. Zinhar cevap verilecek. *Alo... Başkanım kusura bakma; Mısır'daki olayları tel'in için ABD büyükelçiliği önünde basın açıklaması yaptık, Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtik..* Ne dese iyi. Yaaa bırakın Mısır'ı, Mursi'yi, ek ödeme için uğraşın... İçim cız diyor. Nutkum durdu. *Değer bilmeyene değerden bahsetmenin ne değeri olacak.* Öyle duygu yoğunum ki, korkarım ağzımdan çıkanı kulağım duymayacak. *Oğlum...* diyor ve telefonu kapatıyorum. Bu onun gönül koymasına yetiyor tabi. Peki ben kime gönül koyayım. *Yöneticisin sen buna hakkın var mı ki?..*

Ek ödeme tartışmaları 2014 Toplu Sözleşmesine kadar devam etti. Biz her ne kadar *kuruş sendikası değil duruş sendikası* desek de, kuruş da kuruş diyenlerin az olmadığını, şube yönetiminde iken, Anayasa Mahkemesince 10 TL devlet desteğinin iptali ile nasıl istifalar olduğundan biliyorum. *Yâni kuruş önemli, hakkını vermek lazım.*

ACIPAYAM YOLUNDA

Halit ORTAKÖY

Uzun zamandır beklenen Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu (4688) nihayet çıkmış, (25.06.2001) böylece bizim sendikal serüvenimizde yeni bir dönem başlamıştı. Eksik tarafları çok olsa da yasal bir zeminimiz vardı artık. Buna göre çalışacak, resmen kabul görecek, kurumlara daha rahat girip çıkacak, kaynaktan kesinti ile maddî sorunlarımız önemli ölçüde çözüme kavuşacaktı.

Tabi sahaya inince, durumun hiç de öyle olmadığını anlamakta gecikmedik. Reel-politik denilen olgu çok ama çok farklıydı.

O günkü mevcut iktidarı oluşturan Anasol-M Koalisyonu'nun ortakları hangi bakanlığı deruhte ediyorlarsa o partinin güdümündeki sendika avantaj sağlıyor, üye formları kamu görevlilerine önce imzalatılıyor, sonra dolduruluyordu. Bazı hizmet kollarında üye formlarının resmi araçlarda taşındığı biliniyor hatta bakanların makam arabalarında ilden ile dolaştığı anlatılıyordu; Atı alan Üsküdar' ı geçiyordu.

Biz ise kurucu Genel Başkanımızı, liderimizi, duayen sendikacımızı, şair, yazar ve mütefekkir büyüğümüzü yeni kaybetmi-

şiz, teşkilat sarsılmış, bazı olumsuz gelişmeler ve konjonktürel fırtınalarla dalga boyları yükselmiş, tabiri caizse yok edici bir fetret dönemi yaşamışız.

Öte yandan 28 Şubat'ın sert ve acımasız rüzgârları müteedeyin kitlenin üzerinde insafsızca esmeye devam ediyor, Cumhurbaşkanı'nın, hükümetin, yargının, asker ve sivil bürokrasinin kışkırttığı "Beşli Çete", boş bulduğu meydanda bütün hızıyla at koşturuyor, ortalığı toza dumana katıyordu... Çarklar her bakımdan aleyhimize dönse de yeniden kendimize gelmemiz, derlenip toparlanmamız, bir şeyler yapmamız, acilen bir çıkış yolu bulmamız lazımdı.

Her türlü zorluğa rağmen sendikalarımızın il temsilcilikleri birer birer tüzel kimliklerini kazandıkça, aşağılık yöntemler kullanmaya öteden beri aşına olan "malum gürühtan", "önce fişleriz, sonra şişleriz" tehditleri gelmeye başladı.

Bizi asıl inkisara uğratan, umudumuzu kaybettiren durum ise hiç beklemediğimiz yerden vurulmaktı. Yıllarca mesai arkadaşlığı yaptığımız, MTTB' de bize ağabeylik yapan bir meslektaşımıza okulumuzun koridorunda yeni üye formunu uzatıp, "Abi, bunu doldurmamız gerekiyor" dediğimde, formu elinde evirip çevirip geri verirken "Halitçiğim, kusura bakma, bunu doldurmakla kendi kendimizi fişlemiş olmayalım!" cevabına ne denilebilirdi ki... Sahi bu yeni durum neyin nesiydi, dava denilen şey neydi, vefaya yeni tanımlar mı eklenmişti bizim lügatte ya da korku hangi dağları bekliyordu?...

Ertesi gün bir başka dava adamı! Ağabeyimize formu teklif ettiğimizde "Kaç lira kesilecek ?" diye sordu hemen. "çok bir şey değil abi, 5 milyon sadece" (o yıllardaki para değeriyle) Verilen cevap, ömür boyu unutulması değildi. "Ben bu 5' in üstüne bir 5 daha katar, yarım kilo kıyma alırım eve." Bizim de bu konformist tutuma karşı surat asmak hakkımızdı.

Bir başka eski dostumuz daha açık sözlüydü. “Niçin bize değil de oraya üye oluyorsun? Bunu sana yakıştıramadık arkadaş” sitemimize, “Çünkü sizin şerrinizden eminim.” cevabıyla, bilinen pek çok gizliyi aşikâr ediyordu aslında.

Şehir kısa zamanda bizi bunaltmıştı. Bütün çabalarımıza, yerel medya kuruluşları ile iyi ilişkilerimize rağmen bir türlü arzu ettiğimiz sonuca ulaşamıyorduk. Hâlbuki hayalini kurduğumuz bir sürü plan ve projemiz vardı. Bir an önce üye sayılarımızı artırıp geri dönüşüm almalıydık. Diğerlerinin bürolarına ve tabelalarına gıptaıyla bakıyorduk. Tuttuğumuz yeni binanın masası sandalyesi bile yoktu henüz.

Vakıa, yıllarca başka bir STK ile müşterek kullandığımız efsane bir mekân vardı. Şehir merkezindeki bir binanın teras katındaydı. Bildiğim, tanıdığım, yaşadığım en bereketli, en sivil yerel kuruluştur. Mezun ettiğimiz öğrencilerimizle kurmuştuk. Kapısı her daim herkese açıktı. Kimseye minnet etmez, emir almaz, emir vermez, kimseden bir şey istemez, kendi yağıyla kavururdu. Elbette bir görevlisi vardı ama kilidi yoktu, omuz vurdun mu kapı açılır, girerdin. Pek çok sendikayı orda kurmuştuk. Sağlık-Sen’i, Toç-Bir Sen’i, Birlik Haber- Sen’i, Diyanet-Sen’i.,

Fatih Uğurlu başkanımızı, Niyazi Yavuz başkanımızı ve beraberindekileri hep orada ağırlamıştık. Gerçi her ne kadar 3 yıl önce M. Akif İnan Hocam Denizli’ye gelip durumu öğrendiğinde bize önce iyi bir azar çekmiş sonra da iyi bir ayar vermişti ve “en kısa zamanda kendi yeriniz olacak, o kadar!” demişti demesine ama taşrada, pek çok ilimizde genel olarak durum buydu nihayet.. Çaresizlik...

Bu döngüyü kırmak için şehri bir süre kendi haline bırakıp ilçelere açılmalıydık. Evet evet, bu iyi bir fikirdi ve ilk seyahatin Acıpayam’a yapılması en uygunuydu. Oranın hem potansiyeli yüksekti hem de bizi anlayacak, derdimizle dertlenecek, okuyan, yazan bir kitlesi vardı.

O gün derslerimiz bittikten sonra durumu müsait olan üç arkadaşla buluştuk. Şehirden çıkmadan bizim Emektar Şahine gaz doldurmamız lazım. O yöne doğru yaptığımız yolculuklarda uğradığımız benzin istasyonuna girdik. LPG pompasına yanaştık. Pompacı delikanlı arabanın arkasına ikına sıkına, sırtüstü yatıp gaz girişine zor zahmet pompayı taktı.

- Kaç liralık abi? diye sordu.

-50 milyonluk arkadaş. O vakitler kredi kartımız filan da yok ki önce depoyu dolduralım sonra nasıl olsa ödenir diyelim. Ceplerimiz de çok müsait değil hani. Bu miktar bizi götürür getirir nasılsa Acıpayam'a.

Delikanlı pompayı çıkarıp yerine taktı. Parayı uzattım, önce alır gibi oldu, sonra mütereddit; "Ödenmiş abi" dedi. Arabaya baktım, herkes yerli yerinde, kendi aralarında konuşuyorlar. İsrarla bir yanlışlık olduğunu, ödenmediğini, akşam hesabının açık çıkacağını filan söyleyince çocuk, "Abi, patron alma işareti yaptı" diyerek kaş göz hareketleriyle ofisi gösterdi.

Elimde para, şaşkın şaşkın ofise gittim. Selâm verdim. Etine dolgun, beyaz tenli, kır saçlı, uzunca boylu, orta yaşlı, mütebesim bir adam koltuğundan kalkar gibi yaparken selâmımı aldı. Ben daha söze başlamadan;

-Hocam, koy Allah'ını seversen o parayı cebine. Ben sizin işlerinizden pek anlamam bak. Seni az çok tanıyorum, gayretini görüyorum, kaygılarını hissediyorum. Söyle bana, bugün nereye gidiyorsun?

-Acıpayam'a nasip olursa patron ama niye böyle yaptınız?

-Dedim ya pek anlamam ben sizin işlerinizden. Ama anladığım bir şey var. O da sen bu vakitte, bu Acıpayam'a kendin için, kendi işin için gitmiyorsun. İyi bir şeyler yapmak için gidiyorsun. Öyle değil mi?

-Evet öyle ama... Nutkum tutulmuştu. Hiç beklemiyordum. O devam etti.

-İşte senin bu iyi işinin bu seferlik yakıtı bizden olsun be Hocam. Hayırlı yolculuklar.

Bütün dengem, havsalam, muhakemem, muhasebem alt üst oldu, karıştı. Dilim damağıma yapıştı. Şimdi, şu anda, burada, ne demem lazım, gidip kucaklamalı mıyım, elini mi öpmeliyim, yere mi yoksa dışarı mı bakmalıyım, ne yapmalıyım, ne demeliyim? Titreyen ellerimle parayı cebime koydum, kısık ve hüzünlü bir sesle;

-Allah razı olsun patron, Allah bereket versin, diyebildim. Tebessüm etti, tekrar hayırlı yolculuklar diledi.

Arabaya döndüm, bizimkiler merakta. “Başkanım ne oldu, niye geciktiniz, para filan mı çıkmadı ?” diye sordular, anlattım.

Şahin Tepesi’ ni çıkıncaya kadar olayı yeniden yaşayarak anlattım ve sustum. Herkes, her şey sustu. Yol sustu, zorlanarak yokuşu çıkan araba sustu, Honaz Dağı bile sustu. Kararmaya yüz tutan havada içimize düğüm üstüne düğüm eklendi. Hem tek kelime etmedik hem de kendi içimizde hiç durmaksızın konuştuk.

Bilenler bilir bizim Cankurtaran yokuşunu. Memleketin en uzun, en dik yokuşlarından. Ege’nin en büyük dağı Honaz’ın neredeyse üzerinden geçer. Yokuşun orta yerinde gözlerimden dizlerime düşüveren damlaları gizleme telaşı bastırdı birden. Aynı anda garip bir şekilde “bu yokuşu kaç yüz defa çıkıp indim kim bilir?” sorusu takılıp kaldı zihnime damdan düşer gibi.

Bir oldu-bittiyle atanmıştım Acıpayam’a 11 yıl önce. Her gün sabahın köründe bu 60 km. yolu gidip akşama kadar derse girip tekrar şehre dönmek gibi bir meşakkati tecrübe ettik iki yıl boyunca.

Şer gibi görünen şeylerden bazen hayır çıkarmış ya. Bu gidip gelmelerin zorluğu Allah'ın izniyle silinip gitmiş, kısa zamanda oradaki dostlarla aramızda sarsılmaz bir dayanışma ve birliklik inşa etmiş, derin bir hukuk geliştirmiştik. İşte şimdi de bize yine sahip çıkacaklarından, derdimizi anlayacaklarından ve derman olacaklarından adım gibi emindim.

Akşam bir arkadaşımızın evine misafir olduk. İzzet ikramda bulundular sağ olsunlar. Oldukça kalabalık bir eğitimci topluluğuyla bir araya geldik. Bizim oraların deyişiyile “Biz bir zamanlar eskiden, çok sular içtik testiden” muhabbetine hiç girmeden, doğrudan meramımızı anlattık gelirken yaşadığımız olayla birlikte.

Taa üniversite yıllarımızda Ankara'daki bir öğrenci yurdunda Akif Ağabey'in bizlere hitabında dile getirdiği; “Hepiniz bu milletin, bu ümmetin çobanlarıdır. Ne olursa olsun onları korumakla, gözetmekle mükellefsiniz. Bu sorumluluktan asla kaçamazsınız...” Sözlerinden yola çıkarak; “Öyle ya, bizler sadece kendimiz için yaşayamayız. Hatta kendimizden çok başkaları için yaşamalıyız. Hepimiz milletin hizmetkârıyız. Bunu birileri anlamasa da bu millet mutlaka anlayacaktır. Öyleyse şimdi bir kültür oluşturmalıyız. Bir uzlaşma kültürü. Toplumun bütün renklerini kucaklayacak, bütün fertlerini sarıp sarmalayacak, bütün mağdurlarına, mazlumlarına, açına-çıplığına kol-kanat gelecek bir kültür. Bu bizim boynumuzun borcudur...” kavli üzerinde hepimiz mutabık kaldık.

O gün, o akşam orada bulunan arkadaşlarımızın Eğitim-Bir-Sen üyelik numaralarının ilk 1000 arasında olması bundandır.

Şimdi artık bir kısmı emekli olan ama zor zamanda bize kucak açan, şevk veren, ümidimizi canlı ve diri tutan aziz dostları ve o petrol istasyonunun sahibini sevgiyle, saygıyla, özlemle anıyorum.

BİR ÇİFT GÜZEL SÖZ

Ali KÜÇÜKKÖSEN

Konya Meram İlçesi Durunday semtinde Cemal Bardakçı İlköğretim Okulu Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi Öğretmeni olarak görev yapmaktaydım. Fırsat buldukça Eğitim-Bir-Sen Konya Şubesine uğruyor, arkadaşlarla çay içiyor, çay eşliğinde muhabbet ediyorduk.

Bir gün sendika şubemizin olağanüstü seçime gideceği haberi yayılmaya başladı. Sağdan soldan beni tanıyan, beni seven arkadaşlar başkan adayı olmamı istediler. Bu talepler neticesinde aday oldum ve Eğitim-Bir-Sen Konya Şube Başkanlığına seçildim. Yıl 2001.

Başkan oldum olmasına ama bazı arkadaşlar sendikacılığı bana yakıştıramadılar. Sen ve sendika! Çünkü sendikacılığı sol örgütlenme gibi kabul ediyorlardı. Zaman ilerledikçe şartlara göre yaptığımız basın açıklamaları, TV programları, açık oturumlar, seminerler, konferanslar vs. dikkat çekti. Bizi eleştiren arkadaşlar bize sıcak bakmaya ve sendikaya ısınmaya başladılar.

Üye kaydına başladık, dörtlü form sistemine yeni geçilmişti. Daha önce gönüllülük esasına dayalı olarak sendikamızda yer

alanlar dörtlü form üzerinden üye olup olmama konusunda tereddüt yaşadılar ama pes etmedik, o arkadaşlarımızı ikna ettik ve sendikamıza üye yaptık. Öyle ki, üye sayımızı 1000'e çıkardığımızda üyelerimize birer ajanda bastırıp dağıtma kararı aldık ve bu kararımızı gerçekleştirdik. Sehven iki üyemize ajanda vermeyi unutmamışız o üyelerimiz istifa etmek istediler, onları ikna ederek sendikada kalmalarını sağladık.

Üye kaydımız devam ediyordu. Bir gün sendikamızın karşısındaki kaldırımdan giderken bir üyemizle karşılaştık “Hayırdır Başkanım! Nereye Böyle?” diye sordu. Ben de;

“Orman güzel karanlık ve derin,

Ama vaat edilmiş sözüm var benim

Ve uyumadan gidecek pek çok yerim.”

deyince; “Tamam şekerim” dedi. Ben yoluma devam ettim.

Peşinden ekipler oluşturduk, gruplar halinde önce Konya merkezdeki okulları ziyaret ettik, gün be gün üyelerimizi artırdık, daha sonra gitmediğimiz ilçe ziyaret etmediğimiz okul kalmamın dedik ve bunu gerçekleştirdik.

Bir gün bir ilçemize gitmek üzere yol hazırlıkları yaparken bir arkadaşımız sordu;

“Nereye böyle?”

Şairin şu şiiri ile cevap verdim;

“Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden,

Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize,

Bir kemiğin ardından saatlerce yol giden,

İtler bile gülecek kimsesizliğimize.”

İlgün ilçemize vardık, bir okulun öğretmenler odasında sendikamızı anlatıyoruz; bir öğretmen arkadaşımız hangi sendika-

dan olduğumuzu sordu. Ben de;“Eğitim-Bir-Sen” dedim.“Allah Allah böyle bir sendika mı varmış?” diye sordu. İlerleyen günlerde o okulda ve pek çok okulda en fazla üyesi olan sendika Eğitim-Bir-Sen oldu.

Şöyle bir söz vardır: **“İşlerdeki itibar o işlerdeki maksatlara tabidir.”**

Maksadımız sendikamızı büyütme ve layık olduğu noktaya getirmek idi. Elhamdülillah bu gerçekleşti.

Yine bir gün Hadim ilçemizin Çetmi Kasabasına gittik. 15-20 kişilik bir öğretmen grubu bizi beklemekteydi. Misafir edildiğimiz mekânda bana “Buyur Başkanım!” dediler. Ben de sendikamızı anlatmaya başladım. Giriş cümlelerim şu şekilde idi. “Değerli arkadaşlar, Victoria veya Niyagara Şelalesi gibi siz değerli arkadaşlarımızın fikir uğultusunu kilometrelerce öteden ruhumuzda hissedip buralara kadar gelmişsek bu işte bir hikmet olsa gerektir.” Bu girişten sonra yaptığımız açıklamaların da etkisiyle oradaki arkadaşların üyeliklerini aldık ve oradan ayrıldık. Konya’ya dönüşte bizimle gelen arkadaşlardan birisi Başkanım ne güzel cümleler kurdunuz öyle maşallah deyince şöyle demiştim.

“Siz geceleri horul horul uyurken Biz harıl harıl çalışıyoruz.”

Günler günleri takip etti.

03 Mart 2002 tarihinde olağan kurulumuzu yaptık. Arkadaşlar yeniden başkanlığa layık gördüler. Üye çalışmalarımıza kaldığımız yerden devam ettik. Bir duydum ki sendika üyesi bir grup arkadaş iki takım oluşturmuşlar futbol maçı yapıyorlar... Ancak arkadaşlardan birisi çok sert oynuyor. Karşı takımda oynayan üyelerimizden birinin kaval kemiğine bir tekme vuruyor ki arkadaş oraya yıkılıyor. Bu arkadaş az sonra kendisine gelip

acısı biraz dindiğinde “Ben sendikadan istifa ediyorum” diyor. Arkadaşlar bu durumu bana bildirdiler. Ben de o günlerde Arif Nihat Asya’nın “Kökler ve Dallar” isimli şiir kitabından “Sefer” başlıklı şiiri okumuştum, dedim ki arkadaşlara; o üyemize selâm söyleyin. Arif Nihat Asya diyor ki;

“Birçoğu safına aldıklarının,
Çıt duysa Vuruldu diye yıkılır,
Ey Serdar’ım kendi ayak sesinden,
Ürkenlerle sefere mi çıkılır?”

“Ayak sesinden ürkenlerle bizim işimiz olamaz.”dedim. Bu üyemiz istifa etmekten vazgeçti. **Sendikacılıkta iki önemli şeyden biri üye yapmak, ikincisi üye tutmaktır.**

Yine bir gün sendikada oturuyorum. Türk Eğitim-Sen üyesi hatta delegesi bir arkadaş ziyaretime geldi selâm verdi ve kendisini tanıttı. “Ben sizin sendikadan değilim.”dedi. Kendisine dedim ki; Biz kardeşiz, size Yunusça cevap vereyim:

“Adımız miskindir bizim,
Düşmanımız kindir bizim,
Biz kimseye kin tutmayız,
Kamu Âlem birdir bize.”

Bu yaklaşımım o zaman Lâlebahçe İlköğretim Okulu’nda Hüseyin ismindeki öğretmen arkadaşımızın hoşuna gitmiş. Türk Eğitim-Sen den istifa edip bize üye olmuştu.

Başka bir gün Çumra’da görev yapan, sonra da Konya’da beraber olduğumuz Mevlüt Kozan ismindeki bir ağabeyimle

Çumra'daki okulları ziyaret ediyoruz, Sıra Anadolu Lisesi'ne geldi Mevlüt Abi, okul müdürü adaşı Mevlüt Bey'i ziyaret etmek istemedi. Nedenini sorduğumda "Başkanım, Müdür Bey çok asık suratlı hiç gülmeyen bir arkadaşır" dedi. Ben de; 'gidelim faydadan hâli değildir' dedim ve okulu ziyarete karar verdik.

Gerçekten Müdür Bey çok sert, hiç gülmez bir halde hoş geldiniz dedikten sonra tanışma faslına geçtik, Biz kendimizi tanıttık. 'Ne ikram edeyim?' dedi. Ben de cevap olarak 'tebessüm' dedim. Müdür Bey öyle bir kahkaha attı ki bilemezsiniz.

Dedim ki "ben tebessüm istedim; siz kahkaha attınız."

"Ali Hocam, değerli başkanım ben sizi tanıyorum, kusura bakmayın. Ben böyle birisiyim, çok gülmem, gülememama sizi tebrik ediyorum, bana kahkaha attırdınız " dedi.

"Eğitim çalışanlarını durmaksızın ziyaret ederek sendikamızı anlattık. Sendika'nın kültürel, sosyal ve ekonomik boyutunu anlatmak yanında; nükte ve espri eşliğinde güzel cümlelerle anlatınca üslûbumuz dinleyenlerin hoşuna gitti, pek çok üyemizi bu şekilde kazandık.

Türkiye'de en fazla üyeye sahip ve yetkili sendika Eğitim-Bir-Sen'e katkı sunabilmişsek kendimizi bahtiyar addederiz.

EĞİTİM-BİR-SEN KUŞAKTAN KUŞAĞA SENDİKAL HATIRALAR YARIŞMASI

Mustafa AYDIN

Kurucu Genel Başkanımız, Akif İnan Ağabeyi, 1977 yılında Ankara Yüksek Teknik Öğretmen okulu 2. Sınıf öğrencisi iken, Yeni Devir ve Millî Gazetede ki köşe yazılarından ve öğrenci olarak kalmış olduğum, Ulus Sanayi Han'daki Anadolu Öğrenci Yurdu'na geliş gidişlerinden tanıdım. O zaman Ankara Gazi Eğitim Enstitüsünde, Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni idi. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümüne bir çok öğrenciyi kayıt yaptırmıştır.

Sendika kurma çalışmalarına 1991 yılında Hak-İş sendikasının bir odasında başlandı. Toplantılara ben de katılırdım. Sendikamız 1992 yılında kuruldu. Hak-İş'teki bürodan ayrıldık. Kızılay Şehit Adem Yavuz sokakta bir daireye taşındık. Zaman zaman mesai sonrası sendikaya uğruyorum ve okulum da döner sermaye çalışmaları var sendikaya gittiğim günlerde müdür olduğum halde kendime ücret yazmıyorum. Bir gün sendikaya geldiğimde Akif Ağabey ve Kâmil Bey sobayı yakmaya çalışıyor, fakat soba bir türlü yanmıyor. Müsaade istedim biraz da ben uğraştım; içeriye iyice duman doldu, sonunda sobayı yakabilmiştik. Biraz sonra Akif Ağabey çay yapmaya başladı, yanımız-

da birkaç kişi daha vardı, şu an hatırlamıyorum. Dağılmadan bir hafta boyunca neler yapacağımızı planlayıp dağılıyoruz.

Böyle bir süre devam ettik. Sanıyorum 1993 yılında sendika Genel Merkezini Sıhhiyedeki, Beyaz Saray Apartmanı'na taşıdık.

Altındağ İlçe Millî Eğitim Müdürü zaman zaman beni çağırıyor, “Seni seviyorum fakat sendikadan ayrılmazsan seni müdürlükten alacağız” diye uyarıyor. Ben sendikal faaliyetlere devam ediyorum. Zaten Ankara da sadece 4 okul müdürü üyemiz var. 1993 yılının Eylül ayında bir bahane ile beni okul müdürlüğü görevden aldılar ve Ulus Teknik ve Endüstri Meslek Lisesine Metal işleri öğretmeni olarak atadılar.

İllerde temsilcilikler açılmaya başlandı, Ankara temsilcilik görevi Mehmet Sarmış Bey'e, daha sonra da Emine Kırac Hanıma verildi. Akif Ağabey, Emine Hanımı diğer öğrencisi olan edebiyat öğretmeni, Afife Kolcu ile kış aylarının birinde üye kaydı yapmaları ve sendikayı tanıtmaları için, Yenimahalle Tevfik İleri İmam Hatip Lisesi'ne gönderiyor. Emine Hanım ve diğer arkadaşı, kışlık giysileri üzerlerinde “kürk” ile okula gittiklerinde öğretmenler, bu kürklü bayanlar mı bizi temsil edecek?” diye tepki gösteriyorlar. Arkadaşlar bozuk bir moral ile gelip durumu Akif Ağabeye anlatıyorlar. Akif Ağabey bu duruma hem üzülüyor hem de öfkelenerek her toplantıda anlatıyordu.

1994 yılına gelindiğinde Ankara'ya yeni bir şube başkanı arama çalışmalarına başlanıyor. Bazı kişilere teklifler götürülüyor, fakat istenilen yönetim oluşturulamıyor. Akif Ağabey 1995 yılının ilk aylarında bir gün beni çağırıyor, durumu anlattı. İllere şube başkanları atamak istiyoruz, Seni de Ankara Şube Başkanı yapmak istiyorum. İtiraz istemiyorum. Çevremdeki arkadaşlar bu işi en iyi senin yapabileceğini söylediler. Bizim inancımız-

da görev istenmez verilir.” dedi. Ben de kabul ettim yönetim kurulunu atama yolu ile değil seçim yolu ile oluşturalım, belki başka talipli arkadaşlar olabilir dedim kabul etti. 0 zaman Genel Sekreter olan Besim Tataroğlu’nu (Eşsiz) çağırdı. 15 gün sonra bazı üyeleri çağırarak, “Ankara Şube Yönetimini oluşturun” talimatını verdi. Bir Pazar günü Akif Ağabeyin de olduğu 34 kişinin katılımı ile yapılan seçim sonucu benim Ankara Şube Başkanı olmam oy birliği ile kabul edildi. Katılanlardan yönetim, denetim ve disiplin kurulunu oluşturarak çalışmalara başladık. Günden güne üye sayımız artıyor, ziyaretçiler çoğalıyor. İktidarda Refah Yol hükümeti var, sevenlerimiz çok fazla. Üç sefer üyeliğe davet ettiğim halde üye olmayan insanlar, çok rahat üye oluyorlar, sayımız çoğalıyor. Biz okullara üye çalışmalarına gidiyoruz, öğle vakti sendikaya uğrarsak bazen Akif Ağabey’in bazen Kemal Yazıcı ağabey’in genellikle pişirdikleri bulgur pilavını hep beraber yiyoruz.

Ankara Şube olarak, Genel Merkez ile aynı dairede hizmet verdiğimiz için mekân küçük geliyor. Her sendikaya bir masalık yer var; bir odada 3 veya 4 sendika hizmet veriyor. Akif Ağabey bir gün Genel Merkez Yönetim Kurulu toplantısına benim de katılmamı söyledi. Genel Merkez Yönetim Kurulu gündemdeki konuları görüştükten sonra, Ankara Şubesinin ve diğer sendikalar için yeni bir daire kiralayarak, Genel Merkez’den ayrı bir yerde hizmet vermesinin, kirasının Genel Merkezce karşılanmasının kararı alındı. Aramalar sonrası Necatibey Caddesi’nde bir daire kiralayarak Genel Merkez’den ayrıldık. Şubeye Yönetim Kurulu üyelerinin bazıları ve ben, genellikle gidiyorum. Yaşar isminde bir öğretmen arkadaş boş gün ve saatlerinde geliyor üye kayıtlarını yazıyor. Büyük bir ajanda aldım ve Yaşar Bey, Ankara’daki üyeleri okul ve kurumlarına göre ayrı ayrı yazdı; bu defteri hâlâ saklıyorum. En fazla üye Oğuz Ertekin ve Ahmet Güngör Bey’lerin gayreti ile Orta Doğu Teknik Üniversitesi’nde idi.

Ulus Endüstri Meslek Lisesi'nden çıkıyor, sırası ile Ankara Gazi Lisesi, Ankara Lisesi, Ankara Ticaret Lisesi, Ankara Olgunlaşma Enstitüsü ve Zübeyde Hanım Kız Meslek Lise'lerine uğruyor, sendikamıza yeni üyeler topluyorum. Bültenimizi öğretmenler odalarına veya bir üyemize bırakıyor, yeni üye formlarını alıp sendikaya gidiyorum. Akif Ağabey her gün kaç üye yaptığımızı soruyor. Yönetim Kurulu üyelerim de kendi çevrelerindeki okullara gidiyorlar. Okulumdaki döner sermaye çalışmalarına katılmıyorum, arkadaşlar bana gülüyor. Bölümdeki arkadaşlarım ve bazı müdür yardımcıları üyemiz oldu. Okulda Eğitim-Sen'in 32, bizim 25 üyemiz var. Eğitim-Sen'in kurucularından biri de okulda memur.

Refahiyol Hükümeti ile ilgili şer güçler her gün yeni yeni olumsuz haberler yayınlıyor: 'Genç Subaylar hükümetten rahatsız darbe yapılacak.' 5'li sivil toplum örgütleri sokakları ısıtıyor, basında olumsuz haberler yazılıyor çiziliyor. Memur-Sen ve bazı sivil toplum örgütleri olarak basındaki olumsuz haberleri ve diğer olumsuzluklara tepki göstermek hükümete destek vermek amacı ile Huder Başkanlığında, Adalet Bakanı Şevket Kazan Bey, makamında ziyaret edildi. Bu toplantıya, Memur-Sen'i temsilen ben katıldım. Şevket Kazan Bey ile biraz sohbet ettikten sonra bir basın açıklaması yapmak istedik. Basın bildirisini, Huder Genel Başkanı Yusuf Bey bakanın makamında okumak istedi. Şevket Bey, "Burası makamdır, burada bildiri okumanız doğru olmaz" diyerek dışarıda okumamızı söyledi. Biz de makamdaki ayrılarak, Adalet Bakanlığının bahçesinde bildirimizi okuduk ve dağıldık. Akif Ağabeyi bilgilendirdim. Basında bildirimiz çarpıtılarak, 'Adalet Bakanı Yandaşlarını Makamından Kovdu' diye verildi.

Millî Eğitim Bakanlığı'nda Sendika Kanunu çalışmalarına başlandı. Çalışmalara Genel Merkez yönetici arkadaşlar izin

alamadıkları için katılmıyorlar, Akif Ağabey, Eğitim-Bir-Sen’i temsilen beni görevlendirdi.

Bir gün Adıyaman Milletvekili Mahmut Göksu Bey, TBMM Eğitim Komisyonu olarak müfredatları görüşüleceği toplantıya sendikayı temsilen bir üye verilmesini istiyor, fakat bu kişi İlahiyatçı olmasın diyor, tabii ki bu Mahmut Beyin fikri değil, DSP’li komisyon başkanının fikri. Akif Ağabey bu toplantıya beni görevlendiriyor, o zaman bazı olumsuz kararların TBMM’den çıkmasını önledik.

Akif Ağabey ve bazı Genel Merkez yöneticileri ile Sivas Şubesi’nin açılışına katıldım. Sivas’a, Kâmil Bey’in Lada marka arabası ile gittik. Konya Şubesi’nin Alaeddin Tepesi’ndeki bir programına katıldım.

Ankara Şubesi olarak Türkiye’de ilk resmi Şube Genel Kurulu’nu 1996 yılında Altındağ Belediyesinin Yunus Emre Kültür Merkezi, Cahit Zarifoğlu Salonu’nda yaptık.

Ankara Şubesi olarak bayan üyelerimizin katılımı ile Beştepe Aski Sosyal Tesislerinde, başbakan Necmettin Erbakan ile bakanların ve üst düzey yöneticilerinin de katılımı ile yemekli bir toplantı düzenledik. Yaklaşık 1300 kişi katıldı. Başörtüsü çözülecek denildi.

1998 yılında, Ankara merkezde faaliyet gösteren yöneticilerinin çoğunluğu üyemiz olan, Başkent Kadın Platformu Yönetimi, ANFA da yemekli toplantı düzenlediler, beni de davet ettiler katıldım. Akif Ağabey “Şube Başkanlığından ayrılınca sendikaya gelmiyorsun, yarın sendikaya bekliyorum” dedi. Ertesi gün sendikaya giderek, ara verdiğim çalışmalara yeniden başladım. 28 Şubat darbesinde 300’e yakın bayan üyemiz, meslekten atıldılar. Hatırladıkça ağlıyorum.

Ulus Endüstri Meslek Lisesi'nde çalışırken, Akif Ağabey'in eşi ziyaretime geldi. "Akif Ağabeyin hasta sigarayı bırakmıyor, seni seviyor ziyaret ederek hastaneye gitmesinde yardımcı olmanızı istiyorum" dedi. Ertesi gün ziyaret ettim çok öksürüyordu, "Ağabey bir hastaneye gitmeniz gerekiyor" dedim. Ben odasına ne zaman girsem sigarayı söndürürdü. Hastanede ve taburcu olunca, kalmış olduğu kardeşinin, Küçükesat'taki evinde ziyaret ettim. "Sendika nasıl? Sakın ihmal etme" dedi, 3 gün sonra rahmetli oldu. Rabbim rahmet eylesin. En büyük özelliklerinden biri; ezan okunduğunda hemen namazı kılardı.

Akif Ağabey in hastalığında ve vefatı sonrası, ona Genel Başkan yardımcısı, Kâmil Bey vekâlet etti. Bir gazetede sendika başkanlarımızın biri hakkında olumsuz haber yapıldı, aynı sayfada Kâmil Bey'in de bir haberi yayınlandı. Bu haberler bizleri üzdü. Kâmil Beyi arayarak, Balgat'taki Öğretmenler Vakfı Genel Merkezine gelmesini istedim. Geldi. Ben de iki arkadaşım ile gittim konuştuk; bir ay içerisinde Kâmil Bey istifa etti. Niyazi Yavuz Bey başkanlığında Nisan 2000 yılında geçici bir yönetim oluşturduk. Eylül ayında, genel kurul yaptık. Niyazi Bey başkanlığında yeni yönetim oluşturuldu. O genel kurulda ben genel sekreter olarak seçildim.

MEDENİYET İNŞASI İÇİN ADANMIŞ ÖMÜRLER KALKIN VE DOĞRULUN!!!

Gaffari İZCİ

Yıl 1993... Türkiye’de, omzu kalabalıkların siyasete balans ayarı verdiği bir zamanda, vicdanın ve merhametin “kerBELA”-sının yaşandığı bir devirde, Rahmetli Erbakan Hocamızın deyişiyile “muz cumhuriyeti” ne dönüşmüş bir ortamda, bir mektup ulaşır Adıyaman’ a.

Rahmetli kurucu Genel Başkanımız Akif İnan ağabeyimizin mektubu : <’kalkın ve doğrulun !!!

Mektuptaki samimi emir bellidir... Kalkın ve doğru lu !!! Hem de Allah diyenin derdest edildiği, en ufak bir itirazın “İs-yan” sayıldığı, tek bir tutanak ile memuriyete son verildiği bir dönemde.

Mektup, dönemin Adıyaman İmam Hatip Lisesi Müdürü Mehmet Karakuş’a teslim edilir. Ben de henüz 4 yıllık öğretmen ve bir yıllık müdür yardımcısı olarak çalışmaktayım.

Kalkalım ama ne zaman, doğrulalım ama nasıl?

Yıl 1993... Gayesi sadece ve sadece Allah'ın rızasını kazanmak olan bir avuç insan, " bir şeyler yapmak lazım!" deyip yola düşen o bir avuç insan, bu yola ömrünü adanmış Mehmet Akif İnan ağabeyimiz ve Kâmil Aydoğan başkanımızı kente davet ediyor. Hem de PKK terörünün azdığı, faili meçhullerin sıradanlaştığı, insanların gölgelerinden bile korktuğu bir ortamda, ekonominin altüst olduğu bir dönemde.

Ülkede ve şehirde bir gerginlik var. Partilerin kapatılmayla tehdit edildiği, 28 Şubat'ın "beşli çete" sinin dışında STK'ların isminin bile bilinmediği bir devirdyiz.

Ve bu bir avuç adam, gönül ve fikir dünyamızın kutbunu şehre, konferansa davet ediyor. Ediyor ama acaba nasıl bir tepki verilecek?

Günler öncesinden afişler asılmış, ellerimizde afişler sokak sokak, kapı kapı dolaşılarak konferans haberini şehre duyurduk. Duyurduk ama acaba ne olacak? Sabahı zor ediyoruz. Üstadı yolda karşıyoruz. Durumdan kendisini de haberdar ediyoruz. İnanın dostlarım yüzünde en ufak bir endişe bile oluşmadan : "Allah kerimdir, diyor. Allah kerim"

Ve konferans saati gelip çatıyor. Aman ya Rabbi... Sanki bütün şehir konferansı dinlemeye gelmiş. Salon saatle öncesinden dolmuş, kalabalık belediye binasının bile önünü aşmış durumda. Merhum Genel Başkanım solana ancak kalabalığı yara yara girebiliyor. Ve hiç beklemeden çıkıyor kürsüye.

Salonda çıt yok, derin bir sessizlik... Genel Başkanın hemen yanımdayım. Bir bize bakıyor bir kalabalığa; gözlerinin dolduğunu görüyorum. Hepimizin doluyor gözleri.

Ve haykırıyor ülkenin ve ümmetin 200 yıllık sessizliğini o tertemiz kalabalığa !!!

Doğ ey güneş erit taştan adamı
 Ve kurut taşları diken elleri
 (Alkış...)

Babamın gölgesi koruyor beni
 Oh ne güzel şehir bu eski şehir
 (Alkış...)

Dönüştür ey kalbim bahçeli eve
 Anlamı ezen o makinaları
 (Alkış...)

Kurtuluş haberi olsun dünyaya
 Ayırma üstümden bir an gölgeni

Bir saat planlanan konferans üç saat sürüyor, ne merhum Genel Başkanımız ne de salon bir dakika oturmuyor yerine... Konferans bittikten sonra sendika binası olarak kiraladığımız daireye geçiyoruz Kiraladığımız diyorum çünkü o günlerde mülk olarak alabilecek bir gücümüz şöyle dursun doğru düzgün bir aidat sistemi bile henüz yok. Kira 3-5 civanmerdin desteğiyle ödeniyor.

Başkanımız önde, biz peşinde sendika binası olan 3+1 büromuza giriyoruz. Güneydoğu Anadolu'da duvar ve halı yastıkları gelenekseldir. Biz de özellikle salonu böyle tefriş etmiştik. Salona geçince Merhum Akif İnan, Şube Başkanımız Dağtekin'e: "Mehmet'im böyle tefrişat olmaz. Biz vakıf veya dernek kurmuyoruz. Biz sendikacılık yapıyoruz. . Bırakın bu halı ve yastıkları artık. Bu mekânı toplantı masaları, sehpa, koltuk, sandalye ile donatın" deyince hep birlikte gülüştük.

Değerli dostlar, dava erlerinin buluşma adresi, gönül dostlarının tanış olma mekânı ve hayatın yaşanarak öğrenildiği bir mektep olan Eğitim-Bir-Sen, yollarda hayatlarını kaybeden can-

ların, inanmış ve ödenmiş bedellerin, emek, gayret ve fedakârlığın akıttığı terlerle yoğrulan harçlarla temeli atılan medeniyet kubbemizdir. Gök kubbenin şubesi olan Eğitim-Bir-Sen medeniyet kubbemiz, onunla beraber ilelebet payidar kalacaktır inşaallah. O entelektüel, mütefekkir kişiliği ile yaşını başını almasına rağmen önümüze düşüp bizlere yol ve ufuk çizen başta kurucu Genel Başkanımız Akif İnan olmak üzere, ahrete irtihal eden bütün dava büyüklerimize Allah'tan rahmet diliyor, zor zamanların adamları olan bütün Memur-Sen emektarlarını saygıyla selâmlıyor, o günden yola revan olan başta Genel Merkez yöneticilerimiz olmak üzere bütün yönetici dostlara başarılar diliyorum.

HAKLI OLMAK YETMEZMİŞ

Talat YAVUZ

Yıl 2009. İstanbul Maltepe, yeni üyeler ve üyelerine yeni kazanımlar peşinde koşan sendikamızın İlçe temsilcisi olarak görev yapmaktayım. Verdiğimiz birkaç yıllık promosyon mücadelesinden sonra, nihayet ilçemde henüz yetki alamamış olsam da bankalarla maaş promosyonu görüşmelerini yapacak komisyonda, en çok üyesi olan üç büyük sendika temsilcisinden biri olarak çalışma yapacağız.

İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü, daha ilk toplantı için davet yazısını göndermeden, komşu ilçelerde yapılan çalışmaları dosyalayarak hazırlıklarımı tamamladım. İlk toplantı günü geldi çattı. Bir ilköğretim okulunun üst katında bulunan İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü'ne, binanın arka tarafında bulunan, yangın merdivenini andıran bir merdivenden çıkarak komisyonun bulunduğu odada yerimi aldım. Üç bine yakın çalışanın heyecanla haber beklediği bir toplantıda, sendikamı temsil edecek olmanın gurur ve heyecanı içindeydim.

Komisyona başkanlık yapacak şube müdürünün odasındaki ilk toplantı tanışma ile başladı. İlgi, üye okul müdürlerinden daha çok sendika temsilcileri olarak bizlere yoğunlaşmış durum-

daydı. Bizden beklenen, en yüksek tutarı en uygun şartlarda almamızdı. Daha işin başında teknik bir çalışma, sıkı bir pazarlık ve doğru süreç yönetimi ile başarıya ulaşabileceğimizi düşünüyordum.

Takvim belirlenecek, şartname hazırlanacak, ilçemizde şubesi bulunan bankalara verilecek, teklifler alınacak ve açık artırma oturumlarına geçilecekti. Ancak bir terslik vardı. Daha ilk toplantıda, masaya hayli uzak oturan, vatan sevgisi ve millî duyguları tekeline almış edasıyla bir sendika temsilcisi; “Benim için anlaşma yapacağımız banka devlet bankası yani millî banka olmalı” diye bir görüş ortaya attı. Olayı masadaki herkesten farklı algıladığımı hissettirme çabası içindeki diğer sendika temsilcisi ise bu fikre katılmadığını ifade etti. Ben de yürütülen çalışmanın doğası gereği böyle bir tartışmanın yersiz olduğunu belirterek, sonucu belirlemenin komisyonun yetkisinde olmadığını, açık artırmamın sonucuna göre karar vermek zorunda olduğumuzu belirterek tartışmayı o an için bitirdim. Ancak bu yersiz tartışma süreç boyunca hep masada olmaya devam etti. Süreç adeta teknik bir çalışma olmaktan çıkıp, ideolojik ritüellerin yarıştırdığı bir arena dönüşmüştü.

Çalışmalarımızı bir ilköğretim okuluna taşımaya karar vermiştik. Seri toplantılarımız devam etti. Komşu ilçeden gelen sendika temsilcisi, sınıf öğretmeni olduğunu ve izin konusunda sıkıntı yaşadığını belirterek birçok toplantıya katılmadı. Ben ise toplantı tutanaklarını tutuyor, en çok katkıyı sunuyor, diğer ilçelerde yapılan çalışmalardan bilgiler aktarıyor ve süreci aktif yürütüyordum. İkinci teklifler de bize göre düşük kalmıştı. Ancak o an için en yüksek teklifi veren banka devlet bankasıydı.

Çalışmamızın tam da bu aşamasında ilginçlikler arka arkaya gelmeye başladı. Sonuca yaklaşmıştık, bir özel banka temsilcisi, açık artırmada tutarı artırmak için bize yardımcı olabileceğini bile söylemişti. Bu durum, bizim için çok büyük bir fırsattı. An-

cak komisyon başkanı, devlet bankası olsun söyleminin etkisinde kalmış olacak ki açık artırmaya girmek istemiyordu. Bunun eğitimciler olarak bize yakışmayacağını söylüyordu. Ben ise son iki banka temsilcisini komisyon huzurunda yarıştırmak istiyordum, ancak bunu başaramamıştım.

Bir anda son bir hamle yapmaya karar verdim. Açık artırmaya devam etmeyen komisyona, yaşananları üyelerimle ve eğitim kamuoyu ile paylaşacağımı söyledim. Bunun üzerine komisyon panikleyerek, normal süreçte ihaleyi alan devlet bankasının temsilcileriyle, tutarın çok düşük kaldığını belirterek yeniden pazarlığa tutuştu. Tam bir kaos yaşıyorlardı. Diğer banka temsilcileri ayrılmıştı. İhaleyi alan bankanın temsilcileri de yaşadıklarına inanamıyor ve birbirlerine bakıyorlardı. Çaresiz bir miktar daha artış yapmak zorunda kaldılar ve süreç tamamlanmıştı. Üç bin eğitimcinin ve biri yetkili iki sendikanın temsilcileri olarak, ellerindeki pazarlık şansını kullanamamış, yalvarır duruma düşmüşlerdi. Bir ay boyunca iyi niyetle çalışmış ancak finali kötü yapmıştık. Moraller bozuk ve panik hali devam ediyordu.

Tutanaklar tutuldu, imzalar atıldı, tartışmalar içinde ayrıldık. Ben yine de sorumlu davranarak ve ilçemizde eğitimcileri küçük düşürecek bir tartışma yaşanmasın diyerek, komisyon çalışmalarını ile ilgili bilgi paylaşımında bulunmamaya karar verdim. Çünkü bir önceki promosyon sürecinde, anlaşma yapılan bankanın, İlçe Millî Eğitim Müdürlüğüne sonradan hediye ettiği lüks araba, aylarca konuşulmuş ve eğitim ailesi çok büyük yara almıştı.

Birkaç gün sonra okullardan temsilcilerimiz aramaya başladı. Duyduklarım inanılacak gibi değildi. Benim süreçle ilgili konuşacağımı, bu yüzden yönetimlerine ve kamuoyuna kendilerini

anlatamayacağımı düşünen iki sendika temsilcisi, bütün okullara faks geçerek benim daha düşük bir tutarda ısrarcı olduğum yalanını içeren metni okul panolarına çoktan astırmışlardı.

Benim için artık, sosyal medyanın yaygın kullanılmadığı, kitlelere ulaşmada zorluklar yaşandığı bir dönemde, çarpıtılmış bir bilginin düzeltilmesinin zorluğu içinde günlerce süren, üzüntü verici, ama bir o kadar da öğretici bir süreç başlamıştı.

Sinirli ve şaşkın halimi üzerimden hızlıca attım. Yazdığım metni okullara, faks geçerek panolara astırmaya başladım. Telefon trafiği ile temsilcilerimi bilgilendirdim. Öğretmen odalarında gündem yaptım. Okul panolarında karşılıklı yazılarımız bir müddet devam etti. Bütün bunları yaparken, bir yandan da gerçekleri ters yüz eden bu yazılardaki isimleri bulunan şube başkanlarının kimler olduğunu, eğitimci ve sivil toplumcu olarak bunları nasıl yapabildiklerini düşündüm. Onlar adına üzüldüm, yolumuz bir gün kesişir mi acaba diye içimden geçirdim.

Aradan birkaç ay geçti. Okul müdürlüğü sınavına girmiştim. Tercihlerimi yaptım, yağmurlu soğuk bir Şubat günü göreve başladım. Atandığım komşu ilçedeki okulumun ilk günleriydi. Tam bir sinir harbinden çıkmıştım, yeni bir dönem başlamıştı. Yeni ilçeye, yeni görevime odaklanmıştım. Göreve başladığımdan birkaç gün sonra, okul bahçesinde zayıf, çantasını sırtına takmış, hafif çekinken tavırla bir öğretmenim yanıma yaklaştı; “Sayın müdürüm, ben falan sendikanın şube başkanı... Hatırladınız mı? Yaşadığımız süreçten dolayı üzgünüm, Maltepe’deki promosyon görüşmeleri için görevlendirdiğimiz yönetim kurulu üyemiz bizi doğru bilgilendirmemiş, sizin açıklamalarınızdan öğrendik” dedi. “Öyle mi, isminizi panolardaki yazınızdan hatırlıyorum, bu okulda görev yaptığınızı bilmiyordum, memnun oldum, çok sevdim” dedim.

Birkaç gün sonra, son dersten çıkan öğrencilerimin okuldan ayrılışlarını izlediğim sırada, komisyonda görev alan aynı sendikanın Yönetim Kurulu Üyesini, elinden tuttuğu bir öğrencimle yürüdüğünü görünce iyice şaşırılmıştım. Göz göze gelince yaklaştı; “Ben veliniz olurum, oğlum 2/A sınıfında okuyor, ders çıkışları genelde ben alırım. Bu okula atandığınızı duydum, hayırlı olsun” dedi. Kelimeler ağzından zor çıkıyordu ve mahcuptu. Yüzünün kızardığını görünce umudum yeşermişti; Durumu kurtarmak yine bana düşmüştü; “Öyle mi, çok sevindim, bir gün erken gelin, bir kahvemi için, konuşacak zamanımız var artık” diyerek durumu idare ettim.

Yaşadıklarımın ders çıkarmam gerektiği çok açıktı. İyi niyetli, çalışkan, haklı ve sorumlu olmanın yetmediğini, bunların yanında; rakiplerin hangi hamleleri yapabileceğini, zamanlamanın, organize olmanın, iletişimin de ne kadar önemli olduğunu yaşayarak öğrenmiştim. Çektiğim sıkıntılara değmişti açıkçası. Yüzleşmişim, hiç yüzüm kızarmadan.

Yıllar sonra, aynı sendikaların Genel Başkanlarının, toplu sözleşme masasında misafir olarak otururken, masa başında sosyal medya üzerinden yaptıkları benzer çarpıtmaları görünce hiç şaşırmadım. Devamında bütün heyet ayaktayken, bu iki sendika Genel Başkanının koltuklarında çakılı kaldığı fotoğrafı görünce, bir taraftan yalancıların sonunu diğer taraftan sendika olarak biriktirdiğimiz tecrübeyi gördüm.

O günden bugüne yazıyorum, çünkü haklı olmak yetmiyor, bir de anlatmak gerekiyormuş.

“İKİNDİYLE AKŞAM ARASI”

Yunus ÖZDEMİR

Yaz dostum dedi, kendisi de sendikamızın güzel hatıraları ve kadirşinas dostları arasında olan Atilla Kardeşim. Yazmalısın! On yıldır Şube Başkanısın ve bu son dönemin, bunca yılın hatırı ve onlarca hatırası mutlaka vardır. Bence bu kadar yıldan sonra senin de söyleyecek bir şeylerin olmalı...

Açıkçası hali hazırda görevde olan bir başkan olarak, hatıra yazmayı henüz erken bulmaktaydım. Koşarken nasıl düşünebilir ya da yazabilir insan. Halen görevde olan ve belli yoğunluklar içinde görevini ifa etmeye çalışan biri olarak hatıra yazma kıvamında değildim. Bilirsiniz hatırlamak için durmak gerek, durup dinlenmek gerek, zamane değişimiyle emekli olmak gerek. Bunlardan hiçbiri değilken, hatıralar adeta savaş alanında kafanın üstünden geçen kurşunlar gibi hızla geçip giderken ve ben de siper aramakla yahut taarruzda bulunmakla meşgulken, nasıl anılara dalabilirim. Zaaf gösterirsen, ihmal edersen, uyursan ölürsün düsturuyla tabiri caizse cepheden cepheye koşarken... Nasıl mümkün olabilir hatıra kaydetmek? Bu kafa karışıklığı içinde, günler günleri kovaladı... Durum böyleyken ve zaman

akıp giderken bir gün birkaç eski fotoğraf bir gece geç vakit gelip geçmişin küllerini hafiften savurdu. Şehir uykudaydı ve hatıralar gecenin sessizliğinde içimizi kanatmıştı. Yüzler, insanlar, toplantılar, alanlar, konuşmalar, pankartlar, eylemler, gidenler, kalanlar, yolculuklar, yorgunluklar, hatıralar... Aman Ya Rabbi bunca şey ne ara yapılmış ve bunca zaman nasıl geçip gitmiş. Bizim Yunus'un diliyle; öyle bir geçmiş ki zaman; "Şol yel esip geçmiş gibi. Hele bana şöyle geldi, şol göz açıp yummuş gibi..." Ter ü taze o delikanlı bu adam mıdır? Yahut resmin diğer kahramanı olanlar bu adamlar mıdır? Peki, öyle olsun bakalım; düşelim kalemin ardına, bizi nereye götürecek görelim.

2010 yılının Kasım ayı. Mevcut başkan Kasım Hocam o zamanki yönetimle istişareleri sonucunda görevi bana devretme kararı verdiler. Ben de görevi kabul etmek zorunda kaldım. Malum, bizde görev istenmez verilir. Olağan kongremizin yapıldığı konuşma kürsüsünden şunu demiştim: "Onurlu duruşumuzu, dik başlı değil ama başı dik ve vakur tavrımızı devam ettireceğiz. Bu manada biz sendikacılığın bir kalp, bir heyecan, bir ruh işi olduğunun, bu duyguları içinde taşıyan insanların bir araya gelmelerinin gerçek bir ekibi oluşturacağının farkındayız. Bireysel kaygılarla bezenmiş kuru heveslerin ve azgın iştilahlarla dolu dünya hırslarının sonunun saman alevi gibi nasıl söndüğünün ve bu ruha sahip insanların sonlarının nasıl bir hüsrana dönüştüğünün de farkındayız. Biz menzili olmayan bir yolun yolcularıyız. Menzili yok çünkü yeryüzünde bir tek zulme uğramış insan kalmayınca kadar bu hak arama mücadelemiz devam edecek. Derdimiz bir yerlere varmak değil; yolda olmak ve bütün engellemelere ve ifsatlara rağmen yolda kalmak. Varamamaktan değil dosdoğru yolda olamamaktan hesaba çekileceğiz. Biz yürüyeceğiz, takdir yolun sahibine aittir..."

Ne büyük ve ne cüret sahibi sözler. Turan Koç, ‘Ara Dönem’de diyor ya: “bir kitaptan alıntılar yapar gibi / ellerini kullanmadan bir şey anlatamayan sen / YANİ SEN / bir kahvenin önünde / bir köprüünün başında / ey eski ve yosun sular boşaltan koca gemi / anlat dök içindekini.”

Bu sözlerin üzerinden 10 yıl geçti. Bir, iki derken yine yönetimimizin ısrarıyla nihayet üçüncü ve artık son dönemimize erdik, şükrolsun. Bu süre zarfında Memur-Sen ve elli civarında vakıf, dernek ve sendikamızın da mensubu olduğu Karaman STK Platformu temsilciliğimiz de göreve eklenmişti. Yük ağırlaştıkça ağırlaşmış, bütün bu vazifeleri bihakkın yerine getirebilmek için dualarımız da artmıştı. Bir taraftan muallimliğe devam ediyor, bir taraftan bütün bu işlere yetişmeye çalışıyorum. 2016’nın sonuna değin kâh okulda, kâh sendikada, kâh alanda koşturdum durdum. Kendi küçük, hayalleri büyük bir il şubesi olarak Genel Merkezimizin bütün şubeleri kapsayan profesyonel şube başkanlığı anlayışına değin iki vazife arasındaki bu koşuşturma böylece devam etti. Tabii bu arada Yeni Türkiye’ye sancılı dönüşüm devam ediyor, olaylar arka arkasına geliyordu. Bu arada bilmem kaç bin kilometre yol gittik, kaç seçim yaşadık, kaç bin insan yüzü biriktirdik, 15 Temmuz dâhil bilmem kaç darbe girişimi yaşadık, kaç nehirde boğulduk, kaç denizde kulaç attık, kaç suda nefessiz kaldık, kaç kalpte güldük, kaç tebessümde mutlu olduk, kaç kez yutkunduk.

Alanlarda megafondan bağırdık, uzun yollar yürüdük, gece sokak lambalarının altında durduk, dağlara vurduk kendimizi, vadilere indik... Çatık kaşlı yüzlere cümleler kurduk, okullar ziyaret ettik; insanları dinledik, notlar aldık, ajandalar bitirdik.

Kaç ayakkabı, kaç çizgili gömlek eskittik, kaç boyun bağı yaktık, kaç meydan ısıttık, kaç basın açıklaması yaptık, kaç ar-

kadaşımızı yahut büyüğümüzü toprağa verdik, kaç uzvumuzu onlarla birlikte toprağa gömdük, kaç otel odası, kaç misafirhanede nefesimizi yatağımıza sardık, kaç bardak çay içtik, kaç dumanı yanına katık ettik, kaç şiiri mısralarından vurduk ve kalbimizden kaç kere vurulduk... Bilmiyorum. Ama kaçamadık...

Bu arada çocuklarım büyümüşlerdi. Eşimin sitemlerinden arta kalan zamanlarda onların küçüklük fotoğraflarına bakıyor, içten içe kanayan yüreğimi başka bir uzak köydeki öğretmenimize ulaşmanın sevinciyle kapatmaya, bir yaralı gönlü tamir ederek kendimi teselli etmeye çalışıyordum. Hayat böyle bir şey galiba. Ne an'ı tutabiliyoruz elimizde ne de bir şeyin yerine başkasını koyabiliyoruz. Elimizden tek gelen şey kendimizi bir şekilde teselli etmek. Kurtuluşumuz Efendimizin sözünün izini takip etmedeydi: "Sizin en hayırlınız insanlara en faydalı olanınızdır."

Hayat bir tesellidir... Ermenek Yeşilköy'de başını açmamak için bir dağ köyüne sığınmış bir karı koca öğretmene "yanınızdayız dik durun" dedikten sonra oluşan tebessüm; gece vakti gelen bir yardım telefonuna cevap verebilme ve sonrasında alınan bir dua; disiplin kurullarında haksız yere verilen bir cezayı kaldırtmanın haberi sahibine gittiğinde gelen mutlu ses; ziyaret ettiğimiz öğretmen odalarında meslektaşlarımızın iyi ki varsınız sözleri; memur yahut hizmetli odalarında içtiğimiz sıcak çaylar; yöneticilerimizin kahveye katık ettikleri muhabbetleri; mazlum milletlere yardım turlarımızı gönderirken yaptığımız duaların arkasında avuçlarımıza düşen kar taneleri; sendikamıza gelip dertlerini anlatan ve çözümü için kendileriyle dertlendiğimizi gören üyelerimizin yüzüne yayılan gülümseme; dostlarla sıcak bir çay sohbetinin ardından gönlümüze sinen sevinç; Genel Merkez toplantılarımızda başkanlarımızla sabahlara değin süren samimi hasbıhal; haftalar boyu sendikamızın sohbet mekânında

devam eden söyleşilerden sonra beynimizin kıvrımlarında oluşan yeni bilgiler; uzak illerden memleketimize konferans için getirip misafir ettiğimiz kıymetli hocalarımızın bizde bıraktığı genişlik; gelen yazarlarımızın gönlümüzü açan hikmetli konuşmaları; sendikamızı bir düşünce okuluna dönüştürme gayreti; büyük medeniyet hayalimizi gerçekleştirmek için verdiğimiz emek, akıttığımız ter; şubemizi gönlü güzel insanlarla bir muhabbet çatısına dönüştürebilme, mekânların imkân, imkânların imtihan olduğu bilinciyle mekânımızı maksadımıza uygun kullanma ve göz/gönül zenginliğini de barındıracak şekilde tefriş edebilmek... Bütün bunlar bizi mutlu edendi, teselli edendi. Bütün bunlar bizden geriye kalacak zerre iyiliklerdi.

Bütün bunlar ağır hayat yolculuğunda diri kalabilmemizin tesellisi, imtihan olduğumuz bu avuntular dünyasında gerçek bir şeylere dokunmanın ve hakikat arayışında tutduğumuz dalların hatırası... Bunlar hatıra olmanın ötesinde bizi hayatta tutan, karakterimizi inşa eden, bizi biz yapan, kimliğimizi belirgin hale getiren, niçin varız sorusunun cevabı olan teselliler, yaşanılabilir anılar. Ya da kendi aile ve çocuklarımızdan ve dahi sınıftaki talebelerimizden ayrı kalmanın yahut yapmayı veya yazmayı hayal ettiğimiz şeylerden uzak kalmanın üzüntüsüne karşılık tutulan dallar...

“İkinciyle akşam arasında
bir romandır gençliğimiz
ama bir şey anlatılmış değil henüz” *

Bu huzursuz yürek böylece teselli oldu. Hayat akıp giderken bir kenara geçip seyretmedi. Hayatın çağıldayışına dâhil oldu, su yuttu, yutkundu, çırpındı, çamurlara bulandı ama hayatla birlikte aktı. Akmadan durulmayacağını, berrak bir su gibi durulmayacağını, gönlün dinginliğe ulaşmayacağını bildi...

Herkesin bir hikâyesi vardır. Kimi unutulur, kimi anlatılır,
kimi yalnızca ve sessizce yaşanır...

“ buraya kadar geldi masal
şimdi acep ne olacak...” **

*Turan Koç: Ara Dönem

**İsmet Özel: Bir Yusuf Masalı

“İYİ Kİ”LERİM

Seyfettin AFACANLAR

Genelde sessiz, fakat haksızlıklara karşı deli dolu lise ve üniversite yıllarından sonra bir Öğretmenler Günü’nde (1987) Kars’ın Çıldır ilçesinin Karakale köyünde, Rize de sonbahar iken Kars’ta kış mevsiminde öğretmenliğe başlamıştım. Küçük bir köy okulunda, dört öğretmen arkadaştık. İlk yıllarım biraz fırtınalı geçmişti. Göreve başlayacağım gün başkasının işini görmek için yerim değiştirilmek istendi, kabul etmedim. 8 ay kaldığım bu köyde, okul Müdürü, ilk teftişe gelen müfettiş (adaylık kaldırma sınavıma da girmişti) ve köy muhtarı ile kavgayla başladık.

İlk ay maaş gününe 45 arkadaş yetişemediğimizden 45 günlük maaş almıştık. Fakat eksik olduğunu fark etmiştim. O yıllarda maaşımızı imza atarak elden mutemetten alırdık. Mutemede birkaç kez maaşın eksik olduğunu söyledim, aldırış etmeyince dilekçe ile ilçe Millî Eğitim Müdürlüğüne bildirdim. Okul Müdürü bir gece saat 23.00’de evimize gelerek gereksiz bir iş için ilçeye inmem gerektiğini söyledi. Arkadaş ısrarla kendisinin gidebileceğini söylemesine rağmen, ben yollandım. Yollar kar ne-

deniyle kapalı olduğundan kızakla bir saat süren bir yolculukla ilçeye indim. Hayatımda ilk defa kızağa biniyordum ve benim için çok da zevkli bir yolculuk olmamıştı. Şube Müdürleri ilçeye gelmem için izin belgemin gösterilmesini istediler. Ben de izin belgemin olmadığını, bu sorunun beni ilçeye yollayan 24 yıllık Müdüre sorulması gerektiğini söyledim. Şube Müdürleri bana: ‘Git memura savunmanı yaz.’ dediler. O arada mutemet içeri girdi, düğüm çözüldü. Mutemedi korumak için bana kumpas kurulduğu anlaşılıyordu. Zaten dilekçe verirken uyarılmıştım ‘‘Seni bu ilçede yaşatmazlar!’’ demişlerdi. Velhasıl bir müddet sonra benim haklı olduğum ortaya çıktı, benimle birlikte 45 arkadaşım da maaşlarının kesilen kısmını aldılar. Eğer o gün sendikam olsaydı ben birkaç ay boyunca bu durumla uğraşmaz, strese girmezdim. Sendikam bunu çözerdi. Fakat o yıllarda henüz sendikacılığı bilmiyordum.

1993 yılında memleketim olan Rize’ye tayinim çıktı. Bu yıllarda sendikanın varlığından bihaberdim. Rize de öğretmenliğe başladıktan sonra okula sendikacılar gelip gitmeye başlamıştı. Bir gün sosyal demokrat olan Okul Müdürüm kendisini bir yere davet ettiklerini, benim de kendisine eşlik etmemi istedi. Toplantı Eğitim-Bir-Sen’in toplantısıymış. Eğitim-Bir-Sen’in varlığını orada öğrenmiştim. Müdürümü çağıran Ömer Özallı diye bir sınıf öğretmeni idi. Toplantıya katılan az sayıda öğretmen vardı. Onların da ya benim dönem İHL mezunları veya benim hocalarım olduğunu görünce hiç tereddüt etmeden eşimin ve kendimin üyelik formunu doldurarak verdim. Sendika serüvenimiz o gün başlamış oldu. Yıl 1994...

Birkaç ay sonra Eğitim-Bir-Sen kurucu başkanlığını yapan Mustafa Okur görevden ayrılması gerekti. Ömer Özallı başkanlığında benimde dâhil olduğum yeni bir yönetim oluşturuldu. Ömer Özallı ile birlikte hızlı bir şekilde sendikal faaliyetlere

başladık. Önce bir yer kiralamamız gerektiğini düşündük. Esnaftan bir sandalye parası diyerek sandalye, masa ve halıfleks aldık. Orada faaliyetimize başladık.

Ömer Özallı Bey 1-2 sene sonra özel bir okula müdür olarak atanınca Şaban İsmailoğlu -şu anda yönetimimizde de olan arkadaşımız- başkanlığa devraldı. O dönem 28 Şubat'a rastladığından faaliyetlerimiz durma noktasına geldi. Bir akşam Ahmet Gündoğdu Bey arayarak Rize'de olduğunu söyledi. Öğretmenevi bahçesinde buluşup İHL'ye geçtik. Okul Müdürü birkaç arkadaş çağırmıştı. Bunlardan biri de Mehmet Sadık Cengiz -şu anda yönetimde olan arkadaşımız- idi. Elinde ajanda ile içeriye girdi. Ahmet Gündoğdu Bey: "Aha!" dedi "Başkanlık yapacak adam arıyorsunuz, işte size başkan!" diye takılmıştı. Bir gün sonra Rizeli ekâbirleri toplayarak İHL salonunda bir toplantı gerçekleştirdik. Maalesef hiçbir Rizeli arkadaşımız sendikamızın başkanlığına talip olmadı. Bir gün önce Ahmet Gündoğdu Bey'in takılmış olduğu M. Sadık Cengiz Bey başkanlığa seçildi. Biz de onun yanında yönetim kurulunu oluşturduk. Toplantı bitiminde bir arkadaş şunu söylemişti: "Bugün sendikacılık faal değil. Yarın birazcık büyürse bu pastayı Eskişehirliye bırakmazlar." Mehmet Sadık Bey başkanlığında üç dönem yani 9 yıl birlikte sendikacılık yaptık. İlk yıl Türkiye'de şube olan nadir iller arasına girdik. Rize'de eğitim camiasına, siyaset camiasına, kamuoyuna kendimizi hissettirdik. 2010 yılında Mehmet Sadık Cengiz sendikamızın üç dönem kuralına istinaden başkanlığı bırakacağından bir başka arkadaş başkan yapalım diye arayış içindeyken seçim gecesi başkan sensin, dediler. Sabahki kongrede başkan olarak seçilmiş oldum.

Ak Parti iktidara geldikten sonra bilhassa Türk Eğitim-Sen üyesi okul müdürleri aracılığı ile okulları işlevsizleştirmek yoluna gittiler. Cumhurbaşkanımız da okul müdürlerinin yıllardır

aynı okulda kaldıklarını ve bunların değişmesi gerektiği kanısına varınca okul müdürlerinin birçoğu değişti. Yeni bir kan yeni bir heyecan okullara yansıdı. Bunu çekemeyen TES Rize İl Başkanı gittiği okullar da eskiden kendilerinin yaptığı gibi okul müdürlerinin öğretmenlere baskı yaparak Eğitim-Bir-Sen'e üye yaptığını zannetti. Baskılamaya çalışmak için okul müdürlerini "Benim bayan üyelerim var, yollarım odanıza üstünü başını yırtar. Taciz ediliyorum diye bağırır. Seni rezil ederim, bu makamdan attırırım!" diye okul idarecilerini tehdit ediyormuş. Yanlış yaptıklarını söyledik. Aldırış etmeyince basın aracılığıyla medyaya verdik. Bu tür bir ahlâksızlığın sendikaya yakışmadığını kamuoyuna bildirdik.

Bu güruhun sendika anlayışı bu şekildeydi. Zorbalıkla, korkutarak insanları üye yapıyorlardı. Bir gün İyidere ilçemizde okullarımızı gezerken bir okul müdürü bizim bir bayan üyemizin İlçe Millî Eğitim Müdürlüğüne çağrılarak bir saat boyunca Eğitim-Bir-Sen'den istifa ederek TES'e geçmesi konusunda, şube müdürü ve şef tarafından zorlandığını bildirdi. Şube müdürüne niçin böyle bir şeye tevessül ettiğini sorduk. Önce inkâr etti. Fakat daha sonra kabullenmek zorunda kaldı. TES başkanı onlara yemek vermiş, üye yapmada destek olmalarını istemiş. O da üyemizi makamına çağırarak tehdit etmeye başlamış. Sağ olsun bayan arkadaş gereken cevabı vermiş. O arada bu konuyu konuşurken Fındıklı ilçe başkanımız Mustafa Demir Bey aradı. TES İl Başkanı'nın az önce kendi okulunda olduğunu, kendisini tanımadığı için öğretmenlere Fındıklı'da okul müdürlerinin baskıyla öğretmenleri TES'den istifa ettirerek Eğitim-Bir-Sen'e üye yaptığını anlatıyordu. Temsilcimiz demiş ki: "Başkan ben burada Eğitim-Bir-Sen ilçe temsilcisiyim. Fındıklı'da bir tane Eğitim-Bir-Sen'li okul müdürü yok demiş. Nasıl zorlayarak öğretmeni istifa ettirip Eğitim-Bir-Sen'e üye yapıyor?"

İki olay aynı anda vuku buldu. İki âmâ sarma yiyorlarmış, bir âmâ öbürüne, niçin sarmaları çiftler çiftler yediğini sormuş. Öbür âmâ ise sen de âmâsın ben de âmâyım nereden bildin benim sarmaları çiftler çiftler götürdüğümü, diye sormuş. Beri ki demiş ki çünkü ben sarmaları çiftler çiftler yiyorum. Senin de öyle yediğini zannediyorum. TES yıllarca okul müdürlerinin zorbalığı ile öğretmenleri korkutarak üye yaptıklarını çok iyi bildiklerinden bizim de böyle yapacağımızı sanıyorlar. Bu nedenle idarecilere olmadık çirkefler yapıyorlar.

Türkiye de maaş promosyonlarını yıllarca kurumlar istedikleri şekilde kullandılar. 3-5 bilgisayara, koltuğa tav oldular. Sendikamız, artık promosyonların memurun hakkı olduğunu dillendirmeye başladı. Rize’de Millî Eğitim Müdürlüğü ve sendikalar olarak ayda bir toplanıyorduk. Bir toplantıda promosyonların memurun hakkı olduğu, banka promosyon veriyorsa memurun maaşı karşılığında verdiğini, dile getirdik. İl Millî Eğitim Müdürü ise aksini savunuyordu.

O yıllarda yetkili sendika TES’in il başkanı “bir ayakkabı parası verirsiniz” diye görüşünü belirtti. Karşı çıktık. Ayakkabı parası alacaksak hiç almayalım, dedik. Aradan 1-2 ay geçti. TES il başkanını öğretmen arkadaşlar sıkıştırarak “Yetkili sendikası, Millî Eğitim Müdürü promosyon parasını aldı. El koydu. Nasıl yetkilisin?” diyerek topa tuttular. O da bize gelerek.”Ne yapabiliriz, yardımcı olur musunuz?” dedi. Eğitim Sen’i de çağırarak Millî Eğitim Müdürüne, promosyonun memura dağıtılması gerektiğini izah ettik. Müdür “Hayır, ben onunla otobüs alacağım.” gibi birkaç şey söyledi. Yetkili sendika başkanı söz alarak: “Öğretmen arkadaşlar çok kızgınlara ellişer lira dağıtılm” dedi.

O günlerde Bülent Arınç meclis başkanıydı. Milletvekillerine banka promosyonu olarak birer dizüstü bilgisayar dağıtmıştı.

Biz de “Onlardan daha mı zenginiz de onlar birer bilgisayar alıyor, biz 50 liraya tav olacağız” dedik ve çıktık. Diğer iki sendikayı da sendikamıza çağırarak Mehmet Sadık Cengiz başkanımızın yazdığı bir protokolü imzalattırdık. Artık bir ayakkabı parası, 50 lira deyip de üyemizi kandırmayalım. Alınan promosyonun yüzde 70’i çalışana, yüzde 20’si okullara ve yüzde 10’u Millî Eğitime paylaştırılacak şekilde tanzim edildi. 23 Kasım günü üç sendika olarak Millî Eğitim Müdürüne gidildi. Protokol önüne konuldu. Kabul etmek durumunda kaldı. Her bir çalışana 541 lira para dağıtıldı. Aynı günlerde başkan yardımcımız sokakta yürürken kulak misafiri olmuş. TES yönetiminden bir arkadaş etrafındaki öğretmen arkadaşlara Eğitim-Bir-Sen olmasaydı paranın tamamını alacaklarını anlatıyordu.

Bazı arkadaşlar zaman zaman bu kadar sendikaya ne gerek var. Tek sendika olsun, o zaman üye olacağım derler. Eğer promosyonu aldığımızda tek sendika olsaydı 541 lira değil 50 lira almış olurduk.

Birkaç yıl promosyonun yüzde 70’i çalışanlara dağıtıldı. Artık promosyonun yüzde yüzü alınmalıydı. Bir promosyon anlaşmasında İl Müdüründen yüzde 90’ının çalışanlara dağıtılması sözü almıştım. Sendikaya geldim, konuyu yönetim kuruluna söyledim. Yönetim kurulundan bazıları bilhassa Başkanımız M. Sadık CENGİZ: “Yüzde 100’ünü almadan imza atmak yok” diye kestirip attı. Kendi içimizde imzalayıp imzalamama konusunda münakaşa çıktı. İmzalamama kararı üzerinde mutabakat sağladık. Kurul üyelerinden bir okul yöneticisi olan TES’li arkadaş imzayı atmış. TES’in yönetimi bize haber yolladı: “Yüzde 90’a imzayı atın yoksa o da elinizden alınacak” diye. O günlerde Antalya’da sendikamızın Türkiye buluşması var. İlçe başkanlarımızla birlikte 27 kişi için il Millî Eğitim Müdürlüğüne izin için yazı yazdık Bir kaç yıl önce sendikamızda başkan yardımcılığı

yapmış il mili eğitim Müdür Yardımcısı izinleri imzalamıyor, “Ya promosyonları imzalarsınız ya da ben sizin izinleri imzalamam” diye diyor. Daha sonra ilçe başkanlarını listeden çıkartarak izinleri onayladı. Biz de üst yazıdan, ayrı bir sayfa olan 27 kişilik listeyi valilikten çıkan yazıya ekleyip “Türkiye Buluşmasına” hep birlikte gittik. İl Yardımcısı beni arayıp: “Bir daha benimle konuşma, bütün ilişkilerimiz bitmiştir!” dedi. Yine Türkiye’de promosyonun tamamını alan ilk illerden biri olduk.

Ve meslekte ilk göreve başladığımız anı bile bugünkü gibi hatırlayarak sanki 33 dakika gibi geçen 33 yılı tamamlayıp 24 Kasım 2020’yi de geride bıraktık. Geriye dönüp baktığımız da “iyi ki yaptım” dediklerimiz keşkilerimizden çok çok fazla. Bazen en yakınınızdaki insanlara bile mücadelenizi, kendinizi, davanızı anlatmakta güçlük çekseniz, bazen yıllar önce mücadelede kazandığımız hakları bugün birilerinin görmezden geldiğini küçümsediğini görseniz bile Sakarya misali omuzlarındaki yükün ağırlığını biliyorsunuz. ‘İyi ki’lerinizin fazla olduğunu biliyorsunuz. İyi ki tanıştıklarım, iyi ki birlikte hareket ettiklerim, iyi ki sendikacılığı fikren zikren ve fiilen başlatan Mehmet Akif İnan gibi önderlerimiz, Niyazi’lerimiz, Ahmet’lerimiz, Ali’lerimiz, Mustafa’larımız, Ömer’lerimiz, Şaban’larımız Mehmet’lerimiz gibi önden giden atlılarımız var.

İyi ki bir zamanlar başkası olarak görüldüğümüz bir eğitim camiasında eğitime yön veren en büyük STK’nın bir neferi, bir başkanı olarak bir yönetim kurulu sayısı kadar insan bulamadığımız zamanlardan bugünlere getirdiğimiz ve bindiğimiz atı, yönetimi devredebileceğimiz ve bu davayı daha ileriye götürececek 500.000 kişilik dev bir Eğitim-Bir-Sen üyesi dost halkamız var. Ve gözümüz asla arkada değil hep ileride...

UZUN SOLUKLU YÜRÜYÜŞÜN ADIDIR SENDİKA

Mustafa KARATAŞ

Yıl 2007 Şube Genel Kurulu çok çekişmeli ve gerçekten rekabetli bir seçim sonrasında gerçekleşmiş ve Zinnur ŞİMŞEK Başkanımızın listesinden Şube Yönetimine seçilmiştim. Tabir yerinde ise çiçeği burnunda bir başkan yardımcısı idim. Sendika çalışmalarına katılıyor, ilçelere gidiyor, okullarda öğretmen odalarında toplantılar yapıyor, sendikamız hakkında bilgi veriyor, üye çalışmaları yapıyorduk. Yüzlerce öğretmen ve Millî Eğitim çalışanı ile tanışmak, paylaşımında bulunmak, onlara bir şeyler anlatarak onları ikna etmek, üye yapmak tarifsiz bir mutluluk veriyordu. O günlerde üye yapmak çok zordu. İnsanlar sendikaya ve yapabilecekleri şeye inanmıyor saatlerce konuşuyor, tartışıyor, çoğu zaman sendikaya elimiz boş dönüyorduk. Eğer günün sonunda bir üye yapabilmiş isek o zaman mutluluktan ayaklarımız yerden kesiliyor, yüzümüz gülererek sendikaya dönüyorduk.

Günler birbirini kovaladı, yıl 2008 okullar açılmış sendika çalışmalarımızı planlamış büyük bir heyecanla alana inmeye hazırlanıyoruz. Genel Merkezimiz bu anlamda il teşkilatlarını

yerinde görmek, yeni bir heyecan katmak ve alanda bizleri cesaretlendirmek için illere ziyaretlerde bulunuyorlardı. Ben rahmetli Erol Battal başkanımızı Şube Genel Kurulunda görmüş, tanımıştım. Her konuşması ile kendine Allah başkanımızı mücadele etmek için yaratmış tam sendikacı bir adam dedirtiyordu. Sözleri, jest ve mimikleri, heyecanı, kurduğu cümlelerdeki ses tonu o gün bizi büyülüyordu.

Ve şimdi tekrar Erzurum'daydı, bu kez teşkilat toplantıları yapmak ve bizleri alana hazırlamak için gelmişti.

Erzurum Lalapaşa Camii karşısında Yazıcı İş Merkezindeki sendika ofisimizde tüm ilçe başkanlarımızın ve şube yönetiminin katılımı ile toplantımız gün boyu devam etti. Sabah Şube Başkanımız Zinnur Şimşek açılış konuşmasını yaptı. Sonra Erol Battal başkanımız harika bir konuşma yaptı. Bu yazıyı yazarken yine o heyecanı ilk gün ki gibi hissettiğimi, tüylerimin diken diken olduğunu ifade etmek isterim. Ayakta alkışladık. O aşk, o heyecan, hissediş ve inanmışlık hep örneğim oldu. Âdetâ ruhu ma işledi, zihnime kazındı.

Öğleden sonra ilçe başkanlarımız hem ilçelerdeki çalışmalar hakkında bilgi sundular hem de ne kadar üye yapabileceklerine dair hedef belirlendi. Bazen sayı az olunca Erol Başkan müdahale ederek bu Dadaşlara yakışır mı diye takılır sayıyı yükseltirdi. Söz sırası Oltu başkanımıza gelmişti. Başkanımız uzun zamandır Oltu'da sendika görevini yürütüyordu, sendika yönetimlerine ve çalışmalarına taze kanlar katmak ve yeni heyecanlara ortak etmek adına; "Bizlerden boşalacak yönetimlere yeni arkadaşlar dâhil edilmelidir bizler artık yorulduk, az da olsa heyecanımızı kaybettik. Eskisi gibi işimizi heyecanla yapamıyoruz. Bizi başka yerlere göndererek hem bize yeni heyecanlar katmanızı hem de bizim yerimize gelecek arkadaşlarımızı motive edici tasarruflarda bulunmanızı istiyoruz." dedi.

Daha bir başka cümleye geçmeden Erol Başkanımız söze girerek; Zinnur Başkanım, Oltu Başkanımız heyecanını yitirmiş, yorulmuş. Bizim gideceğimiz yol çok uzun ve çileli, bu yolda yorulanlara ve heyecanını kaybedenlere yer yok. Bu yol böyle yorulanlarla yürünmez, başkanımızı hemen değiştiriyoruz; eğer varsa böyle yorulup yola çıkmaya heyecan duymayan, zorluklara ve çilelere katlanacak enerjisi olmayan onlar da hemen değiştirelim, dedi ve adeta toplantı salonu buz kesti.

O gün çok büyük bir ders aldım sendikacılık adına. Girdiğimiz yolun çileli bir yol olduğunu bitişi olmayan bir maraton olduğunu bu yolda asla yorulmamak gerektiğini, enerji ve heyecanın bitmemesini, aksi halde her şeyin altından kalkılamaz bir yük olacağını daha iyi anladım..

Kabrin nur olsun. Mekânın cennet olsun. Rabbim yaptıklarınızı rızasına nail eylesin. Dertliydin ve derdi olanın dersi olur. Unutulmayacak bir ders verdin bizlere. Seni, derdini, dert ettiğini ve dersini unutmayacağız.

POSTALLI YILLAR

Nevzat ÖYLEK

Yıl 1997.

Bu yılın siyasal tarihimizde neye denk geldiğinden habersiz bir lakaytlıkla, ayazıyla meşhur Ankara'nın kışıyla cebelleşiyorduk. Tüpten tasarruf etmek adına tek gözünü açarak odayı ısıtmaya çalıştığım katalitik, bırakın odayı kendisini dahi ısıtmıyordu. Isınma istihkakım olan aylık iki tüpü yetirmek adına kızarmış burnum, soğuktan hissetmediğim el ve ayak parmaklarımdan adeta kanın çekildiğini hissettiğim sayısız geceden biriydi. Meşe odununun gümbürtüsü ve fırınından yayılan hafif yanmış patates kokusuyla oturduğumuz odayı hamama çeviren kuzine sobalarının hasretiyle, buz gibi yarganın altında ellerimi ovuşturuyor, nefesimle ısınmaya çalışıyordum.

Uyku ile uyanıklık hâli arasındayken, derinden gelen ağır bir vasitanın sesiyle gömüldüğüm yorganın altından kafamı çıkarttığımda sokağı aydınlatan tepelambasının odanın tavanına yansıyan ışığını görünce yatağımdan fırladım.

“Evet, bu sefer gerçekten geliyor” diye geçirdim aklımdan.

Her akşam ana haber bültenlerinden, her sabah manşetlerden çığırtkanlığı yapılan darbe gelip çatmış olmalıydı.

Odanın ışığını yakmadan perdeyi aralayarak, sokağın başından bütün sokağı aydınlatan ve gittikçe yaklaşan ağır vasıtanın ne olduğunu anlamaya çalışıyor, heyecandan ritmi artan kalbimin sesi adeta odanın sessizliğini bozuyordu.

Her şey bitmiş, sıklıkla maruz kaldığım *“Fişleniyorsunuz, Darbe olursa ilk geleceklere yerlerden birinde kalmak hiç akıl kârı değil”* uyarılarıyla herkesin aklına gelen, başıma gelmişti.

Böyle bir kader anında bile nedense başıma gelebilecek korkunç şeyleri değil, *“Ah şu dünyaları kurtarmaya hevesli haliniz yok mu? Bir sendika şubesinde kalmak da neyin nesi! Hem de böylesine sıkıntılı bir süreçte, hedef halindeki bir camianın sahiplendiği ve kümelendiği bir sendikada”* diye sendikada kalmamam konusunda beni uyarıların görünürde haklı çıkacak olmalarını düşünüyorum ve öfkeleniyordum.

Aralanmış perdeden sokağı izlerken kaderin ağlarını örmeye ve belki de dünya hayatımın kararmasına neden olacak o ana gittim.

1997 yılının sonbaharında mütevazı öğrenci evimizde, üniversite üçüncü sınıfa başlamanın tatlı telaşını yaşadığımız bir gündü. Tamamı Gazi Üniversitesinde okuyan arkadaşlarımızla beraber kaldığımız Millî Gençlik Vakfı bünyesindeki öğrenci evimizi türlü zorluk ve badirelerin ardından Sincan’a taşımıştık. Ankara’nın; daha çok öğrenci, memur ve orta gelirli insanlar için bir cazibe merkezi olmaya aday bir banliyö ilçesi olan Sincan, sosyal, siyasal ve ekonomik açıdan tam bize hitap ediyor, tarihin önemli kırılma anlarından birini yaşadığımızın farkında olmadan olayların akışına kendimizi kaptırmış, kanımızın hızıyla orantılı bir hayat yaşıyorduk.

90'lı yıllara damgasını vuran “Siyasal İslâm'ın” iktidarına müsaade edilip edilmeyeceğine tartışmalarının küresel arka planından habersiz ve hesapsız bir tutkuyla ideallerimizi dert edinmiştik. Milletin iktidarına müsaade etmeyenlerin bize karşı husumetine bir türlü akıl erdiremiyor, üniversite yıllarımızla başlayan ve aralıksız devam eden bu topyekûn saldırı hâli bazen bizi kontrolü zor bir öfkeye sürüklüyordu.

Ağabeylerimizin, yaşadıklarımızın sadece zafere giden yolun meşakkatinden ibaret olduğuna ilişkin tesellileri ve itidal çağrılarının yanı sıra ağzı bozuk arkadaşlarımızın gönlümüze su serpen küfürleriyle 28 Şubat sürecini iliklerimize kadar hissediyorduk.

Zaman zaman erzak kolisini kapımıza bırakıp kapıyı çaldıktan sonra usulca kaybolan, bazen ödevlerini yapmak için yardımımıza müracaat eden öğrenciler dışında çok da çalınmayan kapımızı, o akşam davasının delisi bir öğretmen abimiz çalmıştı.

Misafirimiz, normalde konuşkan ve hoş sohbet olmasına karşın o gün lafı uzatmadan sebebi ziyaretine getirmiş, camiamızın sendikal alanda attığı adımdan bahsedip Eğitimciler Birliği Sendikası isimli bir sendika kurulduğunu ve Sincan'da sendikanın şubesinin açılacağını, Melek Sokak'ta yer tutulduğunu ve tefriş edildiği söylemişti. Bizden isteği, içimizden birinin sendikada kalması, okul dışı zamanlarda sendikayı açık tutması, temizlik yapması, sendikaya gelen misafirleri ağırlamasıydı.

Bu teklif hiçbirimizin ilgisini çekmemiş, hatta hoşumuza gitmemişti. Bütün zorluklarına rağmen kurulu bir düzen ve güzel bir arkadaş ortamından, sonu belirsiz bir maceraya atılmayı hiçbirimiz göze alamıyorduk.

Fakat en nihayetinde hepimiz bu kibar teklifin mensup olduğumuz teşkilatın disiplin içerisinde aslında yapılması gereken

bir iş ve sorumluluk olduğunu ve bunun için de birilerinin fedakârlık yapması gerektiğini biliyorduk.

Hiç kimsenin gönüllü olmadığı bu beklenmedik görevden kaçış yolu olarak, ben dâhil herkes başımızı önümüze eğmiş, bakışlarımızı misafir ağabeyimizden kaçırıyorduk. Bu hal, salondaki bütün gözlerin bana yöneldiğini fark ettiğim ana kadar devam etti. Bakışlarla organize olan arkadaşlar, sendikada benim kalmama karar vermişlerdi.

28 Şubat'ın ağır ikliminde her an olması muhtemel bir askeri darbeye ilk ziyaret edilecek yerler arasında sayılan bir mekân olan sendikada kalma kararından annem ve babamı haberdar ve ikna etmem gerekiyordu. Onların kaygılarını gidermek adına hayali bir konforu uzun uzun anlatarak kerhen de olsa rızalarını aldım. Farklı dünya görüşlerine sahip çevrelerin aileme sendikada kalmamın tehlikeli olduğu yönündeki art niyetli telkinleri, sendikada kaldığımı duyan evhamlı akrabalarımın uyarıları ve okul ortamında samimi olan bazı arkadaşlarımdan bu dönemin sendikada kalmak için çok uygun olmadığı yönündeki iyi niyetli ikazları o günlerde adeta hayatımın bir parçası haline gelmişti.

Aralanmış perdeden dışarıyı izlerken aklıma hücum eden bu düşüncelere, adeta yakın siyasi tarihimizin ritüeli haline gelen darbelerin ardından yaşanan işkenceler ve faili meçhullere ilişkin hikâyeler tuz biber oldu.

Yaklaşan ses ve tepe lambasının ışıkları telaşımı bir kat daha arttırdı.

Artık, darbenin gerçekleştiğinden ve bu sokağa da sendika için geldiklerinde emindim.

İki ihtimal vardı.

Ya teslim olup sonumu darbecilerin insafına bırakacaktım.

Veya kaçarak şansımı deneyecektim.

Üçüncü kattaki sendika binasından alt katların balkonlarına atlayarak aşağı inebilirsem, binaların arasından kurşunlara hedef olmadan karanlığa karışıp kaçabileceğimi hesap ettim.

Daha fazla zaman kaybetmeden koridordaki ayakkabılıktan ayakkabılarımı alıp balkona yöneldim.

Ayakkabılarımı giyip tam balkondan bilinmez bir maceraya doğru atlayacakken, bir devin korkunç iniltilerini andıran sesi ve lambasının ışığıyla sokağa korku yayan araca doğru kayan bakışım, beni hayretler içerisinde bıraktı.

Binanın önündeki sokakta, büyük bir gürültü ve tepesindeki lambayla ilerleyen askeri tank değil, temizlik yapan Sincan Belediyesi'ne ait çöp arabasıydı.

O anın ilk şokunu atlattıktan sonra, yaşadığım panik haline katıla katıla güldüğümü hatırlıyorum.

O gün bugündür nerede bir çöp aracı görsem, bize hayatı zindan eden o meşum dönemi ve hayatımın baharında yaşadığım bu sıra dışı geceyi hatırlarım.

UFKA ADANMIŞ YÜREKLER

Nail VELİOĞLU

Nasıl da dadanmıştı yapraklara rûzigâr, güneşin yaşlı küreyi henüz ısıtamadığı baharın ilk günlerinde? Toprağın bağrında sabırla acı çekmekteydi yeni ekilen tohumlar, yeşertmek ve can vermek için yeryüzünün damarlarına. Bir gerdanlık gibi nasıl da yakışmıştı Kurtik Dağı'na bembeyaz karlar? Ve batmakta olan güneş turuncu bulutlar armağan etmekteydi masmavi gökyüzüne. Ufka adananlar; karlı zirvelerden yeşillenen ovalara, serin otlaklara ve derin ormanlara durmadan koşarlar.

Yağmurların toprakla buluşma mevsimiydi. Aylardan nisanı. Cemreler; havaya, suya, toprağa düşmüştü. Tomurcuklar kabarmış, ıhlamlar çiçeklenmiş, yapraklar gövermişti. Uçsuz bucaksız Muş Ovası kırmızıya bürünmüştü. Ovada lâleler, yılda bir kere çıldırırdı sevincinden. Dalda yaprak, bir kere uzatırdı avucunu ve toprak bir kere bırakırdı kendini bereketin kollarına. Kafesler kırılır, zincirler sökülür, umutlar kanatlanırdı yılda bir kere. Yarılırdı kaskatı kesilmiş yeryüzü ve saklı çekirdekler bir kere çatlardı buralarda. Ova gümrah şölenlerin, delişmen baharların mekânı olurdu.

Yiğitler yol olsa destana doğru!

Doğada yaşanan bu değişim, dönüşüm ve başkalaşımı farklı bir gözle değerlendirdiyordu Veli. Çetin bir kışı henüz geride bırakmışlardı. Değil mi ki her kışın bir baharı ve her gecenin bir nehârı vardı. Bu bakış açısıyla yaptığı tefekkür Veli'yi derin düşüncelere ve kutlu hedeflere sevk ediyordu. Kâinatın başıboş olmadığı, bir sahibinin olduğu ve bu dünya hayatından sonraki dirilişin, tıpkı kurumuş ağaçların tekrar yeşillenip dal budak salması, meyveye durması gibi âlemlerin Rabbine kolay olduğu düşüncesini perçinliyordu. Bu vesile ile hayatın bir imtihan olduğunu, bu imtihanı başarıya yolunun, toplumu ihya ve inşa sürecinden geçtiğine inanıyordu. Daha lise yıllarında, hayata nasıl bir pencereden bakacağına karar vermişti zaten. Üniversitede yaşadığı aksiyon dolu yıllar safını netleştirmiş, fikirsel/düşünsel birikimini tamamlamıştı. Artık ideallerini hayata geçirme zamanı gelmişti. Veli, öğretmen olmuş; kendisiyle hayalleri, düşleri, sevinçleri bir kederleri bir olan, aynı dertleri paylaşan, aynı şeylere üzümlü aynı şeylerden lezzet alan öğretmenlerle aynı sendika çatısı altında buluşturan Rabbi'ne hamd ediyordu. Onlar, hayallerini hayata taşıyan ve ufuk çizgisine dörtnala koşanlardı. Emeğe ve ekmeğe, aşa ve aşka dair sözleri olan, hak ve adalet sevdasına, küçük bir hayat adayanlardı.

Ey aklımın kalbi artık genişle!

Veli öğretmen, Şubat soğuşunda varlığına kastedilen zulümleri, kimliğine ve inancına karşı işlenen cürümleri iliklerine kadar yaşamıştı. İçinde buldukları şimdiki ortamın ne kadar değerli olduğunu çok iyi biliyordu. Bin yıl sürecek denilen safsatanın bir daha yaşanmaması için inançlı, cefakâr, fedakâr memleket ve insanlık sevdalısı adanmış yüreklerin içinde bulunduğu her türlü kurum güçlenmeli, etkili kılınmalı, söz sahibi

olmalıydı. Siyaset kurumundan sivil toplum kuruluşlarına, iş dünyasından basına kadar herkesin bulunduğu alan itibariyle bu yüke omuz vermesi lazımdı. Veli de öğretmen olduğu için bu iş-kolunda faaliyet gösteren sendikanın mutlaka söz sahibi olması, etkili ve yetkili olması gerektiğine inanıyordu. Bunun için gece gündüz demeden, uzak yakın demeden okul okul, köy köy, ilçe ilçe dolaşıp üye yapma çalışmalarını sürdürüyordu. Ona göre o zor günlerin bir daha yaşanmaması için güçlü olmak gerekirdi. Güçlü olmanın, söz sahibi olmanın, muhatap kabul edilmenin yollarından biri de hatta en önemlisi de nicel çoğunluktu. Güçlü olunmalıydı ki dünyanın gidişatına dair söz söylemeye hakları olabilsin. Üniversite yıllarında kurulan düşleri, ütopyaları hayat bulabilsin.

Veli ve arkadaşları bu hayallere hayat verebilmek için en uzak ilçenin düşünsel olarak da kendilerinden oldukça uzak sayılabilecek bir iklimin hâkim olduğu liseye üye çalışması yapmak üzere yola revan olmuşlardı. Lisede Kimya Öğretmeni Adil Bey'in üye olabileceği ihtimalini tanıdık bir arkadaşlarından duymuşlardı ve o ihtimal üzerine yola düşmüşlerdi. Dağların etrafını dolana dolana yüz kırk kilometre yol gitmişlerdi. Akşama kadar beş okul ziyareti daha yapmışlardı. Onlarca görüşmenin, saatlerce konuşmaların ardından sadece bir üye yapabilmişlerdi. Olsundu! O altın değerindeki üye formu, aslında toprağa saçılan bir tohumdu. Bir yeşermek uğruna onca yolu doksan beş model Doğan'la gidip gelmeye değmez miydi?

Her eylem yeniden diriltir beni

Veli arkadaşlarıyla vedalaşıp eve geldiğinde yatsı ezanı okunuyordu. Günün yorgunluğu gözlerine yansımıştı. Gözleri kızarmış, kan çanağına dönmüştü. Kanepeye uzanıp biraz dinlenmek isterken uyuyakalmıştı. Eşi Zeynep hanımın,“*Veli uyan!*

Yine garip şeyler oluyor galiba. Askeriye bir bildiri yayınladı, her an darbe olabilir diyorlar.” Sesiyle irkildi. Veli’nin beyni zonkliyordu, kafası külçe gibi ağırlaşmıştı. Sadece eşinin “*Her an darbe olabilir!*” cümlesini hatırlıyordu. Elleriyle gözlerini ovuşturup bütün dikkatiyle televizyondaki son dakika haberine odaklanmıştı. Evet bu bir ultimatom, bir muhtıra ve hatta bir darbenin ayak sesine benziyordu. Her on yılda bir kendilerini ülkenin sahibi olduklarını bazen dipçikleriyle, bazen postallarıyla ve bazen de tankların paletleriyle hatırlatan zevat, bu kez post-modern bir yöntem ile milletin iradesine ve tercihinine ayar vermeye çalışıyorlardı. Veli, ateş ocağında sabırla harlanan kızgın bir demir gibiydi. Ayağa kalktı, evi bir baştan bir başa adımlamaya başladı. Bir ara gözleri kızı Sena’ya takıldı. Doğumundan bu yana, sendikadaki işlerden başını kaldırıp da kızıyla şöyle adamakıllı bir parka gidememiş, bir kez olsun onunla oynayamamıştı. Sonra oğlu Muhammed’e baktı. İki de bir şeyden habersiz masumca uyuyorlardı. Ama şimdi fark ediyordu ki bu; bir idealin, bir davanın etrafında dönen yaşamların, bitmek bilmez koşuşturmasının eseri idi. Çocuklar babasız da yaşarlardı. Ama inançsız, hürriyetsiz ve vatansız asla!

Veli adımlarını hızlandırdı, yumruklarını sıktı. İlk altmış darbesini anımsadı. Menderes’in idam sahnesi boğazını düğümledi âdeta. Bir an yutkunamadı. Sonra yetmiş bir muhtirasını, seksen darbesini ve 28 Şubatı düşündü. Bir film gibi gözlerinin önünden geçti yaşananlar. Zihninde kısa bir tarih yolculuğundan sonra “*Bu kez başaramayacaksınız. Bu kez mağruriyetiniz, mağduriyetimizle sonuçlanmayacak!*” diye haykırdı. Neyse ki hükümet yetkililerinin aynı tonda mukabele etmeleri öfkesini biraz olsun dindirmişti. Ama o, yine de yerinde duramıyordu. Burundan soluyordu, gözlerinden ateş fişkırıyordu âdeta. Hemen telefona sarıldı ve sendikadaki arkadaşlarını aramaya başladı. Herkes onun gibi kızgın, hiddetliydi. Kızgın olmak yetmiyordu,

bir şeyler yapmalıydılar. Sabah ezanına kadar uzun istişareler yaptılar. Ertesi gün Belediye Meydanından valiliğin önüne kadar yürüyüş düzenlemeye karar vermişlerdi. Sabah saatlerinde sendika binasında toplandılar. Bir yandan gerekli izinler için girişimlerde bulunuyorlar, öte yandan yürüyüşün ses getirmesi ve en azından yüreklerindeki yangını söndürebilmesi için vicdanların sesi, ülkenin çimentosu Memur-Sen'e bağlı tüm sendikaların başkanlarını, yönetimlerini bir bir arıyorlardı. İlin kanaat önderlerini, hedef tahtasına konan siyasileri, resmi kurum çalışanlarını ve esnafları öğlen saatinde yapacakları yürüyüşe davet ediyorlardı. Belediye meydanını hıncahınc dolduran kalabalık Veli ve arkadaşlarını sevince boğmuştu. Kol kola girerek uzunca bir kortej oluşturdular, valiliğin önüne kadar slogan atarak yürüdüler. Veli ve arkadaşları, kitlenin tepkilerini sağduyulu bir şekilde dile getirmeleri için slogan içeriklerinden yürüyüş düzeyine kadar kusursuz bir organizasyon yapmışlardı.

Yeter bize vefa elbiseleri

O günkü yürüyüşe Veli ve arkadaşlarının kol kola girdikleri ön sırada Cihat öğretmen de saf tutmuştu. Veli bir ara Cihat'ın telefonunun çaldığını fark etti. Telefonun öbür ucundaki ses Cihat'ın babasıydı. Sesi titriyordu, "*Annen*" diyebilmişti sadece. Nasılsa Cihat anlar diye devamını getirmemişti cümlenin, getirememişti. Cihat öğretmen o an dünya dursun, zaman dunsun istemişti. Ağlamaklı gözler ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Veli durumu fark edip ardından koştu, bir iki dakika içinde ona yetişmişti. Daha kendisine bir şey sormadan Cihat, Veli'ye sarılarak "*Annem*" dedi. "*Annem vefat etti.*" Cihat öğretmen Tokat ilinin Erbaa ilçesinin bir köyündendi. Köylü çocuğuydu yokluk içerisinde büyümüşü. Bir yıl önce öğretmen olmuş, Veli'nin görev yaptığı okula atanmıştı. Annesine ne kadar düşkün olduğunu Veli ve arkadaşları çok iyi biliyorlardı. Anne demek huzur

demekti, güven demekti. Kocaman bir yürek demekti. Şefkat, merhamet demekti. Şimdi Cihat, tüm bunlardan yoksun tutunacaktı hayata.

Cihat alelacele eve gidip çantasını hazırlamış ve otogara varmıştı. Muş'tan Tokat'a direkt otobüs olmadığı için önce Erzurum'a oradan da aktarmalı olarak Tokat'a gidecekti. Anneciğinin cenazesine yetişmek istiyordu. Şehirde tek başınaydı, gurbetteydi, yalnızdı. Veli de arkadaşlarıyla görüşüp Cihat'ın annesinin vefat ettiğini, ne yapmaları gerektiğini konuştular. Görüşmeler sonucunda altı yedi kişinin iki araba ile Cihat'ın taziyesine gitmelerine karar vermişlerdi. Cihat'ı otogardan alıp Tokat yoluna düştüler. Cihat bir yandan annesinin yokluğuyla hayatında derin bir yalnızlık ve kocaman bir boşluk yaşarken bir yandan da büyük bir ailenin mensubu olduğunu fark etmişti. Acısını yalnız başına yaşamayacaktı. Dostları, ciğerinden söküp bölüşmüşlerdi acısını. Cihat'ın yüzünde acı ve sevinçle karışık bir tebessüm belirmişti, Tokat yolunda doksan beş model Doğan'la yol alırlarken.

GÖK KUBBEDE HOŞ BİR SEDA BIRAKMAK

Numan ŞEKER

Önce selâm, sonra kelâm.

Sevgilerle selâm olsun bütün dostlara.

Sonsuz teşekkürler, sendikamız adına bugüne kadar çabalayanlara.

Çağın soylusu mütefekkir, medeniyet insanı, dava adamı, Mescid-i Aksa Şairi ve Yedi Güzel Adam'ın aksiyoneri, sendikamızın kurucusu, merhum Mehmet Akif İnan liderliğinde 1992'de yola çıkan sendikamızın bugünlere gelmesinde büyük emekleri olup ahrete irtihal eden başta merhum Mehmet Akif İnan olmak üzere Erol Battal, Ahmet Yıldız, İbrahim Keresteci, Tahsin Suda, Salih Yıldırğan ve burada isimlerini zikredemediğimiz bütün dava büyüklerimi, arkadaşlarımı rahmetle anıyorum. Mekânları cennet olsun inşallah.

Eğitim-Bir-Sen bugün, merhum M. Akif İnan'ın "Kim demiş her şeyin bitişi ölüm/ Destanlar yayılır mezarımızdan" mısralarının tazammun ettiği manayı kucaklayan faaliyetleriyle, sadaka-yı cariyeye nevinden bir eser bırakmış olmak bakımından kurucusuna ve ahirete intikal eden emektarlarına rahmet dilenmesine de ayrıca vesile oluyor.

Mehmet Akif İnan'ın, "göl kenarında düşlediği nehirleri" var etmek adına az sayıda arkadaşı ile birlikte kurduğu Eğitim-Bir-Sen, mensubu ve meftunu olmaktan onur duyduğumuz medeniyetimizi ve değerlerini yeniden inşa etmek yolculuğuna sarılmaz bir kararlılıkla, yıkılmaz bir inanmışlıkla, her dem artan bir adanmışlıkla devam ediyor, devam edecektir inşallah.

Değerli arkadaşlar, 2001 yılında 2985 üye numarası ile şerefli Eğitim-Bir-Sen ailesine dâhil oldum. 2003 yılında mali sekreterlik görevini yürüten arkadaşımızın görevden ayrılması o zamanki şube yönetiminin teklifi ile mali sekreterlik görevine başlayarak Eğitim-Bir-Sen ailesinde aktif göreve başlamış olduk. 2005 yılının sonlarında şube Yönetim Kurulunda yapılan istişare sonucunda Şube Başkanlığı görevine getirildik. 2006 yılında yapılan olağan kongrede delegenin teveccühü ile seçilerek resmen Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanlığına başlamış olduk. Büyük bir aşk ve iştiyakla görev sorumluluğu içerisinde yapılması gerekenleri hızlı bir şekilde Şube yönetimindeki arkadaşlarla istişare ederek hayata geçirmeye başladık. Bursa Şubemizi, çalışmalarımızla hem Genel Merkez hem de yerel teşkilat nezdinde hak ettiği itibar ve saygıya ulaştırdık. İlk olarak Genel Başkanımız Ahmet Gündoğdu'nun başkanlığında Eğitim-Bir-Sen 10. Şube Başkanlar Kurulu Toplantısını Bursa Uludağ'da yaptık. Eğitim-Bir-Sen Bursa Şubesi dendiğinde hemen akla gelen ve sadece Bursa Şubemize has Şubenin faaliyeti olan ve 4 yıl üst üste organize edilen Bursa Millî Eğitim'deki başarılı 500 öğrenciye "500 altın çocuğa 500 altın ödülü" programını düzenledik. Eğitim-Bir-Sen Bursa Şube Başkanlığı'na seçildikten sonra aynı zamanda Memur-Sen il temsilciliği görevi de teşkilat tarafından şahsıma tevdi edildi. 13 yıl boyunca hem Eğitim-Bir-Sen Bursa 1'nolu Şube başkanlığını hem de Memur-Sen il temsilciliği görevini arkadaşlarımızla birlikte bir hakın yerine getirmeye çalıştık. Ali Bostancı Müteahhit Şirketi'yle yaptığımız protokol neti-

cesinde Yunuseli’nde Genel Başkanımız Ahmet Gündoğdu’nun temel atma törenine katılımıyla 256 konutluk Eğitim-Bir-Sen konutlarını üyelerimiz için inşa etmeye başladık. 1 yıl sonra yine Ahmet Gündoğdu Başkanımızın teşrifleriyle bitirilen dairelin tapularını üyelerimize büyük bir törenle teslim ettik. Yine 2015 yılında Serpa Decorium ile protokol imzalayıp bir yıl içinde tamamlanan 100 konutu Genel Başkanımız Ali Yalçın’ın katılımı ile tapuları üyelerimize takdim ettik. Başkan seçtiğimiz 2006 yılından itibaren 1680 üyeyle devraldığımız Eğitim-Bir-Sen’i 13 yıllık sürede 11.546 üyeye, il temsilcisi olduğum Memur-Sen konfederasyonunu da 3.460 üyeden 32.370 üyeye ulaştırdık. Biz şube başkanlığına seçilirken koltuk değil sorumluluk aldık. Bu anlayışla, arkadaşlarımızla birlikte gecemizi gündüzümüze katarak başarılı çalışmalara imza attık. 2015 yılında en yakın sendika olan Türk-Eğitim-Sen’e 962 üye fark atarak yetkiyi aldık. Şube başkanlığım süresince önemli çalışmalarımızdan birisi de Bursa’nın en merkezi yerinde sendikamıza 740 metrekaarelik hizmet binası kazandırmamız oldu. Tabi ki bu başarılı çalışmaların altında uykusuzluk, büyük fedakârlıklar, samimiyet ve gayretler yatıyor. İlçe gezilerinde 90-100 km mesafedeki ilçelerimize okullara ilk teneffüse yetişecek şekilde, o ilçeye sabah erkenden ulaşmaya çalıştık. 37 yaşında engelli bir oğlumun olduğunu teşkilatta çoğu arkadaşım son zamanlara kadar bilmemiştir. Hatta oğlum tıp fakültesinde yoğun bakımda iken Genel Başkanımız Ali Yalçın’ın katılımıyla biz o gün Bursa Şubesi olarak teşkilat toplantısı yapıyorduk. Sağ olsun Başkanımız hastanede oğlumu da ziyaret etmiştir, kendisine teşekkür ediyorum.

Gelecekte sendikacılık yapacak arkadaşlarımıza örnek olacak yaşadığım ilginç bir olayı aktarmak istiyorum: Benim için çok anlamlı ve önemli olan Beyza kızım ile yaşadığım olaydır; Pazar günü çocukları pikniğe götüreceğime söz vermiştik. Pazar günü öğle saatlerinde hazırlanıp pikniğe gitmek için arabaya

bindiğimizde acil bir iş çıktığından sendikaya gitmem gerekti. Ben de hanım ve çocuklara pikniğe gidemeyeceğimizi önemli bir işimin çıktığını ve arabadan inmelerini söyledim. Çocuklar hepsi indi, ben arabaya binip sendikaya doğru yola koyulunca arka taraftan nefes sesleri duymaya başladım, zaman zaman arkama dönüp baktığımda bir şey göremiyordum. Sendikaya varıp arabadan indiğimde şoför koltuğunun arkasında kızımın bükülerek oturduğunu gördüm. Kendisini dışarı çıkardığımda ayaklarının üstünde duramıyordu; “Kızım niye inmedin burada ne işin var?” diye sorduğumda babacığım bize zaman ayırmıyorsun, pikniğe götüreceğin zaman hep sendika sendika diyorsun bu sendika neymiş, nasıl bir şeymiş merak ettim öğrenmek için gizlice arabaya bindim dedi. Tabi ki toplantı akşam geç vakte kadar sürdüğü için diğer taraftan eşim habersiz olduğundan çocuğun kaybolduğunu düşünerek polise haber vermiş, sonra hanım beni arayarak çocuğun kaybolduğunu polislerin eve geldiğini ifade etti, ben de kızımın yanımda olduğunu söyleyince polisler de evden ayrıldı. 2018 yılında sendikal hayata son verip Bursa Büyükşehir Belediyesi Daire Başkanlığına başladığımda sevgili Beyza kızımı Facebook’taki paylaşımına yaptığı yorumu önemli olduğu için paylaşmak isterim. “İlk başkan olduğunda sendikanın ne olduğunu anlayamadığımdan arabana saklanıp seni takip edecek kadar küçüktüm. Ve gördüğümde “ne yani bu muymuş sendika” diye düşünmüştüm. O zamanlar sendika, eski bir binanın giriş katında küçük bir yerdi. Yetkiyi alabilmek için verdiğin çabalara çoğu zaman şahit bile olamadım. Çünkü ben uyuduktan sonra eve gelir ben uyanmadan önce giderdin. Günlerce göremediğim olurdu seni. Bizimle beraber sendikani da büyüttün. Aynı özveriyle, aynı sevgiyle, aynı sahiplenmişlikle... Şimdi büyüdüm ama daire başkanlığının da ne olduğunu tam anlamıyla bilmiyorum, arabana sığamam belki ama ziyaretine gelmem gerekiyor. Her son yeni bir başlangıçtır derler, yeni

başlangıcın hayırlı olsun babacım.” Bu duygu yüklü paylaşımı okuduktan sonra sendika için ne kadar fedakârlık ve özveride bulunduğumu bir kez daha anlamış oldum.

Değerli arkadaşlar, sendika bugünlere büyük fedakârlık ve gayretler sonucunda gelmiş oldu. Onun için bu gayretleri gösteren, fedakârlık yapan, özveriyle çalışan tüm arkadaşlara vefa göstermenin önemli olduğunu ifade etmek isterim. Vefa hatırlamak değil, unutmamaktır. Merhum Akif İnan’ın ifade ettiği gibi “ bütun giysileri yırtsak yeridir yeter bize vefa elbiseleri” vefa üzerine inşa edilmiş bir teşkilatta vefasızlık olmaması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü makam ve mevkiler hep gelip geçicidir önemli olan gök kubbede hoş bir seda bırakmaktır. Bu duygu ve düşüncelerle 13 yıllık görev süresince başta Genel Başkanlarım ve Genel Merkez yöneticileri olmak üzere Bursa’da benimle beraber yürüyen, gayret gösteren, ter akıtan tüm arkadaşlarıma gönül dostlarıma teşekkür ediyor, hepinizi Allah’a emanet ediyorum. Kastamonu’da metfun bulunan Şeyh Şaban-ı Veli’nin güzel bir sözüyle bitirmek istiyorum

“Gelişiniz güle güle, gidişiniz güle güle, her işiniz güle güle olsun”

Selâm ve dua ile ...

TEKBİRLERİN TAKİYYEYİ DEVİRDİĞİ GÜN

Abdullah ÇELİK

Eğitim-Bir-Sen; özelde inananların, genel anlamda tüm insanlığın selameti için -emek mücadelesi olarak- kardeşçe omuz omuza verenler adına sevdanın bir diğer adıdır.

Erdem Bayazıt'ın mısralarında yer verdiği bir hitapla bismillah!

“Bütün bunların üstüne

Hepsinin üstüne sevda sözleri söylemeliyim

Vatanım milletim tüm insanlar kardeşlerim”

Yokluktan çokluğa, birlerden bir milyona uzanan sendikal mücadelemizde, birlerin bir araya gelmesiyle ortaya çıkan etkin tabloya, hemen başından bu yana şahitlik etme ve emek verme imkânı sunan Rabbimize sonsuz hamd ve sena ile...

1992’de başlayan sendikal mücadelemizin yasal zemine kavuştuğu 2001 yılının ikinci yarısı ve ilk toplantılar... Kayda geçen ilk tutanaklarda öncelik büromuzun olmayışına çözüm bu-

lunması ve sabit telefon bağlanması. Akabinde 23 metrekairelik kiralanmış büromuz, kiranın ödenmesi ve tefrişi için kaynak... Paylaşmanın hazzına eren, kıymetini bilen dostların kendi aile ve evlatlarından esirgenen bütçeleri inanarak, adanmış bir ruh haliyle tasadduk ettikleri, samimi yokluğun nahak çokluğa karşı varlık-yokluk mücadelesi verdiği günler mazimizin mahrem köşesindeki unutulmazlarımızdandır.

20 yıla yakın bir sürede iş yeri temsilciği, şube yönetiminde çeşitli sekretaryalardaki görevler, üç dönem şube başkanlığı ve Memur-Sen temsilciliği görevleri ile devam eden mücadelemizin her anı bizim için kıymetli hatıralarla bezelidir. Lâkin Kudüs ve Mescid-i Aksa tüm inananlar için aziz bir yere sahip, en kıymetli hatıralarımız onlara aittir.

Bu yönüyle şube başkanlar kurulu vesilesi ile gerçekleşen Kudüs ziyaretimizi de hatıralarımızın en hatırlısı olarak başucumuza koyuyoruz.

Özlük ve özgürlük mücadelemizde vesayete karşı duruşumuz; elde ettiğimiz her bir kazanımı bir anda berhava edecek, özgürlükler adına ne varsa yıllar öncesindeki sürece götürecek, yaşanan acıların tekrarı olacak darbeler, darbeciler ve darbe severlere karşı darbe savar bir gayret sendikamızın tarihe not düşülecek, hayırla yâd edilecek kıymetli yönüdür.

Balyoz'undan Sarıkız'ına, Ay Işığı'ndan Eldiven'e darbe girişimlerinin gündemdeki sıcak yerini koruduğu, insanımızın te-dirgin olduğu puslu süreçlerde "Ortak Akıl Mitingleri" ile "Darbelere Dur!" diyen güçlü bir teşkilatın, güçlü bir sivil toplumun 28 Şubat'ta olması neleri değiştirdi soruları hâlâ zihnimizdedir.

Mısır'da seçilmiş Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'ye, Mısır halkının iradesine yapılan darbeye karşı Afyonkarahisar

İmaret Camii'nde yapılan destek eylemlerimiz, eylem nedeniyle cami bahçesinde tutulan nöbetlerimiz...

17-25 Aralık gibi Pensilvanya'ya selâm çakan, vesayete işve yapan darbe girişimlerinde Afyonkarahisar gibi ortalama bir Anadolu şehrinde binlerce üyemizle, sivil toplum kuruluşlarımızla omuz omuza gerçekleştirilen karşı yürüyüşümüz, darbelerle karşı mücadelelerimizde teşkilatımız adına yüz akımız olarak yerini almıştır.

Tüm bunları daha sonra düşündüğümüzde; 15 Temmuz Hain Darbe Girişimi'ne giden yolda sanki bir el bizi hazırlıyordu diyebileceğimiz bir süreç... Evet, bir el Mısır'da kıyama duran ihvanı bir rol model olarak önümüzü koyuyordu. Mısır'daki kardeşlerimize destek nöbetlerimizle öğretiyor, "Ortak Akıl Mitingleri ile sahaya ısındırıyor, 17-25 Aralık Darbe girişiminde meydanları doldurmamızla adeta tatbikat yaptırıyordu. Bu yönüyle, 15 Temmuz Hain Darbe Girişimi'ne hiç de hazırlıksız yakalanmadık aslında.

15 Temmuz 2016...

Çetin bir imtihan...

FETÖ'nün 1 dolarlık azgın azınlığının, millete -yine milletin kendisini koruması için emanet ettiği- namluları çevirdiği, egemen emperyal ağababalarına uşaklıkta dindar kisvelerinin dökülerek, göz kırpmadan adam öldüren caniler olarak gerçek kimliklerini gösterdikleri gün...

"Bu ülkede darbe olursa tankın önüne ilk ben çıkacağım(!)" diyenlerin, tankların arasından kameralar önünde sıvıştığı, televizyon karşısında poz kestiği turnusol kâğıdı bir gece...

Milletin, sözde demokrasi havarisi, özde darbe sever çok yüzlülere inat; aileleri ile helalleşerek çıktıkları meydanlarda

süs havuzlarında abdest alarak, uçşan mermileri hiçe sayarak ortaya koydukları kıyam...

Kimi meydanlara, hava alanlarına koşarken; kimilerinin de atm, market ve benzin istasyonlarına koştuğu, herkesin kendi imtihanını verdiği bir gece...

Ve bir teşkilat...

Genel Başkanının“Gün bu gündür, evde durma günü değildir, iradeye sahip çıkma günüdür, bir milyon üyemizi sokağa çıkmaya davet ediyoruz!” çağrısı ve omurgalı duruşu ile ilk andan itibaren meydanları dolduran Memur-Sen! Nöbeti terk etmeyen, meydanlarda sabahlayan, saf tutan, direnen... Darbenin seyri değişince, ilerleyen günlerde“Biz de darbeye karşıyız(!)” diyerek nöbet tutan meydanlara karşı nutuk atmak isteyen sözde sendikalara inat...

O meşum gece, ilk andan itibaren Genel Başkanımız Ali YALÇIN’ın sokağa çıkın çağrısını sosyal medya hesaplarımız dâhil tüm iletişim kanallarından üyelerimize mesajlayarak şehrimizin meydanında, milletimizin kıyamına omuz vermeyi nasip eden Rabbimize hamd ediyorum.

Şehrimizde ilk tepki, ilk anlar...

“Bir avuçtuk biz” ile başlayan marşları-egzileri hatırlatan bir manzara ile başladı karşı duruş. Sonra giderek artan bir kalabalık ve sessizliği bozan kürsü konuşmaları... Meydanda inançla bekleyenler ve büyük şehirlerden gelecek haberler... “İstanbul halk tankların üstüne çıkmış!” “Yüksek binalardan F 16’lara fırlatılan levyeler.” Arada “Tanklar meydana yaklaşıyor, Afyon’da da...” diyerek kalabalığa korku salmaya çalışan kirli adamlar... “Tayyip Erdoğan’ı seviyorum ama Davutoğlu’nu görevden almayacaktı...” diyerek kalabalığın kulağına fitne üfleyenler...

“Eğer bir yerde yangın varken biri seni ibadet etmeye çağırıyorsa bil ki bu bir hainin davetidir.” Ali Şeriatî'nin tespitini hatırlatan, “Sokağa, meydanlara çıkmayın, perdelerinizi çekin evlerinizde Fetih Suresi okuyun.” mesajları gönderen FETÖ'cü hainler.

O gece devlet yok ortada Afyon Meydanı'nda. İnanan ve asılan millet var sadece ve Rabbiyle baş başa. Devlet yok, protokol yok, Millet var! “Milletin Adamı”ndan haber bekleyen Millet! Abdest alıp İstanbul'a hareket eden “Milletin Adamı” ve süs havuzlarında abdest alıp bekleyen Millet!

Hey, sıkıntıda garibanların selamette kodamanların olan güzel memleketim!

Ve bir umut gibi yükselen Milletin Adamı'nın sözleri...

Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan konuşuyor televizyonda: “Bedelini çok ağır ödeyecekler. Milletimizi illerimizin meydanlarına davet ediyorum, hava limanlarına davet ediyorum. Biz ölümüne, ölümüne!”

Ne söylediği önemliydi, daha önemlisi sağlığından haberdar olmaktı milyonlar için o gece...

Meydanda küçük sohbet grupları ve kendi aralarında konuşmalar... Kendince tedbirini almış, birbirlerine “Sıkıntı olursa emanetlerimiz arabada!” diyenler. Öyle bir kıyam ki gelenler her şeyi almış göze!

NATO'ya ait havaalanı ve askeri iskanın olduğu mahallerde araç konvoyları... Sonrasında Belediye kamyonları havaalanı yolunda günlerce bekledi.

Sabah Namazı saatlerinde serilen seccadeler ve omuz omuza saf tutan meydanlar...

O gece tek silahı tekbirler olan aziz milletimizin, yıllarca sinsi bir virüs gibi yerleşerek ihanet fişegi bekleyen takiyyecileri devirdiği gece...

Ve günlerce süren nöbetler... Duran, direnen, saf tutan bir Millet gördü meydanlar!

Meydanlar, mahşer provası gibi...

Şimdilerde 15 Temmuz yıl dönümleri...

O gecenin, direnişin ruhundan uzak...

15 Temmuz'da nerede olduğumuz ve ne yaptığımız sorusu çok önemli.

15 Temmuz'da neredeyse o'yuz!

15 Temmuz'da ne yapıyorsak o'yuz!

Milletçe omuz omuza bir direniş destanı, bir kıyam bıraktık, 2016 Temmuz'unda tarihe.

Darbelerden onca bahsedip şunu da ifade etmezsek elbette eksik kalır:

Kahrolsun Amerika!

Rabbimiz şehitlerimize rahmet eylesin.

Nesillerimizi kıymet bilenlerden eylesin.

BİR GÜZEL ADAMDAN MİLYONLARA

İlhan ERANIL

Hikâye bir sevgililer gününde, 14 Şubatta, bir çiçekle başladı. Yedi güzel adamdan biri olan soyadı gibi inanmış Akif İnan'dı hikâyenin kahramanı. Yanında yol arkadaşlığı yapan iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar davası olan insanlar vardı.

Öncesinde ve sonrasında sadece öğretmenlikle sınırlı tutmamıştı kendini. Makaleler yazmış, şiirler yazmış, sivil toplum kuruluşlarında aktif görevler almıştı.

Edebiyat yolculuğunda yol arkadaşları çok önemli idi. Her biri ayrı kıymette. Nuri Pakdil'den Rasim Özdenören'e her biri ayrı özelliğe ve güzellikte.

Sendika yolculuğunda da benzer şekilde seçilmiş samimi kişiler yanında yer almıştı. Bir gönül adamından hak arama mücadelesinin kahramanlığını görüyordunuz Akif İnan'da. İnanmış ve yola çıkmıştı.

Meşakkatlerle dolu o yolda başlangıçta yüzler, iki yüzlerle ifade edilen yolcular varken şimdi milyonlarca yolcu var.

2000 yılının Ocak ayında uğurlamıştık merhum Genel Başkanımız Akif İnan'ı Rahmet'i Rahman'a. Sesinin o tokluğu ve vakur duruşu sinmişti sanki cenaze törenine. Urfa'da Balıklı Göl'ün yanındaki camide kılınmıştı cenaze namazı ve mezarlığa kadar yürünmüştü. O yürüyüşü hiç unutamıyorum. Sessiz ve vakur bir yürüyüş. 'Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz'ü en çok orada hissetmiştim. İleriki yıllarda Başkanımızı anma programlarında Rasim Abiden birçok kez dinledim bende uyanan hislerin benzerini. Allah mekânını cennet etsin.

Sendika bizim için bir okul oldu. Eğitim-Bir-Sen'de yöneticilik yapan biri, diğer kurumların hangi kademesinde olursa olsun hiç zorlanmadan görevini tam manası ile yapar. Bu noktada teşkilatçılık, organizasyon, hitabet, kişisel gelişim için çok önemli özellikler olsa gerek ve bunların hepsini Eğitim-Bir-Sen'de yaşayarak öğrenirsiniz.

Bu yazıda daha çok anılara yer vermek istendiği için sendikacılığın bu tarafına nokta koyuyor ve 1997 yılında başlayan sendikal dönemlerime dönmek istiyorum.

Dikkatinizi çekti mi bilmiyorum yıl 1997. Hükümetlerin gazete manşetleriyle düşürüldüğü yıllar. Soğuşun iliklerimize kadar işlediği Şubatlı yıllar. İnsanların Allah'ın selâmını vermeye veya almaya çekindiği yıllar.

Nasıl Ankara'da rahmetli Genel Başkanımız Akif İnan ile başlamışsa bu yolculuk biz de Gaziantep'ten iki elin parmağını geçmeyecek sayıda arkadaşımızla katıldık bu yolculuğa. Kimler mi vardı? Önde olan üç ismin adını anayım. Birçok isim var ama ola ki birini atlarsam diğer arkadaşlarıma, kardeşlerime ayıp olmasın. İlk Şube Başkanımız İhsan Ağcan ağabey. Resmi olarak kurulmasında birlikte olduğumuz Mithat Sevin ağabey ve Memur-Sen başkanlığımızı yapan rahmetli Mehmet Hanifi Yılmaz

ağabey. Allah İhsan ve Mithat ağabeye sağlıklı uzun ömürler versin. Mehmet Hanifi ağabeyi de cennetinde ağırlasın inşallah.

Gaziantep, doğu ve güneydoğu illeri arasında yeri farklı bir şehir. İnsanları çok çalışkan. Sanayi çok gelişmiş. İşsizlik problemi oldukça az. Haliyle yaşam şartları herhangi bir ile göre daha pahalı. Mesleğe başladığım 1995 yılında, iki arkadaş Öğretmenler Vakfı'nda kalıyorduk. Sonra bu sayı artmıştı. 96'nın sonlarında askere gittim. Döndüğümde sendika gayri resmi olarak kurulmuştu ancak resmi olarak daha sonra kuruldu ve ben de kurucuları arasında yer aldım. Öğretmenler Vakfı'nı sendikaya dönüştürecektik epeyi tartışmalarımız oldu ve sonuçta sendika kuruldu. Ayakkabılarımızı çıkararak sohbet yaptığımız yerden, ayakkabılarımız ile girdiğimiz bir yere dönüşmüştü. Burası ayrı bir şey. Dedim ya Gaziantep biraz pahalı bir şehir. İnanır mısınız aidat ödüyorduk kirasını karşılayamıyorduk ayrıca hadi arkadaşlar bir daha pamuk eller cebe diyerek kirasını karşılıyorduk.

Hiç unutamadığım bir ânı. Düztepe taraflarında bir okulu ziyaret ettik. Kendimizi anlatmaya çalıştık. Kim olduğumuzu, ne yapmak istediğimizi dilimiz döndüğünce anlattık. Sorular soruldu, cevaplar verildi. Bir başörtülü arkadaşımıza üyelik teklif ettik. Hayır, olamam, dedi. Sorgulama babından değil ama niçin üye olamayacağımı sorduk. Bir yaşında bir oğlu olduğunu ve onu asker yapmak istediğini söyledi. Üye olursa önüne engel çıkacağını belirtti. Bu kadar uzak plan yapması bir tarafa. Eminim ki o çocuk bu günlerde yirmili yaşların üzerindedir ve Memur-Sen'i referans göstermiştir.

Gaziantep'te altı yıl kaldım, birçok kardeşim, arkadaşım oldu. Bu kazanımlarla birlikte hayatımızın da en zor yıllarını orada geçirdik. Bir gün Müdür Yardımcısı Müslüm Bey'in sınıfin kapısından İlhan Hocam, Hoca Hanım telefonda acilen seni

bekliyor demesi ile telefona koştüğümü hatırlıyorum. İlhan, polisler kapıyı tekmiyor ne yapayım? diyen eşime sakin olmasını söyledim ama içim içimi yiyerek hemen eve gittim. Şimdi birilerine garip geliyor ve maalesef çabuk unutuyoruz o yılları. Mesele nedir biliyor musunuz değerli kardeşlerim? Oğlumun doğumu ile eşim ücretsiz izne ayrıldı. Daha önce başlayan başörtüsü soruşturmasından dolayı müfettiş amcamız hızını alamamış ve eşimi öğretmenlikten bir an önce atmak için ücretli izindeyken dahi polis zoru ile ifadeye çağırılmıştı. Eşimde korkup kapıyı açmadığı için polis kapıyı kırmaya çalışmıştı. Aslında amacım o yılları tekrar hatırlatmaktan öte teşkilatçılık tarafına vurgu yapmak.

Aynı gün İhsan Abi Emniyet Müdürünü aradı ve ağzına geleni söyledi. Biz şube olarak ertesi gün basın açıklaması yaptık ve olayı kınadık. Şimdi düşünüyorum da bir avuç inanmış insan kılıcının önu de arkası da kesen zorbalara karşı meydan okuyorduk.

Bunları yaparken en büyük desteğimiz başta inancımız ve vatan millet aşkıımızdı. Biz her şeyden önce şeffaftık. Kafamızın arkasında hesaplar yoktu. Tek derdimiz vardı. Bu cennet gibi ülkemizde inandığımız gibi yaşamak. Dün böyle idi, bu gün de böyle, yarın da böyle olacak inşallah.

Rahmetli Akif İnan başkanımızın sıklıkla vurguladığı gibi biz başkalarının da kendini rahat ifade edebilmesi için çalıştık ve bu şekilde çalışmaya devam edeceğiz.

Çok anı var ama yer sınırlı. Son olarak Ankara 3 nolu Şube Başkanı olarak yaşadığım bir hadise ile yazımı noktalamak istiyorum.

Pursaklar'da bir anasınıfta öğretmeni arkadaşımız arıyor. Başkanım müfettişler geldi kılık kıyafete uymazsan seni teftiş

etmeyeceğiz diyor ne yapayım. Benzer şekilde okul müdürü arıyor. O kapatıyor, iş yeri temsilcisi arıyor.

Bunun üzerine, ertesi sabah erken saatte bir arkadaşımınla o okula gittik. Kendimizi tanıttık. Grup başkanı olan müfettiş arkadaşla konuşmaya başladık. Başörtülü bir arkadaşımıza davranışlarının yanlış olduğunu anlatmaya çalıştık. Baktık eski bildik usuller. İki üç soru ile arkadaşımızın teftişini yaptırmıştık. Soru bir; siz her gittiğiniz okulda erkek öğretmenlerin bıyıklarını ölçüyor musunuz? Bayanların etek boylarını ya da topuk boylarını ölçüyor musunuz? Sahi ya siz her sabah tırnak kontrolü yapıp uzun tırnaklı arkadaşların tırnaklarını kestiriyor musunuz? Bunlar ne kadar saçma değil mi müfettiş bey? Evet saçma. Sizin yaptığının bundan farkı ne?

Bu diyalogdan sonra hatırlıyorum şöyle sormuşlardı. Siz kime güveniyorsunuz? Biz de önce Allah'a sonra teşkilatımıza demiştik.

Bu soruları asla sorularımızda geçen arkadaşlarımızı itham etmek için sormadık. Olayın ne kadar saçma olduğunu ve ülkemizin maalesef uzun yıllar bu tür basit işlerle uğraştırıldığını ortaya koymak için değinmek istedim.

Bu arada, sakın yanlış anlaşılmasın, burada iki farklı anı ile sanki müfettiş takıntısı addedilebilir. Aralarında çok değerli abilerim, arkadaşlarım var. Yaptıkları iş olmazsa olmaz bir görev ama onların eli ile bir kısım yanlış işler yapıldı, yaptırıldı.

Birçok anı var ve yer sınırlı. İki isimden daha söz ederek yazımı sonlandırayım. Birincisi sivil olan sendikanın en sivil ağabeyi rahmetli Erol Battal. O konuşmaya başlayınca, salon pür dikkat onu dinlerdi. Tam bir dava adamı, “gözünü budaktan” esirgemeyen cesaret abidesi. Hesabi değil hasbi. Sözü kadar ka-

lemi de güçlü biri. Bir duruş insanı. Bize çok şey öğretti. Genç yaşta aramızdan ayrıldı. Allah mekânını cennet eylesin.

Bir başkası. Sivas Yıldızeli temsilcimiz Şuayip Pişkin. Tanışıklığımız çok uzun değildi ama onda da bir inanmışlık ve vakar bir duruş. Çok erken yaşta aramızdan ayrıldı. En önemlisi teşkilat en önemli görevlerinden birini yaptı ve ailesine sahip çıktı. Yalnız bırakmadı. Allah mekânını cennet etsin.

Sonuç olarak; Kıymetli kardeşlerim, yukarıda bahsettiğim üç anı da çok eskiden yaşanmadı. İki yirmi yıl önce, diğeri daha sekiz yıl önce yani hepsi yirmi yıl içinde olupbitti. O yüzden, teşkilatının kıymetini bil, sahip çık ve asla 28 Şubat'ı unutma! Unutturma! 15 Temmuz'u unutma! Unutturma! Kalın sağlıcakla...

MOLLA KASIM

Yasin YILDIZ

Yıl 2004... Diyarbakır Valiliği, İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün ev sahipliğinde, UNİCEF Temsilcisinin katıldığı “Kız Çocuklarının Eğitimi” konulu toplantıya Eğitim-Bir-Sen Diyarbakır Şube Başkanı olarak davet edilmişim. Toplantıda ilçe Kaymakamları, ilçe Millî Eğitim Müdürleri ve İlçe Müftüleri dâhil, çok sayıda katılımcı ve basın mensupları bulunmaktaydı.

Ülkemizde dayatılan “Kılık Kıyafet Yönetmenliği” nedeniyle; pek çok kız çocuğu okullara gönderilmemekte, bir şekilde okula gidenler de ““Kılık Kıyafet Yönetmenliği” ve Meslek Liselerine uygulanan “Katsayı” engeli ile çeşitli mağduriyetler ve travmalar yaşamaktaydılar.

Üniversitelerde ve Kamu kurumlarında uygulanan “Başörtüsü Yasağı” nedeniyle kız öğrenciler çok sevdiği okulunu bırakmakta, bayan memurlar görevinden atılmakta ya da çeşitli disiplin cezalarına maruz kalmaktaydı.

İşte böyle kaosların yaşandığı bir dönemde, kız çocuklarının “Eğitim Hakkından” neden yoksun bırakıldığı ile ilgili UNİCEF Temsilcisine sunum yapılmaktaydı. Ben, Eğitim-Bir-Sen Diyar-

bakır Şube Başkanıydım ve aynı zamanda sınıf öğretmeni olarak görev yapmaktaydım. Sabah saat 10.00 da toplantı başladı. Açılış konuşmalarından sonra, ilçe kaymakamları veya müdürleri, ilçeleriyle ilgili raporları haziruna sunuyorlardı.

Öğleden sonra derse gireceğimden, bir an önce söz alıp; me-ramımı ifade etmek istiyordum. Millî Eğitim Müdür yardımcısına:

-Hocam, beni davet ettiniz, teşekkür ederim. Ancak benim derse gitmem lazım. Bana söz hakkı verebilir misiniz? Kendisi:

-Başkanım sunumlar bitsin, size de söz veririm, dedi. Aradan yarım saat geçti, söz sırası bana gelmedi. Ben derse geç kalma-mak için, bu kez İl Millî Eğitim Müdürünün yanına gittim.

-Sayın Müdürüm, benim öğleden sonra okula gitmem ge-rekıyor. Öğrencilerim mağdur olmasınlar. Bu nedenle bana söz verebilir misiniz? Müdür Bey'de:

-Başkanım, size de söz vereceğiz ancak, sunumlar bitsin, dedi. On yedi ilçemizden henüz dokuz- on ilçe temsilcisi sunum yapmıştı. Bütün ilçelerin sunumu yapabilmesi demek, benim birkaç dersimin aksaması, ayrıca kırk öğrencimin mağdur olma-sı demekti. Bu anlamda; öğrencilerimi mağdur etmemek için; toplantıyı bırakıp, dersime de gitmeyi düşünüyordum. Ancak, hak talebinde bulunan bir Sivil Toplum Kuruluşunun Başkanı olarak, yaşanan mağduriyetleri ve çekilen sıkıntıları dile getir-mek gerektiğini de düşünüyordum.

Ben deniz bu düşüncelerle gelgitleri yaşarken, İl Valisi Ef-kan ALA, araya girerek:

-Arkadaşlar, benim bir başka toplantıya gitmem gerekiyor. Siz devam edersiniz, diyerek ayrılmadan, kısa bir değerlendiri-me konuşması yapıyordu. Bu sırada ben de protokol sıralarına

doğru yaklaştım. Vali Bey giderse; toplantının havasının dağılacağı düşüncesinden hareketle, araya girmeyi hedeflemiştım. Vali Bey, sözünü bitirirken, ben araya girerek:

- Sayı Valim, izninizle ben de düşüncelerimi arz etmek istiyorum. Vali Bey:

-Sizi tanıyalım dedi. Ben de söz alarak:

-Yasin YILDIZ, Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanım, dedim. Vali Bey:

-Tabi tabi, halk ile iç içe olan sizsiniz. Buyur sizi dinleyelim, dedi. Toplantının monoton havasından dolayı, bir kenarda oturan basın mensupları da harekete geçmiş, flaşlarını patlatmaya başlamışlardı. Ben de söze devamla:

-Millî Eğitim Müdürümüzün davetinden dolayı zatı âlilerine teşekkür ederim. Sayın Valimizin çözüm önerilerine de katılıyorum. Asıl sorumu UNİCEF Temsilcisine soruyorum. Çünkü kendisi uluslararası bir kuruluşun temsilcisi, bu anlamda görüşleri bizim için önemlidir! Ortam canlanmaya başladı. Sözlerime devamla:

-Konumuz kız çocuklarımızın eğitimidir. Biz Eğitim-Bir-Sen olarak; kesinlikle kız çocuklarımızın okumasını ve eğitim hakkını savunuyoruz. Ancak, kılık-kıyafet yönetmeliği nedeniyle; kızlarımız okuyamıyor, bayan öğretmenlerimiz görevlerinden atılıyor! Sayın Temsilcinin bu konudaki görüşlerini öğrenmek istiyorum. Bu sözlerim üzerine, Sayın Efkân ALA, masaya yumruğunu vuracak şekilde bir hareket ve yüksek bir ses tonuyla:

-Hah! Her devirde çıkar bir Molla Kasım sorar hesabı! Buyurun verin cevabı, vatandaş soruyor kardeşim! Diye heyecanlı

bir şekilde sözlerini ifade etti. Bu arada ortamın hareketliliğinden UNİCEF Temsilcisi de bu konuşmalarımızı merak edip, yanındaki tercümandan söylenenleri anlamaya çalışıyordu. Kısa bir duraklamadan sonra UNİCEF Temsilcisi söz alarak:

-Biz kurumsal olarak ülkelerin politikalarına müdahale edemiyoruz. Ancak benim kişisel görüşüm; her bireyin inandığı gibi yaşaması ve hiç kimsenin temel insan haklarından mahrum edilmemesidir. Bu olumlu beyan üzerine Vali Bey’le toplantıdan ayrıldık.

Şahsen o güne kadar Molla Kasım hakkında bir malumata sahip değildim. Molla Kasım’ı okudukça; haksızlıklar karşısında, hak sözü söylemenin kararlılığımı anlıyorum. Dolayısıyla Eğitimciler Birliği Sendikası müntesipleri olarak; her zaman haksızlıklar karşısında, haklının yanında dik duran bir anlayışa sahip olmamız gerektiğinin altını çiziyorum.

Üyesi olmakla gurur duyduğum Eğitim-Bir-Sen’in, kurumsal olarak “Haksızlık kimden gelirse gelsin, Hak sözü söylemenin kararlılığında” olduğunu görmem, bana mutluluk ve cesaret vermektedir. İyi ki varsınız...

KABAHAAT BİZDE (Mİ)

Ziya BABAL

Sendikacılığın okulu olmadığına göre, meslek olup olmadığı elbette tartışılır. Hemen hepimiz sendikacılığı, işin içine girdikten sonra kendi kendimize öğrendik desek yanlış olmaz sanırım. Herkes için söyleyemem ama çoğunluğun bu işi amatör bir ruhla ve idealist duygularla yaptığını düşünüyorum.

Yıllar önce sendikamızın ilçe temsilciliğini kurmak üzere ben de benzer duygularla yönetimde görev almıştım. Bir gurup arkadaşla bu yolu tercih etmemizdeki ana etken, elbette sendikamızın sivil ve millî bir duruşa sahip olması, vesayet düzenine karşı çıkması ve çalışma hayatında emeği yücelten emektaşların ortak sesi olmasıydı.

Özlük haklarımızı ve bazı teknik sorunları bir kenara bırakırsak, kuruluşumuzdan bugüne üyelerimizin sendikadan en büyük talebi, kamu çalışanlarının yaşadığı kılık kıyafet sorununun bir an önce çözüme kavuşturulması olmuştur. 12 Eylül darbecilerinin dayatması olan mevcut yönetmeliğin kaldırılması için Memur-Sen'e bağlı sendikaların öncülük ettiği ve 10 milyon imzayla oluşturulan kamuoyu baskısı neticesinde sorunun yasal zeminde çözüme kavuşması, sendikal mücadelemizin en önemli

kazanımları arasındadır. O günlerde konuya ilgisiz kalan ve bir imza desteği bile veremeyen içimizdeki İrlandalıların, sürecin sonunda elde edilen başarıya ortak olma refleksiyle nasıl ağız değiştirdikleri de herkesin malumudur.

Sendikamızın elde ettiği kazanımlar, çorbada tuz misali katkımız olduğundan, manen bizi tatmin ediyordu. Fakat zaman zaman hevesimizi kıran, enerjimizi tüketen ve bizi, “edep ya hu” noktasına getiren manzaralarla karşılaşmıyor değildik.

Yıllar önceydi. Yetkili sendikanın belirlendiği bahar ayları yaklaşıyordu. İlçe yönetimi olarak her yıl olduğu gibi üye listelerimizi güncelliyorduk. Yaptığımız kontroller esnasında bir okulumuzda sorun olduğunu fark etmiştik. Bir süre önce sendikamızdan istifa etmiş bir öğretmen, maliyenin kayıtlarında üyemiz olarak işlem görüyordu. Bu durumu düzeltmek için ilk fırsatta ilgili arkadaşın okuluna gitmiş, işyeri temsilcimizin yanına varıp durumu kendisine bildirmiştik. Temsilcimiz, özel bir konu olması hasebiyle birebir görüşmenin daha uygun olacağını ifade ederek ilgili öğretmen arkadaşı rehberlik odasına çağırdı.

Kısa bir süre sonra hanım hanımcık biri geldi yanımıza. Selâm kelâmdan sonra konu kendisine aktarıldı. Eğitim-Bir-Sen’ den istifa etmiş miydi? Şayet istifa etmişse niçin sendika aidatı kesiliyordu maaşından. Bu konuyla ilgili söyleyeceklerini merakla bekliyorduk. Bu arada benim sendika başkanı olduğumu yeni fark etmiş olmalı ki yüzünün rengi ile birlikte tavırları da değişmeye başlamıştı. Bana doğru bakmadığı gibi göz teması kurmaktan da ısrarla kaçınıyordu. Hayatımda ilk defa karşılaştığım bir kişinin bana karşı olan olumsuz tavırlarına anlam verememiştik doğrusu. Konuyla ilgili yaptığı açıklama çok daha şaşırtıcıydı aslında. Daha önce çalıştığı okulda Eğitim-Bir-Sen’in kıyafet dayatmasına karşı aldığı eylem kararından yararlanarak başörtülü derse girebilmek için sendikaya üye olduğunu, ancak yasal düzenleme ile sorun ortadan kalkınca istifa ettiğini, okul idaresinin muhasebeye bildirmeyi unutmuş olabileceğini söy-

lüyordu. Düpedüz sendikayı kullandığını itiraf ediyordu. Şaşır-
mışım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra:

- Kısaca, sendikayı kullandığınızı, işiniz bitince de çöpe attı-
ğınızı söylüyorsunuz!

Doğrusu buna ne diyeceğini bilmiyordum ancak makul ge-
rekçeler uydurup savunma yapmasını bekliyordum. Heyhat! Ce-
vabı hazırmış:

-Ne olacak, siz de üyeliğim süresince aidatlarımdan fayda-
lanmadınız mı, demez mi! “Pes artık!” dedim kendi kendime.
“Hadsizliğin bu kadarına da pes!” Aslında, “Sendikadan istifa
edeceğinize, keşke zihinsel bağımlılıklarınızdan istifa etseydi-
niz” demek isterdim. Fakat bir süre çiğnedikten sonra bu sitemi-
mi, polemiğe girmemek adına yutmak zorunda kaldım.

Bu tavır, çok sık karşılaştığımız, örf, adet ve gelenekleri-
miz açısından pek aşına olduğumuz bir tavır değildi, olamazdı.
Anadolu irfanıyla yoğrulmuş dindar bireylerle, örgütsel telkin-
lerin şokladığı faniler arasındaki farkın en somut örneğine şahit
oluyorduk. Bu hanımefendinin görünen yüzü ile dışa vuran özü
başkaydı maalesef. Kendisini mağdur edenlere değil, bu mağdu-
riyeti giderenlere karşı öfkeliydi nedense! Hemen oracıkta kara-
rımı vererek, olayı kendi açımdan bitirmek istedim:

-Durum anlaşılmıştır. Teşekkür ederiz Hoca Hanım, deyip
konuyu kapattım.

Okul temsilcimiz, yeniden üye olması için telkinde bulun-
duysa da o, son derece kararlıydı. Eşinin, sendikalara üye ol-
masına sıcak bakmadığını bahane ettikten sonra, az önce tebes-
sümle giriş yaptığı kapıya doğru yürümeye başladı, asık surat ve
biraz da öfkeyle..

Olay, benden ziyade okul temsilcimizi şoke etmişti. Çünkü
o, böyle bir tavır yakıştıramıyordu ona. Okuldaki imajıyla, az
önceki tavır hiç de örtüşmüyordu ona göre. Okuduğu gazeteye
ve takip ettiği dergilere baktığında ve millî hassasiyetleri son

derece yüksek bir kişilik görüyordu onda. Bu yüzden başörtüsü için sendikayı kullanacak biri olmadığından son derece emindi. Biraz da beni teselli etmek için olacak, kendisiyle tekrar konuşup ikna etmeye çalışacağını söylediye de ben aynı kanaatte değildim. 25 yıllık meslekî tecrübem, bu arkadaşın, çevresine karşı takıyye yaptığını söylüyordu. Temsilcimize, üye yapmak için onunla uğraşmamasını özellikle tavsiye ettim. Çünkü o akılla değil, dışarıdan gelen talimatlarla karar veriyordu belli ki. Okuldan ayrılırken temsilcimle tokalaşıp tokalaşmadığımızı hatırlamasam da biraz şaşkın, biraz da mahcup bakışlarla uğurlandığımı dün gibi hatırlıyorum.

Yıllar sonra, yoğun bir mesainin akşamında, yorgunluk çayı eşliğinde yerel basına göz atıyordum. Kamudan ihraç edilenlerle ilgili bir haber dikkatimi çekmişti. Ayrıntılarına bakarken, soyadı tanıdık gelen bir isme takıldı gözüm. Kısa bir araştırma sonucunda bu kişinin, müstafi üyemizin eşi olduğu bilgisine ulaşmıştım ne yazık ki! Üzuldüm.

Haberi okur okumaz ilk aklıma gelen kişi, okul temsilcimiz olmuştu doğal olarak. Kendisini aradığımda o da haberin şokundaydı. Bir yandan, “Ama nasıl olur!” diye başlayan cümlelerle şaşkınlığını ifade ediyor, diğer yandan olayla ilgili kanaatlerim konusunda bana hak veriyordu. Bir süre konuştuk, dertleştik.

Özgürlükler konusunda verilen sendikal mücadelenin karşılıksız ve de ilkesel olduğunu biliyorduk. Bu yüzden, tek bir kişinin bile hayır duasına mazhar olabilmek, bu mücadeleyi anlamlı kılıyordu bizim için. Ancak bugün sendikamızın elde ettiği kazanımları tepe tepe kullanan bazılarının ilgisiz ve umursamaz tavırlarını görünce; “Zor elde edilen kazanımlar, inşallah kolayca kaybedilmez” demekten insan kendini alamıyor maalesef. Bu kapsamda, okul ziyaretlerinde karşılaştığım ve “Sendikalara karşıyım” türünden klişe cümlelerle bize tafra yapan, ama bir yandan da sendikal mücadelenin bir kazanımı olan banka promosyonu hakkında meraklı sorular soran türbanlı genç bir öğretmene:

“Eskiden bu kıyafetle değil sınıfa, okul bahçesine bile giremezsiniz. Bu özgürlüğün elde edilmesi için sendikamızın verdiği mücadele, bir teşekkürü de mi hak etmiyor?” şeklindeki sitemime verdiği cevap can sıkıcı ama ibretlik:

- Ne olmuş yani! Zaten olması gereken bu değil miydi?

Evet, ifade aynen böyleydi. Bir an duraksadım. Daha önce muhatap olduğum benzer bir soruyu hatırlattı bana:

“Ne olacak, siz de aidatlarımdan faydalanmadınız mı?”

Evet, bu iki cümle, söz olarak farklı olsa da öz olarak aynı tezgâhın ürünüydü.

Oysa özgürlük verilmez, alınır. Uğrunda bedel ödenmeyen, kendiliğinden gelen özgürlükler, zamanı geldiğinde kendiliğinden giderdi. Tıpkı salih amelle desteklenmeyen imanın, en küçük sarsıntıda toz olup gitmesi gibi. Gençlere bunları anlatabilmek kolay değildi belki. Ama anladıklarında iş işten geçmiş olacağı muhakkaktı.

Büyük bir şaşkınlık ve karamsar duygular eşliğinde kapıya doğru yürürken, cevapsız kalacağı belli olan son sorumu da sormuştum:

- Zaten olması gereken buydu ha! İyi de, olması gereken, yıllarca niçin olmuyordu?

Soruma kulak verip vermediğini bilmiyordum. Ama bildiğim tek şey, aynı dili konuşsak da, aynı şeyleri konuşmadığımızdı. Aramızdaki uçurum, takvanın tezahürü olan elbiseyle, beğenilme arzusunun tebarüz ettirdiği kostüm arasındaki uçurumdan farksızdı aslında. Geçmişini bilmeyen, hazıra alışkın gençlerin tatminsizliği, biraz da onlara her türlü imkânı hazırlayıp sunan ebeveynler yüzünden değil miydi? Oysa insan için sadece emeğinin karşılığı vardı. Emeksiz yemeğin, tuzu olabilirdi ama tadı olamazdı. Ağzının tadını bilenler, sendikanın adını bilmeseler de olurdu. Ne demişti Yunus:

“Bilmeyen ne bilsin bizi, bilenlere selâm olsun”

YOL AÇIK, YOLA ÇIK

Leyla DAŞTAN

Varlığın anlamlandırılması sürecinde sözün gücüne inananlardanım. Söz ile ikna ilâhî bir yoldur. Söz, ruh ve dimağları fethedecekse öncelikle ölçülü olmalıdır. Eskilerin tabiriyle *“efradına cami ağyarına mani”* olmalı, hali dört dörtlük arz etmeli ancak haddi milim aşmamalıdır. Tüm yaşantımı böylesi özlü sözler ve söylemler üzerine kurdum, beraberliklerimi de ayrılıklarımı da böylesi kelimelerden devşirdim. Sözlerin en güzel olan Kur’an’a uygun bir yaşam sürdürme gayretim de bu minvaldendi. Bu gayretimden hemen kabul gördüğünü yolumun daima açık olduğunu ve tek yapmam gerekenin yola çıkmak olduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Bu satırlar, bu çetin yolun ve yolculuğun tarihe izdüşümünü gerçekleştirmek adına kaleme alınmıştır.

1993 Yılında Kasım ayında hemşire olarak başlayıp sonradan öğretmen olarak sürdüreceğim çalışma hayatımın daha ilk zamanlarında başörtüsü meselesi başta olmak üzere karşılaştığım sosyal ve ekonomik sorunlarımın giderilmesi ve özlük haklarımın korunması konularında tek başıma mücadele edebilmemin

imkânsızlığını kavramıştım. Bu konularda meşru bir zeminde, örgütsel bir yapıda yer alarak mücadelede daha etkin olunacağını bilecek bir entelektüel alt yapıya sahiptim. Mevcut-sözde-kadim sendikal yapılar içinde kendimi konumlandıramayacağım ise açıktı. Benim hakkımı ararken milletin hakkına girilmesini (her eylemde sökülen kaldırım taşlarını, kırılan araba ve dükkân camlarını vb) tasvip edemezdim, derdim üzüm yemekti (halimi arz etmekti), bağcıdan bana veya kime neydi? Benim sorunlarımı kendi ideolojik çerçevelerinde değerlendiren, bu çerçeveye uymuyorsam yok sayan bir zihniyet bana ne katabilirdi? Öznesi ve önceliği insan olan, ortak ideal ve hassasiyetler üzerine kurulmuş meşru bir birlik arayışım beni Sağlık-Sen adıyla yeni kurulmuş bir teşkilatın kapısına getirdi. Dertleri oldukça eskiydi, köklerinden kopartılmış bir kayıp neslin arayışındaydılar. Bu kayıp ruhları yeniden sıla-i rahimlerine döndürmek istiyorlardı. Söz konusu bu ruhların vuslata yönelecek gurbet yolculuklarında onlara hem rehber hem yoldaş olmak gibi bir misyonu üstlenmişlerdi. Yıllardır başörtülü olduğum için duyulmaz olan sesim, görünmez olan varlığım bu çatı altında o kadar gerçektir ki buna inanmakta zorlanıyordum. Kullandıkları dil, üslup benim için o kadar özlenen bir diyardandı ki...

Ben ekmek davamı anlattım onlara, onlar emeğimin paha biçilmezliğinden bahsettiler, ben mesleğim dedim, onlar millete hizmet dediler, ben başörtüsü meselem dedim onlar temel hak ve özgürlüklerden, diğerlerine göre değil değerlerine göre yürüttükleri mücadelelerinden dem vurdular. Gücün haklılığını değil hakkın güçlülüğünü savunduklarını, meseleyi sadece kuruluş meselesi olarak değil duruş meselesi olarak da ele aldıklarını, kendi medeniyetlerini yüklediklerini, geleneklerine bağlı olduklarını ancak hurda sever de olmadıklarını belirttiler. Yanlış üslubun doğru sözü nasıl katlettiğini binlerce kez tecrübe etmiş biri olarak karşımdakilerin kullandıkları dil ve üsluplarından

zulmün karşısında dağ gibi durup dostun attığı gülle dal gibi kırılabilecek kalplere sahip olduklarını anlayabiliyordum. Yolları uzundu, yolları çetindi, sabır ve samimiyet en büyük azıklarıydı. Derdimiz birdi, derdimiz millete hizmetin onurlu mücadelesiydi. Çoğu zaman derdimi anlattığımda muhataplarımın yabancı bir dilde konuşuyormuşum hissini veren tavırlarına alışkın olan ben, nihayet hemşerilerime kavuşmuş, kayıp yurdumu bulmuştum. Böylece sendikal yolculuğum yine kelimelerin gücüyle başlamıştı.

Dostlarla yürüyorsanız, yol uzun ve çetin olsa da katlanılabilir oluyordu. 2004 yılında öğretmenliğe geçince de yine aynı çizgiden olan Eğitim-Bir-Sen ile Memur-Sen çatısı altında sendikal yolculuğuma devam ettim. Bulduğumuz her fırsatta ve bulunduğumuz her mecrada sendikacı olarak başörtüsü meselesi başta olmak üzere çalışanların sosyal, ekonomik ve özlük haklarına ilişkin düşüncelerimizi paylaşıyor, hassasiyetlerimizi ifade ediyorduk. Önceleri toplum nezdinde sendikacılığa dair oluşmuş ön yargılarla mücadele etmek zorunda kaldık ancak yılmadık. Sabırla anlattık, biliyorduk ki milletçe insanları kıyafetleriyle karşılarsak da fikirleriyle uğurlayacak âlicenaplığa sahiptik. Anlattıklarımız muhataplarımızda tadı bilindik ancak kaybedilmiş kıymetlerini yeniden hatırlatmış olmalı ki kısa sürede birler binleri, binler on binleri kovaladı...

Amerika’da yüzlerce kölenin özgürlüğüne kavuşmasına öncülük eden Harriet Tubman’ın, gazetecilerce kendisine yöneltilen *“bu süreçte sizi en çok yoran şey neydi”* sorusuna *“bir köleyi köle olmadığına ikna etmek”* cevabını vermesinden hep çok etkilenmişimdir. Söz konusu süreçte başörtüsü yasağına yasal bir kılıf olması adına uydurulmuş *“kamusal alan”* heylasından çektiğimiz kadar hiçbir şeyden çekmediğimizi de ifade etmek isterim. Bir keresinde okul kantininde iki saatlik bir

ders boşluğumda okul dışında başörtülü olan bir öğretmen arkadaşımınla kamuda başörtüsü serbestliği üzerine sohbet etmiş, bu konunun inanç hürriyeti kapsamında ele alınmasının gerektiğini ifade etmiştim. Ancak iki saatlik konuşmamın ardından arkadaşımın **“tamam belki bazı meslekler için kamuda başörtülü çalışmak söz konusu olabilir ancak eşitlik ilkesini zedeleyebileceği için polis, asker, hâkim, savcı, vali gibi meslekler başörtüsüyle yürütülemez, zira kamu bundan zarar görür”** sözlerini duyunca, şaşkına dönmüştüm. Demek ki zulüm uzun soluklu ve sistematik olduğunda mazlumun sadece bedenini değil ruhunu ve düşüncelerini de esir alıyor, bireyi düşünemez kılıyor, ‘**Mankurt**’laştırıyordu. Yine de sabırla eşitlik ilkesine gösterilen sözde hassasiyetin adalet ilkesini yerle bir edeceğine dikkat çektim. Bir Yahudi’nin, Hıristiyan’ın ya da Ateistin sözü konusu bu meslekleri (Polis, asker, savcı, hâkim vali vs) seçmesi durumunda zedelenmeyen **“eşitlik”** ilkesinin, bir Müslüman’ın inancı gereği başörtülü olarak mesleğini icra etmek istediğinde temelinden sarsılacak olmasının nasıl izah edilebileceğini sordum. Devletin başörtüsü sorununu inanç hürriyeti bağlamında değerlendirmesi gerektiğini, bireyin temel hak ve özgürlüklerini güvence altına alacak adil bir kontrol mekanizması oluşturarak bu suni sorunu kolayca aşabileceğini belirttim. Özgürlükler konusunda ister yöneten isterse yönetilen sınıftan olsun her bireyin hakkının gözetilmesi gerektiğini, birinin hakkının diğerine feda edilemeyeceğini dile getirdim. Bunca ikna çabama karşın öğretmen arkadaşımızın sadece kafasını biraz karıştırabilmişim hepsi buydu, ne yazık ki **“kamusal alan”** heyulası onun gibi binlercesinin akıllarını ikna etmiş, vicdanlarını esir almıştı. Bu vicdanları uyandırmak ve yeniden işlevsel kılmak ise bizim görevimizdi.

Sendikamızca ülke çapında “kamuda başörtüsü serbestliğine ilişkin basın açıklaması” yapılacağı haberini alınca havalara

uçmuştum, bu yolla binleri, on binleri çözüm konusunda takelerini önüne koyup düşünmeye ve inisiyatif almaya zorlamış olacaktık. Tarihler 10 Aralık 2012'yi gösterdiğinde, yıllarca hayalini kurduğum başörtüsü zulmüne karşı onurlu direnişin bu en önemli eyleminde en ön safta basın açıklamasını okumak üzere ilerliyordum. Bir yanım umut dolu dimdik ayaktayken diğer yanım endişe ve korkuyla yaprak misali titremektedir. Serde **“evladüiyal”** derdi vardı, endişelerim buna dairdi. Yanı başımda beni desteklemek üzere yürüyen eşimin gözlerine bakıp güç almak istediğimde onun da benimle benzer endişeler taşıdığını hissettim ama o kısacık bakışmamızda çocuklarımıza ileriki hayatlarında hakkın yanında zulmün karşısında olmaya ilişkin bir misyon yükleyeceksek öncelikli olarak bizim bu misyonu yüklenmemiz gerektiğine ilişkin kararlılığı da gördüm, bu bana güç verdi. Diğer taraftan bu basın açıklamasını okuduğum için sonraki süreçlerde yaşayacağım muhtemel bir olumsuzlukta çocuklarımızın rızıklarına hanel geleceğine ilişkin vesveselerime Rabbimizin verdiği teminatı kendime hatırlatarak son verdim: **“Yeryüzündeki bütün canlıların rızkını ancak Allah verir”**di (Hud Suresi 11, 6). Artık emindim, başım dik kararlı adımlarla ilerledim.

Polisin kurduğu güvenlik çemberinden geçip basın açıklamasının yapılacağı alana geldiğimde yeni bir yenilgiyle yüzleşmem gerekmektedir, benimle birlikte alanda sadece üç kadındık, arkamızda da 8-10 kişilik serden geçmiş bir erkek gurubu. Herkesin evladüiyal derdi vardı ve anlaşılın bu hassasiyet benim sadece dizlerimi titretirken birçok arkadaşımın ayaklarına pranga vurmuştu. İçimdeki huzursuzluğa inat elimdeki metni okumaya başladım. İki üç sayfalık metin 70-80 yıllık özlemi anlatıyordu. Üç kadın, o gün, o alanda üç binlerin, üç milyonların sesiydik; **“Başörtüsü üzerinden yürütülen bu suni toplumsal gerginliğe bir an evvel son verilmeli, tüm alanlar insanımız**

için özgürce yaşam alanı olarak kabul görmeliydi. Başörtüsü siyasi ve politik hesaplaşmaların, suni çatışmaların malzemesi olmaktan çıkartılmalıydı, inanç hürriyetimiz yok sayılarak aklımıza ve ruhumuza giydirilmek istenen deli gömleklerini en üst perdeden ret ediyorduk, artık yeterdi. Bu mesele üzerinden devletimizin ve milletimizin enerjisini boşa harcamak haksızlıktı.”Açıklama sona erdiğinde alandan ayrılırken arkamdan koşturan gazetecilere metnin birer örneğini verdim, bu sırada yanımıza yanaşan bir polis memurunun adımı ve görev yerimi öğrenmek için yönelttiği sorularına muhatap olunca endişelerimin pek de yersiz olmadığını anladım. Yine de üstadın tabiriyle; *“şurada bir gedik aç-mış-tık mukaddes mi mukaddes, ey kahpe rüzgâr nereden esersen es”* modundaydım. Altında adım ve görev yeri adresimin bulunduğu konuşmamın metin örneklerinden birini polisin kendisine de karalılıkla uzattığımda tam bir dinginlik içindeydim. Akif İnan’ın deyimiyle *“bu eylem beni yeniden diriltmişti, nehirler düşlediğim gölün kıyısındaydım”* vuslat ilk kez bu kadar yakındı. Gerisiyse ne gamdı...

O gün o alanda bazen bazı yolların, yoldaşlarımıza rağmen, yine onlar için onlar adına tek başına yürünmesi gerektiğini tecrübe etmiştim. Eşimle birlikte eve dönüş yolunda ilerlerken çocuklarımızın gözlerine onurla bakabilecek olmanın haklı gururunu hissediyorduk. Ortada bariz bilinen bir zulüm vardı ve biz dilsiz şeytanlardan olmayı reddetmiştik. Nitekim ülke çapında yapılan basın açıklamalarıyla dile getirilen haklı talepler kamuoyunda makes bulmuş, Şubat 2013’te kamuda başörtüsüne destek olmak amacıyla 12 milyonu aşan imzayı toplamak hiç de zor olmamıştı. Tüm bu süreçlerde milletimize ait tek bir yaprak bile koparılmamış, tek bir dal incitilmemişti, ses değil söz yükletilmişti. Kamuoyuna sendikacılığın başka türlüünün, bizim usulden, kadim medeniyetimizin hassasiyetleriyle uygulanabilirliğine ilişkin en güzel örnek sunulmuştu. Bunun bir parçası olmak gurur vericiydi ve nasip edene bin şükürdü...

SESSİZ ÇIĞLIK

Havva POLAT

2006 yılında okuldaki yakın arkadaşım: "Sendikamıza üye olur musun?" diye sorduğunda, bunu bana sormasına şaşırılmıştım. Çünkü benim için "sendika" 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak, dükkânlara, çevredeki her şeye zarar vermek hatta çiçekleri bile ezmek; güzel olan, iyi olan her ne varsa hepsine karşı olmak demektir. Sonra Eğitim Birsen'in farkını anlattı uzun uzun. Biraz tereddüt etsem de üye oldum. Seneler içinde gördüm ki sendikam babamın ölümünde, kardeşlerimin vefatında yanı başımdaydı. Derdim ile dertleniyordu. Değerleri vardı. Vefayı merkeze almıştı. Sendikadan arkadaşlarımız, öğretmenler odasına geliyor, bizleri dinliyorlardı, kendimizi değerli hissettiriyorlardı. İzleme döneminden sonra sendikada aktif olarak görev almaya başladığımda Eğitim Birsen'in sadece memurların özlük haklarını iyileştirmek ile yetinmediğine, değerler sendikacılığı yaptığına pek çok kez şahit oldum. Kimi zaman Yemenli çocuklara su olmak için çalıştık, kimi zaman Afrika'daki çocuğa aş eklemek olması için un topladık. Bir yardım derneği değildik ama düşenin yanındaydık. Kardeşlerimizin yanında ve duacıydık. Kudüs için yürüdük, Filistinli kardeşlerimiz için, Gazze için, dünyanın

neresinde yara varsa renk, dil, din ayırmadan uzanmaya çalıştık. Pandemi döneminde vefa destek grubundaydık, depolarda kan azaldığında Kızılay kan bağışındaydık. Pek çok güzel anı biriktirdim. Bu anılar benim hayatımdaki “iyiki’lerim”. Ama en çok etkilendiğim faaliyetimiz 8 Mart 2018 tarihinde Hatay’da gerçekleştirdiğimiz vicdan konvoyunun “Sessiz Çığlık” etkinliği idi.

Haftalar önce ilimizdeki STK lar ile birlikte Hatay’a gidecek arkadaşlarımızı tespit için çalıştık. Suriye’de 7 yıldır devam eden savaşta suçsuz yere hapsedilmiş, işkence gören kadınlara dikkat çekmek ve özgürlüklerini talep etmek için oluşturulan Türkiye’nin her yerinden gelen 200 otobüslü uluslararası vicdan konvoyuna katıldık. Yurtiçi ve yurtdışından 450’nin üzerinde STK bir aradaydık. 55 ülkeden farklı din, dil, ırk ve kültürlerden on bin kadın vardık. Biz kadınlar, bizim gibi özgür olmayan mazlum kadınlar için ayaktaydık. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü diyerek, eğlenceye gitmemiş, günümüzü gün etmemiş, zindandaki kadınların çığlığını, çaresizliğini taşımıştık meydana. Eylem için yanımızda iki tülbent getirecektik. Biri sınır tellerine asmak içindi. Diğeri sessiz çığlık eylemi içindi. Ancak güvenlik sebebi ile son anda sınıra gitmemize müsaade edilmedi. Hatay Fuar Alanında toplandık. On bin kadın bir aradaydık. Kadındık. Anaydık. Ve başka kadın ve analar için omuz omuzaydık. Kimsenin dile getirmedini dile getirmek istiyorduk. Bir annenin daha çocukları ile buluşmasına vesile olmak, bir tek kadın dahi olsa tecavüzden, zulümden kurtarmak istiyorduk. “Bir kötülük gördüğünüz zaman elinizle düzeltin, elinizle gücünüz yetmiyorsa dilinizle düzeltin. Buna da gücünüz yetmiyorsa kalbinizde buğz edin” diyen Peygamberin ümmeti olarak kötülüğü yok etmeye gitmiştik. Taraf olmayan bertaraf olur inancı ile karınca misali tarafımızı belli etmeye geldik. Konuşmalar yapıldı, dualar edildi ve eylemine geçildi. Yanımızda getirdiğimiz tülbent-

lerle bileklerimizden ellerimizi bağladık. Artık hür irademizle tutukluyduk. Buz gibi betona bağdaş kurarak oturduk. Ellerimizi kaldıracabildiğimiz kadar yukarıya kaldırdık. Artık zindandaydık ve zindandan sesimizi, haksız tutuklanışımızı, evlatlarımızdan koparılışımızı haykırmak istiyorduk dünyaya. Artık biz olduğumuz kişiler değildik. Suriye zindanına atılmış, taciz edilmiş, işkenceye maruz kalmış, ölüme terk edilmiş kardeşlerimizdik. Adımız Rahaf'tı, Tağrid'di, Maryam'dı. On bin kadındık ama gözyaşlarının çılgılığında başka ses yoktu. Hoparlörlerden Mehmet Ali ASLAN "Eşiklerde Uykusuz" ezgisi duyuluyordu. Ezginin sözleri duygularımızı kamçılıyordu. Artık on bin kadın yoktu. Hepimiz kendi hapisane hücreindeki tek kalmış, çaresiz kalmış Suriyeli kadınlardık, ezgiyi yüreğimizde hissediyorduk:

Işığımız çalındı pervaneyi gören yok
 Dudağımız yanıyor bir damla su veren yok
 Anacağım beklemiş uykusuz eşiklerde
 Yastan bir ev kurmuşlar kapılardan giren yok
 Biz güzel kızlarıydık şehrin kalbimiz inci mercan
 Kırıldı bir gün kapımız bizi yere göğe yayanlar geldi
 Gelmedi adını tertemiz dualarla bezediğimiz yiğitler
 Kederli başımızı anamızın çil eteğine koyanlar geldi
 Narin gülleriyle giyinirdik mümin bahar bahçelerinin
 Kanlı gonca gibi içimizi yaprak yaprak soyanlar geldi
 Dolaşıp durdu üstümüzde alıcı kuşları hep gazabın
 Kurşunlarla gamzemizde kör bir kuyu oyanlar geldi
 Öpücük bile incitirken ak kefenlere sardılar tenimizi
 Annesinin bir tanesine göğ ekinken kıyanlar geldi

Ezgiye hıçkırıklarımız eşlik etti, zindandaki kardeşlerimizle öyle özdeşleştik ki nefesimiz kesildi, hıçkırıklar dualarla beraber arşa yükseldi. Öyle bir an yaşadık ki, Resulün; “Müslüman Müslümanın kardeşidir. **Ona zulmetmez, onu tehlikede yalnız bırakmaz. Kim kardeşinin** ihtiyacını görürse **Allah da onun ihtiyacını görür. Kim bir Müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, Allah da o sebeple onu Kıyamet gününün sıkıntısından kurtarır.**”hadisi ile sadece nefes alabiliyorduk. Kardeşlerimizi yalnız bırakmamak için gelmiştik. Onların derdi ile dertlenmiş, yollara düşmüştük. Ellerimizi kendimiz bağlamıştık ama o beş dakika saatler gibi gelmişti. Ellerimiz titriyor, özgürlüğün anlamını iliklerimize kadar hissediyorduk. On bin kadın tek yürektik. Meydan tek yürek olmuş, kardeşleri için atıyordu. Beş dakika bitti. Ellerimizdeki tülbentten kelepçelerimizi çıkarırken mutlu değildik ama umutluyduk. Her gün daha çok acı veren, zarar veren silahlar ile yeni keşfedilen işkence yöntemleri ile kaybettiğimiz insanlığımıza bir adım daha yaklaşabilmiş olmaktan dolayı umutluyduk. Bu sessiz çılgınlığın yerine ulaşabilme ihtimali umutlandırıyor bizi. Bir kadının zindandan kurtulmasını düşünerek umutluyduk. Vicdan konvoyu ile gelmiştik, kardeşlerimizin sesi olabildiğimiz için bir nebze rahat bir vicdan ile geri dönüyorduk. Bundan önce olduğu gibi sonra da her daim mazluma umut olacaktık. Mazlumun sesi olacaktık. Herkes evinde otururken bizler meydanlarda haksızlıklara karşı dik duracaktık. Pek çok kadın gibi ne giyeceğimizin derdi ile değil, nasıl faydalı insan olabilirsiniz derdinde olacaktık.

Ben sendikamın en çok insanî, kalbî yanını sevdim. Beni insan yapan özelliklerimi besleyen yanını sevdim. Beni sessiz çılgılık gibi eylemlerle kendime getirmesini sevdim. Benim gibi düşünen kardeşlerimle beni buluşturmasını sevdim, sendikamın hediyesi dostlarımı sevdim. Onlarla beraber sahada olmayı sevdim. Tüm bunlar için teşekkürler Eğitim-Bir-Sen!

2019-BİR FOTOĞRAFIN KISA HİKÂYESİ

Hıdır YILDIRIM

*“Kişi için hatıra ne ise millet için de tarih odur.”**

Mehmet Akif İnan

Fransızca “Bon pour l’Orient” (Doğu için iyidir) diye bir tabir vardır. 2. Dünya Savaşı’na kadar Fransa’da verilen bazı diplomalara “Şarkta muteberdir”, manasında konulan bir şerhtir bu. Zamanla, Şark’ı ve Şarklı kafayı küçümsemenin bir ifadesi olarak literatüre girmiştir. Dışarıdan bakarak, “Doğu’da olur böyle şeyler”, ya da içeriden bakarak “Olur bizde böyle şeyler” diyebileceğimiz bir durumu karşılar.

*) Mehmet Akif İnan, *Din ve Uygarlık*, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2016, s. 29.

Bir vakitler Doğu, medeniyetin beşiği olmuş bir coğrafyaydı. Aydınlanmanın Doğu'dan başladığını ifade eden bir metafor olarak "Işık Doğu'dan yükselir" denilirdi. Zirvede olduğu dönemde, Üstad Sezai Karakoç'un ifadesiyle, "*Hakikat medeniyetinin gelişim basamağında son ve en üstün aşama olan İslâm Medeniyeti, hem manevî ve kültürel, hem de maddî-fizikî açıdan, medeniyeti bütün boyutlarıyla gerçekleştirmiş, en derin, en yüksek, en geniş kapsamlı medeniyet olmuştur*"^{***}İslâm Medeniyeti, nezaket, nezahet, nefaset, zarafet, maharet, metanet, cesaret ve fazilet bakımından üstün bir toplum inşa etmiştir. Ancak bu mühim kazanım korunamamış ve son üç asırda toplumsal dinamizm peyderpey erimiş; nihayet yükselen Batı Medeniyeti karşısında ikinci sınıf bir medeniyetin mensupları muamelesi görülmeye başlanmıştır.

Tembellik, boş vermişlik, umursamazlık, hilekârlık, görmezden gelme, müdana gibi davranışlar, büyük medeniyetin ışığından uzaklaşmanın bir tezahürü olarak toplumda yayıldıkça yayılmış, bunlar yayıldıkça da büyük medeniyetin ışığından uzaklaşıkça uzaklaşmıştır.

Bütün bu çözümlenin başladığı ilk düğümü ifade eden bir kelime var: Titizlik. İtikatta, ahlâkta, ibadette ve muamelatta titizlenmeyince düğüm gevşemeye ve sonra çözülmeye başlamıştır. Üstad Nuri Pakdil, "*Titizlik daima! Titiz olma sınavını kazanmalısınız önce.*"^{****}der. İsmet Özel ise "*Titizlik, ahlâkın ta kendisidir.*"^{*****}diyerek bunu güçlü bir ilişkilendirmeye tabi tutar. Öyle anlaşılıyor ki, 'Hakikat Medeniyeti'nin yeniden zirve bir medeniyet olarak tatbik edilmesi, ancak müntesiplerinin güçlü bir silkinişin ardından bütün işlerine büyük bir titizlikle sarılmalarıyla mümkün olacaktır.

***) Sezai Karakoç, *Düşünceler Kavramlar I*, Diriliş Yayınları, İstanbul 2005, s. 11

****) Nuri Pakdil, *Bir Yazarın Notları III*, Edebiyat Dergisi Yayınları, Ankara 2014, s. 35

*****) İsmet Özel, *Henry Sen Neden Buradasın I*, Şule Yayınları, İstanbul 2007, s. 14

Hikâyemiz, yitiğimiz olan titizlik üzerinedir. Ben biyografi okumayı çok severim. Biyograf olarak Batı’da Stefan Zweig’ive Henri Troyat’yı beğenirim. Bizde ise bu alanda en beğendiğim biyograf, Beşir Ayvazoğlu’dur. Beşir Ayvazoğlu, bazen bir kişiyi, bazen bir mekânı bazen de bir nesneyi odağa alarak bütün detayları gözetken ince bir işçilikle örer eserini. Onun “1924 Bir Fotoğrafın Uzun Hikâyesi” adlı kitabı, Midhat Cemal’in Mehmet Akif’in eseri “Safahat”ın altıncı bölümü olan “Asım”ın yayınlanması şerefine evinde verdiği ziyafette çekilen fotoğraftaki kişileri takip eden bir anlatı kitabıdır. Resimdekiler, Abdülhak Hamid, Mehmet Akif, Süleyman Nazif, Cenab Şahabeddin ve Sami Paşazade Sezai ile ev sahibi Midhat Cemal’dir. Elbette, edebiyatımızın önemli isimlerinin etrafında toplandığı mükellef yemek masası, mevsim çiçekleriyle bezelidir.

Bizim kısa hikâyemize konu olan fotoğrafta ise tek kanatlı iki ayrı pencerenin önündeki bir masada solda Mehmet Akif İnan, sağında da Cemil Oktay Çağlar oturmaktadır. Mehmet Akif İnan’ın önünde not alınmış kâğıtlar, bir kalem, bir mikrofon, bir paket sigara, bir kül tablası, Cemil Oktay Çağlar’ın önünde ise bir vazoda çiçekler, içine bazı notlar sıkıştırılmış Mehmet Akif İnan’ın “Hicret” adlı şiir kitabının 1974 tarihli ilk baskısı bulunmaktadır. Mekân Türkiye Yazarlar Birliği’dir. 1980 yılı olmalıdır. Konuşmacı, Oktay Çağlar; konu ise, “Akif İnan’ın Şiiri”dir. Konuşmanın metni, Mavera dergisinin Temmuz 1980 tarihli 44. sayısında yayımlanmıştır.

Cemil Oktay Çağlar, Mehmet Akif İnan’ın bütün biyografilerinde ismi geçen bir öğretmendir. Mehmet Akif İnan’ın biyografisi içerisinde, “1977-1980 yıllarında Gazi Eğitim Enstitüsü’nde Türkçe Edebiyat öğretmenliği yaptı. Bu dönemde eğitim enstitüleri için Oktay Çağlar ile beraber ‘Yeni Türk Edebiyatı’ nı hazırladı” cümlesiyle C. Oktay Çağlar’a da yer verilir. Bunun dışında dijital dünyada C. Oktay Çağlar’a ilişkin hiçbir bilgi bulunmamaktadır.

2019 yılında, Mehmet Akif İnan'ın öğretmenlik yönünü ele alan, Mehmet Akif İnan'ın öğretmen davranışları nasıldır? Ders içinde ya da dışında öğrencileri üzerinde nasıl bir tesir uyandırmıştır? Öğrencilerini edebiyata, sanata, akademik hayata yönlendirmede nasıl bir yönlendirici kimlik ortaya koymuştur? Öğrencilerinin zihniyet dünyasının şekillenmesinde katkısı nedir? gibi sorulara cevap olmak ve onun şahsında genç öğretmenlere örnek bir öğretmen profili verebilmek üzere “İz Bırakan Öğretmen Mehmet Akif İnan” konulu bir kitap çalışmasına başladım. Bu konuda, başka çalışmalar içerisinde yayımlanmış yazılarda vardı. Bunlardan birisi de Mehmet Akif İnan'ın vefatının hemen ardından 2000 yılında, Türkiye Yazarlar Birliği tarafından yayımlanan Mehmet Akif İnan Kitabı'nda yer alan “Öğretmen Mehmet Akif İnan” başlıklı Oktay Çağlar imzalı yazıydı. C. Oktay Çağlar, bu kısa yazısında, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde gözlemlediği Öğretmen Mehmet Akif İnan'ı ve birlikte hazırladıkları “Yeni Türk Edebiyatı” ders kitabının hazırlık sürecindeki Yazar Mehmet Akif İnan'ı anlatıyordu. Kaynak göstererek, “İz Bırakan Öğretmen Mehmet Akif İnan” kitabına almaya karar verdim.

Basım aşamasında, “İz Bırakan Öğretmen Mehmet Akif İnan” kitabında yer alan yazıların yazarlarının kısa biyografilerine ve birer resmine de yer vermeyi düşündüm. Bu çerçevede, C. Oktay Çağlar'ı da araştırmaya başladım. Önce Türkiye Yazarlar Birliği'ne sordum. Onlarda herhangi bir iletişim bilgisi yoktu. D. Mehmet Doğan Bey'e mezkûr resmi gönderdim, “Mehmet Akif İnan Bey'in solunda oturan kimdir?” dedim, “Oktay Çağlar. Öğretmen” dedi. O da daha fazlasını bilmiyordu.

İnternette araştırmaya karar verdim. Niğde Bor'da bir mahalli sitede bir köşe yazarı, 1970'li yılların başlarında Niğde Bor Şehit Nuri Pamir Lisesindeki Edebiyat Öğretmeni Oktay Çağ-

lar'dan söz ediyordu. Aynı yazıda, okul arkadaşı Arif Ay'dan da bahsediyordu. Şair-Yazar Arif Ay, Gazi Eğitim Enstitüsünden Mehmet Akif İnan'ın öğrencisiydi. Kendisiyle tanışıyorduk. Aradım, durumu anlattım. C. Oktay Çağlar'ın en son TRT'den emekli olduğunu ve 2009 yılında vefat ettiğini söyledi. Biyografisi ve resmi ile ilgili bir araştırma yapabileceğini söyledi. Bir süre sonra da herhangi bir sonuca ulaşamadığını belirtti.

Niğde Bor Şehit Nuri Pamir Lisesini aramayı düşündüm. Önce Nuri Pamir'i merak ettim. Kore'de şehit olan en üst rütbeli subayımızmış. Bor'luymuş. Okulu aradım. Niğde Bor Şehit Nuri Pamir Lisesi Müdürü Fatih Uzel, C. Oktay Çağlar'ın okullarında görev yapmış bir öğretmen olduğunu biliyordu. Bor'da akrabalarının bulunduğunu, bir kardeşinin Ankara'da olduğunu, akrabalarıyla iletişime geçip kardeşinin iletişim bilgilerini temin edebileceğini söyledi. Okul Müdürü Fatih Uzel, birkaç gün sonra aradı, C. Oktay Çağlar'ın kardeşi Haluk Çağlar'ın telefon numarasını verdi.

Haluk Çağlar Bey'i aradım, çalışmamdan söz ettim, çalışmamda Oktay Çağlar Bey'in yazısına da yer vermek istediğimi, kendisinin bir resmine ve kısa biyografisine ihtiyacım olduğunu söyledim. Oktay Çağlar'ın eşiyle görüşüp talebimi iletceğini, bilahare dönüş yapacağını söyledi. "Aramakla bulunmaz lâkin bulanlar hep arayanlardır" denilmiştir. Haluk Çağlar, birkaç gün sonra C. Oktay Çağlar'a ait bir vesikalık resim ile bir CV'yi e-posta ekinde gönderdi. Üzerinde bunca arayış içerisine girdiğim iki materyal artık elimin altındaydı. Hemen düşündüğüm formata uygun hale getirip yerlerine yerleştirdim.

"İz Bırakan Öğretmen Mehmet Akif İnan" kitabında yer alan "Öğretmen Mehmet Akif İnan" başlıklı, Cemil Oktay Çağlar imzalı yazının önüne konulan bir iç kapakta, üstte bulunan re-

sim, altında ise 5-6 cümlelik, belki çoğu okuyucunun okumadan geçtiği Cemil Oktay Çağlar biyografisi işte böyle bir titiz çalışmanın sonunda elde edildi.

Peki, Mehmet Akif İnan ve Cemil Oktay Çağlar'ı aynı masada otururken gösteren siyah beyaz resme ne oldu? O resim de "İz Bırakan Öğretmen Mehmet Akif İnan" kitabında Cemil Oktay Çağlar'ın yazısını diğer yazıdan ayıran ara kapağın yazıya bakan tarafına yatay olarak yerleştirildi.

*

2016 yılında da "Bilge Sendikacı Mehmet Akif İnan" adlı bir kitap hazırladım. Bu çalışma aslında, Eğitim-Bir-Sen Tarihi için yaptığımız bir sözlü tarih çalışmasıydı. Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in ilk yıllarına ilişkin bilgiler son derece yetersizdi. Hele, Eğitim-Bir-Sen'in kuruluş çalışmalarına dair hemen hiçbir şey bilmiyorduk. "Bilge Sendikacı Mehmet Akif İnan" kitabı için temas kurduğum kurucular ve ilk dönemin yöneticileri, anlattıklarıyla Eğitim-Bir-Sen'in geçmişine ait karanlıkta kalan pek çok kısmı aydınlattılar. Bu çerçevede temas kurduğum, Eğitim-Bir-Sen'in kurucularından Ali Parıldar, bu çalışmamıza ilkin pek ilgi göstermedi, talebimize çok sıcak da yaklaşmadı. Kitap yayımlandıktan sonra, 6 Ocak 2017 tarihinde Şanlıurfa'da yapılan Mehmet Akif İnan'ı Anma Programına konuşmacı olarak kuruculardan Ahmet Temizkök'le birlikte Ali Parıldar'ı da davet ettim. Ali Parıldar, Şanlıurfa'ya gelirken yanında bir sürpriz getirmişti: 25 yıldır muhafaza ettiği dört A4 kâğıt. Bu kâğıtlarda, 1991 yılının sonbahar aylarından itibaren bir sendika kurulmasına yönelik yapılan toplantılara katılanların isimleri, karşılarında adresleri ve imzaları yer alıyordu. Ali Parıldar'ın dört saniyede dörde bölüp atabilecekken atmadığı ve 25 yıl muhafaza ettiği dört A4 kâğıtla Eğitim-Bir-Sen'in kuruluşuna iliş-

kin yapılan toplantılar, tarihleri ve katılımcılarıyla gün gibi orta çıkmıştı. Titiz olmak böyle bir şeydi. Doğu'da hepten de ortadan kalkmamıştı, bazen bir kurumun tarih öncesi çağlarını bile aydınlatabiliyordu.

Son sözü İsmet Özel'e bırakalım "*Titizlik ahlâkın ta kendisi*dir. Kim ki titizliği benimsemiştir, hangi işi yapıyor olursa olsun üstünkörü yaşamayacaktır."

YADİGÂR-I VEDAD*

Dr. Hatice Tezer ASAN

“**Bir** duruşu olmalı insanın;

Bir bakışı

Bir anlayışı

Bir aşkı

Bir davası olmalı...”

(**Cahit Zarifoğlu**)

Zihnim çocukluk günlerime seyahat ettiğinde, rahmetli anneannemin günün her saatinde sıcak tuttuğu sobasının üzerinde bulunan ve içinde her daim hazır bekleyen ılık suyun mevcut olduğu güğüm gelir aklıma... İnce bir zariflikle tığ ile işlenmiş oyaların kenarlarını süslediği başörtüsünün ucunu içine doğru kıvrıp düzeltir;

-Hadi bakem abdest aliverelim, namaz vakti geldi, derdi.

Bahçeye çıkar, güğümün ılık kulpundan tutar, ellerine su dökerdim. O, abdestini alırken dua eder ve dudakları hareket ettik-

*) Mehmet Akif Ersoy'un “Safahat” eserinin evladına adanmış olduğuna dair kaleme aldığı ifadedir. “Sevgi, muhabbet, dostluk yadigarı” anlamına gelmektedir.

çe başörtüsü de titrer gibi olurdu. Kırmızı desenlerle çevrilmiş seccadesinin üzerinde kıldığı her namazdan sonra, “bütün eziyet çeken, hasta olan, felakete uğrayan, fakir ve kimsesiz insanların selameti için” dua eder ve muhakkak dualarını “vatanımızın düşmanlarını perişan etmesi” için Allah’a yakararak bitirirdi. Benim ilk öğrendiğim dua da içinde vatan ve milletin selameti için yapılan bir dua olmuştu böylece...

Yıllar sonra öğretmen olduğumda elinde tuttuğu o güğümle ardından selamete gitmem ve vatana faydalı olmam dilekleriyle su döken ve beni doğudaki ilk görev yaptığım yere uğurlayan yine rahmetli anneannem olmuştu. Onu en son vuslat zamanı arifesinde gördüğümde, o güzel oyalarla desenlenmiş, zarafet kokan başörtüsünün altından ışılan deniz mavisini gözlerini yüzüme dikmiş, nasırlı avuçları arasına aldığı yüzümü hasretle öperken; bu hastalık zamanında kendisini tedavi eden doktorlar için dualar etmişti. Ondan en son duyduğum söz de “Allah devletimize ve milletimize zeval vermesin.” olmuştu.

Taş avluların serinliğinde, rengârenk çiçeklerle bezeli, kenarı dantelli minderlerin üzerine oturmuş kadınların bazen sessiz, bazen kuşlar gibi cıvıldayarak nakışlarını işledikleri, motiflerini birbirlerine gösterip fikir aldıkları, erkeklerinse emekleri ile evlerine ekmek getirdikleri, günün sonunda ailecek şükredilerek uykuya dalındığı bir kasabada büyüdüm ben. Her Egeli çocuğun yaptığı gibi akşamüstleri denizin yavaş yavaş maviden griye, griden siyaha dönüşmesini izlerken kurduğum hayaller, içinde daima inancımı, vatan sevgisini ve millet aşkını barındırdı.

Üniversiteyi bitirdikten sonra heyecanlı bir kuş gibi atandığım doğu kasabasına yol alırken, bunca yıl sonra bana öğretmen olma şansını veren aileme, öğretmenlerime ve tüm olanaklarını önüme seren devlete teşekkür edebilme şansının getirdiği onuru, sevinci taşıyordum. Bayrağımızın dalgalandığı her yer

vatandı ve ben vatanımın, milletimin çocuklarına umut olmaya, banailmekilmek işlenen inancımı, vatan sevdami, insanı insan yapan ahlâkı taşımaya gidiyordum.

Vatanımın pek çok yerinde farklı gülümseyişleri, farklı umutları olan binlerce insanımıza temas etme şansım oldu sonrasında. Kocaman bir ailenin üyeleriydik biz. Öğrencilerim, aileleri, meslektaşlarım... Yıllar geçtikçe büyüyen kocaman bir ailem oldu böylece.

İşte sendikam ile ve sahip olduğum tüm değerler ile bütünleşen o kocaman ailem ile tanışmam da yıllar sonra tayin olduğum memleketimde mümkün oldu. Kendi köklerini kaybetmemiş, tarihine hak ettiği saygıyı duyan, inancın insanda yarattığı mu-kaddes değerlere saygılı insanların olduğu bir aile...

Çalıştığım kurumda bir kardeş olarak gördüğüm meslektaşım, sendikanın ne olduğunu bana anlatırken, yüzünde beliren vatan sevdası, benim çocukluktan aşına olduğum duygunun aynıydı. Bu duygularla dâhil olduğum Eğitimciler Birliği Sendikası, hem yayınları, hem çalışmaları, hem de daima el üstünde tuttuğu değerler ile meslek hayatımda sadece bir sendika olarak değil, içinde değerlerimin, inançlarımın, davamın vücut bulduğu bir yer oldu bana...

Yazın sıcaklığını taşıyan ve tüm gün bağların içinde çalışmış köylülerimin yorgun huzurunu taşıyan bir Temmuz akşamını, vatanım için ateş topuna çevirmeye karar vermiş karanlık ellerin olduğu o geceyi anımsıyorum şimdi. Sendikadan arkadaşım Dilek yanımdaydı o gece. Bir an cumhurbaşkanımızı ekranlarda gördüğümüzü anımsıyorum. Sessizce birbirimize bakakalmıştık. Babam oturduğu yerde bu hain planın bertaraf edilmesi için dua ediyorken, hiçbir plan yapmaksızın elimizde bayraklarımızla kendimizi kentimizin alanında bulduk. İşte o gece gördüklerim,

sendika denilen yapının ne olması ve ne olmaması gerektiğinin resmiydi benim için. Ailem dediğim ve aynı sendika ile anıldığım tüm insanların oradaydı. Omuz omuza, yan yana, aynı dualarla haykırdık. Aynı duyguda büyüdük, büyüdük ve vatanımızın bizi yıllardır bu noktaya getiren emekleri için dimdik durduk.

Rahmetli anneannemin son duası için oradaydık. “Allah devlete ve millete zeval vermesin” diye... Biliyorduk ki, her birimiz bozkırda yalnız bir ağaç kadar bir başına kalsaydık bile, gökyüzünü kuşatan o ateş toplarını tek tek yok edip inancın yıldızlarını asacaktık. Vuslat zamanı geldiğinde alnımız ak kalsın diye, içinde yoğrulduğumuz tüm mukaddesata sahip çıkmanın duygusuyla bir aradaydık.

İşte bundandır ki, yarın ve ondan sonrası gün aydınlık bir yüzle birbirine bakabilmenin adı olmuştur benim için sendikam. Aynı inanca ve aynı mefkûreye sahip olan insanların var ettiği kocaman bir ailenin adı olmuştur. Aynı seccadeye baş koyan, aynı duaya “amin” diyen, Ay-Yıldız’ın ölümsüz varlığı altında birleşen ve aynı mukaddesat için can vermeye hazır insanlardır benim için sendikam... Mehmet Akif’in “Yadigârı Vedad”ına sahip çıkmanın hikâyesidir...

SARI ZARF

Ayşegül TAŞCI

Erbabına malumdur, 1899 da Fransız işçilerin grevinde patrondan yana olan sendikanın bina rengine ithafen, haklı değil güçlüden yana olanlara sarı sendika dendi. O renk mücadele tarihinde olumsuzluğun rengi oldu o günden sonra. Ne hazindir ki aynı renk, bu toprakların bürokrasisinde cezanın ve tehdidin rengi oldu aynı zamanda. Devletin kendi matbaalarında hem ucuz olsun hem de emsali diğer postalardan farkı olsun diye bastırıp devlet dairelerinde kullandığı zarfın adı da rengi de artık ismiyle müsemmaydı, “ Sarı Zarf ”.

Sarı zarf, cezası kesilen memurun cezasının kapalı zarfla tebliğ edildiği üç kenarı zulümle çevrili, moral bozucu kâğıt parçasıydı yeri geldiğinde. Bu meşum vazifesinden dolayıdır ki, gel zaman git zaman asık suratlı, hayatın çoğu zaman kural-ların ötesine geçtiğinden bihaber bürokratik oligarşinin elinde mazlum ve sessiz çalışanları tehdidin vazgeçilmez bir unsuru olup çıkmıştı. Bugün, elektronik çıktıların yazılıp imzalandığı, bir olumsuzluğun dillendirildiği anda tepki haykırışlarının, daha meydanlara inmeden dakikalar içinde on binlerce e-paylaşım-

la milyonlara ulaştığı bir hayatın içinde hizmet görenler elbette bilemezler Sarı Zarfın ne demek olduğunu. Bin bir şükre vesile olacak bir devasa dağa sırt vermenin haklı mutluluğunu ve dahi gurunu yaşayanlar ve bu aidiyeti analarının ak sütü gibi helal edenler, zulmün çığırktan sesinin, haklı olanların cılız çıkan sesini nasıl bastırdığını bilemeden ve o günleri yaşamadan bilemezler Sarı Zarfın ne demek olduğunu. Bir avuçken, göz-lüklerinin tepesinden sana bakıp yok saymaya çalışanların, gün doğup da âlemlerin, şavkın nuruna gark olduğu günlerde, karanlık izbelerine nasılda sinip titrediklerini bilemezler elbette Sarı Zarfın ne demek olduğunu...

Şubatın soğuşunu, insanların ruhlarına da sindirmek isteyenlerin at oynattığı yıllardı. Deyim yerindeyse, kurdun sürüden ayrılıp ta zağarların devran sürdüğü, zulmün mühürle, fişle, faturayla kol gezdiği yıllardı. Gurbet elde maarif davası gütmeye yola revan olmuş, ekmeğinin, erdemin ve onurun mücadelesini sınıfında da vermeye sevdalı bir genç teslim aldığı çocukları okutuyordu inceden inceye. Hakkın ve hakikatin öğrettiği doğrular dışında kimseden yana olmamıştı. Üç günlük dünya, üç kuruluşluk menfaat için giremiyordu kanına. Ülkenin sahipsiz kaldığı, devletin kameralar önünde çuvallarla soyulduğu, bankaların hortumlandığı ama her ne olursa olsun, bu çirkefe bulaşmayanların hedefin on ikisine koyulduğu bu günlerde, enteresan siyasal nikâhlar kıyılıyordu. Bu işin sivil işbirlikçileri, sonraki yıllarda “bu ülkeye cumhurbaşkanı seçirtmeyiz” hezeyanlarıyla sokakları arşınlayan beşli çetelere, karanlığın ardına sığınan mağara kuşlarına evirilecekti. İşte bu tuhaf ve darbe kokulu yıllarda muallim olan bu gencin ilk toplumsal suçu Cuma namazı oldu. Hani akıl baliğ ve hür olan Müslümanlara farz olan namaz. Bu cumalardan birinde, farzın bitimiyle okula giden ve daha dersin başlamasına on beş dakika varken okulda olan öğretime okulun müdür yardımcısı odasında söylenmeye başlıyordu;

- Hocam saat kaç?

-12.15

- 5 dakika geç kaldınız.

- Ne geç kalması ders 12.30 da?

- Nöbetçisiniz ya, dersten 20 dakika önce gelecektiniz.

- Benim dışımda başka nöbetçi öğretmenler var ve de bayan. Ben namazdan geliyorum, ders başlamamış daha zaman var ve aksayan bir durum yok.

- Hocam öğrencinin hakkı var üzerinizde.

-Farz namaz içinde Allah'ın da (c.c.) benim üzerimde hakkı var..

- ??...

Suskunluk ve her zamanki salvolar.

- Müdür beye izah edersiniz artık durumu...

Bir arada olduklarında vatan, millet sözleri eksik kalmanlar şimdi namazı sevmeyenlerle kol kolaydı. Devir bu devirdi. Emirler büyük yerlerden yağıyordu. O yıl 28 Ekimde sokaklarda öğretmenler dâhil, devletten maaş alan herkes kaymakam emriyle yürüyecekti, adı da Cumhuriyet yürüyüşü. Genç öğretmen, hasta ve raporlu olduğu için katılmadı. Müdür beyler ferman eyleyip kükremiş, o yürüyüşte onu göreceğim, rapor filan kabul etmiyorum, gelmezse pazartesi görüşeceğiz gibi haykırırlar. Sayılı gün çabuk geçer. Pazartesi genç öğretmen okula gider gitmez ilk iş müdür yardımcısı tarafından yine odaya çağrılır.

- Hocam yürüyüşe katılmamışsınız.

- Evet raporu size yollamıştım.

- Müdür bey bu durumu kabul etmiyor. Sarı Zarfı göreceksiniz.

- Elinizden geleni ardınıza koymayın, ne gerekiyorsa yapın.

Tehdidin, zulmün ve adam kayırmacılığın bir diğer adı olan Sarı Zarf, o öğretmenin görevinin ilk yılında ve daha adaylığı kalkmadan mütemediyen önüne atılıyordu. Karanlığın zehirli dişleri boş durmuyor her gün bir başka korkuyu ruhlara salmaya çalışıyordu. Fişlenen memurlar, iki müfettişle görevden alınmaya hazır öğretmen isimleri. Yalnızca hırsızlara dokunan yoktu bir de arsızlara...

Bendim o genç öğretmen. Her şeye ve her baskıya rağmen direndim. Ne ellerinde sallayıp durdukları Sarı Zarflar, ne de fişleri ve kesmeye çalıştıkları faturalar korkuttu. Bugün adına mobbing dediğimiz yıldırımların en temelinden başladığı zamanlardı. Ya sağın ya solun ucunda değilseniz bu mahallede artık ötekiydiniz.

Ne yapmalıydı? Bir muştı dillendiriliyordu. Bir sendika varmış dediler, bizim gibi arkadaşlar kurmuş, adı da Eğitim Bir'miş. Evet, ilk öyle duyduk adını. Sen, ilk önce bu kelime yoktu, sonra girdin hayatımıza. Bu mukaddes çatıda bir araya gelip de bir bardak çay içmeden ayrıldım oralardan ve avdet ettim doğduğum topraklara. Geldiğim an bir sarı kâğıt koydular önüme. Aman Yarabbi! Yine aynı renk ama bu defa işler farklıydı. Biliyordum, o sarı zarfların ardındaki zulumatı, bu sarı kâğıdın ardındaki kardeşlerimle söküp atacaktık. Bunu hissediyordum. O zaman üyelik formu sarı kâğıtlara basılırdı. Her şey azdı, kıymetliydi. Yanlış yazıp da israf etmekten korkuyorduk. Bu bir ocaktı bize. Dumanı tütmeliydi, boşa gidecek tek bir kurşu ve bal, tek bir kâğıdı beyt-ül mal idi adeta.

Doldurduğum kutucuklar, hak ve adalet arayışının birer heyecan satırlarıydı. Geriye hiç bakmadım. Bu ailenin bir ferdi olarak geçen yirmi yılda evi terk etmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Çağın soylusuna sözüm vardı. İmzayı attığım anda

sözlendim çaresizlikle mücadele etmeye. Bizden olanın da, bizim gibi olmayanın da hakkını savunacaktık. Öyle vasiyet etmişti güzel insan. Bizim başka âlemlerden farkımız buydu. Nice vazifeler aldım bu davada. Adları, konumları birbirinden farklı nice güzel vazife. Hiç yormadı, hiç üzmedi. Her daim diri ve ayakta tuttu. Kapı kapı dolaşıp, hakkı ve adaleti temin için birlikte yürüyelim dedik. Bir bardak çayın çok görüldüğü kapılar kapandı yüzümüze. Zul etmedik, zira oynanan oyunlara karşı hakikati anlatmak bize ezelden mirastı. Bir gün diyorduk ya, bir gün evet bir gün mutlaka. O günler de gelecekti. Ateşe koşan pervanelerdik biz, yanınca aydınlığa koşan nice kelebek kanat çırpacaktı bizden sonra ışığa.

Hatıralar silinmez kalemle yazılır insanın benliğine. Hangi birinin elinden tutsanız alır götürür ötelere. Bir varoluş ve dahi diriliş mücadelesine girdiyseniz, elinizdeki bir bardak çayın kokusu dahi atıye bir selâm, maziye bir anıdır. Hepsi kıymetli hepsi anlamlıdır. Bir kara sevdayla hemhal yüreklerin hangi bir yaşadığı sığar ki kâğıda kaleme. Bir avuç leblebiyle akşama dek okul okul gezmekten bahsedilir ya, işte tam da bunu yaşadık hiç gocunmadan. Kışın soğuşunda bir dağ başında yediğimiz bir parça kuru ekmeğin rayıhası gitmez genzimden. Evden uzakta bir dağ masalıydı bizimkisi, pahası biçilemez bir sevdanın yanık türküsüydü. Akşamın alacakaranlığı uçuşup giderken guruba karşı, cebimize koyduğumuz birkaç imzalı sarı kâğıt günün kârıydı sevincin en müjdelisinden. Sarı zarfların tehdidini dillendirmeye alışmış ve buradan devşirdikleri sahte saygınlıklarıyla insan taklidi yapanların sahte saraylarını yerle bir etmek içindi ayak direyişimiz.

Yolun da varlığın da yegâne sahibinin rızasıydı gayemiz. Kâh bir zulmün soğuk sesini boğmak için, kâh bir mukaddesatın düştüğü yerden kalkması için kuşandık kalemi, kılıcı. Hakkımız

olanı istemek için de, hakkı haklıya vermek için de, çalandan alıp çalınana hakkı teslim için de biz vardık. Birliğimizin, dirliğimizin, şenliğimizin, mertliğimizin tarlasını ektik. Vatan sözü konusu olunca her şeyi fûruat bilen de, canların canına kem söz edildiğinde zalimin sesini kesen de bizdik. Biz hiç kimseden yana değildik. Biz hiçbir konağın bahçesi değildik. Biz müstakimden yana yola koyulan ve bıraktığı adalet izlerinden, gelecek milyonlarca dava erinin rüyasını görmeye yeminli akıncılardık.

Ey! bu topraklarda coşkun nehirlerin düşlerini gören yiğit, bil ki attığın tohum nice ulu çınarlara döndü, dallarındaki her kuştan, gölgesindeki her candan nasibin var artık. Kapanmayacak bir deftere yazılıyor her şey. Söz ki ne dediysen odur. Söz ki ne düşlediysen odur. Coşkun ırmakların serinliğine emanettir davan. Her çağılıyla köpüren, her eylemle yeniden dirilen milyonlarca kardeşin var artık...

KARDEŞİM

Murat TAPAR

O şarkıdan

“Beraber yürüdük biz bu yollarda
Beraber ıslandık yağın yağmurda”

Yaklaşık 15 yıl önce sıcak bir Ağustosta güzel ülkemin doğusunda bulunan bir ile atamam yapılmıştı. Yanımda eski bir valiz ve beynimde cevap veremediğim onca soru ile başımı otobüsün camına dayamış belirsiz bir geleceğe doğru yol almıştım. Mahalledeki Fuat Amca'nın “Sakın oğlum. Sakın sendikacılara bulaşma. Tarafını belli etme” öğüdüyle beslediği şüphe ve korku düşünceleri de ayrıca beni kaygılandırıyor. Fuat Amca kendi yaşam geçmişinde etliye sütlüye karışmayan, sürekli korku içinde yaşamış, bitaraf olmayı seçmiş birisiydi. O kadar çok anlatmıştı ki, haliyle çevremdekiler de sendika deyince ürperir ve bu konuda bana öğütlü baskılar kurarlardı...

Otobüs sabaha yakın atandığım ile girdiğinde aydınlık geldiğim yerden önce damlamıştı fersiz evlerin camlarına. Öğretmen olarak görev yapacağım okul kenar mahallede ve ekono-

mik olarak oldukça düşük gelirli ailelerin olduğu bir muhitteydi. Ben bir öğretmendim ve üniversitede aldığım eğitimin hakkını teknik ve teorilere, salt edindiğim ve ezberlediğim gerçekliğe göre uygulamakla görevliydim. Beni gören öğrenci karşımda saygılı durmalı, sorunlar anında bertaraf edilmeliydi. Oysa hayatın bu formüle göre işlemediği gerçeğinden henüz haberdar değildim. Bu düşüncelerle ilk görev yerime varmıştım nihayet. Eylül dönemi seminer çalışmaları için okullar açılmadan iki hafta boyunca okula gidilip gelinecekti. Bu dönem benim için öğretmenlerle bir tanışma, kaynaşma evresi olacaktı. Bundan dolayı üzeme giydiğim çekingenlik elbisesi omuzlarıma abanıkça abanıyordu. Yeni ve toy oluşum her yerimden damlıyordu. Bazı öğretmenlerin imalı ve ilginç soruları da beni iyice germiş konuşurken sesimi duyulmayacak kadar kısımıştı. Elim ayağımın titremesine ve bazen de kızarmama sebep olmuştu. Adeta suçlu sorgular edasıyla nerelisin sorularından başlayıp mezhep ve parti öğrenme çabalarına kadar her konuda sorulara ve devamında tatlı sert ilginç ima ve cevaplara maruz bırakılmıştım. Bunaldığım bir anda bir köşeye çekilmiş mesleğimde yaşadığım bu ilk günü düşünürken bir elin omzuma dokunup “Kardeşim hoş geldin. Benim adım Akif. Bu okulda 14 yıldır öğretmenlik yapıyorum. Nasılsın? Nedir bu sıkıntılı halin?” deyişini dün gibi hatırlıyorum. Bu soru karşısında adeta ruhumun üzerinde toplanan bulutlar dağılmış, yüreğimde naif bir tohum çatlamıştı. Okuldan sonra kaldığım öğretmenevine kadar birlikte yürümüş uzun uzun sohbet etmiştik. Akif Hoca bekârdı ve tek başına evde kalıyordu.

O günden sonra her okul çıkışında onunla vakit geçiriyor, öğretmenliğe ve hayata dair tecrübelerinden istifade etmeye çalışıyordum. Okulların açılmasına birkaç gün kalmıştı. Bir öğle yemeğinde Akif Hocanın davetlisi olarak evine gitmiştim. Bana o gün okulumuzun eğitimciler birliği sendikasının temsilcisi olduğunu ilk kez açıklamış hatta beni üyeliğe davet etmişti. Ben

ise o zamana kadar hiç göstermediğim bir sertlikte hayır, asla böyle bir şey mümkün değil bu konuda ısrarcı olursa onunla tüm arkadaşlık ilişkisini kesebileceğimi, benim ideallerim ve yaşam amaçlarımın farklı olduğunu söylemişim. Ortada garip bir durum vardı. Akif Hoca bana aynı sertlikle karşılık vermemiş. “Nasıl istersen kardeşim her zaman yanındayım” deyip güler yüzlülükle işine devam etmişti. Açıkçası o gün bana verilen bu tepki yüreğimde anılaşmış yıkılmaz denilen tepkisel duyguları temelden sarsmıştı. Akif Hoca bana “ Bu nasıl tepki Hocam. İnsan istemezse bile böyle mi cevap verir? Sana yakıştıramadım...” falan deseydi daha az etkilenirdim. Oysa ben taş atmış o ise bana gül dalı uzatmıştı. Sonradan fark ettim ki meğer o gülün kokusu o gün benliğime sinmişti...

İlerleyen günlerde bana ev arkadaşlığı teklif etmiş ben de kabul etmişim. O günden sonra bana bir daha sendika lafı etmedi Akif Hoca. Hem okulda hem okul dışında sürekli aktif ve enerji dolu birisiydi. Öğrencilerle ve ailelerinin dertleriyle ilgilendiği yetmiyormuş gibi bazen dakikalarca başkalarının sıkıntılarını çözmek adına telefonda konuşurdu. Sürekli birilerini arar birden çıkıp gider ve sessizce gelip odasına çekilirdi. Bir gün dayanamayıp neden ikide bir evden çıkıp gittiğini ve saatler sonra geldiğini sormuştum. Bazı akşamlar eve gelir gelmez onu yakalar ve gece yarısına kadar sohbet ederdik. Ben özellikle konuyu sendikacılığa getirir, sendikacılık üzerine olmadık tezler ileri sürerdim. Sendikacılık devlete başkaldırmaktı bana anlatılana göre. Sendikacılık toplumu ayırıştırıran bir örgütlenmeydi mahalleimde ki Fuat Amca’ya göre. Devlet tüm sendikaları yasaklamalıydı. O ise beni dinler ve bildiklerini, tecrübelerini sakince ağzından bal damlar gibi anlatırdı. Onun kendini bu denli adayışı beni iyice meraka salmış onunla gidip gidemeyeceğimi sormuştum bir gün. O ise bu isteğime olumlu cevap vermiş ve bana farklı dünyaların kapısını açmıştı.

Bir gün dedi ki “Hadi gidiyoruz kardeşim” soru sormadan peşine düşüp gittim. Biraz sonra aynı sendikadan olduklarını anladığım birkaç kişi daha bize katılmıştı. Giderken içime sıkıntı basmış içimden “Eğer devlete karşı isyana falan başlarsa hemen yanlarından kaçar, evden de ayrılırım” diye düşünüyordum. Bir iş hanına geldik oysaki. Toptancıdan alınan erzakları birisinin evine götürüp tek tek kolilediler ve ihtiyaç sahibi öğrencilerin evine bıraktılar. Meğer onlar kendi aralarında bir kumbara yapmışlar ve her ay bu işi gönüllü olarak sürdürüyorlarmış. Garipsemiştım ama hoşuma da gitmişti...

Başka bir gün mahalleyi bir söz almış gidiyor. “Döndü kadının büyük oğlunun eşi evi terk etmiş, boşanacaklarmış.” Bizim okulda bir öğrencinin ailesiymiş. Akif Abi aynı arkadaşlarıyla telefonda konuşup buluşmaya karar verdiler. Dedim ki ya bunun sendikacılıkla ne alâkası var? Güldü Akif Hoca ve düştüm peşine. Vardık Döndü kadının evine. Cenaze çıkmış gibi. Akif Hoca ve arkadaşları Döndü Teyze’yi ve oğlunu rahatlatmaya çalıştılar. “Kardeşim üzülme. Yenge hanımla hanım arkadaşlar bir konuşsunlar yuva yıkmak iyi değildir. Biz yanındayız ne lâzımsa” dediler. Sonraki günlerde boşanma arifesinde eşlerin arası düzeltilmiş meğer. Koskoca Döndü kadın okula gelip Akif Hocanın elini öpmeye kalktı. Ne yalan söyleyeyim aklımdan “Bu nasıl bir şeydir yahu. Bunlar nasıl yıkıcı olur. Bunlar sürekli tamir ediyorlar” diye geçirmiştim.

Aradan iki hafta geçti. Düştüm peşlerine yine. Eski kerpiç bir eve geldik. Okuldaki hizmetlinin babası vefat etmiş. Cenaze defin işleminden sonra hizmetlinin evine gidilip yaptırılan pide, ayran ve helvaları sanki cenaze sahibi kendileri gibi taziyeye gelene dağıttılar. Çıkarken “Başınız sağ olsun kardeşim. Biz yine uğrarız” demişlerdi. Hizmetli Abi onları uğurlarken gözlerinden topaklanan gözyaşları Akif Hoca ve arkadaşlarının desteğini mühürlemişti adeta...

Ben hâlâ bu sendikacı ekibin illegal şekilde örgütlenip devlete başkaldırıp yasal olmayan eylemlere girmesini bekliyordum. Bir akşam takım elbiseyi giydi Akif Hoca. Bana da hazırlanmamı söyledi. İki mahalle ötede Hacı Ökkeş adında bir belediye işçisi varmış. Babası yıllar önce vefat ettiği için bizim bu sendikacı ekip ona babalık yapacak ve sevdiği kızı istemeye gideceklermiş. Vay be!“Demek böyle hizmetlerinizde var” demiştim. Deseler bu kadar da değil ya derdim. Akif Hoca isteme çikolatasını almış ve arkadaşını arayıp “Kardeşimiz için güzel bir isteme çiçeği yaptır” diye talimat vermişti. Akşam buluştuk ve kız istendi. Hacı Ökkeş öyle mutlu olmuştu ki yüzündeki ışıltı gecenin karanlığını bastırıyordu. Onun “Allah sizden razı olsun kardeşlerim” dediği anı hiç unutamam.

Aylar geçti. Bir gece yarısı tam uykuya dalacağız kapı yumruklandı. Bastonuna dayanmış yaşlı bir amca. Soluk soluğa dizleri titreyerek bir şeyler anlatmaya çalışıyor. İçeri aldık amcayı. Adı Bedrettin’miş. Akif Hoca onu teskin ettikten sonra mutfağa gidip çay koydu. Bu amcaya mahalleli “Bedo Dayı” derler dedi. Amcanın anlattığına göre oğluna iftira atmışlar. Akşamüzeri oğlunu evinden alıp götürmüşler. O gün gece yarısına kadar anlattı Bedrettin Amca. Sonra yorulup olduğu yerde uyuyakaldı. Sabah olunca Akif Hoca Bedrettin Amca’nın koluna grip “Dert etme amcam. Suçu yoksa biz her zaman mazlum kardeşimizin yanındayız” dedi ve sendika avukatına götürdü. Birkaç ay davası sürse de oğlunun suçsuzluğu ortaya çıktı ve oğlunun masumiyeti ispat edildi. Karşılaştık o gençle. “Allah şahit olsun iki cihanda kardeşinizim” dedi hiçkırıklı bir mutlulukla...

Akif Hoca ile tanışalı dört sene olmuştu. Onun sayesinde sendikacılığa dair o kadar çok olayla karşılaşmış. O kadar ilginç şeyler görmüştüm ki hepsi hayatımda birer anı olmaktan çok mihenk taşı olmuştu. Dört senenin sonunda memleketime tayinim çıktı. Bazı şeyleri görmek için göze gerek yokmuş Akif

Hocada bunu görmüştüm. Oysa Akif Hoca'nın deyimiyle canım ülkemizde gözümüzün açılması için gözümüzün önünde onca olay cereyan etmişti. Yıllardan beri bir kardeşlik hukuku varmış gönüllerde. Her türlü ihanetin, planın, gafletin, dalaletin önünde durulan bir kardeşlik. Vatan çatısı altında birlikte yükselmek davası uğruna ant içilen bir kardeşlikmiş. Dil, din, ırk farkı gözetmeksizin mağdurun mazlumun yüreğinde tüten bir kardeşlikmiş. Dünyanın neresinde olunursa olunsun "EHI ENTE HURRUN-Kardeşim sen özgürsün" fıkri şiar edilen bir kardeşlikmiş. Gençlerimiz bilmeli ki; adaletle ve sevgiyle yaptığımız her iş, yanında olduğumuz her olay, sırtını dayadığımız bu dava iki cihan kardeşliğimiz içindir. Sendikacılık birbirine ilâhî sırlarla bağlı ebedi kardeşliktir.

Tayinim çıkmıştı. Otogarda eşyalarımı otobüse attıktan sonra Akif Hoca'ya gülümseyerek "Kardeşim görüyor musun o kadar çok sendikaya üye olma isteğim geldi ki. Otobüs birazdan ayrılacak. Neyse şimdi nerden evrak bulacaksın?" diye takılmış ve dakikalarca gülmüştük. Gülmüştük ya Akif Hoca birden sağ bacağına oturduğumuz banka dayayıp çorabının arasından çıkardığı katlanmış sendika üyelik evrakını çıkarıp "Unutma kardeşim bir sendikacıysan her zaman hazırlıklı olmalısın" diyerek kahkahası o kasavetli gecemizi aydınlatmıştı. Ne güzel şeymiş kardeşlik. Mehmet Akif İnan'ın deyişiyle:

"Anamı sorarsan büyük doğudur
Batı ki sırtımda paslı bıçaktır

Yiğitler yol alsın destana doğru
Şehitler gözümde aynen bayraktır

Gel kurut bu çağın kargaşasını
Seninle beklenen şimdi şafaktır"

İşte böyle bir demde tüm ön yargı yükünü omuzlarımdan atarak sendikacı olmak istedim. Aynı mısralarda kader yazımızı okumak, aynı dava uğruna yitik cümlelerin peşine düşmek istedim. İlâhî bir ezginin bulutlarında kanat çırpıp, dava adamlarının peşinde görünmez kefenlerle dünyaya bir noktadan bakmaya ant içtim. Milletinin ve ülkesinin en güzel şekilde istikbale kavuşması adına hizmet için, hikmet için, sadece kendi bölgemiz değil dünya mazlumlarının mutluluğu için dillerimizdeki kardeşlik şarkısı susmamalıydı. Meğer bu şarkının adı salt sendikacılık değilmiş, adaletin ve asaletin ritmini yakalamak adına ebedi kardeşlikmiş. Bitmez! Bitmeyecek! Çünkü düştüğü yerden “Ya Hak” diyerek kalkan yiğitlerimin gözünde görürüm ki;

“**O şarkıya** özenip söylenecek mısralar vardır
Sakın kader deme kaderin üstünde bir kader vardır”

Sezai KARAKOÇ

YÜZDE YEDİYÜZLÜK ÜYE ARTIŞI

Muzaffer BOLAT

Yıl 2001, Aylardan Aralık... Tokat'ın Başçıftlık İlçesinde bulunan Başçıftlık İlköğretim Okulunda Sınıf Öğretmeni olarak görev yapıyordum. Şahsî işim gereği bir cumartesi günü Tokat'a geldim. Öğle namazını eda etmek için şehir merkezinde bulunan Ali Paşa Camii'ne gittim. Camii çıkışında tanıdık eş ve dostlarla camii avlusunda selâmlaşıp hal hatır sordum. O esnada daha önceden tanıdığım il merkezinde görev yapan Sınıf Öğretmeni Mustafa GÜNDÜZ Hocamız yanıma geldi. Selâmlaşıp hal hatır sorduktan sonra "Hocam, Sendika Şube Başkanımız Ali KASAP Hocam sizinle görüşmek istiyordu. Müsaitseniz birlikte sendikaya gidelim. Hem sendikanın yerini öğrenmiş olursunuz, hem de Ali Hocamla görüşürüz" dedi.

Mustafa Hoca ile birlikte camiinin avlusundan çıktık. Ara sokaklarda bir süre yürüdükten sonra zemin katta bulunan iş yeri şeklindeki bir mekâna girdik. İçeri girdiğimde mekânın donatımı, içeride bulunan insanların davranışları ve mekânın havası bana gençlik yıllarımdaki Millî Gençlik Vakfını, hatta çocukluk yıllarımdaki Millî Türk Talebe Birliği ile Akıncılar teşkilatlarını hatırlattı.

Orada bulunanlarla selâmlaşlık. Tanıdıklarımıza hal hatır sorduk. Tanımadıklarımızla tanışlık. Mustafa Hocamla beraber boş olan bir masanın yanına oturduk. Mustafa Hoca kalkıp çay ocağının bulunduğu tezgâha doğru ilerledi. İki bardak çay doldurup masaya getirdi. Birini benim önüme diğerini kendi önüne koydu. Çayları yudumlarken Mustafa Hoca söze şöyle başladı: “Burada çaycımız da, hizmetlimiz de yok. Bazı arkadaşlarda anahtar var. Vakti müsait olanlar erken gelip çay yapıyorlar. Herkes kendi çayını dolduruyor. Çayını içtikten sonra da bardağını yıkayıp yerine koyuyor. Akşam geç çıkanlar da ortalığı toparlayıp temizliği yapıyor. Kapıyı kapatıp gidiyorlar. Giderlerini de üye arkadaşlar olarak kendi aramızda karşılıyoruz” dedi.

Mustafa Hoca ile bir süre sohbet ettikten sonra Sendika Şube Başkanımız Ali KASAP Hocamız içeri girdi. İçeride bulunanlarla selâmlaştıktan sonra bizim masaya oturdu. Hal hatır sorduktan sonra asıl mevzuya geçtik. Ali Hocam:

-Değerli Hocam, bildiğiniz gibi rahmetli Mehmet Akif İNAN’ın 1992 yılında kurmuş olduğu Eğitimciler Birliği Sendikası tüm Türkiye’de teşkilatlandı. Biz de Tokat Şubesi olarak tüm ilçelerde hatta tüm okul ve işyerlerinde teşkilatlanmaya çalışıyoruz. Başçiftlik ilçesi dışında tüm ilçelerde bir üye ile de olsa temsilcimiz var. Ancak Başçiftlik’te hiçbir üyemiz yok. Yaptığımız araştırmaya göre sizden başka üye olacak kimse de yokmuş. Sizi üye yapalım. Başçiftlik temsilcimiz de siz olun. Böylece tüm ilçelerde teşkilatlanmış olalım. Davamız için elimizi taşın altına koymamız gerekiyor, dedi.

Bu teklifin üzerine ben de “Sendikamızın 1992 yılında rahmetli Mehmet Akif İNAN tarafından kurulduğunu biliyorum. O yıl ben üniversite son sınıf öğrencisi idim. Daha sonraki yıllarda sendikamız ile ilgili bizim okuduğumuz gazetelerdeki haberin

dışında bilgim olmadı. Hep köy okullarında çalıştığımız için bizi kimse arayıp sormadı. İlçe merkezine de bu yıl geldim. Ben üye olmaya ve arkadaşlarımı da üye yapmaya hazırım. Sendikacılığın bir hak arama mücadelesi olduğunu biliyorum. Hak arama mücadelesinde kişi sayısı ve örgüt yapısı ne kadar kuvvetli olursa, o kadar başarılı olunur. Bu hak arama mücadelesinde, malım ve canımla ben de varım. Bırakın elimizi, başımızı bile taşın altına koymaya hazırız” dedim.

Ali KASAP Hocam yerinden kalktı. Biraz ilerde bulunan dolabı açtı. Aldığı kâğıtları önüme koydu. “Hocam, üyelik formularımızı doldurun. Aramıza bir üye ve bir ilçe temsilcisi daha katalım. Tüm ilçelerimizin temsilcisini tamamlamış olalım” dedi.

Saman kâğıda tek renk siyah baskılı “Kamu Görevlileri Sendikalarına Üyelik Formu” nu Besmele çekerek doldurup imzaladım.

Üyelikle birlikte Eğitimciler Birliği Sendikası Başkanlık Temsilciliğini de üstlenmiş oldum. Sendika binasından ayrılırken Ali Hocam poşet içerisinde bir miktar da üye formu vererek üye çalışması yapmamı istedi.

Sendika binasından ayrıldım. Akşamüzeri Tokat’tan ayrılıp görev yaptığım Başkanlık İlçesine döndüm. Pazartesi günü okula gittim. İlk günden itibaren benimle aynı dünya görüşüne sahip olduğunu bildiğim arkadaşlarla bireysel olarak görüşerek sendikaya üye ve temsilci olduğum bilgisini paylaştım. Görüştüğüm arkadaşlara da üye olmalarını söyledim. Belirli aralıklarla da talebimi yineledim.

Arkadaşlar üye olmadıkları gibi üye ve temsilci olmamı da çok eleştirdiler. Bazıları “28 Şubat devam ediyor. Sen manyak mısın da Eğitim-Bir-Sen gibi bir sendikaya üye oluyorsun? Seni

fişlerler. Zamanla görevden bile olursun.” Bir başka arkadaş: “Tebrik ederim(!). Eğitim-Bir-Sen’e üye olmakla kendini açığa vermişsin. İrticadan bir kişi dahi görevden alsalar o da sen olursun. Bizi kurtardın.” Bir başkası “Sen kafayı yemişsin. Şu ortamda sendika üyeliği de nereden çıktı. Sen evli iki çocuk babası adamsın. Seni görevden atarlarsa ne ile geçineceksin? Eşin çalışmıyor. Ailen fakir. Ben olsam gider hemen istifa ederim.” Bu ve buna benzer daha nice ağır eleştiriler aldım. Hepsine de ayrı ayrı cevap verdim. Yine de üye olmaları için uygun ortam ve vakitlerde talebimi yineledim.

Çalıştığım ilçe Tokat’ın en uzak ve ulaşım şartları ağır bir ilçesi olduğu halde kendi aracım da olmamasına rağmen sendika şubemiz tarafından yapılan toplantı ve programlara katıldım. Yol, yemek ve diğer giderlerimi de kendi cebimden karşıladım. Sadece çalıştığım ilçede değil diğer ilçe ve hatta diğer illerde görev yapan arkadaşları Eğitim-Bir-Sen’e üye olmaları hususunda bilgilendirdim. Yılmadan, usanmadan üstlendiğim görevi en iyi şekilde yerine getirmek için gayret ettim.

Bütün çabalarıma rağmen bir yıl içerisinde iki erkek öğretmenden başka üye yapamadım. Üye olan arkadaşlar da üye olduklarının gizli tutulmasını istediler.

03 Kasım 2002 seçimlerinde Ak Parti tek başına iktidar oldu. Fakat arkadaşların çekinceleri bitmedi. İki üye daha yaparak üye sayısını beşe yükselttim. Ancak eğitim öğretim yılı sonunda üye olan üç arkadaşımızın tayini ilçe dışına çıktığı için iki üyeye düştük.

Yıl 2003, aylardan Haziran... Görev yaptığım Başçiftlik İlköğretim Okulu Müdürlüğü münhal listesinde olduğu için okulumuzun müdürlüğünü tercih ettim. (1999 yılında Yönetici Seçme Sınavı’nı, 2000 yılında da Eğitim Yönetimi Semineri’ni başarı ile bitirerek Yönetici Değerlendirme Sınavından seksen sekiz puan alarak il genelinde derece yapmama rağmen, 28 Şu-

batçıların hilelerinden dolayı müdür olarak atanamamıştım.) 2003 yılının Eylül ayında sınıf öğretmeni olarak görev yaptığım okuluma kadrolu müdür olarak göreve başladım.

Kasım 2002'den bu güne Ak Partinin iktidarda olması, Eylül 2003'te ilçe merkezinin tek ilköğretim okuluna müdür olarak atanmam ortamı yumuşatmaya, sendikaya üyelik konusundaki çekinceleri azaltmaya başladı. Okulumuzda görev yapan öğretmen ve eğitim çalışanlarından başlamak üzere ilçedeki üye olma şartlarına haiz (adaylığı kaldırılmış olan) yirmi bir arkadaş ile teker teker, tekrar görüşmeye başladım. İki üyeyi yedi üyeye çıkardım. Bazı kişilerden de mayıs ayından önce üye olmaları için söz aldım.

2004 yılının Mart ayı idi. O zamanki Memur-Sen Şube Başkanı Cahit SUCİ Bey, beni cep telefonu ile arayarak cumartesi günü saat 14.00'te il merkezi ve tüm ilçelerde bulunan Memur-Sen Konfederasyonu'na bağlı hizmet kollarının il ve ilçe temsilcileri ile genişletilmiş istişare toplantısı yapılacağını ve toplantıya katılmamız gerektiğini bana bildirdi.

Kendi imkânlarımla Tokat'a gittim. Toplantı yeri olarak belirlenen sendika binamıza belirtilen saatten önce ulaştım.

Bir süre sonra Memur-Sen Genel Başkanı Sayın Dr. Ahmet AKSU ve Genel Merkezden gelen ekip ile Memur-Sen İl Yönetimi Üyeleri içeriye girdiler. Memur-Sen Genel Başkanı Sayın Dr. Ahmet AKSU başkanlığında toplantı başladı. Sıra ile katılımcılar kendisini tanıttı. Protokol sırasına göre konuşmalar yapıldı.

Memur-Sen Genel Başkanı Sayın Dr. Ahmet AKSU, toplantıya kısa bir ara vereceklerini ve aradan sonra farklı hizmet kolu temsilcilerinden beş kişiye konuşmak için söz hakkı vereceklerini, talebin fazla olması durumunda beş kişinin kura ile belirleceğini söyleyerek toplantıya ara verdi.

Konuşmak istediğimi ilgili kişiye bildirdim. İsmimi ve Eğitim-Bir-Sen Başkanlık İlçe Temsilcisi olduğumu yazdırdım.

İkinci oturum başladı. Konuşacak hizmet kolu temsilcileri kendilerini tanıttıktan sonra üye sayısını kaç kişi olarak devralıp kaç kişiye çıkardıklarını ve yüzdelik artışın ne kadar olduğunu belirtecek, daha sonra da Genel Merkez ile ilgili federasyon ve işverene iletilmesi gereken talepler belirtilecekti.

Benden önce üç farklı hizmet kolunun temsilcileri konuştu. Sıra bana geldi. Kürsüye çıktım. Kendimi tanıttım. “Üye sayısını yüzde yedi yüz artırdım” dediğim anda içeride bulunan davetlilerden büyük bir alkış aldım. Önündeki deftere not alan Memur-Sen Genel Başkanı Sayın Dr. Ahmet AKSU, elindeki kalemi bırakarak ayağa kalktı ve bana döndü. “Bu kadar başarıyı nasıl sağladınız?” dedi. O esnada Eğitim-Bir-Sen Tokat Şube Başkanı Cemil ARSLAN Bey ayağa kalkarak, “Genel Başkanım, arkadaşımız en küçük ilçemizin temsilcisi ve üye sayısının tamamı yedi” dedi. Ben açıklamama devam ettim. Evet yedi üyemiz var. Ancak, üç sene önce ben üye olana kadar, ilçede hiç üyemiz yoktu. Bir ben üye oldum. Aynı zamanda da temsilci oldum. Bir çiçekle baharı başlattık. Bir yılda üç olduk. İkinci yıl beşe çıkararak beşibirlik olduk. Yılsonunda üç üyemiz ilçe dışına gitti. Üç yılda da yedi olduk. Birden yediye çıkmanın matematiksel anlamı yüzde yedi yüz artıştır. Başka anlamı varsa söyleyin. Gidenleri de hesaba katmadım. Şunu da belirtmek isterim ki; temsilci olduğum ilçede hizmet kolumuza üye olabilecek toplam kişi sayısı yirmi bir. Bunun yedisi bize üye. Diğer rakip sendikaların üyesi dahi yok. Bu oranı diğer ilçelerimiz de yakaladığı zaman yetkili sendika biz oluruz. Diğer arkadaşlar da, üye yapabilecekleri sayı ile, diğer rakip sendikaların üye sayısını da dikkate alarak çalışanlar ise benim yakaladığım orana ulaşırlar. Büyük ilçede çalıştım da fazla üye mi yapamadım. Eldeki mal-

zememiz bu. Bir çuval undan on çuvallık ekmek çıkmıyor, dedim. Bu konuşmamın üzerine, ortam ciddiyete bürünerek ikinci alkışı aldım. Öğretmen, eğitim çalışanları ve memurların özlük hakları ile ilgili görüş ve önerilerimi de belirterek konuşmamı bitirdim. Memur-Sen Genel Başkanı Sayın Dr. Ahmet AK-SU'nun beni destekleyici sözleri ile üçüncü bir kuvvetli alkış daha alarak yerime geçtim.

Toplantı bitse de “Üye sayısını yüzde yedi yüz artırdım.” sözü yıllarca farklı şekillerde konuşulmaya devam etti. Şube başkanlığımız tarafından diğer ilçelere de üye çalışması yapılmam için görev verildi. Yapılan toplantılardan uygun olanlarda bana ayrıca konuşma hakkı verildi. Görüşlerim önemsendi. 2007 yılının Eylül ayında çalıştığım ilçeden il merkezine tayin oldum. İlçeden ayrılırken yirmi bir üye ile ayrıldım. 2007 yılının Kasım ayında yapılan olağan kongre ile Eğitim-Bir-Sen Tokat Şubesi Yönetim Kurulu üyeliğine seçildim. 2010 Şubat ayında İlçe Millî Eğitim Müdürü olarak atandığım için sendika faaliyetimi resmi olarak sonlandırdım. Bu süre içerisinde sendikamıza yüzlerce üye kaydettim. Yaptığım üyelere farklı illerde dahi şube başkanı, ilçe temsilcisi veya şube yönetim kurulu üyeliği yapanlar oldu.

Aradan yıllar geçti. Çok şeyler değişti. Ancak “Üye sayısını yüzde yedi yüz artırdım.” sözü, hâlâ hatıralardaki yerini devam ettiriyor.

YOLCULUK

Erol İSEN

Sabahın tatlı serinliğinde ötüşen kuşların sesiyle uyanmış, yataktan kalkar kalkmaz gözlerim pencerenin önünde duran minik kuşa ilişmişti. O Kadar masum ve güzel görünüyordu ki, onu tutmak, kanadını okşamak gökyüzüne doğru salıvermek istiyordum. Yüce Rabbimin mucizeleriyle yarattığı bu minik misafir gibi gökyüzüne kanat açmak, dağları tepeleri aşmak ne güzel olurdu..

Her sabah olduğu gibi minik kızım erkenden uyanmış, etrafımda koşuyor sürekli bana bir şeyler söylüyordu. Bir baba için en güzel anlar evlatları küçükken onlarla vakit geçirmek ve onlarla onlar gibi çocuk olabilmek olsa gerek..

Evden çıkacağım zaman minik kızımın “baba gitme nolur” demesi ayaklarımı geri geri götürse de yol gittikçe onun ağlaması ve ardından “Allah işini rast getirsin babacığım’ demesi benim de gözlerimden birkaç damla gözyaşının gelmesini engelleyemiyordu. Öyle ya minik kızım da beni özlüyordu. Gün içinde Eğitim Öğretim içindeki koşuşturmalar, Okul, Veliler, Öğrenciler, akşam eve gelmeden sendikadan arkadaşlarla görüşmeler,

Akşam eve gelince susmayan telefonlar derken ufaklığa az bir vakit kalınca o da haklı olarak beni özlüyordu. Öğretmen olmak ve sendika temsilcisi görevini yürütmek yorucu bir o kadar da zevkli ve eğlenceliydi.

İlçe temsilcisi olarak izinli olduğum zamanlarda okulları ziyaret etmek, köylerde meslektaşlarımla sohbet etmek, onların dertleriyle dertlenmek, sevinçlerine ortak olmak o kadar değerli bir şeyki anlatılamaz..

İşte o ilkbahar gününde evden ayrılmış yavaş adımlarla mahallemizde ilerliyor, beni almaya gelecek olan öğretmen arkadaşımı bekliyordum. Ders programında o gün dersi olmayan yönetim kurulumuzdan arkadaşım arabasıyla sokağın başında görünmüş bana doğru geliyordu. Arabasına o kadar titizlikle bakıyordu ki bir parça toz olsa hemen bir bez alıp siliyordu. Sendikacı olarak okullara gidebilir miyiz dediğimde hiç çekinmeden kabul eder ve benimle ziyaretlere çıkardı. Arabaya binmiş, yola çıkmıştık artık. İlkbaharın bu güzel gününde ziyaret güzergâhımızda bu sefer birkaç köy okulumuz vardı. Asfalt yoldan giderken köye doğru ayrılan stabilize yola girmiştik. Yolda kumlama çalışması yapıldığından yavaş ilerliyorduk. Bir ara baktık ki ilkbaharda eriyen kar suları yolun bir kısmında yolu aşındırmış karşı yola geçmenin tek çaresi az ilerdeki köyün arazi yolunu kullanmaktı. Bir ara geri dönelim mi diye birbirimize baktık, ama gideceğimiz köy okulumuzdaki bir öğretmenimize verdiğimiz söz aklımıza geldi. Eriyen kar suları öyle berrak akıyordu ki, eğilip bir yudum içmek geliyordu içimizden. Etraftaki arazilerde beyaz beyaz açmış o güzelim kardelenler insanın aklını başından alıyor, koşup oynamak, gökyüzüne doğru havalanmak istiyorduk içimizden..

Kararımızı vermiştik. Köye gidecektik. Arazi yoluna girmiştik artık. Arabasına toz değmesini istemeyen arkadaşım çamurlu yolda gidiyor ancak hiç şikâyet etmiyordu. Tam ona takılıyım

dedim ki araba durdu ve arabanın çamura saplandığını anladım. Arabadan indik, koca arazinin ortasında çamura batmıştık. Ben arabayı itiyor, Hocamız da gaza basıyordu, ara ara direksiyona geçip yer değişiyorduk ama nafile.. Her tarafımız çamur olmuştu. Arabamız ise çamur banyosu yapmış bir haldeydi. Tam pes ettiğimiz anda bir de baktık ki köyden gelen birkaç kişi bizleri görmüş ve yardıma gelmişlerdi. Arabayı çıkartmış okula varmıştık.. Okul Müdürümüz bizi karşılamıştı. Öğlen arasına denk geldiğinden öğretmen arkadaşlarımız bahçedeydiler. Hepsi bize bakıyorlardı. Üstümüz başımız çamur içerisinde arkadaşlara selâm verdik. Kendimizi tanıttık ve içeri geçtik. Takım elbisem öyle çamur olmuştu ki silmeye çalıştığımda iyice çamur dağılmış ve rengârenk bir hal almıştı.

Öğretmenler odasına geçtik. Tam ben konuşacaktım ki bayan bir meslektaşım ‘Hocam yolun böyle olduğunu bildiğiniz halde neden dönmediniz. Başka bir gün de gelebilirdiniz dedi. Ben cevap vermeden bir başka öğretmen arkadaşım söze girdi ve “Hocam bana söz vermişti bu gün için, mutlaka okulunuza sizleri ziyarete geleceğim demişti” dedi. Bu güzel konuşmalarla beraber Yanımızda getirdiğimiz tatlıyı arkadaşlara ikram etmiş, öğretmenler odasında pişen o lezzetli çaydan yudumlamaya başlamıştık. O kadar güzel bir hava vardı ki bu güzel sohbet hiç bitmesin istiyordum. Bir ara birkaç öğretmen arkadaşımın odadan ayrıldığını gördüm. Herhalde beni dinlemek istemiyorlar diye düşündüm. Biraz üzülmüştüm. Biz ne zorlu yollardan onları ziyarete gelmiştik ama onlar bizi yalnız bırakmıştı. Okul Müdürümüz ve öğretmen arkadaşlar ile beraber okulun merdivenlerinden yavaş yavaş iniyor ve sohbet ediyorduk. Benim aklım hâlâ o meslektaşlarım da idi.. Okul kapısından dışarı doğru çıkarken bir de kaktım ki öğretmenler odasında bizi bırakıp dışarı çıkan öğretmen arkadaşlarım ellerinde fırça ve bez ile arabayı yıkıyorlar. Bir an duraksadım, gözlerim dolmuştu. Bir şeyler söylemek

istiyordum ama içimdeki yangın dilimi bağlamış sadece bakabiliyordum. Kendimi toparladım ve arkadaşlara teşekkür ettik. Ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Eli öpülesi meslektaşlarımız arabamızı yıkamış ve sürekli bize ‘Hocam hakkınızı helal edin’ demeleri içimi iyice dolduruyor, ne güzel bir camia içinde olduğum için Rabbime binlerce defa şükür ediyordum.

Ziyaretimiz sona ermiş ve köyün farklı bir yolundan geçerek yola koyulmuştuk. Kardelenlerin ortasında minik kardelenleri yetiştiren çok kıymetli öğretmen arkadaşlarımın yaptıkları hâlâ aklımdan çıkmamıştı. Bir ara gözüm arka koltuktaki bir poşete takıldı. Poşeti aldım ve içine baktım. Tekrar gözlerim doldu, okuldaki öğretmenlerimizin neredeyse hepsi sendikaya üye olmak için form doldurmuşlar ve bir de not yazmışlardı..

‘İYİ Kİ VARSINIZ, YOLUNUZ AÇIK OLSUN ÖĞRETMENİM...’

NEHİRLER DÜŞLEMELER GÖL KENARINDA

Tamer YILDIRIM

7 Ocak 2000 Hakyol Vakfı Muammer Dolmacı Öğrenci Yurdu, İstanbul. Dinlenme salonunda o günkü Sağduyu gazetesini okuyorum. Gazetenin başyazarı, Akif İNAN'ın vefat haberini veriyor. Vefatından bir hafta önce Esad ÇOŞAN Hocamızın Avustralya'dan arayıp İNAN'ın sıhhatini sorduğunu ve kendisi ile bizzat görüşmek istediğini aktarıyor. Yazıyı okuyunca ismini ilk defa duyduğum bu kişinin önemli, saygıdeğer birisi olduğunu anlıyorum.

2001 yazı, üniversiteyi bitirmiş atama bekleyen öğretmen adayım artık. İstanbul'daki aktif öğrenci yıllarımdan sonra doğduğum ilçemdeyim. 28 Şubat sürecinin getirdiği bıkkınlık herkeste seziliyor. Burada da bir şeyler yapılmalı diye düşünüyorum, kiminle konuşsam fişlenmekten, ötekileşmekten çekiniyor. Bir gün Yusufeli Ensar Vakfında oturmuş gazete okuyorum. Yan masada bir sendikanın il başkanlığını yapan Muzaffer Hoca, muhafazakâr görüşteki öğretmenlere “Artık sizin de sendikaya üye olmanız lazım, yeter direnmeyin gelin üye olun” teklifinde bulunuyor. Ona cevaben Ensar Vakfı başkanlığını da yapan

Eyüp Hoca gerekirse kendi sendikalarını kurabileceklerini anlatıyor. Konuşma esnasında Akif İNAN ismi geçiyor. Bir anda irkilip dikkat kesiliyorum. Bu isim gazetede ismini okuduğum rahmetli şair İNAN olmalı. Üniversitede öğrenci kulüplerindeki yürüttüğüm faaliyetleri, memuriyette de sürdürebileceğim bir alan olsa gerek diye düşünüyorum. Daha önce vakıf, dernek, öğrenci hareketi olarak yürüttüğümüz aktif mücadele burada, sendika çatısı altında devam edebilir.

6 ay sonra, Erzurum Köprüköy Sarıtaş İlkokulunda göreve başlamışım. Kuş uçmaz, kervan göçmez, 2000 metre rakımlı tepenin ardında beş sınıf bir arada okutan köy okulu öğretme-niyim artık. Ulaşımın 6 ay olmadığı bir yerleşim yeri. “Beyaz adam” görmüş gibi parıltılı ve heyecan dolu gözlere sahip öğrenciler ve ben. Ayda bir gün iznimiz var ve o günde ilçeye yaya olarak gidip maaşımızı çekiyor, Millî Eğitime uğrayarak resmi yazıları alabiliyoruz. Onlardan bir gün Millî Eğitim Şube Müdürü Mehmet AYDIN’a uğrayıp resmi yazıları alıyor ve bir çayını içiyorum. Masasında Eğitim-Bir-Sen takvimini görünce şaşırıp hemen soruyorum:

- Bu sendikaya nasıl ulaşabilirim?
- Ne yapacaksın?
- Üye olmak istiyorum.

Bir anda gözleri parlıyor. Sevinçle ilk defa birisi kendiliğinden gelip üye olmak istedi diyerek çekmecesinden üye formlarını çıkararak bana uzatıyor. Meğer Mehmet Bey gayri resmi sendikanın temsilciliğini de yürütmekteymiş. Formları doldurup geri veriyorum. Henüz stajyerliğin kalkmamış kalkınca işleme koyarız diyor. Böylece “*Soyundum çileye dönmemesine*” diyerek sendikal hayata ilk adımı atıyorum.

“Bir zırha büründüm bu çağa karşı”

Günler geçiyor köyden Erzurum'a her inişimde sendika şubesine muhakkak uğruyorum. Şube Başkanı Zinnur ŞİMŞEK ile tanışıyorum. Aramızda hasbi bir muhabbet doğuyor. İlçede gördüğüm sendikal meseleleri onunla paylaşıyorum. Çevre köylerden tanıdığım öğretmen arkadaşları sendikaya getirip üye yapıyorum. Köprüköy'de iki yılım dolunca il içi tayin ile memleketime daha yakın olan Uzundere ilçesine atanıyorum.

İçim kıpır kıpır. Uzundere'de sendikayı harekete geçirmem lazım. Kafamda sürekli sendikal planlar. *Nehirler dölşüyor göl kenarında*. Nasıl yapmalı, nerden başlamalı, insanları nasıl ikna etmeliyim? Uzundere Erzurum'un en küçük ilçelerinden, nüfusu da çalışan sayısı da az. Artvin sınırında, merkeze uzak olmasından henüz fazla bir sendika üyesi yok. Eğitim-Bir-Sen hiç kurulmamış. Diğer sendikaların tek tük üyesi var. İlk dönemi kuluçka devresi olarak geçiriyorum. Ufaktan çevre edinip, güvendiğim, bizim dünyamızda olduğunu hissettiğim arkadaşlara burada sendikayı kurabileceğimizi açıyorum. Temkinli cümlelerle beraber olumlu tepkilerde alıyorum. Erzurum'da sendikaya uğrayıp aylık bülten, afiş ve broşürlerden alıyorum. Okullara dağıtarak yavaştan sendikayı hareketlendirmeye karar veriyorum. Zinnur Başkanla da istişare edip harekete geçiyorum.

Her ilçede olduğu gibi Uzundere'de de Millî Eğitim içinde derin yapılar var. Sendikal afiş ve broşürleri dağıtırken Millî Eğitim Şefi bunları dağıtamazsın diyerek karşı çıkıyor. Ben de yumuşak başlı olsam da uysal koyun olmadığını gösteriyorum. Tartışıyoruz. Millî Eğitim Müdürü de yaptığım işi tasvip etmediğini söyleyerek, sendikalar hakkında olumsuz cümleler sarf ediyor. Hemen Şube Başkanımız Zinnur Şimşek'i arayıp olanları anlatıyorum. Yarın sabah orada olacağını söyleyerek beni rahatlatıyor. Gece benim için uzun geçiyor. *"Uyusam bir dağın benimle uyuduğu oluyor."* İşte zamanı geldi, çık sahaya diyorum.

Daha önce temas kurduğum bütün arkadaşları arıyorum. Yarın başkanımızın geleceğini, üye olma konusunda beni yalnız bırakmamalarını istirham ediyorum.

Sabah Zinnur Başkan, yönetimden Cevdet Bey ile beraber söz verdiği gibi erkenden geliyor. Zinnur Başkan Millî Eğitim Müdürüne ders niteliğinde bir konuşma yapıyor. Sendikal ağzın nasıl olması gerektiğini ilk orada fark etmiştim. Örgütlü olmanın önemine şahit olmuşum. O gün hiç boş durmayıp hemen hemen bütün okulları gezdik. Köy okullarını dahi mesaiden sonra ziyaret etmiş, bizi bekleyen öğretmenlerle görüşmüştük. Yatsı ezanı okunduğunda çalışmamızı sonlandırdık. Yaklaşık 30 üye yapmıştık bir günde. 30 sayısı Uzundere ölçeğinde bir ilçe için iyi bir sayı idi. İlçedeki öğretmenlerin yarıya yakını ediyordu. O gece rahat bir uyku uyudum. Görevini başarmanın ve amacına ulaşmış olmanın huzuru vardı. Sene sonunda kendi ilçem Yusufeli'ne atandım. Bunu Zinnur Başkana söylerken bayağı zorlanmışım. Zinnur Başkan, güçlü edebiyatı ve kulağa hoş gelen sempatik Erzurum ağzı ile sohbetine doyamadığım ilk sendikal hocamdı. Yıllarca birbirimize kalbi muhabbet besledik. *“Bütün giysileri yırsak yeridir, yeter bize vefa elbiseleri.”*

Yıl 2005 Yusufeli Lisesi. Ortam son derece gergin. Artvin'de yetkili sendikanın şube başkanı ile aynı okulda çalışıyoruz. O sendikadan kopuşlar başlamış sendikamıza doğru, bundan mütevellit bize karşı hasmane bir tutum var okulda. Kendi memleketimdeyim, daha fazla özgüvenle hareket ediyorum. Muhafazakâr bir halkı olan ilçemizde sendikamızın üye sayısını artırarak hak ettiği yere getirmek birinci vazifem. Sene başında düğünümü de yapıp dünya evine giriyorum. Sendikayı hayatımın merkezine o kadar almışım ki bir haftalık evlilik iznimin son gününü sendikal çalışmaya ayırıyorum. Bu hareketim yıllar boyunca hanımımın dilinden düşmüyor. O yıl sendikal açıdan orda iyi bir sezon geçiriyoruz. Sene başında ilçede yetkili sendikanın çok gerilerinde olmamıza rağmen sene sonunda yetkiye ortak olmuşuk. Yusu-

feli'nde sıçrama yapmamıza rağmen il genelinde çok zayıf durumdayız. Diğer sendikalar şube yeter sayısının üzerinde 500'lü sayılarda iken bizim sayımız 155, üyelerin yarından fazlası da bizim ilçede, diğer ilçelerin çoğunda yokuz. Bu durum çok zoruma gidiyor. Yaz aylarında Fen ve Anadolu Liseleri seçme sınavına girerek il merkezine atanıyorum. Merkezde sendika il başkanı Hüseyin Şimşek ve sendikamızın ildeki kurucularından Bahattin YETİM buna çok seviniyor. Beni hemen il yönetimine alıyorlar. İlk tanışma toplantısında Bahattin Bey beni tanıtırken *“Tamer Bey üye yapma makinesidir adeta, üye olan arkadaşlar onunla karşılaştığında üye olduğunu söylesin yoksa tekrar üye yapar”* diyor. Birkaç hafta sonra il divan toplantısına Genel Merkezden Artvin göçmeni genel sekreter Halil ETYEMEZ geliyor ve şube olmamız hususunda bizi motive ediyor. Başımız sıkıştığında hemen arayıp ulaşabildiğimiz Genel Merkezde bize yakınlık gösteren biri olarak Halil Abi *“Artvin’i şube yapın ki bizimde göğsümüz kabarsın Ankara’da”* diyor. Bütün bunlar, üzerime müthiş bir sorumluluk yüklüyor.

“Gel kurut bu çağın kargaşasını seninle beklenen şimdi bahardır.”

O il divan toplantısında rahmetli Erol Battal'ın söylediği bir sözden çok etkilenmiş ve bir daha hiç unutmamıştım. İdarecilerin tutumundan şikâyet eden bir arkadaşımıza Erol Bey; *“Koltuğu olan adamın korkusu vardır, koltuk büyüyünce korkuda büyür. Teşkilatlı bir yapı karşısında çekilmeyecek bir koltuk sahibi tanımıyorum”* demişti. Erol Ağabey iz bırakan bir sendikacı olarak benim sendikal hayatta duayenimdi.

O yıl sendika hayatımda emek verme açısından zirveye ulaştım. Sendika ile yatıyor sendika ile kalkıyordum. En ufak bir boşluğum olduğunda hemen il temsilcimiz Hüseyin Şimşek'i arıyor ve üye çalışmasına gidiyorduk. O okul senin bu köy benim. Üye yaptıktan sonra üye formlarını sisteme girme işi çalışmaların en zevkli kısmıydı. Üye sayımız az olduğu için geri

dönüşüm bütçemizde kısıtlıydı. Bir gün Borçka Barajından etkilenen köy okuluna giderken köy yolunda aracımın tamponu dağılmıştı. Hüseyin Bey, yaptırınca masrafını söyle de sendikadan karşılayalım demişti. Masraf, Genel Merkezden sendikaya dönen bir aylık paranın tamamını tutunca çekinip miktarın yarısını anca isteyebilmiş, geri kalanını cebimden karşılamıştım.

Mayıs ayı gelmiş sendika üye sayılarının tespitine bir iki hafta kalmıştı. Üye sayımız 300 ü geçmişti ama şube olmak için yeter sayıya henüz ulaşamamıştık. Verdiğimiz sözü yerine getirmek için çok çırpınıyordum. Rakip sendikalar da boş durmuyordu. Biz bir okulda üye yapıp başka bir okula geçiyorduk, biraz sonra geride bıraktığımız okuldan diğer sendika yöneticilerinin gelerek yaptığımız üye formlarını yırttığı haberini alıyorduk. Bu şekilde kovalamaca ile geçen günlerin sonunda resmî rakamlar belirlenmiş, büyük bir sıçrama yapmamıza rağmen şube yeter sayısına ulaşamamıştık. Üye sayımız 155 den 342 ye çıkmış ve ilk defa ülke genelinde yüzde olarak en çok büyüme yakalayan ilk beş il arasına girmiştik.

Ertesi yıl 430 rakamına ulaşarak Şube Kongremizi yaptık. Rüzgâr o zorlu mücadelelerden sonra bize doğru dönmüştü. Artık üye yapmak için o kadar çabalamamıza gerek olmuyordu. Bir yıl sonra da ilde yetkili sendika olduk. Sendikamız büyüyordu ve fakat farkına varmadan ihmal ettiğim üç çocuğum da büyüyordu. Evliliğimin ilk yıllarını, çocuklarımın bebekliklerini ve belki gençliğimi iskalamıştım. Ama ben bu durumdan şikâyetçi değildim.

2012 yılı 1 Mayıs kutlama törenlerine katılmak için Artvin'den Ankara'ya gitmiştik. Benim sendikal hayatımda ilk kırılma o günden sonra başlamıştı. Orada atılan seküler sloganlar, çalınan solcu jargonlu 1 Mayıs marşları canımı çok sıkıyordu. Sendikanın gücü ve imkânları daha iyi olmasına rağmen eski tadı ve coşkuyu bulamıyordum. "Bağdat'ı fethetmeye çalışmak Bağdat'ı fethetmekten daha güzeldi." O yılın eylül başı gibi

Antalya’da Türkiye buluşmasına katıldığımda duygularım iyice pekişti. Kapılarda, her tarafta banka reklamları, dünyevi taleplerin tavan yapması, toplantılarda söz alanların kendilerini öne çıkarmak için başkalarını incitici yaptığı konuşmalar vs. Dayanamayıp söz alıyorum; “*Enginlik ve yücelik dolu olması gereken Müslüman hayatı böyle alelade şeylerle baltalanmamalı. Nerde bizim soylu mücadelemiz, hanidir kadirşinas itaatsizliğimiz.*” Derin bir sessizlik oluyor salonda. Çıkışta karar veriyorum artık sendikal hayata ara vermeliyim. Bu ortam bana yabancılaştı. İlk kongre de yönetimden ayrılıp sendikal yaşantıma sadece üye olarak devam etmeye kararlıyım. Bu tutumumu yıl içinde çok sevdiğim yönetimdeki arkadaşlara da hissettiriyorum.

2014 yılı Haziran ayı. Şube Başkanı Orhan Polat’ın il dışına tayini çıkıyor. Veda yemeği sonrası yönetim olarak toplanıyoruz. Herkesin gözü Şube Sekreteri olan bende. Tavrımı en baştan koyuyorum, kongreden sonra yönetime dahi girmeyeceğim. Hiç kimse göreve yanaşmıyor. Ağır sorumluluktan çekinen, derviş gönüllü, dava adamlarından oluşuyor yönetimimiz. Beni sendikaya bağlayan son nokta Artvin yönetimindeki dostlarım. Hesabi olmayan güzel insanlar. Beni ikna ediyorlar. Tamam, yönetime girmesen de kongreye kadar başkanlık et, o vakte kadar bir başkan adayı bulabiliriz belki diyorlar. Peki diyorum peki. Gönüller sultanı Mehmet Zahid Kotku;’nun “*Dostluk, arkadaşlık peki demek ile kaimdir*” sözü geliyor aklıma. Son bir görev. Finali Şube başkanlığı gibi onurlu bir görev ile tamamlıyorum.

SOYLU MÜCADELENİN 13 YILINA TAŞRADAKİ TANIKLIĞIMDIR (2002-2014).

“*Onlar gittiler/ Ben şimdi bu yanda/ İçilmiş bir and için bekleyenim/ Kurulmuş bir saat gibi*”.

ÇALIŞMA HAYATI KASKOSU “SENDİKA”

Mustafa DİRİK

Belki de hayatın gerçekleriyle karşılaşmamın beşinci yılında, askerliğimi de, 65 günlük temel eğitimden sonra, görev yerimde öğretmen olarak tamamlamıştım. Bingöl ili Genç İlçesinin, yetiştiğim çevreye göre, oldukça çetin ve zor hayat şartlarına da artık alışmıştım. Yörede halkın tamamının konuştuğu Zazaca’yı tam olarak anlayabiliyor, ancak konuşurken zorlandığım zamanlar oluyordu, benim anlayamadığım, ama Zazaları güldüren aksanımla derdimi rahatlıkla anlatabiliyordum. Evleneli iki yılı geçmişti ve oğlum Mehmet Emin de 2 yaşındaydı. Bekârlığımda Bingöl’ün ağır hayat ve iklim şartlarına tek başıma göğüs gerebiliyordum ama şimdi üç kişiydik ve sorunlarım da üçe katlanmıştı, genç ve tecrübesiz oluşum işleri daha da zorlaştırmaktaydı.

1992 Ağustos ayı sonlarına doğru yine doğduğumuz değil doğduğumuz yere, ve vatanımın bir parçası yine milletimin dili farklı da olsa inanışından belki çok da yabancı olmamız Bingöl’ün Genç kazası Çaytepe köyüne doğru 78 model kuş serisi arabamla yanımda eşim ve oğlum ile birlikte yola koyulduk. Terör illetinin milletimizin başına bela olduğu yıllardı, belki halkının uyanmasına vesile olmasın diye teröristlerce öğret-

menlerin hedef tahtasına konduğu yıllar; ancak ne biz, ne şehit verdiğimiz nice meslektaşım o yıllarda kaçmayı, vaz geçmeyi aklımızın ucuna dahi getirmedik. Yine, yeniden, 6'ncı kez, orada yaşadıklarımızın çok azını bilen, anne babalarımızla helalleşerek düşmüştük yola.

Elazığ'ı geçtiğimizde vakit de öğleyi geçmişti ve önümüzde bir geçit vardı. O geçit ki şimdilerde hangimizin aklına gelse ciğerimizi yakan, 33 ana kuzusu fidanın, 33 silahsız askerimizin, tamda teröriste yakışır şekilde kahpece şehit edildiği Bingöl'e yaklaşık 10 km mesafede bir geçit. Burada sık sık yol kesip daha onlarca masum insanın PKK terör örgütüne katledildiği bir geçit, o zaman devletin neden buraların güvenliğini sağlayamadığını 23 yıl sonra 15 Temmuz 2016 'da öğreneceğimizi elbette bilemiyorduk.

Ve biz 78 model kuş serisi camı açarak serinlediğimiz veya serinlemeye çalıştığımız manuel 4 vitesli arkadan itişli aracımızla, o geçide yaklaşırken eşim Yasin cüzünden Kur'anı Kerim okuyordu, ben de onu dinliyor ve onunla birlikte okuyordum, ilk oğlumda arka koltukta uyuyordu, kendimizce önlem almıştık; ben zaten esmerim, Zazaca biliyorum, sakalı falan yazdan hazır etmişim, kimliklerimizi de saklamıştık, ana babamızın duaları bizimle, ama arabanın plakası 35. Aslında biliyoruz biz onlarla karşılaştığımızda ölüm muhakkak ama bizi onlarla karşılaştırmayacak olan sahibimizin olduğunu da çok iyi biliyorduk, O gün ve daha sonraları bizim onlarla karşılaşmamamız tamamen Allah'ın koruması, ana baba duası, toplayınca da hepsi kader ediyor işte..

Geçidin en tehlikeli ve kahpe tuzakların kurulduğu yere doğru son rampayı tırmandığımız anı ömrümce unutamam, her canlı ölümü tadacak ve kaçılmaz son bunlar bize hep öğretilmişti ama 25 yaşında çok uzak ve itici geliyordu, bir de 2 yaşında çocuğun ve ömrünü seninle tüketmeye imza atmış, sorumluluğu üzerinde iki can da sana emanetse varın siz düşünün az sonra

yolumuzu keserlerse neler olabilirin ruhumda estirdiği korkunç fırtınaları. Korkuyordum ve rampanın ufuk çizgisinde gördüklerimden sonra panik yapmamaya çalışarak Allah'ım mahiyetindeki canları sen muhafaza et sana emanet diye dualar gönlümden semaya yükseliyordu. Sahibimize havale ederek ufukta görülen yöresel kıyafetli ellerinde silahlar olan ve gittikçe ayrıntıları ortaya çıkan korkunç manzaraya yaklaştıkça, düze çıktıkça kalabalık artıyor ve araçlar netleşiyordu, nihayet rampa bitip te biz düze çıkınca tüm gerçek anlaşılıyor, sınırlarımız boşalırken şükürümüz gönlümüzden dilimize gözümüze dökülüyordu. Bunlar bizim polisimiz özel tim, sürekli burada bulunmuyorlardı ama o gün o saatlerde birisi onları oraya göndermişti besbelli, gönderene kurban olurum, gönderdiklerine de.

6'ncı dönüşümüzü de hava kararmadan tamamlamış Çaytepe'de kiraladığımız 2 odalı 30 metre karelik deprem sonrası geçici diye yapılmış, genelde köylülerin hayvan ahırını olarak kullandığı ama ev yokluğundan biçare kaldığımız hanemize girdik. Eşim çocuğum bu kışı bu barakada nasıl geçireceğimi düşünürken, çevre illerde mayıs ayında askerliği nedeniyle dilekçe veremeyenlerin şimdi dilekçe vererek il dışı atama isteğinde bulunabileceklerini duydum ve aynı durumda Erzurum'da görev yapan arkadaşın dilekçe vererek Manisa'ya gittiğini öğrendim. Hemen İlçe Millî Eğitim Müdürlüğüne giderek dilekçe vermek istediğimi ve gerekçelerimi belirttim ama ilçe müdürüm gerekçeleri dinlemeye bile gerek görmedi belki kendince haklı nedenleri olan, zaten öğretmen sıkıntısı yaşanan ilçesinde bir öğretmen daha kaybetmek istemeyen, vaz geçip döneceğimi sanan, sonradan da bana hayranlığını belirten müdürüm yanılmıştı. Hemen Bingöl İl Millî Eğitim Müdürlüğüne gittim ki artık bunun hakkım olduğunu ve alacağımı kafama koymuştum. Ancak il Müdürlüğü ile olan diyalogumuz çok kısa ve hayatım boyunca unutamayacağım bir şekilde belki 30 sn sürdü, Müdürümle başlayan

diyalogda Erzurum örneğini verecektim, o an bana söylediği kelimeyi 53'ncü yaşına girdiğim bugünlerde hiçbir amirimden bir daha duymadım, s... git başımdan.. Allah'a şükrettiğim bir huyum var: Mücadele.. Belki sendika ile 28 yıldır ilişkili olmam da bundan kaynaklı. Elbette vaz geçmedim.

1992/1993 Eğitim öğretim yılı başlamıştı. Çaytepe'de ilkokul yanı sıra bir de ortaokul bulunmaktaydı ve 3 kadrolu öğretmen tüm derslere girmek zorunda kalmış bizden de müsait olan arkadaşların yetkin oldukları derslerde uygun zamanlarda ders almamızı rica etmişlerdi. Müziğe biraz yatkınlığım olması nedeniyle ben de ortaokuldaki müzik derslerini aldım, Yine derse gittiğim bir gün öğretmenler odası masanın üzerinde A6 boyutuna arkalı önlü basılmış bir broşür gözüme ilişti, üzerinde sendika ibaresini görünce yaşadığım mağduriyetlerden olsa gerek o an merak ve ilgiyle elime alıp inceledim, Eğitimciler Birliği Sendikası çok kısa öz tanıtım broşürü. Sendikayı belli bir kesimin işi gören kafadayız o zamanlar, şükür, tevekkül adına bunu yaptığımıza, o kafanın işi bu sendikadan falan bize hayır gelmez inancında olduğumuz yıllar. Ne olursa olsun bu arkadaşlarda bu vatanın evladı, beni geri çevirmezler, yardım ederler ümidi ile telefon numarasını aldım, ilk fırsatta derdimi bir de onlara anlatma düşüncesi ve çözüm ümidi ile.

Bulduğum yerde o günün şartlarında numaraya sahip bir tek telefon var, o da santral, okullarımızda da çevirmeli manyetolu denen telefonlarla o santrale ulaşıyor, verdiğimiz numarayı aratıyor, santral ulaşınca bize dönüyor ve görüştürüyor. Çoğu zaman arızalı görüşmeler oldukça kalitesiz. Sendikanın aldığı telefon numarası ile bulduğum yerden sağlıklı görüşemeyeceğimi düşündüğüm için ilk fırsatta ilçeye gidip heyecan ve ümitle aldığım jetonların ilkinin makineye atıp telefon numarasını çevirdiğim o gün de hiç unutamam, hayatımın yeni dönemi için bir

başlangıcın ilk adımları olduğunu, fitratıma uygun bir teşkilatla tanışmak üzere olduğumu bilmiyordum elbette. Telefon uzun uzun çaldı açılacağı ümidim tükenmek üzere iken, o masum tatlı 5-6 yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim minik kızın sesi geldi telefonun öbür ucundan :

- Aloooo
- Yanlış çevirdim sanırım küçük hanım ben Metin Beyi aramıştım
- Doğru Amca Metin babam ama şimdi namaz kılıyor gelemez telefona

Ben burada bir an duraksıyorum, kısa süreli bir şok ve ardından:

- Tamam küçük hanım ben 15 dakika sonra yine arayacağım, babana söyler misin?
- Tamam amca söylerim

Tabi benim kafam allak bullak olduğu anlar, namaz kılıyor... Bir süre kendimi toparlamaya çalıştım belki cebimde interneti olan bir telefon olsaydı o an arama çubuğuna yazar her şeyi bir güzel öğrenirdim. İlk şaşkınlığın ardından 15 dakika geçti ve tekrar aynı numarayı aradım, Metin Hocam, Sendikamız kurucularından ve şimdiki sayın bakanımızın abisi olduğunu 6 ay önce öğrendiğim güzel insan, Selâmından gönlüme dokunan kelâmından etkilendiğim Metin Hocam derdimi dinledi ve dilekçeni şu adrese gönder yardımcı olmaya çalışalım inşallah diyerek, tekrar görüşmek üzere telefonları kapattık.

Eğitim-Bir-Sen'in temellerinin atıldığı yıllar, rahmetli Akif İnan ve onun gibi inanmış bir grup güzel insanın ceplerinden para harcayarak bastırdıkları A6 boyutundaki broşürü Çaytepe ortaokuluna ulaştırdığı, "bu alanda eksiklerimiz var, biz de olmayız" dediği, buna inandığı ve haklılıklarının 28 Şubatlarda 15

Temmuzlar tekrar tekrar ispatlandığı güzel insanlar. Bu kutlu yolculuğa başlayan insanlarla yola çıktıkları ilk günlerde karşılaşmış olmam nedeniyle hep Rabbime Hamd ettim.

Metin Hocamın iletmemi istediği dilekçe matbu bir dilekçe; il dışı atama istek dilekçesi. En üstü bana ait, onun altında ilçe, sonra il, sonra bakanlık aynı kâğıt üzerinde. Bana ait kısmı doldurdum, ama ne ilçe, ne de il, diğer kısımları asla imzalamayacaklarını belirterek geri çevirdiler. Tekrar Metin Hocamı arayarak durumu kendisine ifade ettiğimde bana “ Sen kendine ait olan kısmı doldur imzala formu gönder” dedi ben bunları yapıyor ama bu işin ilçe ve ile rağmen olabileceğine pek ihtimal vermiyor, yaklaşan kışa hazırlığımı yapıyordum, formu gönderdim, bu arada kasım ayı sonuna gelmiştik.

Aralık ayı ikinci haftası İzmir Menderes Tekeli İlköğretim Okuluna atandığıma dair kararname İlçe Millî Eğitim Müdürlüğüne ulaşmış bana da ilçedeki şef haber göndermişti, Elhamdulillah dedim duyunca Rabbime şükrederken vesile olan ve o günlerde bir daha kopmamak üzere bağlandığım, kendim gibi derdi olan kardeşlerime yardımcı olmak için en uygun zemin olarak gördüğüm bu hareketi başlatanlara ve sendikama bundan sonra ben hizmet edeceğime kendi kendime söz verdim. İlişigimi kesmek için odasına girdiğimde ilçe Müdürünün bana imrenerek nasıl yaptın bu işi, bu saatte nasıl atama yaptırdın kim senin dayın deyince ona anlatmak istedim ama onun beni anlayacağından pek ümidim olmadığı için, pes etmedim dedim sadece..

Sendika ne işe yarar diyen meslektaşlarım, DASK veya KASKO’yu yıllarca ne deprem ne kaza yapmadan öduyoruz, ama tedbiri de elden bırakmıyoruz, sendika bana 32 yılda bir kez lazım oldu ve ben o yıl,15 Aralık 1992’de ilişigimi kesip

Çaytepe İlkokulu'ndan ayrılmasaydım muhtemelen Nisan 1993 te köyün yoluna pusu atan teröristlerin taradığı minibüste hayata veda edecektim.

**“İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal.
Hamallık ki, sonunda, ne rütbe var, ne de mal,
Yalnız acı bir lokma, zehirle pişmiş aştan;
Ve ayrılık, anneden, vatandan, arkadaştan.”**

Hem daha etkili ve güçlü bir Eğitim-Bir-Sen, hem de Türkiye birinciliğini bu mayıs mutabakatında da tescil adına teşkilat başkan yardımcımız sayın M. Cengiz Bilen öyle bir planlama yapmıştı ki, 10- 15 ayrı ekiple okullara, kurumlara, ilçelere çikarma yaptığımız oluyordu. Dolayısıyla da bazen 1 hafta, 10 gün gece yarılarında ancak eve geliyoruz. Sabahları da çok erken evden ayrılıyorduk. Annemin adıyla müsemma kızım Zeynep bir sabah, aynaya şöyle bir not bırakmıştı: “Babacığım seni çok çok özledim. 10 gündür görüşemiyoruz, lütfen erken gel. Seni öpüyorum, Zeynep.”

“Sivil toplum kuruluşlarında gönüllü yer almak, “keyfilik” değildir. Hele hele boş zamanlarda yapılacak bir iş hiç değildir. En az iki kat sorumluluk, emek, ve fedakârlık demektir “ vizyonu ile il ve ilçe yönetimleri başta olmak üzere Sendikamızın her kademesinde koşuşturan dava arkadaşlarımızı, Adıyaman’ı zirveye taşıyan bütün isimsiz kahramanları, sevgi, saygı ve minnet duyularıyla selâmlıyorum...

“Su gider yazı kalır.”

Nisan 2006’da bülten çıkarmaya karar verdik. Ankara’da başkanlar kurulu yapıyoruz. Nisan 2006’da çıkardığımız Şube Bültenini getirmiş başkanlarıma takdim etmiştim. Genel Başkan Vekilimiz, şu anda da Konya milletvekili olan değerli ağabeyim

Halil Etyemez kürsüde: “Değerli arkadaşlar bakın işte size Adıyaman örneği. Çıkardığı bültene bakın. Kurucu başkan Mehmet Dağtekin’in yazısı, ondan sonraki başkan ve Gaffari Bey’in rakibi Ali Kemal Kaya’nın yazısı ve şu an başkan olan Gaffari İzci’nin yazısı. İşte sendikacılık budur, herkesi kucaklamak ve ötekileştirmemek buna denir” deyince salondan bir alkış tufanı koptu. Önce istişare ve ortak akıl ile karar almak sonra süreçleri ve sonuçları üyelerimiz ile paylaşmak, ilke, değer ve hizmet sendikacılığından ödün vermeden, başta üyelerimiz olmak üzere herkesin güven ve teveccühünü kazanmak hedefine odaklanmış bir yönetim anlayışı ile 2004- 2014 yılları arasında üstlendiğim Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanlığı ve Memur-Sen il temsilciliği döneminde Adıyaman; Türkiye’nin ilk yetki alan ili, oransal olarak %42 ile Türkiye birincisi, sayısal olarak Türkiye’nin 4. Büyük Şubesi, Türkiye’nin 4 katlı binasını alan ilk Şubesi, bütün hizmet kollarında ilk yetki alan Memur-Sen’i olma başarısını gösterdi.

KUTLU BİR DOĞUM

Gaffari İZCİ

Yıl 1993... Siyasetin ülkeyi, güney sıcaklarının da Adıyaman'ı kasıp kavurduğu bir ağustos akşamında, aralarında Refah Partisi eski milletvekili Ahmet Doğan, aynı partiden belediye başkanı olan Abdulkadir Kırmızı, eğitimci ağabeylerimiz Ali Bozkurt, Ebubekir Aytekin, Abuzer Göçer, Sinan Temel gibi eğitim duayenleri ve ismini sayamayacağım kentin ileri gelenleri ile bir araya geliyoruz. Bu mümtaz ve değerli heyetin almış olduğu karar gereği Mehmet Dağtekin başkan, Mustafa Çatlı başkan yardımcısı (sekreter) ben de mali sekreter olarak görevlendiriliyoruz.

Büyük bir hüsnü kabul ve mutabakat ile kuruluşunun ve açılışını gerçekleştirdiğimiz Adıyaman Şubesi, kısa bir süre içerisinde bütün ilçelerde de örgütlenmeyi gerçekleştirerek Türkiye'nin ilk kurulan şubelerinden biri, örgütlenme ve üye kazanma hızı ile de Türkiye birinciliğini alıyoruz elhamdülillah.

Nihayet Kurucu Başkanımız Sayın Mehmet Dağtekin " Ben belediye başkanlığına aday oluyorum. Seçilmez isem tekrar sendikaya dönmeyi etik bulmuyorum" diyerek 17.10.2003 tari-

hinde aramızdan fiilen ayrılmasının ardından, arkadaşların ısrarı ile başkanlığa aday oldum ve 5 Aralık 2004'te yapılan olağan kongre ile şube başkanlığına seçildim.

“Orda bir köy var uzakta, O köy bizim köyümüzdür
Gitmesek de gelmesek de, O köy bizim köyümüzdür.”

Cumhuriyetin Anadolu'ya hastalıklı bakışını anlatan bu şiiri hepimiz bilirizsiniz. Biz biraz da şiirin anlattığı duygulara inat gidilmedik ilçe, köy mezra bırakmamak adına yollara düştük. Bu inanmışlıkla merkeze tam 140 km uzaklıkta bulunan Gerger İlçemizin resmi adı Gölyurt olan fakat kamuoyunda sürgünlerin ve mahrumiyetin zirvesi olmakla müsemma “Tillo” adıyla bilinen meşhur kasabasına gitmeye niyetleniyoruz. İlçe Başkanımız Ahmet Yıldırım'a “Her yere gittiğimiz gibi Tillo'ya da gitmeliyiz” dediğimde ilçe başkanımız “Oraya araçla gitmek mümkün değil çünkü yol yok !!!Ancak bir arazi aracı ile gidebilir, deyinince çıktık yola. Viraj içinde viraj, sarp ve gökdelen gibi kayalıklar arasından kıvrılan stabilize bir yolla, tam 40 km.'lik yolu iki saatte alabiliyoruz. Yolu yarılamişken olağanüstü keskin bir virajda aracın tekeri patlayınca, uçuşumun kenarında sadece yarım metrede şoförün tecrübesi, mahareti ve Allah'ın da yardımı sayesinde, uçuşuma yuvarlanmaktan kurtulduk şükürler olsun. Aracın lastiği değiştirilirken biz de ilçe başkanımız, vefa ve fedakârlığın isimsiz kahramanı olan Ahmet Başkanım ile yola çıkarken yanımıza aldığımız, peynir domates ve salatalığı atıştıarak açlığımızı gidermeye çalıştık.

Tam iki saat süren yolculuğun ardından meşhur kasabamıza, ilköğretim okulumuza varmış bulunduk. Fedakârlık üzerine bina edilmiş öğretmenlik mesleğinin genç öğretmen arkadaşlarımızdan biri bize şu unutamayacağım cümleyi söylüyor.” Başkanım, ben beş yıldır buradayım, bırakın sendikaları, Millî Eğitim Mü-

dürlüğü de dahil ilk kez siz geldiniz bu köye!!! Ve arkasından ekliyor: Sendikacılığa inanmıyorum ama mademki bunca zahmetle bu kadar engelleri, dağları aşarak bizleri onurlandırdınız, hepimiz ama istisnasız hepimiz Eğitim-Bir-Sen'e üye olacağız.”

“Üniversitede Cadı Avı...”

“Türkiye’de % 95 oy alsalar da iktidar olamazlar” diyen İnönü Üniversitesi Rektörü Prof. Fatih Hilmioglu’nun emaneti, Prof. Dr. Mustafa Gündüz Adıyaman’a rektör olarak atanmıştı. I dönem Adıyaman Üniversitesi, Ak Parti iktidarının bu vesayetçi yapıyı kırmak adına yaptığı Anayasa değişikliğini hiçe sayan, uygulamayan birkaç üniversiteden biriydi. Adıyaman’da her zaman en zor zamanlarda yanımızda duran Adıyaman Barosu İnsan Hakları Komisyon Başkanı Avukat Mustafa Alkayış’ı aradım. Üniversite giriş kapısında basın açıklaması yapacağımızı, beraber olmamızın daha etkili olacağını belirttim. Sayın Alkayış tam 12 avukat ile üniversite kapısına geldiğinde, tarihler 5 Mart 2008’i gösteriyordu. Korku ikliminin hâlâ egemen olduğu o günlerde bir elin parmaklarını geçmeyen samimi ve yürekli birkaç arkadaşla gittiğimiz üniversitenin kapısında Adıyaman barosundan gelen avukat arkadaşlarla buluştuk. Gelen başörtülü kızlar, emniyet koridorundan geçerek ikna odasına alınıyor, başlarını açtıktan sonra ancak üniversiteye girebiliyordu. Bu manzarayı tel’in eden basın açıklamasını okumaya başladım. Etrafımı üniversite güvenliği sarmaya başladı. Basın açıklamasının başlamasından birkaç dakika sonra güvenlik görevlileri kolumdan tutarak bizi derdest etmeye çalıştı. Başta Mustafa Bey olmak üzere diğer avukat dostların çok sert tepkisiyle güvenlik, geri çekilmek zorunda kaldı. Ben basın açıklamasını bu şartlar altında bitirince arkadaşlar da tutanakla durum tespiti yaparak üniversite kapısından ayrıldık.

“Ebu Lehep ölmedi, Ebu Cehil kıtalar dolaşiyor...”

Tarih 3/6/2012. Şimdiki Genel Başkanımız sayın Ali Yalçın Bey o dönem Eğitim-Bir-Sen Basın Yayın Genel Başkan Yardımcısı. Baktım başkanım arıyor beni. Buyur başkanım, deyip hal hatır sorduktan sonra : “ Başkanım, rahat durmamışsın ve Batı çalışma grubu seni fişlemiş, haberin var mı?” dedi. Ben önce şaka yapıyor zannettim. Sonra başkanımın, gayet ciddi olduğunu ve Aslan Değirmenci’nin “Çözülen Kodları Belgeleriyle 28 Şubat” kitabında o dönem fişlenenler arasında adım olduğunu öğrendim.

Ali Yalçın başkanım: “Gaffari Bey seni kutluyor ve kitabı tarihe not düşmek adına sana hediye ediyorum” dedi. Genel Başkanımın imzalayarak gönderdiği o kitabı, Bu dünyadaki çalışmalarımızın ve duruşumuzun tarihî bir vesikası, gelecek ahiret hayatında da dünyamıza şahitlik edecek hayırlı bir belge olarak muhafaza ediyorum.

ZOR ZAMANLARIN SOYLU NEFERLERİ

Nüsret BULUT

Vatanî hizmetimi tamamlayıp görev yerim olan Gümüşhane İmam Hatip Lisesi Felsefe öğretmenliği görevine dönmüştüm. Yıl 1998 Ekim ayı hazan mevsimi... Hemen her günümüz baskı, korku, zulüm ve sıkıntılarla geçiyordu. Okulumuzun en başarılı öğrencilerinden birisinin Gabar Dağlarından şehadet haberi gelmişti Rabbim gani gani rahmetler eylesin. Nişanlısı da yine Gümüşhane İmam Hatip Lisesi mezunlarından bir kızımızdı. Şehidimiz; din, vatan ve mukaddesatımız uğruna göğsünü kurşunlara siper ederken; mezun olduğu İmam Hatip Lisesi'nin bahçesinde kız kardeşleri ve arkadaşları oturma eylemindeydiler. Günlerden çarşamba Millî Güvenlik dersi var ve kız öğrencilerin başlarını açarak okula girmeleri isteniyordu. Okuldaki hemen hemen tüm öğretmen arkadaşlar öğrencilerimizin bu eylemini destekliyor, ancak birçok arkadaş açıktan eylemlere katılmak ya da öğrencilere sahip çıkmak gibi bir eylemde bulunmaktan imtina ediyorlardı. Ben askerlik dönüşü yapılan genel kurulda üye arkadaşların büyük bir çoğunluğunun teklifi ve desteği ile Eğitim-Bir-Sen Gümüşhane Şube Başkanlığı görevine getirilmiştim. Temsil makamında bulunduğum sendikamın kurumsal kimliği, beni daha aktif olmaya ve zulme asla rıza göstermemeye yönelik olarak cesaretlendiriyordu.

Geçtiğimiz hafta sonu Ankara’da Memur-Sen Kurucu Genel Başkanımız Merhum Mehmet Akif İnan ve diğer sendikaların ileri gelenleri, Hak –İş, Sağlık İş Sendikaları Genel Başkanları ile birlikte başörtüsüne özgürlük için eyleme ve basın açılması-na katılmışım. Burada sözcülük yapan Sağlık İş Genel Başkanı Merhum Mustafa BAŞOĞLU yaptığı yazılı açıklamada başörtüsü yasağının kamusal alana girip girmeyeceğinin tartışıldığını hatırlatarak, “Bazı çevrelerin, ‘eğer başörtüsü üniversitelerde serbest bırakılırsa, bu burada kalmaz bunlar kamusal alana da başörtüsünü sokacaklar’ şeklinde iddiaları vardır. Üstelik bu iddialarda bulunanlar sık sık Atatürkçü olduklarını tekrarlamaktadırlar. Başörtüsü yasağını Atatürk’ün ilkelerine karşı çıkma biçiminde yorumlayanlar, Latife Hanım’ın tesettürlü durumunu görmezlikten geliyor ya da inkâr ediyorlar. Böylece yasakçılar, Atatürk’ün arkasına sığınarak veya başörtüsüne karşı tutumlarını Atatürkçülük yapıyor biçiminde göstererek ikiyüzlülük yapmaktadırlar. Başörtüsü yasağının kaldırılmasının artık kaçınılmaz bir zorunluluk haline geldiğini savunan Başoğlu, “Bazı dış çevreler, bu yasağın Türkiye’yi ikiye böldüğünü ve milletin birliğinde büyük bir çatlama meydana getirdiğini iddia etmektedir. Türk düşmanı çevrelerin bilerek yaydıkları bu iddialar doğru değildir. Milletimiz, ister başı örtük ister açık olsun, bugüne kadar kişilerin inançlarına müdahale etmedi, bundan sonra da etmeyecektir. Milletimizin bölünmesini dört gözle bekleyenlerin bu umutları kursaklarında kalacak, hayal olmaktan öteye gidemeyecektir.” Başörtüsü yasağının eninde sonunda kaldırılacağını belirten Başoğlu, “Burada önemli olan, yasağı savunanların gerçekleri görerek doğruyu kabul etmeleridir. Bu yasak eninde sonunda kaldırılacaktır. Bu yasağı daha fazla sürdürmenin imkânı yoktur “ diye konuşmuştu.(EDA-NÇ-Y)Kaynak: İHA)(Allah gani gani rahmet eylesin).

Yine çağımızın soylusu Kudüs Şairimiz Merhum Kurucu Genel Başkanımız da çok samimi ve ihlâslı çıkışları ile bu zulme asla boyun eğmeyeceğimizi dile getirdi. Birkaç gün sonra

Türkiye Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Merhum Mustafa Başoğlu, Cumhurbaşkanlığı makamını türban yasağı tartışmasının dışında tutmak amacıyla, Cumhurbaşkanlığı Başkanışmanlığı görevinden istifa ettiğini açıklamıştı. Bu son derece kıymetli ve asil insanların zulme rıza göstermeyen dik duruşları beni öylesine cesaretlendiriyordu ki mücadelede canımı bile seve seve feda edebilecek bir ruh ile bu onurlu direniş ve sendikal mücadelede yerimi aldım.

Önümüzdeki hafta sonu Türkiye genelinde “Başörtüsüne Özgürlük İçin Elle Eylemi” yapılacaktı. Gümüşhane’deki dostlarımızı, bu uğurda ortak mücadele verdiğimiz kardeş sivil toplum kuruluşlarını ve üyelerimizi sendikamızda perşembe akşamı toplantıya çağırdım. O zamanlar “Beşli Çete” olarak ifade edilen sendikalardan birisinin başkanı toplantının yapılacağı günün ikindi namazının çıkışında güya beni korumak ve uyarmak maksadı ile alenen memuriyetimi yakacağımı söyleyerek tehdit etmişti. Bu endişeli ve gergin havaya rağmen güzel bit toplantı oldu. Rabbimiz kalplerimize bir sekine indirmişti artık ne endişe ne de korku; yalnızca Allah rızasını umarak bu zulme karşı onurlu bir direniş için kenetlenmiştik.

Hafta sonu 11 Ekim 1998 Pazar Günü tuttuğumuz minibüsler ve özel araçlarımızla Trabzon Ganita- Çömlekçi sahil şeridinde yerimizi aldık. Türkiye’imizin birçok yerinde olduğu gibi burada da çok büyük bir katılım vardı. Başörtülü ve başı açık üniversiteli ve liseli kızlarımız elle tutuşmuşlar ve tarihin en barışçıl, etkili eylemini gerçekleştirmişlerdi. Ülkemizdeki zalim yöneticilere ve tüm dünyaya en güzel şekilde mesajımızı vermiştik. Ben ve bir gurup dernek yöneticisi arkadaş gözaltına alındık. Götürüldüğümüz Trabzon Emniyet Müdürlüğü nezarethanesi eylemcilerle dolmuştu. Karakol binasındaki hücreler bizleri almayınca demir parmaklıkları açtılar ve koridorlara sandalye

koydular. Polislerin nerdeyse tamamına yakını bizlere son derece iyi niyetle yaklaştılar. İçlerinden birisi kendi kızının da İmam hatip lisesinde okuduğunu verilen emir gereği gözaltına alındığımızı ifade etti. Bir gün nezarete kaldık. Burada aralarında siyasetçi, işadami, avukat, kuyumcu, akademisyen, imam, memur, esnaf ve eğitimci olan birçok insanla tanıştık. Bu yasağın daha fazla sürmeyeceği bir gün mutlaka bu utanç verici aşağılık zulmün son bulacağı toplumun değişik katmanlarından birçok insanın buna karşı çıkmasından belliydi. Ertesi gün çıkarıldığı-mız sulh ceza hâkimliği tarafından üzerimize atılı olan “Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa” aykırı eylemde bulunmak suçlamasından hakkımızda takipsizlik kararı verildi.

Gümüşhane’ye döndüğümde hakkımda açılan soruşturma neticesinde 30/1 oranında maaş kesim cezası aldım. Yıllarca yöneticilik görevlerinden mahrum bırakıldım. Sendikal mücadelenin yanı sıra mesleğim de son derece başarılı, alanına hâkim, eğitimle ilgili gelişmeleri yakından takip eden bir öğretmendir. Tüm bunların bir imtihan olduğunu çok iyi biliyordum. Biz ne yaptysak Allah rızası için yaptık Rabbimize teslim olduk. Bu zor günler geldi geçti. Hakkaniyet ve adalet için verdiğimiz mücadele meyvelerini verdi. Rahmetli Kurucu Genel Başkanımız Merhum Mehmet Akif İnan Ankara Fen Lisesi Edebiyat Öğretmeni idi. 2004 Yılıının Mayıs ayında Gümüşhane Valisi Sayın Hasan Basri Güzeloğlu Beni Gümüşhane Fen Lisesi Kurucu Müdürü olarak görevlendirdi. Fen Lisesinde güzel bir ekip çalışması ile 5 yıl Müdürlük yaptım. Ekibimle birlikte birçok projeye ve başarıya imza attık. Daha sonra Gümüşhane Bilim ve Sanat Merkezinin kuruculuğunu başarılı bir şekilde gerçekleştirdim. 2012 yılında Millî Eğitimde Bütçe Yatırım ve Projelerden sorumlu Şube Müdürlüğüne getirildim. Bizim gibi insanları ezmek ve yok etmek isteyenler ne kadar büyük bir yanılğı içerisine girdiklerini görmüş oldular. Bu dünya tamamıyla bir imtihandan

ibarettir. Ne mutlu bana ki dava arkadaşlarımla birlikte onurlu bir mücadelenin içerisinde yer aldım. Bu kutsal davanın büyük neferleri, Mehmet Akif İnan, Mehmet Fatih Uğurlu, Niyazi Yavuz, Ahmet Aksu ve Ahmet Gündoğdu ile dava arkadaşlarına omuz verdim.

Birçok Sivil toplum platformlarında yer almış olmama rağmen Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen her zaman ayrı bir yere sahip olmuş, kendimi ifade ettiğim beşerî ve insani ilişkilerimde en önemli referans noktası olmuştur.

UMUTLARA AÇILAN KAPI

Adem ARUK

Doksanlı yılların tek kanallı günleriydi... Ekranlarda TRT'den başka kanal yoktu. Hangi haberde bir "sendika" sözü geçse arkasından 'polis, çatışma, yakma, saldırı, Taksim, işçi, eylem, 1 Mayıs' gibi kelimeler peş peşe gelirdi. Sendika denince savaş alanına dönmüş yerlerin görüntüsü zihnimize hücum ederdi. "Sendika" sözü ürküntü veriyordu. Sendika mensubu kişiler, normal bir görüntü çizmiyordu. Her an çatışmaya ve saldırmaya meyilli, elinde fırlatmaya hazır bir taş veya molotof kokteyli bulunan ve polislerle sürekli itiş kakış hâlinde olan kişiler gözümü zün önünde belirliyordu. Bu kişiler ya polisi taşlar ya bankanın veya işyerinin camını kırar ya da polisin tazyikli suyuna maruz kalırdı görüntülerde. Çizilen tablo maalesef olumlu değildi.

İki binli yılların başıydı... Bir köy okulundayım. Yeni atanmışım. 28 Şubatta yakılan ateşin dumanı hâlâ tütmekte: Kurumlarda baştan indirilip çantalarda taşınan eşarplar var. Bir yere girildiğinde "selâmünaleyküm" desem mi, demesem mi tereddütleri yaşıyor. Kurumlarda bırakın mescit açılmasını, yakınındaki camiye cumaya gidenlerin listesi tutuluyor gizli gizli.

Millî Güvenlik dersi adı altında vesayet, her sınıfta öğretmen masasında oturuyor; her öğretmenler odasını sus pus ediyor. Mezuniyet sonralarına, soruların hepsi doğru cevaplansa da kazanılamayan sınavlar konulmuş. Dinî hassasiyetler hiçe sayılarak, kesintisiz eğitim başlatılarak her yere apar topar sekiz yıllık okullar kurulmuş/kondurulmuş. Temel olarak bir beton, üstüne prefabrik malzeme, al sana okul... Öğrenciler doldurulmuş içeri, güya eğitim öğretim başlamış. Okul kurulmuş, öğrenci içeri doldurulmuş ama eksik öğretmen meselesi dağ gibi dikilmiş idarecilerin önüne. Merkezlerde tutunamayıp da kazara köylere düşmüş olan eldeki öğretmenler her şey oluvermiş birden, kıymete binmiş. Bütün “yok”ları sırtlanan bu öğretmenler, şehir merkezlerinde yuvalanan öğretmenlere inat ücra köşelerde eğitimi “var” etme mücadelesine dâhil olmuş. Pedagojik uygunluk, formasyon, psikolojik hazırlık falan filân hak getire! Sınıf öğretmeni Fen dersine, Türkçe öğretmeni Sosyal Bilgiler dersine, beş vakit namazını kılanlar Din Kültürü dersine, liseyi Anadolu lisesinde okumuş öğretmen İngilizce dersine biçilmiş kaftan. Resim, müzik, beden eğitimi alanları zaten herkesin branşı! Odaları öğretmenler odasının bir köşesi olan ya da odasını müdür yardımcısı ile paylaşan okul müdürleri ise ihtiyaç olan her bransa girebilen, bütün eksik dersleri doldurabilen joker öğretmen olmuş. Çoğu okulda sınıf eksikliğinden dolayı aynı sınıfta iki öğretmen ders anlatıyor. Sınıfın tahtası bir çizgiyle ikiye bölünmüş; sınıfın bir tarafına 7/A, bir tarafına 6/B oturtulmuş; 7/A’ya Matematik, 6/B’ye Türkçe dersi anlatılıyor. Tabi dersi matematik olanların ilgisi, elinde olmadan Türkçe dersine kayıyor. Öğrenci bu, aynı sınıfta Türkçe dersi anlatılırken matematik dersini dinleyecek değil ya! Köylerdeki, beldelerdeki sekiz yıllık okullara atanan branş öğretmenleri barınma sorunuyla karşı karşıya kalıyor. Köy okullarındaki tek bir lojmanın, birçok öğretmene yetme imkânı yok. Bekâr öğretmenlerden birkaçı loj-

mana doluşurken, diğerleri köydeki terk edilmiş evlere mahkûm oluyor. Öğretmenler örümcek ağları, fareler, ins ve cinlerle mücadele ede ede o evlerde kalmaya çalışırlarken önceki yılların ders kitapları da öğrenciler tarafından elden ele geçerek kullanılıyor. Eksik kitaplar kırtasiyeler aracılığı ile birkaç şehir ötedeki büyük şehirlere sipariş ediliyor. Sipariş edilen kitaplar bir ay sonra gelirse ne âlâ, gelmezse okulun bir aydan fazlası zaten kitapsız geçmiş oluyor, kalan günler idare edilerek kitapsız geçirilmek zorunda.

Bulduğum köyün okulunda uzun yıllar görev yaptıktan sonra şehir merkezine tayini çıkmış bir öğretmen köyü ziyarete geliyor. Köy ve köylü ile pek alâkası olmayan mevzuları konuşup duruyor. Konuşmalarından devletle yan yana yürümei değil de karşı karşıya gelmeyi seçtiği anlaşılıyor. Görev yeri ilkokul ve öğrenciler de küçük olunca, kafasındaki menfi fikirleri aşılammış çocuklara. Çocuklar saf ve temiz olarak uçup gitmiş elinden, konuşmalarından öyle anlaşılıyor. Köyde kendi düşüncesinden veli de yok. Polise taş atanı, devlete karşı geleni köylü sever mi? Ama içinde bir ukde kaldığı anlaşılıyor. Şehir bu anlamda derya ama kafasına göre istediği kadar kişi bulamadığı belli. Düşünceler, yapmak üzerine değil de yıkmak üzerine olunca insanların kendisinden fellik fellik kaçtığı anlaşılıyor.

Köyün eski öğretmeni geldiği için köy sofrası kurulmuş. Yumurtasından turşusuna, tereyağından balına kadar sofrada yok yok. Ben de sofradayım köyün yeni öğretmeni olarak. Tanıştık köyün eski öğretmeni ile. Yapı olarak, duruş olarak, görüş olarak uyuşmayacağımız belli. Eskilerden, öğrencilerden sohbet sürüyor. Ben dinlemekle yetiniyorum. Bazen ev sahibi, bazen öğretmen soruyor. Karşılıklı muhabbet. Eski öğretmen beni sohbet dışında bırakmamak için lâf arasında sendika kelimesini kullandı. Bu kelimeden sonra köye geliş amacını anladım tabii.

Ayrıca sendika lâfını duyunca tüylerim diken diken oldu. Benim zihnimde yıllar boyunca oluşan sendika tablosu, olumsuzluklardan ibaretti. Bunu bir öğretmenin ağzından duymak bana daha tuhaf geldi. Sendika ile öğretmeni bir türlü bağdaştıramadım. Öğretmen, dünya üzerindeki adaletsizliklerden, savaşlardan dem vurdu. Sendikası sayesinde dünyadaki düzensizliklerin, adaletsizliklerin son bulacağını kendisi de inanmayarak anlattı. O sıralar 11 Eylül yaşanmış, sonra Amerika Irak'taki nükleer silâhları yok etmek ve demokrasi getirmek için! Irak'a girmiş, tabiri yerindeyse bu ülkeyi yerle bir etmişti. Bunun adı işgaldi ama adı konulmamıştı. O öğretmen Irak'taki savaştan bahsederken sendikasının bu tür savaşı da engelleyeceğini söyledi. Bu ilginç cümle, benle beraber ev sahibi amcanın da dikkatini çekmiş olacak ki, merakla savaşı nasıl engelleyeceklerini sordu. "Savaşı engelleyebiliyorsanız, şimdiye kadar bu kadar insanın canına kıyılmasına nasıl müsaade ettiniz?" dedi. Can alıcı bir soruydu. "Akan bu kanı nasıl durduracaksınız Hoca?" diye devamında ısrarcı bir soru daha geldi. Öğretmen şöyle bir durakladı. Yanında ben de olduğumdan sözlerini tartarak cevap vermesi gerekiyordu. Öğretmen, böyle bir güçlerinin olmadığını elbette biliyordu. Ortalığı yatıştırmaktan çok karıştırma eylemleri yaptıklarını kim inkâr edebilirdi? Arap ülkelerinin vurdumduymazlığından, Amerika'nın sömürgeci anlayışından bahsederek konuyu Müslümanlara getirdi. Benim de söz söyleme gerekliliğim oluşmuştu: "Hangi savaşı engellediniz de Irak savaşını engelleyeceksiniz?" dedim. "Her eylemde yakılan polis arabalarını, kırılıp dökülen bankaları, yağmalanmaya çalışılan dükkânları, ateşe verilen belediye otobüslerini niye engellemediniz? Meydanlara yüzü açık olarak çıkmaya cesaret edemeyenler, savaşı engelleyecek öyle mi?" Mantığa bakınız ki, içeriği savaş alanına çevirenler, dışarıdaki savaşı engelleyecekmiş! Öğretmen, köylü komşumdan bu soruları, benden de bu cevapları büyük bir ihtimalle beklemiyordu. Şöyle bir durdu ve sofradaki yumurtaya

çatalı batırırken: “Şimdi o kadar gücümüz yok dayı! İleride olacak o işler” dedi. Ben de “Barışçılığımız şurada dursun, devlete gölge etmeyin yeter!” dedim.

Sendika ile ilgili bu ilginç muhabbetin üzerinden çok bir zaman geçmemişti ki bir akşamüzeri okuluma iki öğretmen geldi. Birisi liseden öğretmenimdi. İlginçtir, onlar da sendika için gelmişlerdi. Mensubu oldukları –benim de mensubu olacağım- Eğitim-Bir-Sen’i tanıtmak için geldiklerini, sendikaya üye topladıklarını, beni de üye yapmak istediklerini söylediler. İtiraz edecek olunca, “Bildiğin sendikalardan değiliz!” cevabını aldım. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşmış, zıt duyguların içinde kalmıştım. Önceki ve sonraki sendika çağrışmaları kafamda çarpışmaktaydı ama işin içinde öğretmenim olunca içimde bu sendikaya karşı bir güven oluşmuştu. Bana Mehmet Akif İnan’dan ve üye topladıkları Eğitim-Bir-Sen’in özelliklerinden bahsettiler. Anlatılanlara göre savaşı önleyen sendika ile Eğitim-Bir-Sen’in alakası yoktu. Konuşmamızda Mehmet Akif İnan da geçince Mehmet Akif Ersoy’a bir yatkınlığımız olduğu için Mehmet Akif İnan adı bir pamuk gibi sarmaladı beni. Öğretmenimin elindeki kâğıtlardan Mehmet Akif İnan’ın “*Mescid-i Aksâ’yı gördüm düşümde / Götür Müslüman’a selâm diyordu / Dayanamıyorum bu ayrılığa / Kucaklasın beni İslâm diyordu*” dizeleri güneş gibi içime doğdu. Mehmet Akif İnan, “*Hüznün sevincin ve güveninin ben*” diyerek beni bu kutlu yolculuğa yıllar öncesinden adeta gönül gözüyle davet ediyordu. Dizelerdeki millî, manevî ruhu hissedince sendikaya karşı içimde bir muhabbet oluştu, bütün o olumsuz sendika imajları kafamdan silindi ve “Tamam!” dedim, “Üye oluyorum!” O akşamüzeri attığım o imza ile sendika yolculuğum başlamış oldu.

Öğretmenime eşlik ederek komşu okuldaki öğretmenlere de sendikayı anlatmak için yola düştük. Müdür Odasına girdik. Müdür ve Müdür Yardımcısı ile sanki ayrı dünyalarda yaşıyor-

duk. Biz onları gayet güzel görüyor ve dinliyorduk ama onlar bizi çok kalın bir buz tabakasının arkasından görüyor ve dinliyor gibiydiler. Sonra öğretmenler odasına girdik. Tanıdık bir öğretmen hariç, öğretmenler odası bize kör, sağır ve dilsizdi. Yan taraflarına dönüp öğretmenler odasına kimin geldiğine bakamayacak, bir hoş geldiniz diyemeyecek, anlatılanlara bir beş dakika ayıramayacak kadar bize uzak ve yabancıydılar.

Komşu okulun öğretmenler odasının ve idaresinin tavırlarının genel olarak Türkiye'yi yansıttığını, üyeliğimin ne kadar isabetli olduğunu düşündüm. Necip Fazıl'ın "*Bu dava hor; bu dava öksüz, bu dava büyük!*" şeklinde adeta özetlediği yeni sendikama üyeliğimin dünyalara bedel olduğunun farkına vardım. Dünyadaki ve Türkiye'deki can sıkıcı gelişmeleri düşünerek bir üyelikle de olsa bu davaya omuz vermenin ve bu kutlu yolda bir taş olmanın ne kadar önemli olduğunu anladım.

Kamunun önündeki birçok düğümün sırrı bir üyeliğe bağlı, bir üyelik umutlara açılan kapıydı. Bir üyelikle devletin millete karşı çoğu zaman yumruk ve şamar olan eli zamanla dost eline çevrildi. Her millî güvenlik toplantısının ardından dikkat çekilen "o büyük tehlike"nin aslında hiç hâk ile yeksan olmadığı anlaşıldı. "Bin yıl sürecek" denilen zulüm dalgası birin binlere, binlerin milyonlara ulaşmasıyla oldu. Ülkemizin manşetlerle değil milletin iradesiyle yönetileceğini herkes anladı. Ekonomisi sürekli delinen, dilenen ülkem dört başı mamur bir ülkeye evrildi. Başörtüsü takmanın ve kravat takmamanın kamu işlerinin yürütülmesine mani olmadığı anlaşıldı. Cuma kılanların fişlenmesinden, her kuruma mescit açılmasının ve mesainin cuma namazına göre düzenlenmesinin güzelliğine erişildi. Prangalardan kurtulup dünya liderliğine oynadığımız günlerde başımıza musallat edilen 15 Temmuz'da hainlerin karşısına topyekûn canlı set oluşturuldu. 2023'ün sırrına ereceğimiz günleri göreceğimizin umudu, 2071'de dünyanın yıldızı olmuş bir Türkiye hayali çok da uzaklarda değil artık.

KARINCA MİSALİ

Nurgül YAKIN

Bazen anlatabilmek için susmak gerekir. Sustum... Ne kadar susulması gerekiyorsa o kadar sustum... Anlatamadım... Kimse anlamadı. Görmedi, fark etmedi. Fark edilmedim... Fark edilmek için, bağırarak, kırmak, dökmek mi lazım? Anlatmak bu kadar zor mu? Anlaşılmak bu kadar zor mu? İşte tam da bu duygularla çevrili olduğum bir zamanda tanıştım sendikamla. İsmimin içindeki birlik kelimesinin cazibesine kapılarak... Küçük çaplı bir araştırma yaptım. Kurucu Genel Başkanı şair, yazar ve dava adamı idi. Üstelik en hassas olduğum konuda şöyle demişti: “Biz, bizden olmayanların da hakkını savunacağız, isterse görüşü görüşümüzün tam zıddı olsun.” İşte kurucu Genel Başkanımız Mehmet Akif İnan Hocamızın bu cümlesi beni ikna etmek için yeterliydi. Çocukluğumdan beri, adaletin ancak bir yere huzur ve mutluluk getireceğine inanıyordum. Her sabah; Allah’ıma, ben peygamberim kadar emin ve güvenilir, Hz. Ebu-bekir gibi cömert ve dost, Hz. Ömer gibi adaletli, Hz. Osman gibi aklıselim, Hz. Ali gibi yiğit ve âlim olmak için dua etmiş miydim? Hz. Hatice gibi gözü kara ve kararlı, Hayme Ana gibi önder toparlayıcı, Nene Hatun kadar vatan bilincine sahip,

Şerife Bacı kadar fedakâr olmak için dua etmemiş miydim? Öyleyse bizden olmasa bile mazlumun yanında yer almak için bu örgütün içinde olmalıydım. “Gönül dili bilmeyene laf anlatmaya çalışmak ömürden çalmaktır” dedim ve gönlümün dilinden anlayacağına inandığım aileme dâhil oldum. Artık sendikalı olmuştum, yalnız değildim. Duygu ve düşüncelerim anlaşılıyor ve değer görüyordu.

Sendikamızın, yaklaşık elli kişinin katıldığı bir etkinliği vardı. Program sonunda beş sorulu bir anket dağıttılar ve sendikamız ile ilgili görüş ve önerilerimizi sordular. Sözlü olarak görüşlerimizi dile getirdikten sonra anket sorularını cevapladım, yeterli gelmedi. Sayfanın alt tarafındaki görüşler kısmına, görüş ve önerilerimi yazmaya başladım, sığmadı. Derdi olan insan hem çok konuşur hem de çok yazarmış ya, benimkisi de öyle oldu sanırım. Üç sayfa kadar sorunlar ve çözüm önerileri diye uzun uzun yazdım ve ankete ekledim. Ertesi gün ev telefonu çaldı.

-Efendim.

-Nurgül Hanımla mı görüşüyorsunuz?

-Evet, benim buyurun.

-Ben sendikamızın sekreteri Mahmut Balcı, Nurgül Hanım bizi bir öldürmediğin kalmış beğenmiyorsan gel kendin çalış, dedi.

Cevap veremedim. Hayırlı günler deyip telefonu kapattı. Oturduğum yerden birkaç dakika düşündüm. Demek ki göstermelik bir anket yapmamışlardı. Tahminen otuz kırk adet olan anketin sonuçlarını değerlendirmişlerdi. Bu da sendikamızın çalıştığını gösteriyordu. Hemen kalkıp hazırlandım. Sendikaya gittim. Mahmut Abiyi sessizce çalışırken buldum. Selâm verdim, oturdum. Kendimi tanıttım. Etkinliklerde karşılaşıyorduk ama şahsen tanışmıyorduk.

Mahmut Abi çalışmaya geldim, dedim. Her zamanki sessiz, mülayim Abi tavrıyla gülümsedi ve “Başımız üstüne edi. Sobaya iki odun attı. Birer bardak çay aldık ve çalışmaya başladık. Böylece sendikacılık serüvenimiz başlamış oldu. Bir süre sonra Kadınlar Komisyonuna davet ettiler. Bu davetle sendikacılığa adım atmış oldum.

Çocukluğum mücadele ile geçtiği için sendikacılık, içimde var olan mücadele azmimi dışarıya çıkarmama vesile oluyordu ve kendimi ifade edebilme imkânı buluyordum. Kimin ne görevi ve ne yetkisi olduğuna takılmadan sadece fikirlerim için mücadele ediyordum.

Farklı bakış açılarına sahip olmak, eleştirel düşünmek ülkemizde pek kabul gören davranış şekillerinden değil maalesef. Başlangıçta farklı fikirlerim kabul görse de bir süre sonra sendikacı kimliğimden rahatsız olmaya başladıklarını hissettim. Sendikamızın büyüklüğünün olduğu bir toplantıda; “Burada bu çatı altında fikirlerimi savunmak, bizim gibi düşünen insanlarla ortak hareket etmek ve mücadele etmek için buradayız. Birbirimizi düzeltmez, düzeltemez isek güçlü bir ekip olamayız. Fikir üretmeye ve eleştirel bakış açısı sunmaya devam edeceğiz” dedim. Başkanımız çok memnun oldu bu açıklamaya. Yönetimdeki bazı arkadaşlarımızın önyargılı tavırlarına maruz kaldım ama pes etmedim. Beş defa delege olarak seçimlerde rol aldım. İcra kurulunda ve kadınlar komisyonunda görev yaptım. Her zaman sendikamın tüm sorumluluğu üzerimdeymiş gibi davrandım ve yaşadım.

Sakın unutmayın; inanmışlarla ve taşın altına elini koyanlarla yola çıkılır, taşın altına gövdesini koyanlarla yücelir bu dava. İşte bizim davamızın öyküsü de böyledir. Sendikamı ailem ve okulum olarak gördüm. Ne ile karşılaşsam karşılaşıyım pes et-

medim, çıkıp gitmedim, küsmedim. Küsenleri ve çıkıp gidenleri aile içinde tutmak için mücadele ettim.

Bundan beş yıl önce sendikamızın eski üyeleri arasında kırgınlıklar ve istifalar başlamıştı. Birçok arkadaşı şahsım adına ziyaret edip sorunları öğrenmeye çalıştım. Endişelerinde haklı olduklarını gördüm. İcra kurulunda sıkıntıları sık sık dile getirdim. Üye sayımız hızla artmaya devam ettiği için benim bu duruma duygusal açıdan yaklaştığımı ve gitmek isteyenlerin gidebileceğini çünkü ellerinden geleni yaptıklarını dile getirdiler. Nasıl olsa yeni üyelerle güçlenmeye devam ettiğimizi belirttiler. Bu cevaba çok üzülmüştüm. Çünkü bir örgütsel yapıda dış etkenler değil iç etkenlerin örgüte zarar verdiğini bilecek kadar yol yürümüştüm. “Bu arkadaşlarımız taşın altına elini koyan arkadaşlarımız, aile içinde tutalım” diye ısrar edince, saygı duyduğum bir abim şöyle demişti: “Senin de hoşuna gitmeyen, onaylamadığın şeyler oldu, sen niye bırakıp gitmiyorsun?” Çok şaşırılmışım. “Abi olur mu hiç, her bireyin hassasiyeti farklıdır” diye tepki gösterdim.

Bu konuşmadan sonra birkaç gün iç muhasebesi yaptım. Hem haklı hem de haksızlardı. Haklılardı, çünkü her üye bilinçli olup sendikasında kalıp mücadele etmeliydi. Haksızlardı, çünkü her insanın dava kavramına bakışı ve beklentisi aynı değildi. Güçlü olmak için üyeye ihtiyacımız vardı. O günden sonra giden arkadaşlarımızı geri döndürmek için mücadeleye karar verdim. Mademki eleştirdiğim büyüklerim bendeki bu duruşu görmüştü, gereğini yapmalıydım.

Okul gezileri en sevdiğim sendikal faaliyetlerdendir. Sene başında gezi yapmak üzere planladığımız okullara ekipler halinde gidiyorduk. Bazen de kendi okullarıma arada bir, plansız gidiyordum. Memur, hizmetli, öğretmenler odası, müdür odası

gibi birimleri geziyor arkadaşlarla sohbet ediyorduk. Büyük okullardan biriydi. Öğlen yemeği saatiydi. Öğretmenler odası bayağı kalabalıktı. Selâm verdim. Çoğunluk beni tanıyor olmasına rağmen kendimi tanıttım. Nasılsınız, iyi misiniz, bizden bir isteğiniz var mı, görüşmeyeli neler oldu gibi sorularla sohbeti başlattım. Bizi tanıyanlar ve samimiyetimize inanan insanlar ön yargısız sohbete katıldı. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir öğretmen arkadaş söze girdi. “Sendikacılığı biz yapıyoruz siz boşuna sendika kurdunuz. Siz sendikacılıktan ne anlarsınız?” diyerek provakatif cümleler kurdu. Odadaki tüm eğitim çalışanları tatsızlık çıkmasını önlemek için araya girmeye çalışırken ağzımdan gayri ihtiyari şu cümle çıktı: “Eğer siz gerçek sendikacılık yapmış olsaydınız, ülkedeki tüm eğitim çalışanlarına kucak açsaydınız, açmış olsaydınız, bugün bu kadar çeşitli sendika faaliyetinde olmazdı. Demek ki siz hakkı ve hukuku savunamamışsınız ki diğer sendikalar kurulmuş” dedim. Arkadaş, kaşlarını çattı ve sessizce oturdu. Ayrılırken herkesle vedalaştım. O Hocam, benimle okulun dışına kadar yürüdü. “Ben de size abla diyebilir miyim?” dedi. “Tabi ki memnun olurum Hocam” dedim. “Eğer inatçı olmasaydım sizin yanınızda seve seve sendikacılık yapardım” dedi. Öğrenirken öğretmişim farkında olmadan.

Yine sendikamızın kurucularından bir abimiz eşime: “Biz bu Nurgül Hanımla ne yapacağız, kendini çok kaptırıyor” dedi. Eşim sakın bir insan, konuşmayı da çok sevmez. Şöyle cevap verdi: “Hocam kendini huzurlu, mutlu ve güvende hissettiği yerde, o yüzden böyle.” Evet ben kendimi en iyi ifade edebildiğim yerdeyim.

Hak davanın savunuculuğunu başka nerede yapabilirim ki... Varlığımın anlam bulduğu yerdeyim. Bu gömleğe bu beden, bu bedene de bu gömlekten başkası yar olmaz.

Bizi en çok içimizdeki aidiyet duygusu yetersiz üyelerimiz yoruyor. Önceliğimiz bu üyelerimizin aidiyet duygusunu geliştirmek ve sendikasını sahiplenmesini sağlamak olmalıdır. Sendikamızın güçlenerek devam edebilmesi için ilkeli, duruş sahibi, davasında ayağı sabit gençler yetiştirmeliyiz. “Sendikacı yorulmaz, sendikacı pes etmez, sendikacı küsmez, sendikacı fikir üretir, sendikacı çözüm odaklı düşündür. Sendikacı hak olanı savunur ve mazlumun yanındadır. Sendikacının egosu olmaz, sendikacı “ben” dilini bilmez. Sendikacı, demokrasiye inanır.” Bu ilkelerle yetiştireceğimiz sendikacılara gönül rahatlığı ile bayrağı teslim edebiliriz.

Biz kadınlar bu dünyanın yarısıyız, bu ülkenin yarısıyız, ötekisi değil. Sendikamızın da ilerleyen zamanlarda yarısı ve daha fazlası olacağımız gün gibi aşikârdır. Artık kimimiz elini, kimimiz de gövdesini taşın altına koymalıdır. Gelecek yıllarda bize görev lütfedilmesini beklemeden sendikacılık yapmak üzere karar vermeli ve sorumluluk almalıyız.

Şimdilerde ise naçizane öğretmen ve sendikacı olmanın sorumluluğu ile genç sendikacılar yetiştirmeye çalışıyorum. Tek dileğim Hz. Hamza'nın ölümü korkutan yürüyüşüne sahip sendikacılar yetiştirmek. Her bölgeye bir Hayme Ana, her ile bir Nene Hatun, kadın komisyonlarımıza Kara Fatma'lar, burçlara sancak diken Ulubatlı Hasan'lar, doğru zamanda başkaldırabilen Sütçü İmamlar yetiştirmeyi nasip etsin, Allah'ım. Biz hayal kuralım da gerçekleşmeyen hayal utansın.

BABA BENİ DE ÜYE YAPAR MISIN?

Rasül ÇÖVÜT

2004 yılında Eğitim-Bir-Sen'e Denizli'nin Güney ilçesinde öğretmen olarak görev yapmakta iken birçok arkadaşımızla birlikte üye olarak, tarafımızı belli ederek böylesine köklü bir camianın neferi olduk. Güney ilçesinde ilçe temsilciliği görevini de üstlenerek kısa bir sürede Sendikamızın Denizli'de ilk defa bir ilçede 1. Sendika olmasına vesile oldum. Daha sonra il merkezine tayinimizin çıkması üzerine Denizli'de bir okula öğretmen olarak geçiş yaptım. Bu sırada sendikamızın il yönetimi oluşturuldu ve ben de bu ekipte görev aldım. Önce 2004 yılı Mayıs ayı gibi geçici yönetim olarak görevlendirildik. Daha sonra aynı yıl Kasım ayında ilk kongremizi yaptık; Şubemiz resmiyet kazandı.

Yapılan kongre sonrasında Şube başkanımız Mehmet BAYSAL riyasetinde ve Memur-Sen şemsiyesi altında da Halit ORTAKÖY başkanımızın rehberliğinde çalışmalarımıza hız verdik. İmkânlar kısıtlı olmasına rağmen, birçok engellemelere rağmen birlik ve beraberlik içerisinde hatırı sayılır üye artışına vesile olduk. Güzel ilimizde gezmedik okul bırakmadık. Her bir ziyaret,

anında olmasa da meyvesini bir şekilde veriyordu. O zamanlarda üyelik bilgilerini kendi hazırladığımız excel programına kayıt yaparak takip edebiliyorduk. Birçok arkadaşımızı bu vesileyle ismen bilebiliyorduk.

Sendika yöneticiliği görevimin yanında, okulda müdür yardımcılığı görevim de vardı. Bunun üstüne bir de babadan kalma arsam üzerine ev inşaatına başlamıştım. Yani bir koltukta iki karpuz taşınmaz sözünün aksine birçok işi birden yürütmeye çalışıyordum. Üyelerimizin bir çoğu değişik vesilelerle başları derde girmiş, idari anlamda sıkıntılara düşmüş, bizden yardım ve çözüm bekleyen arkadaşlarımızdı. Dolayısıyla bunların dertlerini, kederlerini kendimize şiar edinerek gecemizi gündüzümüze katarak çözüm bulmak için mücadele ediyorduk. Nedense o dönemlerde üyelerimiz de çok fazla kırılıgandırlar belki, en ufak bir durumda hemen istifa kozunu önümüze koyuyorlardı. Biz de zorlu mücadelelerle kazandığımız üyelerimizi kaybetmemek için kendimizi çalışmaya mecbur addederdik. Üye kaybından ziyade insanların dertlerine çare olmak bizi mutlu ediyordu belki.

Ayrıca sendikacılığı sadece üye yapma olarak görmüyor, sivil toplum örgütünün önemli bir görevinin toplumu aydınlatmak olduğu bilinciyle neredeyse her ay konferanslar tertip ediyorduk. Bu konferansların hazırlık aşamaları, gerçekleştirilmesi de fazlaca zamanımızı alıyordu.

Bütün bu hengâmenin içerisinde ailemize pek fazla zaman ayıramadık herhalde. Kızlarım o yıllarda daha küçüktüler. Büyük kızım orta, küçük kızım ilkokulda idi. Tabi çocukların okul ihtiyaçları, ödevleri vs oluyordu. Kızlarım çoğu zaman ihtiyaçları olan malzemeleri bana söylerlerdi ama ben çoğunlukla unutturdum. Tekrar tekrar söylerlerdi, gecikmeli olarak ancak yerine getirebilirdim taleplerini. Kızlarım bazen çok önemli ve acil

olan ihtiyaçlarını küçük not kâğıtlarına yazıp odamızın kapısına yapıştırırlardı. “Önemli”, “ sakın unutma” uyarıları dahi yer alırdı bu notlarda. Ama bazen öyle yoğun koşturmaca olurdu ki, yine unutturdum.

Bir gün yine büyük kızımın önemli bir ödevi var, ihtiyaçları alınması lazım. Annesiyle konuşmuş, annesi bana yönlendirmiş anlaşılan. Akşam yemek sofrasında toplandık, yemekten sonra kızım bana, “Baba beni de sendikaya üye yapar mısın?” dedi. Ben de “Kızım sen nasıl üye olacaksın, bizim sendikaya Millî Eğitimde çalışanlar üye olabiliyor” dedim. Kızım bana “Biliyorum baba, ama sana ihtiyaçlarımı söylüyorum söylüyorum hep unutuyorsun, hep sendika üyelerinin işlerini yapıyorsun, ben de sendikaya üye olayım da benim işi de yaparsın belki” dedi. İşte o zaman anladım ailemi ne kadar ihmal ettiğimi.

Sözün özü, ailemiz gördüğümüz, emek verdiğimiz sendikamızın büyüdüğünü, bu günlere geldiğini görmek, bizleri evladımızın mürüvvetini görmüş gibi mesrur etmektedir. Kurucu Genel Başkanım Akif İNAN’dan, hizmet etmiş her bir başkanıma ve her bir neferine kadar hepsinden Rabbim razı olsun. Birlik, dirlik ve selâmetle..

YÜCE DAVALAR, SABİT AYAKLAR

Seyfettin AFACANLAR

24 Kasım 1987 yılı Öğretmenler gününde Kars'ın Çıldır ilçesinin Karakale köyünde öğretmenliğe başladım. Okulum küçük bir köy okuluydu, dört öğretmen arkadaşlık. İlk yılımı biraz fırtınalı geçirdim. Dört yıl Çıldır'da farklı iki okulda çalıştıktan sonra 1991 yılında Artvin'in Yusufeli ilçesinin Sarıgöl köyüne tayinim çıktı. Köy dediysem de, öyle basit bir köy değildi. Samsun'daki Atatürk Anıtı'nın aynısının biraz daha küçüğü o köy meydanına dikilmişti. Bir 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramında günün anlam ve önemine uygun spor kıyafet giymek istedim. Deri montum, kravatsız gömleğimle bayrama iştirak ettim, ilçe Millî Eğitim Müdürlüğüne şikâyet edildim. Öğretmen, 19 Mayıs gibi bir bayrama kravatsız katılmıştı. Yıllar sonra yapacağımız serbest kıyafet eylemini ben, o gün orada başlatmıştım. Bilmeyerek...

1993 yılında memleketim olan Rize'ye tayinim çıktı. Yine bir köy okulunda -Ambarlık ilkokulu- öğretmenliğe başladım. Bir öğrencim başörtülü derse girdi, ses çıkarmadım. Kısa bir süre sonra on beşe yakın öğrencim başörtülü derslere girmeye

başladı. Bir gün öğretmenler kurul toplantısında bir öğretmeni-miz aldığı duyumlarla halkın galeyana geleceğini; sınıfta, okul-da başörtülü kız çocuklarının gezdiğini söyledi. Bahsi geçen sınıf benim sınıfımdı. Ben de bu söylemler üzerine bu durumun normal olduğunu ve kimsenin galeyana gelmeyeceğini bildiğimi söyledim. Bu okulda üç ay kaldım. Eşimle birlikte şehir merke-zine yakın bir mahalleye tayinimiz çıktı.

Ak Parti iktidara geveli on üç yıl olmuştu. Muhafazakâr kesimin başörtüsü zulmünün artık bitmesi konusunda beklentisi en üst düzeye ulaşmıştı. Fakat Ak Parti iktidardı henüz muktedir olamamıştı. İktidarlar her ne kadar büyük çoğunlukla seçilerek bu noktaya gelseler bile bazı tabuları yıkmaları güçtür. Kamuoyundan yüksek düzeyde bir talep oluşmasını beklerler, zaman ve zeminin oluşmasını gözlerler. Sivil toplum örgütleri, bu zemini iktidarlara oluştururlar. Başörtüsü zulmünün çözümü konusun-da zemini oluşturmak da sendikamızın olmazsa olmazları arasındaydı. 2013 yılında başörtüsü zulmü halen devam ediyordu. Sendikamız bu konuda imza kampanyası başlattı. Tüm okullarımızda, her gün şehrin merkezinde bir iki noktada, cuma gün-leri cami kapılarında gece gündüz şevkle stantlar kurduk. Genel Merkezimizin oluşturduğu şarkı melodilerini çalarak 45 bine yakın imza topladık. Halkın başörtüsü zulmüne karşı teveccühünü müşahede ettik.

İmza kampanyasından sonra sendikamız, bu sefer de serbest kıyafet eylemi düzenledi. Biz de sendika olarak bir akşam kadın komisyonumuzu topladık. Kadın Komisyonuna, önce sizlerin yarından itibaren başörtülerinizi takarak okullara gitmeniz gerektiğini ve bunu bütün Rize'ye hatta Türkiye'ye yaymamızın önemli olduğunu söyledik. Bir bayan arkadaş: «Ben başörtü-mü aç kapa yapamam. Yıllar önce başımı kapamıştım, tekrar açtırmışlardı. Ben tekrar buna gelemem!» dedi. Bu arkadaş o

zamanlar “28 Şubat Soğuğu” adında bir kitap yazıyordu. Başörtüsü hakkı elde edildikten sonra kitabın basımını gerçekleştirdi. Kitapta başörtüsünün serbest bırakıldığını söylüyordu. Fakat Eğitim-Bir-Sen imza kampanyasından ve serbest kıyafet eyleminden hiç bahsetmemişti. Genel Başkanımız Ali Yalçın Bey, Rize’ye geldiğinde yaptığımız toplantıda kendisini sahneye davet ederek onore etmişti. Bu arkadaşımız bir Anneler Günü’nde kitabını satın alıp dağıtmadığımız için sendikamızdan istifa etmişti.

Sivil kıyafet eylemleri başladığında zaman zaman kitlesel basın açıklamaları yapıyorduk. Basın açıklamasını bir bayan arkadaşımızın yapmasının uygun olacağını düşünerek, belirlediğimiz bayan arkadaşımıza Genel Merkezimizin hazırladığı, tüm Türkiye’de eş zamanlı okunacak basın açıklaması metnini üç gün önceden yolladık. Basın açıklamasına iki saat kala olur ya hasta olur, bir sıkıntısı olur gelemez, zor durumda kalmayalım diye arkadaşı aradım. İyi ki aramışım. Verilen metni okuyamayacağını, iktidarda olan Ak Parti’ye eleştiri olduğunu belirtti.” Eşiniz mi size okumamanızı söyledi?” dedim. “Yok, eşim değil. Kardeşim partide bir görevde. O istemedi.” Kendisine 15-20 dakika bu metnin bütün Türkiye’de okunacağını, Ak Parti ile bir ilişkisinin olmadığını, bizim Ak Parti’ye çatmak gibi bir derdimizin olmadığını, görevimizin başörtüsü konusunda kamuoyu oluşturup çözümünde altyapı oluşturmak olduğunu söyledim. Fakat ikna edemedim. Eylem yapacağımız meydana gittik, gelen bayanlar içinden metni okuyacak bir bayan arkadaşı zor da olsa bulduk. Kitlesel basın açıklamamızı böylelikle gerçekleştirmiş olduk. Yapılacak eylemlerin, bir partiyi yıpratmak için yapıldığının ortaya konması maalesef bizi bir adım ileriye götürmeyecekti. Her iktidar güçlü de olsa kamuoyunun desteğini bekler. Kamuoyu desteğini alınca da gerekeni yapar. Siyasi parti taşra teşkilatı, yapılan eylemi kendine karşı yapılmış olarak algılayıp sivil örgütlerle kavgaya tutuşur.

Serbest kıyafet eylemi başladığında Rize’de üç okul müdürü öğretmen arkadaşlarımıza soruşturma açtılar. Üçü de Türk Eğitim-Sen’li müdürlendi. Her üçüne de gidip yanlış yaptıklarını bu şekilde bir sonuca varamayacaklarını, arkadaşlarımıza ceza veremeyeceklerini anlattık. Bir okulda Türk Eğitim-Sen Rize Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı masamıza oturdu. Kendisine: “Sizin sendikanızda bu konuda eylem kararı almış olmasına rağmen, sen bir başkan yardımcısı olarak okulunda soruşturma geçiren arkadaşlarımıza kravatını çıkararak neden destek oluyorsun?” diye sordum. Bu esnada boğazındaki kravatını çözüp masaya koydum. Birkaç dakika sonra kravatını tekrar taktı.

Kendi okulumda birkaç başörtülü arkadaşımız vardı. Eylem başladığında bir sabah okula uğramıştım. Başörtülü arkadaşımızın birinin kapıya kadar başörtülü gelip kapıda başörtüsünü çıkardığını gördüm. Kendisiyle görüşüp diğer arkadaşlar gibi başını örtüp derslere girmesinde bir sakınca olmayacağını, aynı zamanda başörtüsüne de destek olmuş olacağını izah ettim. Sendikamıza üye olmasa da biz yine de kendisine herhangi bir olumsuzlukta yardımcı olabileceğimizi söyledim. Bayan arkadaşın eşi komiser yardımcısıymış. Eşinin kendisine okulda başörtüsü takmasına izin vermediğini, tekrar eşine sorması gerektiğini söyledi. Ben de kendisine: “Eşinle konuyu konuş. Fakat başörtüsü emrinin Allah’ın emri olduğunu unutma!” dedim. Bir gün sonra geldi, hem sendikaya üye oldu hem de başörtülü derslere girmeye başladı. Başörtüsü serbest olduktan, bir yıl sonra sendikamızdan ayrılıp başka bir sendikaya üye oldu.

Yine bir gün Kalkandere ilçemizde okullarımızı ziyaret ederken bir Türk Eğitim-Sen üyesi bizi aradı. “Müsaitseniz görüşebilir miyiz?” dedi. Okuluna gittik, öğretmenimiz sendikasının İl Başkanını arayıp “Eğitim-Bir-Sen kılık kıyafet serbest olması için eylem kararı var. Ben de kravatımı çıkarttım, bu eyleme

uyuyorum. Siz beni herhangi bir olumsuz durumda savunur musunuz?” dedim. Sendika İl Başkanım şu ifadeyi kullandı: “Biz örf ve adetlerimize karşı tavır içine giremeyiz, devletimize karşı gelemeyiz. Biz seni savunamayız!”

Sendikamız sivil kıyafet eylemi kararını cuma günü almıştı. Cumartesi günü Rize’de kurulan Yeni Sen adlı sendika hafta sonu kurslarına eşofmanlarla gidip “Biz kılık kıyafet serbestliğini savunuyoruz, eylem yapıyoruz!” diye yerel gazetelerde, internette haber yapmışlardı. Serbest kıyafet eylemi olumlu sonuç verince de “Biz o gün eylem yapmasaydık serbest kıyafet eylemi başarılı olamazdı.” demişlerdi. Aynı Türk Eğitim-Sen’in dediği gibi. Tüm kazanımlarımızı kendilerine mal ederken “Biz olmasaydık bu kazanımlar elde edilmezdi.”

Başörtüsü serbestliğinin gelmesi için okullarımızı geziyoruz. Eyleme destek için öğretmen arkadaşları bilgilendiriyoruz. Destek verenler başörtüsü takıyor, erkekler kravatını çıkartıyor, eyleme destek veriyorlardı. Yine bir sabah okulları ziyaret yolculuğumuz başladı. Başkan yardımcımız Şaban İsmailoğlu ile birlikte bir okula (Pehlivantaşı İlkokulu) gittik. Bir hafta önce bu okula gittiğimizde okuldaki öğretmen arkadaşları eyleme davet etmiştik. Bizden sonra arkadaşlarımızın bir kısmı başörtüsü takmış, bir kısmı kravatları çıkartarak okulda dolaşmaya başlamışlardı. Okula gittiğimizde okul müdürü yoktu. Geldiğinde bu durumu görüp isyan etmiş, hemen il Millî Eğitime gidip okulunun içine ettiğimizi, öğretmenlerin itaatsizleştiğini, müdürlüğü bırakacağını söylemiş. İl Millî Eğitim Müdür Yardımcısı: “Git görevinin başına, müdürlüğüne devam et. Varsa bir itirazın dilekçe ile bize şikâyet edersin” demiş. Bu gelişmelerden habermiz olmadan bir hafta sonra tekrar okula gittiğimizde Okul Müdürü kapıda bizi karşılamaya geliyor zannettik. Tam bize yanaştığında “Okulumun içine ettiniz!” deyip üzerimize saldırdı.

Biz de karşılık verince gerisin geriye gitti. Sopa aramaya başladı. Kapıya dayalı olan süpürge sapını alarak üzerimize yürüdü. Biz yine karşılık verince okula girdi, kapıyı kapatarak ‹‘Çerçi giremezsiniz!’› diye bizi tehdit etti. Biz de okuldan ayrılıp Millî Eğitim Müdürlüğü’ne resmi olarak şikâyet ettik. Ayrıca savcılığa suç duyurusunda bulunduk. Arkamızdan Okul Müdürü Millî Eğitime giderek müdürlükten istifa edip emekli olmak istediğini bildirmiş. İl Millî Eğitim Müdür Yardımcısı sana elli gün izin vereyim git kafanı dinle, demiş. İzin kullandıktan sonra mahkeme süreci de başlamıştı. Birçok kişiyi devreye sokarak eşeklik yaptığını, mahkemeden şikâyetimizi çekmemizi istediğini bildirdi. Şikâyetimizi emekli dilekçesini verene kadar geri çekmedik. Emekli olduktan sonra CHP merkez ilçe başkanı oldu.

Yine bu dönemlerde bir akşam öğretmen arkadaş aradı. Yeğenin fen lisesinde okuduğunu, başörtülü derse almadıklarını, öğretmenler gibi öğrencilere de serbest kıyafet eylemi olup olmadığını sordu. Biz de yarın okul idaresi ile görüşelim, dedik. Okul Müdürünün ilahiyat mezunu, Müdür Yardımcısının biri İHL mezunu, diğerinin başörtülü bir bayan olduğunu biliyorduk. Bayan Müdür Muavini ile çaylarımızı yudumlarken yarı şaka yarı ciddi bir tutumla: ‘‘ Nur Sürter (Serter’miş) gibi kız öğrenciyi, neden ikna odasına aldınız’’ diye takıldım. Önce gülüp geçti, aradan 2-3 dakika geçtikten sonra Bayan Müdüre Hanım ağlamaya başladı. ‘‘Sen beni nasıl Nur Serter ile aynı kategoriye koyarsın? Ben şöyle mücahideyim böyle mücahideyim’’ deyip durdu. Ben de kendisine takıldığımı, fakat yaptığınız işlem dün ateistlerin, din düşmanlarının yaptığının aynısı olduğunu, onlar da başörtüsü ile niçin okula gelinmeyeceğini anlatıyordu. Siz de başörtüsünü neden takmaması gerektiğini, kız çocuğunu 4 kişi karşısında ikna etmeye çalıştınız. Serter gibilerle bir farkınız yok dedim. O arada İlahiyatçı Okul Müdürü geldi. Kendisine ‹‘Neden bu öğrencinin başörtülü derse girmemesini istediniz?’›

diye sorduğumda şunu söyledi: “Biz aslında makam sevdalıları değiliz. Biz kız çocuğuna bugün izin verirsek yarın bunlar 15-20 tane olur, çoğalırlar. Yarın öbür gün veli toplantısı yaptığımızda velilerimizden isyan edenler çıkabilir” diye kendini savunmaya çalıştı. Ben de kendisine “15 öğrencinin başörtülü gelmesinden bir ilahiyatçı olarak memnun olmanız gerekmez mi?” dedim. Herhangi bir sıkıntı yaşadığımızda bizim yanınızda olduğumuzu, rahatlıkla yardımcı olabileceğimizi söyledim. Ve oradan ayrıldık.

Daha sonra öğrendim ki bu üçlü grup (başörtülü Müdür Yardımcısı okulda başörtüsü takmıyordu, iki Müdür Yardımcısı da darbeden sonra FETÖ’den atıldı) kız çocuğunu karşılarına alarak “Mursi’ye ne oldu görmedin mi? Erbakan’a ne yapıldı, görmedin mi? Yarın öbür gün okula müfettişler gelecek bizi makamlarımızdan edecek bizi sürecekler. Sen buna razı olur musun?” diye baskı altına alıp kız çocuğunu ağlatarak eve yollamışlar. Allah’a şükür bu konuşmamızdan sonra kız çocuğu ve diğer kız öğrencilerimiz derslere başörtüsü ile girmeye başladı. İlahiyatçı Okul Müdürü arkadaşımız da bir iki yıl sonra sendikamızdan istifa etti.

Ve yıl 2020 oldu. 24 Kasım öğretmenler günü de geçti. 33 yıl önce bitmeden tükenmeden azimle çıktığımız bu yolda hamdolsun bugün öğretmenlerimiz, memurlarımız, bakanlarımız kılık kıyafet sorunu olmadan başörtüleri ile görevlerini yapıyorlar. 33 yıl belki bizlerden çok şey alıp götürdü ama bu ülkenin geleceğine ışık tutmak için kimlik ve kişilik mücadelesinde yaptıklarımızla birçok hayırlı hizmete de vesile kıldı. Birlerle başladığımız mücadele binlerle milyonlarla devam ediyor. Hamd ve senalar yüce bir dava uğruna mücadele yolunda ayaklarımızı sabit kılan Rabbimize olsun.

90'LI YILLARIN BEREKETİ

Ahmet AY

Bahçelievler Adnan Menderes Anadolu Lisesi'nde çalışıyordum. Okulda derslerin dışında öğrencilerimle birlikte vakit geçirmekten büyük keyif alıyor, onlarla bazen masa tenisi, bazen futbol oynuyordum. Öğrencilere, sınıfın dışında ne kadar çok vakit ayrılabilirse o kadar başarılı sonuçlar alınacağını farkındaydım. Öğretmenlik yaptığım dönemde Eğitsel Kollarda favorim Kütüphane ve Satranç Koluydu. Kütüphanede öğrencilere bizzat kitaplarını ben veriyor ve daha sonra onların takibini yapıyordum. Satrançta ise iki yol izliyordum; bir taraftan okul düzeyinde öğrencilere satrancı sevdirmeye çalışırken diğer taraftan satranç alt yapısı iyi olan öğrencileri tespit edip onlar üzerinde özel çalışıyor ve onları turnuvalara hazırlıyordum. Nitekim güzel sonuçlarda alıyorduk. Bir dönemde 8 madalya,1 İstanbul şampiyonluğu kazandığımızı hatırlıyorum.

Okuldan fırsat buldukça; İstanbul'un tarihî ve kültürel mekânlarında bulunmak, Sezai Karakoç, Nevzat Yalçıntaş, Sabahattin Zaim, Ahmet Kabaklı gibi üstatları dinlemek bana büyük mutluluk veriyordu. Bir gün yakın arkadaşlarım bana Akif İnan Ağabey'in İstanbul'a geldiğini söylediler, onu dinlemeye

gittik. Aksaray Yenikapı’da küçük bir mekânda konuşuyordu, 15- 20 kişilik bir dinleyici kitlesi vardı. Hak ve emek mücadelesinden, konuyla ilgili tarihte yaşanmış örneklerden bahsediyor ve teşkilatlanmanın önemi üzerinde duruyordu. Şair kimliği, sıcak ve samimi üslubu konuşmalarına yansiyordu. O konuşukça benim o günlerde zihnimi meşgul eden sendika ile ilgili sorularda adeta bir cevap buluyor ve tereddütlerim ortadan kalkıyordu. Zira ben sendikaya yeni üye olmuşum. Arkadaşlarım İlçe Başkanı olmamı istiyordu. Benim zihnimi sendika denilince 1977’deki Taksim olayları ve ardından 1 Mayıs’lar da yaşanan tatsız olaylar meşgul ediyordu. Bu sebeple arkadaşlarımın teklifine pek sıcak bakmıyordum. Ancak Akif İnan Ağabey’le bu ilk karşılaşmamızdan sonra benim konulara bakış açım değişti. Böyle bilge bir insanla birlikte olmanın ne denli önemli olduğunu anladım ve onunla her durumda yol yürünebileceği kanaatine sahip oldum.

Günler sonra Bahçelievler’de yapılan istişare sonucu Eğitimciler Birliği Sendikası İlçe Başkanı olarak göreve başlamıştım. Daha önce Millî Gençlik Vakfı yönetiminde bulunduğum için teşkilatlanma konusunda kendime güveniyordum. Örgütlerde bulunması gereken 4 önemli unsur; insan, zaman, mekân ve paradır. Bunlardan ikisine sahiptik, mekânımız ve paramız yoktu. Buna rağmen ilçe yönetimi ile birlikte büyük bir özveri göstererek okullarımızın çoğunda teşkilatlandık, üye sayımız gittikçe artıyordu. O yıllarda İl Yönetimi aylık olarak en fazla üye kazandıran ilçeleri ödüllendiriyordu. Üst üste birkaç ay 1. olduğumuzu hatırlıyorum. Nitekim kısa bir süre sonra bu başarılarımızın karşılığı olarak İl Yönetimine seçilmiştik.

3 Kasım 1996, İstanbul Eğitim Bir için çok anlamlı ve özel bir tarihtir. Çünkü sendikamız ilk defa demokratik bir ortamda seçime gitmiş ve 1. Olağan Genel Kurulunu yaparak İl Yönetimini belirlemiştir. Bu seçimlerde İsmail Kılıoğlu Hocamızın

listesiyle Şevket Sezer Hocamızın listesi yarışmış ve Şevket Sezer Hocamızın listesi seçimi kazanmıştır. Burada özellikle bir anekdotu paylaşmak istiyorum: Seçim öncesi o günkü şartlarda 2 listenin çıkmasına teşkilatımıza zarar verebileceği, üyelerimiz arasında ayrışmaya sebep olacağı endişesi ile karşı çıkmıştım. Bu konuyla ilgili, her iki taraftaki arkadaşlarımıza düşüncelerimizi ve endişelerimizi ifade ettik. Bu uzlaşmacı tavrımızdan olacak ki seçim günü bir arkadaşımızla birlikte her iki listede yer aldığımızı gördüm. Şaşkınlığımı yanımdaki arkadaşlarla paylaştım. Sonuç olarak arkadaşım ve ben resmi sonuçlar açıklanmadan İl yönetimine seçilmiştik.

Seçimlerden sonra Aksaray'daki merkezimizde toplandık. Öncelikle aramızda görev dağılımı yaparak hızlı bir şekilde çalışmalara başladık. İl Yönetimine 3 Ahmet seçilmişti. Şevket Başkanımızın bize uygun gördüğü birimler şöyleydi; Ahmet Gündoğdu-İl Sekreteri, Ahmet Ay- Avrupa yakası Teşkilat Başkanı, Ahmet Yurtman- Anadolu yakası Teşkilat Başkanı. 1996 yılında İstanbul'un 33 ilçesi vardı, bunlardan 22'si Avrupa yakasında 11'i Anadolu yakasındaydı. Bahçelievler'de bir ilçeden sorumlu iken İl'de Sarıyer'den Silivri'ye 22 ilçenin teşkilatlanma sorumluluğu bize tevdi edilmişti. İşimiz ağır ve zordu, bir taraftan okullarımızdaki meslekî çalışmalarımızı yürütüyor diğer taraftan sendikal faaliyetlere zaman ayırıyorduk. Buna rağmen motivasyonumuz yüksekti. İl'deki toplantılar gayet keyifli ve verimli geçiyordu. Şevket Başkan gündemdeki konuları görüşürken yönetimdeki arkadaşların görüşlerine büyük önem verir ve bizleri ayrı ayrı dinlerdi. Ondan sonra hep birlikte kararlar alırdık.

O günlerde büyük bir heyecan ve coşkuyla bir taraftan öğrenerek diğer taraftan yaşayarak yürüttüğümüz sendikal faaliyetlerde pek çok anı biriktirdik ve İstanbul genelinde birbirinden değerli arkadaşlarla tanışma/kaynaşma imkânı bulduk.

Bir gün yine İl'deki yönetim toplantısından çıkmış Şevket Başkanımızla birlikte Aksaray Vatan Caddesinde yürüyorduk, rahmetli Erol Battal arkadaşımızla karşılaştık. Ayaküstü biraz konuştuk, Erol Hocam sendika çalışmalarına dönük önerilerini dile getirmiş, o günlerde İl Teşkilatı olarak ilk defa çıkarmaya başladığımız İl Bülteni'ne ciddi eleştirilerde bulunmuştu. Şevket Başkan birazda kızarak sert bir üslupla "Erol! Dışarıdan gazel okumayı bırak, gel sen de taşın altına elini koy." şeklinde cevap vermişti. Nitekim Erol Battal Hocamız bu olaydan kısa bir dönem sonra İl'e gelmiş ve sendikal faaliyetlerin içinde kendini bulmuştu. Yapmış olduğu başarılı çalışmalardan sonrada İstanbul'da Şube Başkanı seçilmiş, ardından Ankara'da Genel Merkezde görev almış ve ülke genelinde bütün üyelerin gıpta ettiği saygın bir sendikacı konumuna gelmiştir.

Sonuç olarak doksanlı yıllarda bir avuç inanmış adamın yakmış olduğu meşale bugün bütün bir ülkeyi aydınlatır hale gelmiş, dikmiş olduğu fidanlar büyümüş kocaman bir çınar olmuş, hak ve hakikatin peşinde koşanları gölgesi altına almıştır. Eskilerin güzel bir sözü vardır; " Evrende tesadüfe tesadüf edilmez, dağdan yuvarlanan taşlarla sanat eseri meydana gelmez." Bir yerde başarı varsa orada emek vardır, alın teri vardır.

Bu vesileyle bu büyük çınarın oluşmasında emeği geçen, alın teri döken bütün arkadaşlarımıza teşekkür ediyor, ahrete intikal eden hak ve hakikat yolcularına sonsuz saygı ve sevgilerimizi sunuyor ve yüce Allah'tan kendilerine rahmet diliyoruz. Hâlihazırda bu kutlu göreve devam eden arkadaşlarımıza da yolunuz, bahtınız açık olsun, samimiyetiniz ve gayretiniz daim olsun diyoruz.

TEKKE'YE MÜRİD

Fevzi ÖZDEMİR

Sultanü'ş- şuara büyük üstad Necip fazıl'ın teşhisi ile biz Türkler, bazı değerlerin değerini, geç algılıyor, geç anlıyoruz. Moda gibi meselâ, onu bile, modası geçtikten sonra algılayabiliyoruz. Demokrasi anlayışımız da, tıpkı bunun gibidir. Gazneliler'den başlayıp, Selçuklu, Osmanlı ve oradan Cumhuriyete kadar, etap etap serpilmiş ve gelişmiş, tam ve özgün bir modeli dünyaya sunmuşken, mimsiz medeniyet, Avrupa'dan esen bir samyeli, her şeyimizi, yakıp yıkmış ve cumhuriyetle birlikte yabancı bir kalıba doldurulmuştur.

Bir deli gömleği ki, bir yanı bol, öbür yana dar gelir.

Doksanlı yılların başında, Kudüs Mescid-i Aksa esintileri taşıyan, bir kervan yola çıktı dediler. Mehmet Akif İnan Hocamızın önderliğinde, hasbilerin hesabını da soracak, bir öğretmen sendikası kurulmuş derler. Ki, kanunu yokmuş; Olsundu, mademki demokrasi var, kanun yoksa da, hemen çıkarırsınlar. O dönemler ki, hizmeti yegâne cihat bilip, koştukça yorulmadığımız, aktıkça durulmadığımız, heyecan dolu günlerimizdi;

Çok dar bir kadro ile istişaremiz sonucu “mademki zaman bizdedir ve mekân bize emanettir” öyleyse, bu mekânın yükünü omuzlamak da bize düşerdi. Lâkin konuya çok yabancıyız ve sendikacılık işçiler içindir biliyorduk. Böyle işleri, o zamanlar, hep sol kesim bilir, onlar yapar; biz de onları taklit ederdik. Ankara’da 3 günlük bir eğitime çağırıldık; Karapürçek’te, bir yurtta misafir kalıp, Muradiye Dershanesi’nde seminerlere katıldık.

Rahmetli Başkan, İsmail Kılıçoğlu, Beşir Atalay, Ahmet Fidan, Ahmet Beyazıt gibi beyleri hatırlıyorum. Genel Başkanımızın zor şartlarda ve kıt imkânlarla, belki de rica minnet, temin ettiği bu durumu görünce, işin gerçeğini o zaman kavrayabildim. Dava adamlığının, bir ideal uğruna, “anadan, yardan, serden, vazgeçmek” olduğunu, öğrendim. Gönüllerdeki ateş, işte o gün, orada harladı. Anladım ki şimdiye kadar biz,” gökyüzünün habersiz uçurtma uçurmuşuz.” Ve biz, o gün, oradan, eteklerinde bir yığın tutuşmuş alevle döndük. Miraçtan döner gibi geldik; Hemen işe koyulduk o heyecanla; “Bu dergâha, gayrı, eğri odun bile girmemeli” dedik.

Lâkin içimizdeki yangını bir türlü dışa yansıtamıyor, dostlarımızı bir türlü yanımıza alamıyorduk; İstediklerimiz bize gelmiyor, istemediklerinizi, de biz kabul etmiyorduk. Bu arada, çeşitli kademedeki müdürlerden gördüğümüz, baskı ve hakaretler de, işin cabasıydı. Genel Merkez bizi uyarıyor, ikaz ediyor; lâkin biz, yönetimi bile, rica minnet, yalvar yakar, tamam edebilmiş-tik. Genel bir toplantıda, illerin üye mevcutları, ekranda gözden geçiriliyor, değerlendirmeler yapılıyordu. Sahillerdeki gibi, biz de, az mevcutlular içindeydik. Utancımızdan, ne mazeret bulabiliriz diye kıvranıırken, sıra Denizli’ye geldi. Boynumuz önde, elimiz bağlı ayağa kalktım, ‘işte efendim, kem küm’den sonra, “Efendim, bu çatıya layık insanı, ancak bu kadar bulabildik; Namazsız, niyatsız, haksız, ezansız, duasız, tesettürsüz, destursuzları ben üye yazmadım,” dedim.

Rahmetli başkan, bana dönüp dedi ki; “Hocam sen yaz; Tekke’ye mürit aramıyoruz ki. İp’ler elimizdedir, istemediğimizi, istediğimiz gibi idare etmek bizim elimizdedir” deyince işin rengini o zaman anlamıştım.

Galiba 28 Şubat sürecinde idi, morallerin sıfırlanıp, ümitlerin tükendiği; “Yenildik ya Rab!” dediğimiz günlerde, rahmetli başkan ve H. Celal güzel ve Kâmil Aydoğan Beyler, illeri gezip, moral takviyesi için toplantılar yapıyorlardı. Antalya’dan İzmir’e geçiş güzergâhında, alelacele tertip edilmiş bir toplantının da, Denizli’de yapılması kararlaştırılmıştı. Bize ivedi olarak, bir salon bulup, hazırlık yapmamız iletildi.

O dönemde, sinemadan başka salon yoktu. Biz de oraya koştuk tabi. Sinemacı, biletleri önceden satmış olduğu için, filmi iptal etmiyor. Ancak, iki seans arasındaki, iki saatlik boşluktan faydalanma imkânımız vardı. Tamam deyip, seans sonunda, koşuşturmayla salonu süpürüp, temizleyip, havalandırıp, hazır hale getirdik. Bu hengâmede, müdürden habersiz, sınıftan döktüğümüz, cam çerçeveli Atatürk resmini perdeye asamayınca, konuşma masasının önüne, seyircilere doğru dayalı olarak koyduk. Toplantı bitti; güzel oldu, moral bulduk, mutlu olduk. Derken, solcu gazetecilerden birisi bunu fotoğraflayıp savcılığa şikâyet etmiş. Malum, o dönem, sol basın, sürekle avı peşindeydi. Ertesi gün, yerel gazetelerde bütün manşetler, Eğitim-Bir-Sen’in,” Atatürk’e hakaretinden” “ayakaltında paspas yapmaktan” bahsediyordu. Toplantının mahiyetinden hiç bahsetmiyor, ha bire, bunu köpürtüyorlardı. Savcılık bizi çağırıyordu tabi. Birincisi kanunsuz şekilde, sendika kurmak, ikincisi, Atatürk’e hakaret suçlamasıyla soruşturma açtı. İş mahkemeye intikal etti;.Neticede hapis cezası aldık.

Ertelenen bu cezalar yıllar sonra aflarla silinebildi.

Bugün, gelinen noktayı düşündüğümüz zaman, gurur duyuyor içimizi bir sevinç ve mutluluk kaplıyor. “Değmiş ulan, değmiş be” diyorum.

Konu komşu, eş dosttan topladığımız, kurban derileri ile satın aldığımız, masa sandalye ve evlerimizden getirip, donattığımız büro malzemelerini, ödemekte zorlandığımız, kiralar yüzünden sık sık taşımak zorunda kaldığımız eşyaları, sırtımızda indirip bindirdiğimiz o günleri, çile dolu zamanları, şimdi tebesümle hatırlıyorum. Gayet tabii, ilk hareket çok zordur; büyük efor sarf etmek gerek; zor ve zahmet gerek. Kader bu, kadere küsmek olmaz; kimine zahmet, kimine rahmet. Bediüzzaman Said Nursî'nin dediği gibi; “Biz kışta geldik, şimdi bahardır.” Biz köprü olduk, arkadan gelenler, geçsin diye; Toprağa atılan bir çekirdek olduk; Toprakta eridik, çürüdük, gönüllü olarak; taki arkadan, taptaze fidanlar fişkırsın diye. Şükür ki, o fidanlar yetişti, boy verdi, büyüdü, serpildi ve koca çınar oldu. Koyu gölgesine bugün, bütün bir ümmeti sığdırıyor.

“KİM DEMİŞ HERŞEYİN BİTİŞİ, ÖLÜM;

DESTANLAR YAYILIR MEZARIMIZDAN”...

“YA LÂLE AÇMALIDIR GÖĞSÜMÜZ ÜZRE YAHUT GÜL”...

BİR TEHECCÜT VAKTİYDİ...

Emrah GÜNDÜZ

“Başkan geliyor” dediler, Başkan...

İşte o an bir başka olmuştum.

İlk defa gelmiyordu ama bu sefer başkaydı galiba.

Ne bileceksin gelenin sana geldiğini ve ne bilecek gelen kime emaneti teslim edeceğini?

Bizimkisi bir teheccüt hikâyesi...

21 Eylül 2016... Saat gece yarısı 02.00...Bu saat benim için; sendikamızın ilçe temsilcisi olmak taşınmaz denen kayayı taşımak ve öyle ki taşırken de mutlu olmaktı. Zaten o saatte bir göreve talip olmak ve tabi olmak “Bu işin gecesi gündüzü yok haberin olsun evlat!” demek değil miydi?

O saatte eve gidip nerede olduğunu anlatmak kadar zor olan bir durum daha vardı: “Artık sendikalı değil sendikacıyım.” mefhumunu anlatmak. Mevzuyu sabaha bıraktım ve bir saatlik uykuyla yeni güne uyandım. Eee öyle bir işe talip olmuşsun ki hem rıza-i ilâhiyi kazanacaksın, hem de adil olup mütevazılığı da (sakın ola) unutmayacaksın!

Konuyu eşime açtığımda ilk sorusu; ‘Ne kadar ek geliri olacak?’tı. O anda; belki de cebinden para gidecek, diyemedim. Şimdi bir yandan da konunun ehemmiyetini anlatmam, onun gönlünü razı etmem ve ardından bir şekilde ilk üyelik formunu eşime doldurtmam gerekiyordu. Başladım usulca sendikamızın görselleri, eylemleri, fikirleri, toplumsal refleksleri, videoları, marşları ve ruhumuzu anlatan “Yedi Güzel Adam” derken üçüncü günde sendika formunu ciddi ciddi imzalattım. Ama bir problem vardı: Eşim ev hanımıydı.

Elbet gönül razı olacağı vakit bakar mı karşısındakinin kadrosuna, kademesine ve derecesine.

Eve vakit ayırmamda sıkıntı olmasın diye çok sevdiğim halı saha aboneliklerimi iptal etmişim ki halı saha maçlarının tam da sendikacılık yapılacak yer olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Sendika temsilcisi olduğum dönemde ilçenin asist kralı olmuş olabilirim. Bir anda pas vermeyi çok sever olmuştum. Tabi boş kaleye gol atmak varken arkadaşına pas verip ona attırmak pas veren için zor bir durum gibi görünüyor ama golü atan kişi sendikanıza gelmek istediğinde pas vermeyi çok seviyorsunuz ve adeta hattrick yapmış gibi mutlu oluyorsunuz.

Gel zaman git zaman... Mesele anlatmak, anlamak ve anlaşılacak değil miydi azizim?

Yine bir gün pansiyon nöbeti tutacağım; ama dua ediyorum “Şöyle sendikasız biri denk gelse de biraz derdimizi anlatsak.” diye ama *sen gelmez oldun* şarkısı dilime pelesenk oldu gitti. Tabi bu durumu değiştirmem gerekiyordu. Ben de Pansiyon Müdür Yardımcımıza, Beni bu arkadaşımın yazar mısın, diyorum. Garibim kırmıyor. Diğer ay, beni bunla yazar mısın, diyorum. Derken bir gün: “Ya Hocam herkes beni şu güne yazar mısın der, sen ise beni şununla, bununla yaz diyorsun hayır mı?” dedi.

Sadece tebessüm ederek, hayır Hocam bizde şer olur mu hiç? demiştim. Eee derdi olanın sancısı da olmaz mıydı hiç? Onu her eylem diriltmez miydi? Nehirler düşlemez miydi göl kenarında?

Sendikacılığın sadece öğretmenler odasında olmayacağını öğrenmek uzun zaman almamıştı ki bir gün bir okul iş yeri temsilcimiz; “Bir Hocamız var, maşallah çok iyi çok hoş ama bizim sendikaya gelmiyor nasıl yapalım? Ben çok yorulduğum başkan ama gelmesini de çok istiyorum” demişti. Hiç durur muydu bu garip? Hemen okula gidiverdik, iş yeri temsilcimiz ile. Hocamızla güzelce hasbıhal ederken gel gelelim asıl meseleye. İlk defa zaten kendi sendikamızdan olan bir arkadaşımıza tekrardan; “Bizim sendikamıza gelir misin?” demiştik. Biz ilk gelmeni beğenmedik bir daha gel durumuna düşmek utandırmadı değil hani. İş yeri temsilcisi Hocamızın yeni ve heyecanlı oluşu, sendikamıza davet ettiğimiz Hocamızın, “Ben sizin sendikadayım zaten.” dememesi, benimde “İş yeri temsilcisi arkadaşımız çağırıyorsa öyledir” demem. Kendi sendikamızdaki arkadaşımızı tekrardan sendikamıza almak ile sonuçlanacak bu da bizde güzel bir hatıra olarak kalacaktı.

Hâlâ hatırlanıyorsan bir hatıran var mıdır? Bunlar bir hatıra mıdır?

Uzak bir köy okulu düşünün! Bir ayda dört defa gideceksin, her gitimde sendikacılık harici her konuda sen ve sendikan hedef gösterilecek, tüm bunlara karşı kırmadan derdini anlatmaya çalışacaksın ve sonuçta sana kapı gösterilecek. Bunları yaşayan kişide fazlasıyla gururlu olacak. Ben buna *sendika sabrı* diyorum, çünkü temsiliyetin şahsiliği bir kenara bırakmanı tavsiye ediyor.

Bu köy okulundan çıkıp tam arabama -o çok sevdiğim, kabolosuna kadar sildiğim, 98 model kara şimşeğinin-kapısını açar-

ken bir hışımla, “Bırak ya! Kimlerle uğraşıyoruz?” diye söylendiğimi hatırlıyorum. Aniden bir ses: “Durun durun, şşşş Başkan, gelin, üye olacağım! Okadar kişi geldi gitti, bana bu kadar sabır eden olmadı” dediğinde tebessüm ettim. O gün kendime; senin davan üç sayfalık üyelik formunun arasına sıkışacak kadar basit değilmiş. Bak! bu dava bugün de sana sabır etmeyi öğretti ve sen öğrendiklerini öğretmekle mesulsün, dedim. O gün köyden dönerken o çok sevdiğim aracımın amortisörlerini patlatmış salıncaklarını kırmıştım ama bunun ne önemi vardı ki. Yine o gün sevdiğim şeyin aslında arabam olmadığını; aksine bagajında bulundurduğum afiş, el broşürü, eğitime bakış ve Kelebeğin Rüyası olduğunu anladım. Böylece; meşru bir sevgiyi içten içe büyütmenin anlamının paha biçilmez olduğunu öğrenmiştim üstadım!

Hatıralar bazen iş yeri temsilcilerine yoğurduğun çiğköfte kadar acı, ramazanda üyelerine verdiği iftar kadar huzurlu ve güzel bir sabaha uyanırken kahvaltına eşlik eden dostların kadar mutluluk vericidir. Hatıralar küçük bir ilçede, büyük sevdaların nişanı olmak kadar onurluysa, bizim anılarımız 657'ye tabi olanlarla sınırlı kalmazdı; kâh bir simitçi, kâh bir gazeteci, kâh bir işletmeci... Meğer mesele 657'nin de ötesindeymiş...

Öyle ya Üstad Mehmet Akif İnan dememiş miydi? “En iyi anlatış artık susmaktır, anladım bunu ben seni bilince!” diye.

Bir teheccüt vakti davayı gediğine koyanlara selâm olsun!

ÜMİT HEP VAR!

Cemil ÇAVDAR

Yıl 2014 ...

Gaziantep Eğitim-Bir-Sen sendika binamız... Şube Başkanımız Mithat Sevin ile sendika üyelerimizi, dostlarımızı ağırlamak, sohbet etmek ve dertleşmek üzere bulduğumuz sıradan sıcak haziran ayının ilk cumartesi...

Kapı usulca çaldı ve içeri tesettürlü bir bayan girdi. Yüzünde ıstırap çekmiş insanlara mahsus çizgiler... Çekingen adımlarla bize doğru yönelen bayanın mahsun ve mütevekkil hali gözlerinden okunuyordu.

“Müsaitseniz görüşebilir miyiz?” dedi.

“Hoş geldiniz, tabii ki, buyurun!” diyerek oturması için yer gösterdim.

Adı Mehtap G. olan Bayan Ankaralı ve iki çocuk annesiymiş. Kendisi özel bir okulda sınıf öğretmeni, eşi ise farklı bir sendikaya mensup akademisyenmiş.

Yakın çevresi tarafından sendikaya yönlendirildiğini kendisine bizim yardımcı olabileceğimizi düşündüğü için görüşmek

istediğini söyledi. 28 Şubat mağduru olduğunu o süreçte üniversite yıllarında inanç ögürlüğünün kısıtlanmasından dolayı başörtüsü zulmüne maruz kalmış, okuyabilmek için bin bir zorluklarla mücadele eden binlerce kardeşimizden biri olduğunu anlatırken duraksıyor, anlatmaktan imtina ediyordu

Bu durumu sezen Mithat Başkanımız konuyu detaylı olarak dinlemek üzere “Başkan Yardımcımız Cemil Bey sizinle ilgilenin.” diyerek bu mağdur insanı bana yönlendirdi. Başkanlık odasının yanında bulunan toplantı salonuna geçerek bayanı dinlemeye başladım.

Çaylarımızı yudumlarken ikimiz de bir an sustuk. Söylenmesi zor olan şeyler insanı tutar, insanı susturur ya işte öyle bir an!.. Evet, şimdi boğazımı düğümleyen konuya geçiyoruz.

Bayan gözyaşlarıyla anlatmaya devam etti. Üniversiteyi bitirdikten sonra ataması Erzincan’ın Kemaliye ilçesine yapılmış. Göreve başlamak üzere Erzincan’a gittiğinde o dönemin İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü görevlileri, kendisini başörtüsünden dolayı göreve başlatamayacaklarını ya başörtüsünü açmasını ya da atamasının iptal olacağını dinlerken, gözlerim gayr-i ihtiyari dalıyor, 28 Şubat sürecinde bizzat yaşadıklarım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp gidiyordu. Görev yaptığım Gaziantep Üniversitesi Kilis Meslek Yüksekokulundaki mesai arkadaşlarıma başörtülerini açmaları için yapılan baskılar, başörtüleri zorla açtırılan arkadaşlarımızın odalarından başı açık halde çıkmaya imtina etmeleri, Okulumuzun mescidinin kapatılması, ÖSYM ve AÖF sınavlarındaki bayanların örtülerini açmamak için üzerine peruk takmalarını, öğrencilerimizin devletlerine olan sitemlerini, kendi yolsuzluklarını örtmek için benim “İrticai faaliyet” yapıyor suçlamasıyla dönemin rektörü tarafından sürgüne gönderilmem, üniversitemiz akademisyenlerinin resmi otobüslerle Ankara’ya götürülüp Tandoğan Meydanında “Ordu göreve!”, “Darbe istiyoruz!” diye haykırışları...

Şairin “Yaşaran gözlerimde artık her şey değişmişti.” dediği gibi,

Mehtap Hanım’ın “Hocam” diye seslenmesiyle gittiğim uzak diyarlardan ancak dönebilmişim. Kendimi toparlayarak:

“ Bizden ne talep ediyorsunuz, size nasıl yardımcı olabiliriz?” dedim.

Mehtap Hanım kararlı ve tok bir sesle: “En doğal hakkım olan iade-i itibarımı talep ediyor ve Millî Eğitimdeki atandığım görevime dönmek istiyorum!” dedi.

“Hoca’m atama kararnamenizle birlikte Millî Eğitim Bakanlığına başvurmanız gerek” dedim. Cemil Hoca’m, ben sizden bu hususta yardım istiyorum, o süreçte yaşadığım hayal kırıklığım ve devletimin yaptığı haksızlığın üzüntüsünden dolayı hiç bir evrak saklamadım, elimde sadece diplomam var.

Elinde resmi bir belge ve kayıt olmadan bir atamanın olamayacağını bildiğim halde yine de Başkan’ıma beraber sorulım diye Mithat Sevin’e durumu ben özetledim. Başkan’ım bu şekilde bir müracaatın olamayacağını dile getirdi. Mehtap Hanım boynu bükük şekilde teşekkür ederek müsaade istedi. Ben de arkasından uğurlamak üzere dışarı çıktım. Mehtap Hanım’a yardım edememek beni kahretmişti.

“Mehtap Hanım bir dakika, siz kesin Kemaliye olduğunu biliyor musunuz?” diye tekrar sordum. Mehtap Hanım “Evet” dedi.

Mazlumun yanında olmayı şiar edinmiş biz büyük bir teşkilattık. Hem de çok büyük! Türkiye’nin tüm ilçelerinde de Hak için mücadele veren dostlarımız vardı. Zulme uğramış bu kardeşimize yardım edebilecek teşkilatımızın uç beyleri dostlarımızdan yardım isteyebileceğimi düşündüm.

Mehtap Hanım'a biraz beklemesini birkaç telefon görüşmesi yapacağımı söylediğimde bir an Hoca Hanım'ın gözlerinde ümit ışığını gördüm. Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezimizin telefon santralini aradım. Genel Merkezdeki personel arkadaştan Erzin-can Kemaliye ilçe temsilcimizin telefon numarasını ve ismini öğrendim.

Mehtap Hanım'ın yanında Kemaliye ilçe temsilcimizi aradım. Temsilci arkadaşla sohbet ettikten sonra Kemaliye Millî Eğitim ilçe arşivinden Mehtap Hanım'ın atandım dediği yıldaki atama kararnameyi araştırmasını, eğer bulabilirse "Aslı Gibi" yaptırarak bana göndermesini rica ettim. Temsilci arkadaş haftaya beni arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. Mehtap Hanım'la haftaya cumartesi gelmesi hususunda sözleştik.

Hafta içi temsilci arkadaş beni aradı. Bilgilerini verdiğimiz şahsın ilçelerinde hiçbir kaydının olmadığını fakat haftaya İl Millî Eğitime gideceğini, il arşivinden baktırabilirse arkadaşlardan rica edeceğini sonrasında ise dönüş yapabileceğini söyledi. Ben bu haberi Mehtap Hanım'a vermedim. Cumartesi günü Mehtap Hanım geldi, bir dünya ümitle! Mehtap Hanım'a Kemaliye temsilcimizle yaptığım görüşmeyi anlattım. O, mahcubiyetle sanki yalan söylüyormuş gibi hissettiğimi fakat Kemaliye ilçesi olarak hatırladığını söyledi. Ona henüz dostumuzun İl Millî Eğitim arşivindeki tahkikatını bitirmediğini ve ümidini kesmemesi gerektiğini telkin ederek bir haber aldığımda kendisine döneceğimi söyledim. Mehtap Hanım üzüntülü bir şekilde sendikadan yine ayrıldı.

İkinci haftanın ortalarına gelmiştik. Temsilci arkadaş arayarak Mehtap Hanım'ın o yıllarda Kemaliye değil de Refahiye ilçesine atanmış olduğunu ve atama kararnameinin bir nüshasını "Aslı gibi" yaptırdığını sendikaya postaladığını söyledi. Ben dostumuza Mehtap Hanım adına teşekkür ettim.

Bir hafta geçmiş ve postaneden beklediğimiz zarf gelmişti. Mehtap Hanım'ın haberi yoktu bu gelişmelerden. Mektup elime ulaştıktan sonra ararım diye düşünmüştüm çünkü hep hayal kırıklığı yaşıyordu. Mehtap Hanım'ı arayarak atama kararname-sinin bulunduğunu, kendisinin yanlış hatırladığını - Refahiye'ye atandığını- ve atama kararnamesinin de sendikada olduğunu söyledim. Yeniden atanmış gibi sevinerek hemen geleceğini söyledi. Bir saat sonra sendika binamıza gelmişti. Zarfı kendisine verdim, elleri titreyerek açtı ve içinden çıkan göreve başlatmadıkları atama kararnamesini uzun uzun inceleyerek “Şimdi ne olacak?” dedi.

Genel Merkezimizi önceden aramış gerekli belgeleri ve izlenmesi gereken prosedürün neler olduğunu öğrenmiştim. Mehtap Hanım iki gün içerisinde tüm belge ve evrakları hazırlamıştı. Bu esnada tüm evraklardan birer nüsha çoğaltarak Mehtap Hanım'a vermeyi de ihmal etmemiştim. Millî Eğitim Bakanlığı Personel Genel Müdürlüğüne elden iletmek üzere Genel Merkezimize postaladık. Bir hafta sonra evrakların Genel Merkez aracılığıyla elden Millî Eğitim Bakanlığına teslim edildiğini teyit etmiş evrak sayı numarasını almıştık.

Mehtap Hanım devamlı telefon ediyor veya sendikaya gelecek dilekçesinin akıbeti hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu. Dört ay gibi bir zaman geçmişti, Genel Merkezimiz aracılığıyla Millî Eğitim Bakanlığı Personel Genel Müdürlüğüne evrakın durumunu sorulduğunda “Evrakın kaybolduğunu o nedenle işlem yapamadıkları...” cevabı alınıyordu. Genel Başkan Yardımcımız beni arayarak evrakın kaybolduğunu yeniden evrak hazırlamam gerektiğini söyledi. Hemen Mehtap Hanım'ı arayarak daha önce ikinci nüsha olarak hazırladığımız evrakları getirmesini söyledim. Mehtap Hanım'ın getirdiği evrakları hiç vakit kaybetmeden Genel Başkan Yardımcımıza gönderdik.

İki ay gibi bir süre geçmişti. Bize iki yıl gibi gelen iki ay...

Nihayet Millî Eğitim yetkilileri Mehtap Hanımı arayarak Şahinbey’de bir ilkokula atandığımı ve bir hafta içinde göreve başlaması gerektiği bilgisini verdiklerini söylüyordu. Çileli bekleyişin sonu bitmiş ve istediğimiz sonucu elde etmiştik. Derin bir nefes alarak “Şükür!” dedim, “Çok şükür, bin şükür...”

Mehtap Hanım’ın atandığı okul müdürünü arayarak kendisine 28 Şubat mağduru bir bayan arkadaşın atandığını ve uyum sürecinde yardımcı olmasını rica ettim.

Ve günler sonra yine bir cumartesi... Muhabbeti demlediğimiz sendika binamız... Koyu bir sohbetin içinde kapı vuruldu birden. Gelen Mehtap Hanım’dı. Gözlerinin içi adeta parlıyor, sevinçten uçuyordu. Siz şimdi bayram kutlamayı görün, dedim içimden. Mevlâna’nın dediği gibi “Ümitsizliğin ardında nice ümitler var, karanlığın ardında nice güneşler var.” sözü bugüne “cuk!” diye oturuyordu. Kaybedilen bunca yıldan, üzüntü ve mağduriyetle geçen bunca zamandan sonra güneş yine doğmuş, yeni bir bahar başlamıştı. Mehtap Hanım göreve dönmüş ve bize teşekkür mahiyetinde tatlı getirmişti. Kısa bir “Nasılsınız?” faslından sonra asıl önemli mevzuya geldik. Atandığı okulun sendika temsilcisi kendisine üyelik teklif etmiş, kendisi ise sendika üyeliğini benim yapacağımı söyleyerek reddetmiş! Artık ikinci ailesinin Eğitim-Bir-Sen olduğunu söylüyor ve bu ailenin bir üyesi olmaktan mutluluk duyduğunu belirtiyordu. Sevinci sesinden taşan bir edayla “Lütfen benim üyeliğimi siz yapar mısınız?” dedi.

Evet, sendikamız yapılan haksızlıkların, yaşanan mağduriyetlerin giderilmesi hususunda bir mazluma yardımcı olmuştu. Yola çıkarken zalimlerin karşısında, mazlumların yanında olmak şuuruyla çıkmıştık. Biz büyük bir aileyiz! Kimsesizlerin

kimsesi, sessizlerin sesi olmaya aday bir aileyiz. Gücümüzü ve özgürlüğümüzü buradan alıyoruz. Hakk'a ve halkın iradesine dayanıyoruz. Bu gerçeğin canlı bir şahidi olarak sendikamla ne kadar gurur duysam azdır! Vesselâm!

TATLIYDI KOL KOLA OLMAK

Rahmi ÖZEN

Yıl 1992

Soğuş şiddetli bir Şubat ayı...

Gece... Saat 21.00 sıraları, telefonum çalıyor.

Ağır bir grip hastasıyım. Konuşacak mecalim yok. Yorgan altında sağanak yağmurda ıslanmış gibi ter içindeyim. Eşim, bakıyor telefona...

'İslâm Vakfı Başkanı Ali Rıza Öztürk Hoca...' arıyor diye ahizeyi bana uzatıyor.

Ali Rıza Öztürk, Samsun'da hangi hizmet varsa öncülüğünü yapmış saygın bir kanaat önderi. Dalı, budağı, gövdesi ve gölgesi hayat sunan koca bir çınar. Çok önemli olmasaydı bu saatlerde aramazdı. '*Buyur Sayın Hocam!*' diyorum. '*Bak, sana kimi veriyorum.*' diyor ve ahizde gür bir ses, bana;

'Yahu, Rahmi Hocam, biz bu karda, kışta, soğukta Türkiye'yi il il dolaşıyoruz, sen sıcak yatağında keyif çatıyorsun, öyle mi? Oh oh oh! Ne âlâ! Bilmiyor musun, bu akşam Samsun'da olacağımı?' diye tatlı sitem ve espiyle sesleniyor.

Sesi tanıyorum. 7 Güzel Adam'dan biri... Mescid-i Aksa Şairi, Anadolu irfanı bir yiğit. Toplantısına katılmadığım için özür diliyorum. Böbrek hastası olduğumdan yakalandığım ağır gribe atlatamadığımı, kan ter içinde üst-baş, yatak-yorgan her şeyi ıslattığımı dile getiriyorum. Üstat bu... Israrla; *'Taksi gönderiyorum, geleceksin!'* diyor.

Ucunda ölüm bile görünse bu telefonda sonra onu kıramazdım. Zaten o da; *'Ölsen de, kalsan da bu akşam buraya geleceksin. Hazırlan, taksi çoktan hareket etti!'* diyor.

15 dakika sonra Samsun İslâm Vakfının 300 kişilik çok amaçlı salonuna mecalsiz ve bitkin giriyorum. Ön sıralarda Melih Gökçek, Yazarlar Birliği Başkanı D. Mehmet Doğan, Hak-İş Genel Bşk. Yrd. Salim Uslu, Millî Eğitim Bakanlığı Şube Müdürlerinden Akif Gülle ve Ahmet Fidan Beyleri görüyorum. Akif İnan Hocam, tatlı üslubu, gür sesi ve etkin hitabetiyle tanıdığım 100'e yakın meslektaşına sendika ve sendikal hareketini anlatıyor.

Türkiye'deki sendikaların o güne kadar ülkemizde iyi bir imaj bırakmayışından salonda bulunan arkadaşların tamamına yakını; *'Müslüman'ın sendikası mı olur? Sendika solcuların ve komünistlerin işi... Yıllardır karşı çıktığımız harekete şimdi biz de mi bulaşacağız?'* düşüncesiyle olumlu bakmayacakları kanaatindeyim.

Akif Hocam, içeriği dolu dolu konuşmasını bitirir bitirmez; *'Şu anda sendikamızın Samsun Şubesini kurduk sayılır. Şube Başkanımız Edebiyatımıza değerli eserler kazandırmış, yakından tanıdığınız Edebiyatçı Yazar Rahmi Özen'dir.'* diyor. Salondaki bakışlar bana yöneliyor, Akif Hocam devam ediyor; *'Rahmi Hocam, kısa zamanda yönetimini oluşturup Başkanlığımın onayına sunacak. Samsun'daki eğitim çalışanlarına sendikamızı tanıttacak ve vakit kaybetmeden üye kayıtlarını başlatacaktır.'* direktifiyle noktayı koyuyor.

O tarihte Samsun Öğretmenler Vakfı Başkanımı. Akif Üstadıma başka dernek ve sosyal vakıflarda hizmetimin olduğunu beyan ediyor, teveccühüne teşekkür ediyorum. *'Sayın Hocam! Bunca işin arasından bir de layık gördüğünüz ağır yükün altından nasıl kalkarım? Buradaki güzide arkadaşlardan bu yükü taşıyabilecek başka bir değer arasak?'* diyorum. *'Soralım bakalım.'* diyor. Salonda bulunan birkaç arkadaş göreve talip oluyor. Gizli oylamada oy çokluğu ile Samsun Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanlığına beni seçiliyorlar.

Onca vakıf, dernek, sivil toplum kuruluşunda görevim var iken omuzlarıma ağır ama kutlu bir yük daha biniyor. Anadolu irfanının sesi ve nefesi M. Akif İnan Üstadımın liderliğinde atılmış hiçbir adım ve akıtılmış damla terin boşa gitmeyeceğine inanmış biri olarak kollarımı sıvıyor, işe başlıyorum. Meslektaşlarımın ve Üstadımın teveccühüyle uhdeme verilen bu işin hakkını vermeli, hem Üstadımı, hem de Samsundaki eğitim camiasını hayal kırıklığına uğratmamalıyım.

Yönetimimi teşekkül ettiriyor, Valilik Binasının karşısında, caddeye nazır müstesna bir yerde 180 metrekare; 100 kişilik salonu, 3 odası bulunan bir katı kiraliyorum. 2 adet çekyat ile üstüne yorgan ve battaniyesiyle bir misafir yatak odasını tefriş ediyorum.

Memurun sendika kurmasının yasak olduğu bir dönemdir. Elimizde sadece Valiliklere hitaben gönderilmiş; *'Sendikal harekete yumuşak bakılması, yapılan müracaatlar için dosya açılması,'* mealinde bir Başbakanlık genelgesi var.

'Eğitim-Bir-Sen' adıyla bir sendikanın Samsun Şubesinin kurulduğunu, Yönetim Kurulu Listesini, faaliyet göstereceğimiz binanın adresini bildirmemiz ve parmak izlerimizin alınması için yönetimden 3 arkadaşla birlikte Emniyet Müdürlüğüne gitmemiz gerekiyor. Arkadaşlarım, Emniyete gitmekten imtina

ediyor. Kime teklif ettimse mazeret beyan ediyor. Onca rica ve iknadan sonra yanıma bir arkadaşı zor alabiliyorum. Emniyet Müdürlüğü Dernekler Masası yetkilisi dilekçemi okuyor. ‘*Sen, çok mu cesursun?*’ diye bir soru soruyor. ‘*Ne demek istediğini anlayamadığımı.*’ söylüyorum. ‘*Kendini hızarın ağzına attığının bilincinde değilsin. Senin eşin, çoluk-çocuğun yok mu? Devlet memurunun sendika kurmasının yasak olduğunu bilmiyor musun?*’ diye soruyor. ‘*40 yaşındayım ve her şeyin bilincindeyim.*’ diyorum. Bir anlamla yüzüme bakıyor. Dilekçemi ve evraklarımızı dosyaya koyarken; ‘*Devlete ve yasalara kafa tutuyorsunuz.*’ mealinde konuşuyor.

‘*Biz, devletimizin yanındayız.*’ diyorum. ‘*Ülkemizin aydın öğretmenleri olarak eğitim çalışanlarının mali-özlük-sosyal haklarını savunacağız. Ayrıca felsefesinden müfredatına ve fizikî şartlarına kadar eğitimle ilgili her meseleyi önemseyip demokratik yaşama katkı sağlayacağız.*’ diyorum. Sözlerimden hoşlanmadığı bakışlarından anlaşılıyor.

Emniyetin bu tavrından sonra yanımdaki arkadaşımı korku, pişmanlık ve tedirginlik sarıyor. Gelirken yolda; ‘*Rahmi Hocam, imzamu geri alsam darılır mısın?*’ diye soruyor. Haklı... Çünkü hâlâ 12 Eylül 1980’nin askeri darbesinin korku ve kokusu hâkim.

Üç beş gün sonra Eğitim-Bir-Sen’i tanıtım için il çapında büyük bir salonda toplantı yapmayı planlıyorum. Bu amaçla okul müdürlerinden aldığım isim listesiyle, 250’ye yakın öğretmen arkadaşına ulaşıyor, meramımı anlatıyorum. Herkes, olaya şüpheyle bakıyor, gelip gelmeyeceğine karar veremiyor.

Toplantı günü sabahı, konuşma hazırlıklarımı yaparken salonda görevlendirdiğim 3 arkadaşımdan biri, soluk soluğa odama geliyor; ‘*Hocam, 150-200 kadar polis, salonu bastı. Ar-*

kadaşlarımız dağıldı. Salonun önü polis yığılı, ' diyor. Koşarak gidiyorum. Salonun önünde çok sayıda polisle karşılaşıyorum. Sorumlu Şube Müdürüyle görüşüyorum; 'Biz burada kapalı salon toplantısı yapıyoruz. Emniyet'e bu toplantının yapılacağı'nın bilgisini verdik. Bunca arkadaşınızla salonu işgal etmenize anlam veremedim. Toplantımıza gelecek arkadaşlarımız sizleri görüyor; tedirgin olup salona girmeye çekiniyor. Ben, her türlü sorumluluğu üstleniyorum. Siz, görevli arkadaşlarınızı alıp lütfen salon ve çevresini bize bırakın ki toplantımızı yapalım.' diyorum. Anlaşıyoruz. Onca Polis arkadaştan iki gözlemci kalıyor, diğerleri gidiyor. Salonda bulunan arkadaşlara sendikamızı detaylarıyla tanıtıyor, üyelik formlarını dağıtıyor, üye kayıtlarını başlatıyorum.

Bu yetmiyor. Samsun'un 19 ilçesindeki eğitim çalışanlarına sendikamızı tanıtıp ilçe teşkilatlarını kurmamız gerekiyor. Ders programı müsait arkadaşları arabama alıyor, ilçeleri ziyarete başlıyorum. Okul Müdürleri, sendika yasası olmadığı için olaya sıcak bakmıyor. Ağzımızdan sendika sözü çıkar çıkmaz bir bahane uydurup yanımızdan ayrılıyor. Öğretmen arkadaşlara ulaşmak için mesai sonunu bekliyoruz. Sendikal toplantı yapacağımızdan kimse bize bir mekân vermiyor. Bu yüzden toplantılarımızı akşamleyin kahvehane köşelerinde yapıyoruz. Bazı kahvehane işletmecileri, bizi yasadışı örgüt üyesi zannıyla Emniyet'e şikâyet ediyor. Karakollarda kendimizi izah edine kadar sıkıntılar yaşıyor; karda, yağmurda, soğukta evlerimize geç dönüyoruz. Bugünkü gibi cep telefonu yok. Merakla yolumuzu gözleyen eş ve çocuklarımıza nerede olduğumuzu bildiremiyoruz. Açlığımızı gidermek istesek dönüş saatlerinde lokantalar kapanmış oluyor. Fırınlardan ekmek alıyoruz, arabamızın içinde katıksız yemek zorunda kalıyoruz. Bazen kara yakalanıyoruz, yolumuz kapanıyor. Arabamızı arkadan iteliyoruz. Arabada ısıtıcı yok, nefesimiz bizi ısıtmaya yetmiyor.

Sendikamızın felsefesine yakın arkadaşların birçoğu, üye olmaya çekiniyor; *'Gönlüm sizinle ama adımı sendika listesi-ne yazmayın.'* derken; biz gece gündüz durmadan emek ve Hak mücadelesini kendimize hülya edinip kol kola birlik olmanın sihri sarılıyoruz. Bazıları; *'Size ne, siz mi kurtaracaksınız? Gidin yatağınızda uyuyun! Yürüdüğünüz yol karanlık.'* diyor. Bizim hayalimizse yürüdüğümüz yolu kandil gibi ısıtıyor. İmkânlarımızı zorlayarak sendikamızın büyük salonunda televizyon, ulusal ve yerel gazete ve dergiler bulunduruyor, ücretsiz çay hizmeti veriyoruz. Perşembe akşamları akademisyen arkadaşlarımızı ve kültür camiasının tanınmış isimlerini konuşurarak dikkat çekiyoruz.

Bir gün Akif Hocamı Ankara'da sendikamızın ilk Genel Merkezinde ziyaret ediyorum. Kızılay'ın arka sokaklarında II. katta 2 odalı bir mekân... Akif Hocama Samsun'u anlatıyorum; *'Gelip göreceğim,'* diyor. Bir ay sonra geliyor: *'Ya Rahmi Hocam, Genel Merkezi buraya mı taşısak ne?'* diye tatlı bir espri ile beni onurlandırıyor. Katıldığım bölge toplantılarında; *'Üye kaydedemiyoruz, aidat toplayamıyoruz.'* diye yakınıp mazeret üreten başkanlara Samsun'u anlatıp bizi örnek gösteriyor. Kayseri, Yozgat, Malatya, Konya gibi bütün bölge toplantılarında benimle birlikte iki arkadaşımı medya tanıtım gurubunda görevlendiriyor. Nerede toplantı yaparsak orada gecenin geç saatlerine kadar yerel radyo ve televizyonlarda Eğitim-Bir-Sen'i tanıtıyor, canlı yayında sorulara cevap veriyoruz. Gündüzleri Sendikal hareketimiz üstüne seminer, panel ve sempozyumlarda konuşuyoruz.

Akif Hocam, bölge toplantısına katılan 350, 400 arkadaş arasından aynı odada kalmak için Ahmet Fidan Bey ile beni seçiyor. Bölge toplantılarında büyük ruhlu Üstatla birçok anımızı sayfa sınırlılığından dolayı anlatamıyorum.

Bir gün Ankara'ya yine yolum düşüyor; Akif Üstadıma uğruyorum. Bu kez Sıhhiye'deki Genel Merkez binasında Alaeddin Özdenören ve Göktürk Mehmet Uytun Bey ile sohbet ederken beni de makamlarına alıp sohbele dâhil ediyor. Arkadaşlarına Millî Eğitim Bakanlığı ile Kültür Bakanlığı tarafından yayımlanan eserlerimdeki dili, üslubu ve içeriği çok anlatıp beni onurlandırıyor. '*Kanal 7 Televizyonundaki Sanat ve Edebiyat Sohbetlerinin birini de seninle yapacağım.*' diyerek tarih belirliyor. Memnuniyetle kabul ediyorum. Onca seçkin zevat arasında bir 'Kanal 7' televizyonu programında da beni konuk ediyor. Çok nefis bir sanat ve edebiyat sohbeti yapıyoruz.

25 yıl sonra Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezinin *Başkanlar Vefa Toplantısına* davet ediliyorum. Nice meşakkatlerle büyümeye çalıştığımız sendikamızın Türkiye'nin 1. Eğitim Çalışanları Sendikası olduğunu öğrenince yürek atışlarım hızlanıyor. Üstat Necip Fazıl'ın; '*Tohum saç bitmezse toprak utansın / Hedefe varmayan mızrak utansın.*' şiiri geliyor aklıma. Samsun'a dönüşümde 25 yıl önce bizim hareketimizi hafife alıp Eğitim-Bir-Sen'e üye olmayan ve sendikacılığa soğuk bakan arkadaşlara emek ve alın terimizin boşa gitmediğini gururla anlatıyorum.

Önümüzde (H)hak namına hakkı haykıran Akif Üstadımın sesine ses olmanın, soylu sanat hareketinin yanında erdemli sendikal hareketinde emek ile sanatı bir arada buluşturup yaşatabilme yolunda onunla kol kola olmanın bu tatlı anılarını nasıl unutulur? Unutulmaz. Asla...

ZOR ZAMANLAR

Mehmet SARMIŞ

1993 Yılı. Ocak ayının başları. Çok soğuk bir Ankara sabahı. Mamak İmam Hatip Lisesinin öğretmenler odası. Çok kalabalık. Teneffüsteyiz. Çaylar içiliyor, sohbetler ediliyor. Arada bir yüksek sesli konuşmalar, gülüşmeler... Bir ara içeriye elinde çantalarla üç kişi girdi ve geçip orta yerde oturdular. Başlarına hemen okulun ‘belli’ zihniyetteki öğretmenleri toplandı. Gelenler çantalarını açıp bir takım formlar çıkardılar, bir takım açıklamalar yapıp başlarına toplananlara dağıttılar; onlar da masalara oturup doldurmaya başladılar.

Dikkatimi çektiği için baştan itibaren takip ediyorum. Bu adamlar kimdir, niçin gelmişlerdir, dağıttıkları formlar neyin nesidir ve niçin sadece “o” zihniyetteki arkadaşlarla ilgililer? Merak ediyorum. Nihayet sordum yanımdaki arkadaşşıma.

“Bunlar sendikacı” dedi, “üye kaydetmeye gelmişler.”

“Sendika sadece onlara mı ait?”

“Evet, onların sendikası.”

“Peki, bizim sendikamız yok mu?”

“Var. Bizimki de var. Hem de başkanı senin hemşerin, Akif İnan...”

Çok hoşuma gitti, hem bir sendikamızın olması, hem de başında bir hemşerimin olması. Yıllar önce Urfa Lisesinde öğrenci iken bir konferansını dinlemiş, çok etkilenmişim.

“Peki, onlar niçin gelmiyorlar? Veya biz niçin gidip üye olmuyoruz?” diye sordum.

Eski öğrencim, o sıra çiçeği burnunda öğretmen olan Osman Özdemir, “Bizimki yeni kuruldu hocam” dedi. “İsterseniz bir gün birlikte gidebiliriz.”

“Hemen, en kısa zamanda” dedim. “Mümkünse yarın.”

Yarın değil de birkaç gün sonra Osman’la beraber gittik. Kızılay’da Şehit Adem Yavuz Caddesi 2. katta küçük bir daire. Akif İnan bizi ayakta karşıladı. Sevinçle, o kendisine çok yakışan tatlı gülümsemesi ve bütün babacanlığı ile elimizi sıktı. Benim Urfalı, biraz da yazıya, şiire meraklı olduğumu öğrenince daha bir mutlu oldu. Uzun uzun sohbet ettik, çay içtik. Bize “Din ve Uygarlık” ile “Tenha Sözler” kitaplarını imzalayarak hediye etti.

Hemen orada üyelik formunu doldurup teslim ettik. Kalkmadan önce “Bize ne görev düşüyor?” diye sordum. Boş bir form verdiler. “Bunu çoğaltıp arkadaşlarını üye yapacaksın ve her ay 20’şer lira üyelik aidatı toplayıp getireceksin” dediler.

Hemen ertesi gün işe başladım. Arkadaşlar beni kırmadılar. Okul çıkışında 25 kadar üye formu ve aidatı ile tekrar oradaydım. Başta Akif İnan olmak üzere herkeste bir sevinç, bir sevinç! Sonra öğrendim ki o zamana kadar bunun örneği yokmuş. Zaten toplamda da çok az üyemiz varmış. Birkaç gün sonra öncekinden daha fazla form ve aidat ile yeniden çıktım karşılarına. Nasıl

seviniyorlar? Hele Akif Hoca... Kısa zamanda popüler oldum. Beni herkese bir sürü iltifatla tanıtıyorlar. Tabii bu da beni daha çok hırslandırıyor. Artık daha sık gidip gelmeye başladım.

Derken, bir gün Akif Hoca "Seni bizim Ankara başkanı yapalım" dedi. İtiraz kimin haddine? Birkaç gün içinde evrakları hazırlayıp teslim ettim.

Artık her gün okul çıkışı sendikadayım. Gelenlerin bir kısmı sendika için, çoğu Akif İnan'ın hatırına geliyor. Şair, yazar arkadaşları ve bu işlere meraklı gençler. Bir de hocanın öğrencileri. Sendika bir edebiyat kulübü gibi. Ben de bu işlerle ilgiliyim diye bundan son derecede memnunum. Birçok ünlü yazar ve şairle tanışıyorum, onların yaptığı sohbetleri dinliyorum, mutlu oluyorum.

Fakat nihayet burası bir sendika ve ben de artık il başkanıyım, sorumluluklarım var. Bir gün, "Niçin üye sayımızı arttırmak için bir şeyler yapmıyoruz?" dedim. "Ne yapalım?" dediler. "meselâ bir toplantı yapalım ve bize yakın öğretmenleri davet edelim."

Günlerce telefonun başına oturup saatlerce telefon ettim. Elimizde farklı okullardan bize yakın arkadaşların listesi vardı. İşte o zaman anladım bu işin ne kadar zor olduğunu ve o güne kadar niçin yol alamadığımızı. Her kafadan bir ses. "Sendika nerden çıktı? Biz solcu muyuz? Eylem mi yapacağız? İslâm'da sendika var mı? Bu işin yasal bir dayanağı var mı?" Daha neler, neler? Kızmadan, sabırla, tek tek ve tekrar tekrar anlatmaya çalıştım. Neyse ki bir kısmı davetimizi kabul etti.

O gün gelince küçük salonumuzu erkenden hazırladık. Masaları dizdik. Bir sürü kurabiye aldık, ona göre çay demledik. Ve heyecanla saatin gelmesini bekledik. Bekledik, bekledik, bekledik... Vakit geçtikçe umutlarımız azaldı, tükendi. Davet ettikle-

rimizden iki veya üç kişi gelmişti sadece. Hepimiz üzgündük, ama ben aynı zamanda mahcup tum herkese karşı, özellikle de Akif Hocama karşı. O zaman Akif Hoca büyüklüğünü gösterdi, yanıma geldi, “Takma kafana sevgilim” dedi. (Sevdiklerine böyle hitap ederdi) “Hiç üzülme. Sen elinden geleni yaptın. Bizim camia böyledir. Ama umutsuzluk yok. Yılmadan usanmadan çalışacağız. Bu iş olacak. Başaracağız.”

Başka bir gün diğer illerden tanıdıklarımıza ulaşır teşkilatlanmalarını teşvik etme kararı aldık. Oturup tüzüğümüzü, açıklama metinlerini ve boş üyelik formlarını kocaman sarı zarflara koyarak postaya verdik. Ben de değişik illerde görev yapan tanıdığım birçok arkadaşına gönderdim. Artık oralardan gelecek cevapları beklemeye başladık.

Bu arada boş durmuyorduk. Sadece gelenleri beklemiyorduk, biz de gidiyorduk. Bir defasında devrin Millî Eğitim Bakanını ziyarete gittik. Başka bir gün diğer sendika başkanları ile bir araya geldik. O zaman o birbirine zıt fikirli diğer iki başkanın da Akif Hocaya ne kadar saygı gösterdiklerine şahit oldum ve bununla iftihar ettim.

Aylar geçiyor, yavaş da olsa sendikaya gelip gidenlerin sayısı artıyordu. Ancak, diğerleri evraklarını teslim etmedikleri için il başkanlığını bir türlü resmîyete dönüştüremedik.

O yılın sonunda tayinim memlekete çıktı. Akif Hoca, “Gitme” dedi, “seni kısa zamanda kebaba, çiğköfteye alıştırrılar, bu işlerden (hem sendika, hem yazı çalışmalarından) uzak düşersin.” Ben de istemiyordum aslında, ama ailem ısrarcı olduğu için gitmek zorunda kaldım.

Artık, sendikal çalışmalara Urfa’dan destek vermem gerekiyordu. Akif Hoca, başkanı olduğu sendikanın Urfa Şubesinin olmamasından dolayı çok üzülüyordu. Bağlantımız hiç kopma-

dı, her gelişinde görüştük, uğraştık ve sonunda kurduk şubeyi. Çok mutlu olmuştu.

Kısa zamanda üye sayımız artmaya başladı. Düzenli ve ilde ses getiren çalışmalar yapmaya başladık. İlk 6 ay sonrasında kongremizi yaptık. Bu arada Memur-Sen'e bağlı diğer sendikalarımız da kurulmaya başlanmıştı. Sağlık-Sen, Bem-Bir-Sen, Büro Memur-Sen... Her şey iyi gidiyordu.

Derken ülkenin üstünde kara bulutlar dolaşmaya başladı. Gittikçe sertleşen rüzgârlar 28 Şubat'la beraber fırtınaya dönüştü. İşler birden bire ters yüz oldu. İnançlı kesime yönelik baskı ve yıldırma politikaları her geçen gün artıyordu.

Bu arada beni de okul müdürlüğü görevimden aldılar. Gerekece başörtülü öğretmenlere cezai işlem yapmamaktı, ama aslında bununla beraber benim sendikal çalışmalarımı. Müfettişlere "Allah'a isyan olan yerde kula itaat etmek yaraşmaz" demiştim.

Yılmadım, yılmadık. Bir avuç samimi arkadaşla mücadelemize devam ettik. Bu arada başörtüsü eylemleri baştanbasa bütün yurdu kuşatmıştı. Biz de sendika olarak arka arkaya toplantılar ve basın açıklamaları yapıyorduk. 11 Ekim 1998'de ülke çapındaki görkemli "Elele" eylemine üyelerimizle birlikte çocuk katıldık.

Düzenlediğimiz bir gecede yaptığım konuşma dolayısıyla Devlet Güvenlik Mahkemesine gitmekten son anda kurtuldum, ama yerel mahkemelere katılıp ifadeler verdim.

Baskılar arttıkça çözüme de hızlanıyordu. Öyle ki, bir ara birilerinin eline geçmesin diye üye listelerimizi sendikanın dışına çıkarmak zorunda kalmıştık. Etrafımız hızla boşalmaya, herkes bizden kaçmaya başlamıştı. Yönetim Kurulu bile çözüldü. Birisi "Beni mazur gör, bir süre gelemeyeceğim" dedi. Başka

birisi “aidatı vereyim ama üyeliğimi iptal et” dedi. (Ama ben aidatını da almayacaktım.) Bir diğeri, bir gece vakti karar defterini evimize kadar getirip istifa kararını imzalamamı istedi. Beni görünce yolunu değiştirenler, görmezden gelenler, soğuk davrananlar, kaçanlar oluyordu artık.

O sıralarda Urfa’da sendikalarımızın bölge başkanları toplantısı yapıldı. Toplantıyı Akif Hoca yönetiyordu, ben de yanında oturuyordum. Salon tıklım tıklımdı. Herkes heyecanla olan bitenden rahatsızlığını dile getiriyordu. Şikâyetler, eleştiriler, mücadele etmeye dair teklifler ve sendikadan beklentiler... Akif Hoca herkesi sabırla dinledi. Sonrasında o davudi sesi ve etkili hitabeti ile kendisi konuştu. Heyecanlı ve çok etkili bir konuşmaydı: “Bu da geçecek” dedi. “Biz bunun için varız. Ve var olmalıyız. Başarmalıyız. Başaracağız...”

Herkes büyük ölçüde sakinleşmiş olarak ayrıldı toplantıdan.

Biz de gittiği yere kadar götürmek üzere devam ettik.

Bu arada baskılar dolayısıyla İslâmî kuruluşlar birer birer levhalarını indirip, “dükkânı” kapatıyordu. Biz bir grup samimi arkadaşla her hafta sonu sendikada bir araya geliyor, dertleşiyorduk. Sonraları tamamen yalnız kaldım. Ben de kimselerin gelip risk almasını istemiyordum. Artık genellikle yalnız gitmek zorunda kalıyordum. Ve hep “ben bu levhayı indirmeyeceğim” diyordum. İndirmedim de...

Ta ki uzunca bir süre sonra bir kısım genç arkadaşın gelip devralmasına kadar...

İNANMANIN ZAFERİ

Sinan AKTAŞ

Takvim yaprakları 2001 yılının sonbaharını gösteriyordu, soğuk ve kasvetli bir gündü. Bu şehre geleli daha kırk gün olmuştu. Merkeze yakın, girift sokakları olan arada kalmış, küçük ve izbe bir yerd burası. İçerde ki ahşap masa başında ellili yaşlarda biri oturuyordu. Nahif ve sakin konuşuyor, çevresinde oturan az sayıda insan onu dikkatle dinliyordu. Konuşmanın ahengini bozmamak için kısık sesle selâm vererek usulca girişte bir yere oturduk. Konuşmacı kurduğu cümlelerde sık sık ”sendika, Eğitim-Bir-Sen” sözcüklerini kullanıyordu. Konuşulanları anlamaya çalışıyordum. Arkadaşım, “seni, bazı arkadaşlarla tanıştırmak istiyorum,” diyerek getirmişti buraya beni. Bugüne kadar pek te aşına olmadığım konuşmaları bunlar, bir müddet sonra konuşma bitmiş ve akabinde tanışma sorularına muhatap olmuşum.

Aradan sadece birkaç gün geçmişti. Sendikanın yerini bulmakta zorlanıyordum. Hoş bu şehre geleli daha iki ay bile olmamıştı, sokakların hepsi birbirine benziyordu, birkaç defa aynı sokağı gidip geldiğim oldu, bulmakta zorlanmıştım ama şimdi aradığım yerdeydim. Kapı yarı açıktı, selâm verip içeri girdim,

oturanların selâmımı içtenlikle alması ve samimi karşılımları beni sarıp sarmalamıştı. Geçen gün sizi burada görmüştüm dedi içlerinden biri; evet dedim bu şehirde yeniyim, yaz dönemi tayinle geldim...

İçim ısınmıştı bu insanlara, zaman zaman uğrar olmuştum bu mekâna. Gittikçe dostluklar kavilemiş, kendimi bu oluşumun bir parçası olarak görmeye başlamıştım. Yine bir akşam toplantısı için davet etmişlerdi beni. Seve seve gitmiştim sendikaya, çay eşliğinde sohbet gittikçe koyulaşıyordu, fazla insan yoktu ama muhabbet çoktu. İlk geldiğimde ahşap masa başında otururken gördüğüm Ferit Hoca, sohbetin seyrini değiştirmiş, konuşmalar toplantı formatına dönüşmüştü. Gündem maddeleri, yapılması gerekenler, karşılıklı fikir alış verişi şeklinde ilerliyordu. Bilmediğim, yabancı olduğum mevzulardı bunlar, dinlemekle iktifa ediyordum. İlerleyen saatlerde toplantı bitmiş ve kurucu başkan Ferit Hoca alınan kararları okumuştur. Bir ara derin bir sessizlik oldu, bakışların bana yöneldiğini hissediyordum, buraya gelmeme vesile olan ve beni bu insanlarla tanıştıran İlyas Hoca; “artık üye olmanın vakti geldi” diyerek önümdeki sehpanın üstüne sendika üye formunu koymuştu. Ben ise hiç tereddüt etmeden doldurup imzalamış ve bu birlikteliğe resmi hüviyet kazandırmıştım.

Bu mekân benim için sık uğranılan mekânlardan biriydi artık. Gelip gittikçe işleyişin nasıl olduğunu çözmeye çalışıyor, bir taraftan da inisiyatif olarak katkı sunmak istiyordum. İlk icraatım iş yeri temsilciliği olmuştu. Okulda seviliyor, arkadaşlarla iyi iletişim kuruyor, meslekî olarak yardımlaşma ve dayanışmaya özen gösteriyordum,

İş yeri temsilcisi sıfatıyla gittiğim sendikada Ferit başkanın, “bizim okulda çalışan bir öğretmenin sendikaya üyeliği konu-

sunda” yardımcı olmamı istemesi, benim için önemli bir adım olmuş, bu isteği görev addederek ertesi gün ilgili arkadaşı üye kaydetmem sendikacık hayatımın başlangıç kıvılcımı olmuştu. Kendisiyle konuşmak için teneffüsü dört gözle bekliyordum; zil çalmıştı, çay davetime hayır demeyen meslektaşım merakla beni dinliyordu, kısaca durumu özetleyerek, kendisinin bizim için değerli olduğunu vurgulamıştım. Hayatındaki bir boşluğu doldurmak istercesine olumlu yaklaşmış ve üye formunu hemen oracıkta imzalamıştı. Sevinçten gözlerim ışıldıyordu, kim tutardı beni, dersimin bitmesine bir buçuk saat vardı, çıkışı sabırsızlıkla bekliyordum. Bisikletim benim için uçan taksi olmuştu, öyle hızlı pedal çeviriyordum ki bir ara yanlış istikamete hayli gittiğimi fark ettim, nefes nefese kalmıştım, tek düşüncem üye formunu sağ salim sendikaya ulaştırmaktı. Soğuktan yüzümün kıpkırmızı olduğunu sendikadaki ayna söylemişti bana, mutluluktan hiçbir şey hissetmemiştim. Eğitim-Bir-Sen üyeleri olarak bir avuçtuk, bir üye çok şey ifade ediyordu, üye formunu görevliye uzatarak Ferit Başkan'a teslim etmesini iyice tembihlemiştim. Görev başarıyla yerine getirilmiş, kendime olan güvenim artmıştı.

Sendikaya aidiyetim hayli artmıştı, yapılan işlerle ilgili sorular soruyor daha fazla yardımcı olmak istiyordum. Ferit Başkan, hevesim karşısında bana görev vermektен kendisini alamıyordu. Bu insanların samimi yaklaşımı bana, Peygamber Efendimiz zamanındaki Erdemliler Hareketini ‘Hılfulfudul’u hatırlatıyordu.

Zaman çabuk geçiyordu, Ferit Başkanın süresi dolmak üzereydi, yeni döneme dair istişare yapmak için sendikaya davet edilmiştim. Güzelce giyinip hazırlandım, kafamda cevabını aradığım sorularla bisiklet üzerinde sendikaya doğru süzüle süzüle ilerliyordum, vardığımda arkadaşlar yerlerini almıştı, selâm vererek içeri girdim, her zaman ki gibi sıcak bir karşılama olmuştu.

Küçücük mekânda bir avuç insan, birbirine hal hatır soruyordu. Ferit başkan, her zaman ki gibi masa başında yerini almış, selâmların en yücesi olan Allah'ın selâmıyla sizleri selâmlıyorum diyerek söze başlamıştı, içerde farklı bir duygu yoğunluğu yaşanıyordu, Güzel bir girizgâhtan sonra, sendikanın ilçede kuruluşundan bugüne kadar yapılan çalışmalarını anlatarak, sözü görev değişikliğine getirmişti. Genç arkadaşların önünü açmanın ve bayrağı devretmenin zamanı geldiğini söyleyerek, yönetimde olması gereken isimleri sırasıyla zikretmeye başlamıştı. Başkan adayı olarak Ahmet Hocanın ismi öne çıkmış, ben dâhil altı kişinin ismi de yönetim kurulu için teklif edilmişti. Kalbimiz mutmain, inancımız tamdı. Dünyevî ihtiraslardan uzak, samimi insanların birlikteliği idi bu. İşimiz zor, mücadelemiz çetin olacaktı, bunun bilincindeydik. Bir sonraki toplantıda tutanaklar tutulmuş, imzalar atılmış ve yeni yönetim oluşmuştu.

Yeni başkan Ahmet Hoca işe hızlı başladı, haftalık yönetim kurulu toplantıları yapıyor birçok kararlar alınıyordu. Sayımız artmış, mekânımız ihtiyaca cevap veremez olmuştu. Yeni mekân için başlatılan arayışlar meyvesini vermiş, Alaca İş Hanında daha büyük ve güzel bir yer kiralanmıştı. Üyelerin rahatlıkla sığabildiği bu mekânda, mutut programlar icra ediliyor, kültürel faaliyetlere imza atılıyordu. Dersim olmadığı günlerde okul ziyaretlerine katılıyor, Millî Eğitim çalışanlarını sendikal konularda bilgilendiriyordum. Daha fazla sorumluluk alarak birçok etkinliğin içinde bulunuyordum. Artık eve fazla zaman ayıramaz olmuş, ailem özlemle yolunu bekler olmuştu. Kızım Feyza beni her gördüğünde boynuma sıkı sıkıya sarılıyor bir daha bırakmak istemiyordu. Hanımın sitayişleri gün geçtikçe dozajını artırıyordu. Bu bizim için bir davaydı, her türlü fedakârlığa razıydık.

Üç yıllık bir dönemin sonuna gelmiş, geride birçok yaşanmışlıklar bırakmıştık. Gönül ve hizmet adamı Ahmet Başkan,

inceden inceye bayrağı yeni arkadaşlara devretmek istediğini dillendirir olmuştu, geride bıraktığımız üç yıl içinde çok güzel işler yapmış, birçok gönlü fethetmiştik. Yönetim Kurulu Üyesi olarak çok zaman inisiyatif alıyor, ayırt etmeksizin bir çok işe koşturuyordum. Emektar bisikletimle İnegöl kazan ben kepçe girip çıkmadığım yer kalmamıştı, okul bahçeleri ve Millî Eğitimin önü bisikletime aşınaydı. Sendikacılıkta en değerli şey tecrübeydi, katıldığım her çalışmadan kendime bir kazanım çıkarıyor, sendika üyelerini çok yönlü tanımaya çalışıyordum.

2008 yılının bahar mevsimiydi, seçim sathına girilmiş, sendikada inisiyatif alan arkadaşlar tarafından, başkanlık için ismim zikredilir olmuştu. Kaderin cilvesine bakın ki, üyesi bile değilken gelip gittiğim sendikada şimdi ismim başkan adayı olarak dillendiriliyordu. Yönetim Kuruluna teklif edildiğimde işin buralara kadar geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Ne demişti İbrahim Hakkı Hazretleri “Bir şeyi murad etme, olduysa da inat etme” ok yaydan çıkmıştı, mukadderatın bize biçtiği rol tecelli eder olmuştu... Severek yapıyordum sendikacılığı, özgüvenim tam, cesaretim kavi idi. Ahmet Başkan ve yönetimdeki arkadaşlarla istişare etmiş, onların taltif ve desteğiyle tek aday olarak seçime girmiştim. Sendika deneyimi olan, camiada saygın arkadaşlarla Yönetim Kurulunu oluşturmuş, çiçeği burnunda Eğitim-Bir-Sen ilçe başkanı sıfatıyla hiç beklemeden işe koyulmuştum. İmkânlar kısıtlı olsa da inanmışlığımız ve samimiyetimiz güzel çalışmalara imza atmamızı sağlıyordu. Kendimizden emindik, Yönetim Kurulundaki arkadaşların fedakârca çalışmaları ve işlerini ciddiyetle takip etmeleri teşkilatçılık yapımızı güçlendirmişti. Yirmi dört saat bize yetmez olmuştu, aşkla koşan yorulmaz düsturundan hareketle işimizi severek yapıyorduk. Çalışmalarımız meyvesini vermiş İlçede yetkili sendika olmuştuk. Bu denli yoğun bir sendikal çalışma hayatı sürdürürken, ikinci

çocuğum Ahmet Furkan dünyaya gelmişti. Kendimi o denli sendika işlerine kaptırmıştım ki, eşime ve çocuklarıma yeteri kadar zaman ayıramamamın burukluğunu yaşıyordum. Haftanın dört günü öğretmenlik vazifesi ve sonrasında sendikal faaliyetlere koşturmak çok yorucu olsa da taş üstüne taş koymak, güzel ve faydalı işler yapmak beni ziyadesiyle mutlu ediyordu.

İnsan sevdiği işi yapınca zamanın nasıl geçtiğini anlamazmış ve nitekim bir dönem anlaşılmadan hızla gelip geçmiş, başkanlıkta bir dönem geride kalmıştı, yapılacak daha çok işimiz, gidecek çok yolumuz vardı. Tek aday olarak sandığa gitmiş, üyelerin geniş katılımı, büyük desteği ve teveccühüyle ikinci dönemin vizesini almıştım. Sürekli büyüyen yetkili ve etkili sendika olarak mevcut mekânımıza sığmaz olmuştuk, bu durum bizi arayışa sokmuş ve daha merkezi bir cadde üzerinde yeni kocaman bir yer tutmuştuk. Heyecanlı ve tatlı bir koşturmaca vardı, herkes işin bir ucundan tutuyor elbirliğiyle güzel çalışmalar ortaya çıkıyordu. Ekip sağladı, sendikal faaliyetlere iyice sarılarak harika işler çıkarıyor, gönül kazanıyorduk. Gitmediğin yer senin değildir düsturundan hareketle en ücra köy okullarına kadar gidiyorduk. Bir keresinde, tek öğretmenin çalıştığı birleştirilmiş sınıf eğitimi veren dağ köyüne gitmek için yola çıkmıştık, kasisli, dolambaçlı, bozuk dağ yollarında ilerlerken acaba sendikamıza bir üye daha kazandırabilir miyiz diye düşünüyorduk. Bu bir inanmışlıktı, okula vardığımızda öğretmen arkadaşın mahcubiyeti gözden kaçmıyordu, biraz konuştuktan sonra mevzu anlaşılıp, arkadaşın bir tanıdığı vasıtasıyla başka bir sendikaya üye olduğunu öğrenmiştik. Yaklaşımımız ve üslubumuzdan etkilenerek sendikayla ilgili birçok soru sormuş tatmin edici cevaplar almıştı. Üyelik belki başka bir bahara diyerek ayrıldık, biliyorduk ki Allah çalışanın emeğini zayi etmez. Biz zaferden değil seferden sorumluyduk.

Aylar ayları yıllar yılları kovalıyordu; sendika temsilciliğinde İkinci dönem bitmiş, üçüncü dönem başlamıştı. Rakipsiz girdiğim seçimden daha güçlü bir başkan olarak çıkmıştım. İlçemiz 32 ilden büyük Türkiye'nin en büyük ilçelerinden biriydi. Bünyesinde üç bin Millî Eğitim çalışanı, altmış bin öğrenci barındırıyordu. İşimiz vaktimizden çoktu, İnegöl kepçe biz kazan koşturup duruyorduk. Toplantılar, programlar, okul ziyaretleri, teşkilat çalışmaları kartopu gibi büyüyerek devam ediyordu. Diyalog ve samimi yaklaşımımız çalışanlar tarafından beğeniliyor, birçok kişi tarafından takdir ediliyordu. Sendikamızdan hasbel kader ayrılan arkadaşlarla irtibatı kesmiyor, onlara değer veriyorduk. Kötülüğe kötülük her kişinin, kötülüğe iyilik er kişinin işi düşüncesinden hareketle insanlarla iyi geçiniyor, temsil ettiğimiz misyona leke gelmemesi için azami gayret gösteriyorduk. Bu hassasiyetimiz sendikal olarak bize olumlu dönüşler sağlıyordu.

Okul ziyaretleri için alana çıktığımız bir gündü; bir okuldan başka bir okula koşturup duruyorduk, son ziyaret ettiğimiz okulun öğretmenler odasında arkadaşlara hitap ediyordum, bir bayan öğretmenin meraklı sorularına duçar olmuşum. O soruyor, ben aynı heyecanla cevap veriyordum, konu hayli derinleşmiş, konuşmanın devamında başka bir sendikaya üye olduğunu söylemiş ve bulunduğu sendikadan memnuniyetsizliğini dile getirerek oradan ayrılıp Eğitim-Bir-Sen'e üye olmak istediğini belirtmiş ve akabinde sendikamıza üye olmuştu.

Geçen zamanda aidiyet duygusu perçinleşen yeni üyemiz, göstermiş olduğumuz ilgi ve alâka neticesinde öğretmen olan eşini bizimle tanıştırmak istediğini söyleyerek, görüşme talebinde bulunmuştu. Bu isteği seve seve kabul edip sendikaya davet etmiştim. Tanışma zamanı gelmiş, misafirlerim içeri girmişti, bir an göz göze gelmiştik Hoca hanımın eşiyile, birbirimizi tanıyor

gibiydik, ama nereden? Hafızamda film şeridi gibi canlanmaya başlamıştı... Yıllar önce kasisli, dolambaçlı, bozuk dağ yollarını aşarak üye yapmak için ziyaretine gittiğimiz kişiydi bu, sanki birbirini hasretle bekleyen iki dost gibi sımsıkı tokalaşarak hal dili ile anlaşmıştık. Aradan geçen bunca zamana rağmen anlatıklarım dün gibi zihnindeydi ve üye olmanın vaktinin geldiğini söylüyordu. Olduğu kadar, olmadığı kaderdi inancımızda, zaman geçmiş Allah emeklerimizi zayi etmemiştir. İşte yaptığın işe inanmanın zaferiydi bu.

AH BİR ANLASALARDI

Mahir ÇETİNKAYA

Bu anıda bahsedilen olaylar tamamen gerçek olup kişi ve mekân isimleri özel hayata duyulan saygı gereği değiştirilmiştir.

Öğretmenliğe başlayalı dokuz yıl olmuştu. O zamana kadar öğretmenler odasında eleştirip durduğumuz makam olan okul idareciliğini hiç düşünmemiştim. Ama o yıl ne oldu bana bilmiyorum açılan okul idareciliği sınavına girdim ve çalıştığım ilçede-hatta ilde- en yüksek puanlı iki kişiden biri ben olmuşum. Çok hırs yapmıştım galiba....

Puanlar açıklandıktan sonraki süreçte tercih yapacağımız okullar açıldı ben de durumuma uygun olan okulları tercih ettim. İlk tercihimde istediğim okula müdür yardımcısı olarak atamam gerçekleşti. Öğretmenlikten ayrılıp atandığım kasaba okulunda idarecilğe başladım. O güne kadar idarecilik anlamında en ufak bir bilgim ya da tecrübem yoktu. Atandığım okul Taşıma Merkezi Okul kapsamında çevre köylerden öğrencilere de hitap ettiğinden öğrencisi çok olan bir okuldu. Bu durum sebebiyle işler bir hayli yoğundu. Öğretmen iken bana boş boş oturuyorlar gibi gelen okul idarecileri aslında ne kadar çok iş yapıyorlarmış

meğerse. Öğretmenler olarak bizlerin asıl vazifesi ders işlemek iken okul idarecileri üstlerine vazife olmayan birçok işle ilgileniyorlarmış. Yeri geliyor derse giriyormuş, yeri geliyor tamirci oluyormuş, yeri geliyor boyacı, marangoz... Oluyormuş. Belki sıkıldınız ama gerçekten bunların hiçbiri abartı değil.

Okul Müdürüm işleri öğrenmem konusunda beni teşvik ediyordu. Kısa zamanda epeyce bir şeyler öğrenmiştim. Ama asıl öğreneceklerim Şubat ayına kısıtlanmış meğerse. İl Millî Eğitim Müdürlüğü özlük bürodan bir telefon geldi okula. Okul Müdürüm Şubat ayında izin almak zorunda kaldığından okul müdürlüğüne ben vekâlet ediyordum. Telefondaki İl Millî Eğitim Müdürlüğü yetkilisi Sosyal Güvenlik Kurumundan acil bir evrak istendiğini geçmiş yıllarda benim şu an görev yaptığım okulda çalışırken istifa etmiş bir bayan öğretmenin -Zehra Adıvar- özlük dosyasındaki bazı evrakları ulaştırmamı istiyordu. Hayda... Durup dururken bir de bu iş çıkmıştı karşıma. Kurulalı altmış yıl olmuş olan okulumuzun arşiv kayıtlarının bulunduğu bodrum katına indim. Ama ne bodrum katı. Nem, küf kokuları başımı döndürüyor gibi oluyor ama aldırış edemem çünkü mutlaka bulmam gerekiyormuş özlük dosyasını. Dosyayı bulmakta zorlandıkça içimden veryansınlar ediyorum idareci olduğuma. İçimden bir öğretmen niye durup dururken istifa etsin ki diye sorup duruyorum kendi kendime. Sorunun cevabını öğrenmem uzun sürmedi.

Uzunca bir uğraştan sonra buldum Zehra Adıvar adlı öğretmenin özlük dosyasını. Meğer emekli olan, ölen ya da istifa eden öğretmene ait tutulan özlük dosyaları en son görev yaptığı okulda kalırmış. Özlük dosyasını aldım ama mübarek sanki vücut geliştirme sporu yapanların kullandığı el halteri-dambıl-kadar ağır. Odama çıktım ve başladım özlük dosyasını incelemeye. Bu gün bile bu satırları yazarken beni hicrana boğan, boğazımı

düğümleyen olaylara saplandım kaldım. Zehra Adıvar ilk görev yeri olan benim idareci olduğum kasabaya öğretmen olarak atanmış. Zehra Öğretmen Toroslarda geçimini küçükbaş hayvancılıktan temin eden bir ailenin en büyük ve tek kızlarıymış. Ama tek suçu varmış o da başörtülü olmak. 1996 yılında şu anki okuluna öğretmen olarak atanmış. Burada çalışırken Zekai isimli meslektaşı ile evlenmişler. Zehra Öğretmen derslere başörtülü olarak girdiği için mesai arkadaşları ve kasabada dolduruşa getirilmiş bazı kişiler tarafından yetkililere şikâyet edilmiş. Bin yıl sürecek denen başörtülü avına çıkıldığı yıllar... Özlük dosyasının ağır olmasının sebebi neredeyse içindeki tüm bilgilerin geçirmiş olduğu soruşturmalara ait kayıtlarmış. Yetkililer ansızın çıkıp geliyor Zehra Öğretmen derste ve başörtülü. Hemen soruşturma açılıyor ceza uyarı. Sonra tekrar aynı fiil bu kez ceza kınama. Tekrar aynı olaylar başa sarıyor bu sefer maaş kesim cezası. Ama Zehra Öğretmenin savunması hiç değişmiyor “Başörtümü açamam açtığımda ruhi bunalımlar yaşıyorum benim başörtüm devleti yıkamaz.” tek cümleden ibaret. Sürekli soruşturmalara maruz kalan Zehra Öğretmen bir gün ders esnasında fenalaşıp sınıfa yığılıyor. Hastaneye kaldırılan Zehra öğretmene beyinde tümör olduğu tanısı konuyor. Yaşadığı sıkıntılara dayanamayan Zehra Öğretmen meslekten atılma cezasını onuruna yakıştıramadığı için çok sevdiği mesleğine ve öğrencilerine veda ederek istifa yolunu seçiyor. O yıllarda sendika üyeliği olmayan Zehra Öğretmen ve Zekai Hoca sancılı süreçleri oldukça zor geride bırakıyorlar. 2013 yılında yapılan düzenlemenin ardından Zehra öğretmen Anayasa Mahkemesine göreve iade edilmesi için başvuruyor. Mahkeme sonuçlanmadan Zehra Öğretmen geride iki öksüz çocuk ve gözü yaşlı bir eş bırakarak hayata veda ediyor. Sekiz ay sonra Zehra Öğretmen göreve iade edilse de kendisi hayatta değildir artık. Geride bıraktığı öksüzlere maaş bağlanabilmesi için meğerse özlük dosyası acele olarak istenmiş benden.

Ağlıyordum hâlâ da ağlıyorum. Zekai Öğretmenin telefon numarasını buldum ve aradım. Yılların verdiği yorgunluk sesinden çok belliydi. Ne düşünüyorsun öğretmenim geçmiş ile ilgili dediğimde yanıt şu:

“Hocam o zaman kimse sahip çıkmadı bize. Keşke o zamanlardan sendika üyesi olsaymışız belki şimdi bunlar yaşanmazdı. Ama en çok üzüldüğüm husus ah bir anlasalardı başörtüsüyle devletin yıkılmayacağını. Ah bir anlasalardı...”

PERVANELER

Recep ÇİFTLİKİ

Sendikalar ile ilgili geçmişim çocukluk yıllarıma kadar uzanmaktaydı. Şöyle ki çocukluğumda toplumun birçok kesiminde olduğu gibi bende de derin yaralar bırakan, travmalara sebep olan 28 Şubat sürecini ülke olarak yaşamıştık. Bu milletin manevî değerlerinin nasıl ayaklar altına alındığını bilmeyenimiz yoktur. Gece vakti basılan evler, derdest edilip günlerce karakollarda bekletilen babalar, tek suçu çocuklarının İmam Hatip Lisesinde okuması olan insanlar. Beşli çete diye adlandırılan malum yapıları taa çocukluğumdan beri biliyorum. Bu ülkeye neler yaptıklarını da. Bu derin yaralarla büyüdüm. Nitekim üniversite yıllarımda bu yapıların ne amaca hizmet ettiklerini de canlı olarak görme fırsatım oldu.

Ankara Gazi Üniversitesinde eğitimim devam ederken öğretmen olmak için gecemi gündüzüme katıp sınava çalışıyordum. Bilenler bilir Ankara Kızılay Meydanına çıkan caddeler bu ülkenin başına çorap örmek isteyenlerin uğrak yerlerinden bir tanesidir. Devletin polisine hakaret etmeyi, bu milletin manevî değerlerine saldırmayı kendilerince onur mücadelesi olarak görenlerle doludur bu caddeler. Kaldırım taşları sökmeyi, esnafın

camına zarar vermeyi hak arama mücadelesi olarak görenlerin uğrak yerleridir bu sokaklar. İşçi, emek, hak, alın teri posterleri altında gizlenen bu yapıların aslında nelere hizmet ettiklerine canlı olarak şahit olmuştum. O yıllarda bütün sendikal oluşumlara bu gözle bakıyordum. Daha sonra Allah nasip etti öğretmen olarak kendi memleketim olan Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesine atandım.

Öğretmenler odasında sendika, temsilci, üye, toplu sözleşme, kazanım gibi kavramlarla tanıştım. Ama Üniversite yıllarımdan ön yargım halen devam etmekteydi. Eğitim-Bir-Sen ile de mesleğimin ilk aylarında tanıştım. Yaklaşık 1 ayım Eğitim-Bir-Sen tarihini, nasıl bir yapılanma olduğunu araştırmakla geçmişti. Kurucu Genel Başkanın Mehmet Akif İnan olduğunu okuyunca bir hayli şaşırmıştım. Benim için çok büyük referanstı. Araştırdıkça heyecanım artıyordu. Çünkü benim ön yargılarımın hepsi teker teker yıkılıyordu. Hakkı, işçiyi, alın terini savunurken kırıp dökmeden, polisle çatışmadan, kaldırım taşları sökmeden de olacağını savunuyordu. Benim safım belliydi artık. Temsilci arkadaşla üyeliğimi sendikamızın binasında kendim yapmış oldum. 2012 yılından bu yana da bu kutlu davanın içerisinde gönül eri olarak hizmet etmekten büyük onur duydum. Bir avuç inanmış yüreklerle çıkılan yolda ben de yolcu olmaya talip oldum.

Türkiye sendikalar tarihine yeni bir anlayış getiren teşkilatın kurulduğu günden beri düşüncesini sadece 783.562 kilometrekareye sığdırmayıp “Yerelden Evrensele” söylemi ile vizyonunu ne kadar geniş bir çerçeveye oturttüğünü ortaya koymuştur. 2018 yılından itibaren büyüklerimin tasarrufu ile Elbistan Eğitim-Bir-Sen Yönetim Kurulunda başkan yardımcısı olarak hizmete devam etmekteyim.

Birçok anılar biriktirdim. Birçok güzel yürekli insanlarla tanıştım. Beni çok etkileyen birçok anım oldu. Bir tanesini paylaşmak istedim. 2019-2020 Eğitim- Öğretim yılı başlamadan önce bir hanım kardeşimizin ataması Şanlıurfa Ceylanpınar'a çıkmıştı. Bir vesile ile bana ulaşmıştı. Konuştuğumuzda sesindeki tedirginliği anlayabiliyordum. Konaklama konusunda yer bulamadığını yardımcı olmamızı istemişti. Ceylanpınar Eğitim-Bir-Sen başkanımız Hüseyin Çalışkan başkanına ulaştım. Durumu kısa anlattım. Hüseyin Başkanımı tanımam, bilmem o da beni tanımaz bilmez. Bana söylediklerini aynen aktarıyorum. "Başkanım, onu mu dert ediyorsun Allah aşkına! Hoca Hanım gelsin yer bulamazsak ben farklı bir yerde kalırım Hoca Hanım da benim hanımla benim evde kalır. Kendisine benim numaramı ver, gerisi bende başkanım" dedi. Hoca Hanım gittikten sonra tekrar iletişime geçtim. Hüseyin Başkanım ziyadesi ile yardım etmiş. Allah ondan razı olsun.

Diyeceğim şu ki Hüseyin başkanımın bu tavrı samimiyetinde ötesinde bir adanmışlık, sahiplenme bir davanın yükünü yüklenme meselesiydi. Teşkilatı güçlü kılacak düşünce sistemi tam manasıyla buydu bende. Kuruluşundan bu güne haklı davamızı ayakta tutan bence bu fikir sistemiydi. Halka hizmetin hakka hizmet olduğunu gösteren güzel bir örnekti benim için. Nitekim bu sene içerisinde yapılan teşkilatımızın 15. Türkiye Buluşmasına Elbistan'ı temsilen ben gittim. O atmosferi o heyecanı yaşama fırsatım oldu. Orada bir oturumda Hüseyin Başkanım ile yan yana oturmuşuz. Ne o beni tanıyor ne de ben onu. Sohbet başladığımızda o Ceylanpınar dedi ben de Elbistan. İkimizde bir an geçici bir şok yaşadık. Telefonda defalarca görüşmüştük ama Allah bizim muhabbetimizi artırmak için yan yana getirmişti belki de. Hoş muhabbetten sonra kendi kendime şunları düşündüm. Niyet hayr akıbet hayr. Bir birimizi görmesek de, şahsen tanımasak da bu kutlu dava samimiyeti, adanmışlığı, hizmeti bize öğretti-

yor ve aynı amaç etrafında pervane gibi döndürüyor çok şükür. Adanmışlara, hizmet edenlere, hizmet yarışında koşanlara, bu davanın yükünü yüklenenlere selâm olsun. Bu vesileler ile 25. Yılımız hayırlara vesile olsun. Niyetimiz hayr akıbetimiz de hayr olsun. Rabbim gücümüze güç katsın. Selâm ve dua ile...

ÇELİŞKİ

Necmettin KAYA

Tek başına yola çıkmanın en güzel yanı zamandan kazanmaktır. Beklemek yok, kimseye bağlı değilsin, insan her şeyi kendine göre ayarlıyor ve her yönüyle hür. Saatleri kendine göre ayarlamak bu olsa gerek. Ama yol uzunsa insan yanında sohbet edeceği birini arar, yolculuğu derin bir sohbetle bitirmeyi arzular. Güzel olan her şeyin yanına gölgeler hep düşüyor. Tek başına yola çıkmanın güzel yanına yalnızlık gölge düşürür, yolculukta zamanla birleşince “yalnızlık güzel şeydir” denildiği gibi olmuyor. Yolculuk başlamadan ağır bir darbe gibi çöküyor insanın üstüne.

Dört yıl boyunca çok defa benzer yolculuğa çıkmak yorucu oluyor. Çoğunlukla umutsuzca geri dönmek ise derinden sarıyor. İdealler adına yola çıkmak, ideallere bir şey katmadan dönmek: Yanlışlık bu işin neresinde? Söylem ve vaatlerde mi yanlışlık var, yoksa ideallere uzak duran ve katkı sunmak istemeyen insanda mı? Çok defa böyle düşünüp ama diğer gün en baştan başlamak, peşinden gidilene sınıksız sarılmak! Bu bir çelişki miydi, yoksa inanç ve irade miydi? İkilemlerin gölge-

sinde ideallere yürümek, her gün yeniden heyecanlanmak sonuç verir mi? Bunlar bilinmez. Ama yapılması gereken tek şey o gün planlanamı yapmak, idealleri sonuca erken ulaştırabilir.

Merkezden uzak olan okula geleli iki saati aşmıştı. Dağ yamacına arabayla çıkmak bir saat almış, köye gelen yollar toprak, dar ve bozuktu. Okuldan içeri girerken kimse görünmüyordu. Alışık olunan okul manzaralarının aksine kapıda bekleyen nöbetçi öğrenci yoktu. Duvardaki okul panosunda teneffüs saatinin yazıldığı herhangi bir çizelge görünmüyordu. Panonun karşısında müdür yardımcının odası vardı. Odaya girip girmemeyi bir kaç dakika düşünürken, koridorun başında gelen ayak sesleri düşünmemi engelledi. Ders saatinde sınıfta olmayan bu öğretmen, muhtemelen idareciydi. Yanıma yaklaşan öğretmenin: “Buyurun nasıl yardımcı olabiliriz?” sorusuna cevap vermeden önce biraz durdum. Öğretmeni ilk defa görüyordum. Geçen sene geldiğim bu okuldaki idarecilerin hepsini tanırdım. Ama bu öğretmen yeniydi: “Teneffüs saatine bakmıştım, acaba zilin çalmasına kaç dakika var?” dedim.

Yanıma gelen öğretmen: “Beş dakika var, ben okul müdürüyüm, nasıl yardımcı olabilirim?” dediğinde, okul müdürünün gene değiştiğini anladım. Bu rotasyonların çok olduğu bir şehirde ve merkezden uzak olan bütün okulların, her sene maruz kaldığı bir durumdu. İki senesini dolduran öğretmenler bir şekilde başka şehirlere gidince, okul idarecileri de her sene değişiyordu. Yeni göreve başlayan okul müdürleri ise genelde aynı okulda çalışan, öğretmenliğin ikinci veya üçüncü senesinde idareci olanlardı. Okul müdürlerinin sürekli değişmesi benim için iyiydi. Zira hiçbir okul müdürü beni kendi okulunda görmek istemiyordu. Gittiğim her okulda tepki görüyor, büyük tartışmalarla karşılaşırıyordum. Oraya gitmem sadece o gün gündem olmuyordu, okulu ziyaretim birkaç gün yankı yaratabiliyordu. Bundan

dolayı idarecilerin değişmesine bir yandan kendimi, diğer yandan okulların durumunu düşünerek karar vermek zorunda kalıyordum. Ama aynı şeyi okullar için söyleyemiyordum. Sürekli değişimin olduğu bir yerde başarı beklemek veya başarıyı yakalamak çok zor. Kendimi ve okulları düşünürken çelişki yaşıyor, çelişkinin içinde gençliğin verdiği bencilikten dolayı duygularına kapılıyor, sürekli kendimi önceliyordum.

Okul müdürünün sorduğu soruya, “Din kültürü öğretmeniniz Merve Hanımla görüşecektim, acaba görebilir miyim?” cevabını verdim. Kim olduğumu ve niçin okula geldiğimi söylemedim. “Hayırdır, niçin gelmiştiniz?” sorusuna ise “Dayısı onu görmemi, bir ihtiyacının olup olmadığını öğrenmem için gönderdi.” cevabını verdim. Üçüncü soruya cevap verirken de kendimi tanıtmadım, niçin okula geldiğimi söylemedim. Artık tecrübe edinmiştim, kim olduğumu idareciler öğrendikleri zaman, okula gelme amacımı da öğrenmiş oluyorlardı. Aynı okula ikinci defa geldiğimde ise sorunlar yaşıyordum. Bu durum hiç değişmemişti, dört yıldır aynı şeylerle karşılaşıyordum. Yeni göreve başlayan okul müdürleri başlarda tepki vermezlerdi. Ama okullarına ikinci defa geldiğimde sıcak karşıladıkları da söylenmezdi. İnsanın temsil ettiğini söylememesi insana ağır geliyor. Konuşmasında sözcükleri kısımasına, içinden geçenleri hür bir şekilde söylemesine engel oluyor. Engeller olunca ideallerin peşinden koşan yarım insan oluyorsunuz, koşmaya hasret ama bir ayağı bağlanmış insan gibi. Son hızla koşacağınız günleri hayal etmek: Bağlı ayağınıza derman oluyor, bir gün bütün baskı ve tehditleri o ayakla ezeceğinize olan inancınızı da artırıyor.

Ders zilinın çalması okul müdürünün başka soru sormasını engellemiş, zil ile birlikte öğrenciler koridorları doldurmuştu. Okul müdürü, bir öğrenciye: “Merve Hoca’nı çağır, ikinci kattadır, ziyaretçisi var.” dedikten sonra müsaade isteyerek gitti.

Soru cevap faslını okul müdürünün uzatmamasına sevinmiştim. Dışarıdan bakılınca nahoş görünen bir durum: “Davet yok, ikram teklifi yok” misafirperverliğe son derece uzak ve insan ruhunun kolay kolay kabul etmediği soğuk bir duruma sevinmek de tuhaf olmalı. Şehirden uzak, bir dağın başına kurulmuş, civar köylerin öğrencilerinin geldiği kalabalık ve öğretmenlerin köyde kaldığı bir okula, her gün şehirden kaç kişi geliyor ki, okul müdürü herhangi bir davet yapmadan çekip gitmişti.

Beklediğim öğretmen onu çağırılmaya giden öğrenciyle birlikte koridorun başındaki merdivenlerde görüldü. Öğrencinin öğretmenine beni işaret etmesiyle birlikte hoca hanım merdivenlerden inip çıkan öğrencilerin arasında aşağıya inmeye başladı. Beklemeden hoca hanımın geldiği tarafa doğru yürüdüm. Karşı karşıya geldiğimiz anda hoca hanım: “Hoş geldiniz?” dedi.

“Hoş bulduk.”cevabımı verdiğim zaman: Hoca hanım şaşkın gözlerle bana baktı. Şaşkınlığı gidermek adına, ikinci soruyu beklemeden: “Ben ilçe Eğitim-Bir-Sen Temsilcisi Necmettin KAYA, dayınız sizi ziyaret etmem için ricada bulundu. Kendisi de bildiğiniz gibi yaşadığımız şehirde sendika yöneticisidir.” dedim. Hoca hanım: “Evet, biliyorum orada sendika işleriyle baya uğraşiyor. Yıllardır evinde durduğu yok, sürekli bir koşuşturmanın içindedir.” dedikten sonra ayaküstü sohbetimiz de başlamış oldu:

- İşe gönülden sarılmak ve idealler uğruna çaba sarf etmek güzel şeydir.
- Onun sanırım çaba sarf etmekten öteye gidiyor.
- Beni size yönlendirmesinin nedeni de sendikaya üye olmanız içindir.
- Evet, tahmin ettim. İlçe temsilcisi olduğunuz için, ben size gelmeyince o sizi gönderdi. Birkaç gün önce benimle konuş-

muştı, sizin bu kadar erken geleceğinizi tahmin etmemiştim. Acaba ilçede kaç üyeniz var?

Hızlı başlayan konuşmamızın üzerine, “Acaba ilçede kaç üyeniz var?” sorusu darbe gibi indi. Genelde bu soruyla ilk tanışmalarda kolay kolay karşı karşıya gelmezdim. Basit bir soruydu, ama bu soruya cevap vermek benim için her zaman çok zordu. Açıkçası sorunun zorluğu sanılanın aksine tevazu ve büyüklükten kaynaklanmıyordu. Sayısal verilerle gurur duyarak reklam ve propaganda yapacak durumda olmadığım için zorlanıyordum. Yolda zihnimde planladığım konuşmayı yapmaya başlamadan sürekli altında ezildiğim bir soruyla karşılaşmışım. “Otuz küsur üyem var” cevabını verdiğimde: Hoca Hanım:

-Size tabela sendikası demelerinin nedeni belli oldu. Geçenlerde diğer sendika gelmişti, sizin sendikaya tabela sendikası dediler.

-Evet, otuz üyelik bir sendikaya tabela sendikası demeleri normaldir. Herhangi bir yere daha tabela asmadım, ama sizin de katkılarınızla zamanı gelince inşallah tabelamızı da asarız.

-Size sadece tabela sendikası demediler. Yandaş, işbirlikçi, hain, anti demokrat, yobaz ve düşman da dediler.

-Bu saydıkları sıfatların kaç tanesini dayınız taşıyor.

-Hiç birini taşımıyor.

-Ben de taşıyorum, rakip sendika oldukları için bunları söylemeleri normaldir. Korkunun ecele faydası olmayınca, sıfatlar korkuyu gidermek için insanlar tarafından ortalığa savrulur. Gelecek vaat ettiğimiz için sanırım rakip olmamızı kolay kolay hazmedemeyecekler. Gönül ister ki sizi de bu

sendikanın çatısı altında görelim ve geleceği birlikte belirleyelim. Biz memurlar ne kadar sendikalı olursak daha fazla hak elde ederiz.

-Şu an pek düşünmüyorum, sendikanız hakkında öğretmenler arasında çok karalama yapılıyor. Rakip sendika ise ağır ithamlarda bulunuyor. Böyle bir ortamda ve ilçenin genel durumunu düşündüğümüzde sendikanıza üye olamam.

-Sendikamız sizin gibi öğretmenler için çaba sarf ediyor. Dini inançlarınıza göre okulda da aynı şekilde örtünmeniz için mücadele veriyor. Özlük haklarınızın iyileştirilmesi için uğraşılıyor. Bu bağlamda bizlere üye olmanız, gücümüze güç katacaktır.

-Evet, farkındayım. Yaptığı çalışmaları çok da takip ediyorum. İnşallah en kısa sürede istedikleri gerçekleşir. Bizler de rahat ederiz.

-İstenilenin gerçekleşmesi için, sadece temenni yetmiyor. Katkı da sunmak lazım, sizin atacağınız bir imza bizi hedeflerimize erken ulaştırabilir.

-Kusura bakmayın, düşünce olarak sendikanıza uzak değilim, ama şartlar size burada üye olmama engel. Size üye olursamdeşifre olurum, hedef haline gelirim. Gönlüm inanın sizden yanadır. Ama söylemlerinizi, taleplerinizi ve tarzlarınızı şu an rakip sendikalar tarafında ağır eleştiriliyor. Onun için üye olamam.

-Gönlünüz bizden yana ise imzanız da bizden yana olsun. Ayrıca onların eleştirmesi önemli değil, önemli olan söylem ve taleplerimizin sizin gibi insanlar tarafından benimsenmesidir.

-Dediğim gibi şu an düşünemiyorum, hedef haline gelmek istemiyorum...

Aldığım bu cevaptan sonra ikna yöntemlerine başvurdum. Hiçbir sorunun olmayacağını, bütün üyelerimin bilgilerini sadece mayıs ayında özlüğe bildirdiğimi, okul kayıtlarına işlenmediğini söylemem işe yaramadı. “Gönlüm bizden yana ise kılıcın da bizim yanımızda olsun” demem de olumlu bir sonuç vermedi. İstedğim imzaya bir türlü yanaşmayınca, Hoca Hanımı sendikaya üye yapamadım. Gereksiz yere uzatmanın fayda vermeyeceğini anlayınca, herhangi bir ihtiyaç durumunda beni araması için telefon numaramı verdim.

Teneffüs zili çalınca okuldan ayrılmak için müsaade isteyip, oradan ayrıldım. Merdivenlerden aşağı inerken kendi kendime: “Neden söyleyemedim ki! Rahat etmek istiyor ama rahata giden yolda çaba sarf etmiyor, zorluğu başkası çeksin, ben rahatı yaşayayım: Böyle bir rahatın tadı, kıymeti nasıl olur? Din kültürü öğretmeni olması ve dışarıda örtü takması, onu zaten deşifre ediyor. Bize yakın durduğunu gösteriyor, çelişki işte. İnsan ne kadar üstünü örtmeye çalışsa, kelimelerle yönünü değiştirme çabası verse de çelişki her zaman insanın yanında duruyor. Hayatımızın her yanı çelişkilerle dolu! İnsanın kâmil olması biraz da çelişkilerinden arınmasına bağlı. Farz olan talebe tarz demek her yönüyle çelişki taşır, örtünmek farz ise onun serbestiyeti için mücadele edenlerle birlikte yürümek tarz olmamalı, farz kadar olmasa de kıymet taşınmalı.” dedim. İçimden geçenleri hoca hanıma söylememem beni de çelişkiler ağına çekmişti. Bütün çelişkilerin azalması sanırım sabırla mücadele ederek olgunlaştıktan sonra olur. Bunun için de zamana ihtiyaç var. Referansla geldiğim kişiyi üye yapmadan okuldan dönmem ilk defa oluyordu. Bu bende hafif bir kırgınlık yaratsa da zamana sorumluluk yüklemem beni rahatlatmıştı. Tek başına yola çıkmanın

en güzel yanı sadece zamandan kazanmak değildi. Yolculuğun hüsrarla sonuçlandığına şahit olan biriyle geri dönmek de güzeldi. Umutsuzluk anında zamana sorumluluk yüklemek ise en güzeliydi. Zira kimseler görmüyor ve duymuyordu zamana sorumluluk yüklediğimi, sadece zamanın efendisi ve yükümü zorla yüklediğim zamanın kendisi her şeyi biliyordu.

MUSALLA TAŞI

Numan TEMİZTAŞ

Yıl 1997 Ağustos ayı idi. 28 Şubat post modern darbe zulmünün ülkemize, özelde de Müslümanlar üzerine kâbus gibi çöktüğü günlerdi. Kütahya Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanı ve Memur-Sen il Temsilcisi olarak bir şeyler yapmamız gerekiyordu, vicdanım beni sürekli bu konuda rahatsız ediyor ve bize sorumluluk yüklüyordu. Çünkü devlet memurları başörtüsü yüzünden görevlerinden ve tüm eğitim kurumlarında okuyan başörtülü öğrencilerde okullarından atılıyordu. Hatta İHL mezunlarının polis okullarına alınması bile yasaklanmıştı. Bu okullara öğrenci bulmak bile çok zor oluyordu. Çünkü üniversite sınavlarında kat sayı ayırımı getirilmiş, meslek liseleri ve İHL öğrencileri adeta üvey evlat muamelesi görüyordu. İrtica ile suçlanırım diye bazı memurlar camilere bile gidemiyordu. Eğitim-Bir-Sen Yönetimini topladım ve arkadaşlar bu zulümlere karşı duyarsız kalamayız yoksa rabbim bizi hesaba çeker dedim. Bunun üzerine yanılıyorsam 29 Ağustos Cuma günü eylem yapmamız düşünüldü ama polisler camilerde eylem olur diye bir yandan da kol geziyorlardı. Biz bu eylemi her türlü zorluğa rağmen yapacaktık ve kararlıydık. Sessiz ve derinden arkadaşlar olarak çalışma yaptık.

İlimiz merkezinde bulunan Karagözpaşa Camisinde Cuma çıkışı cemaat toplandı ve oldukça da kalabalık vardı. Önceden konuşma yapmak üzere görevlendirdiğimiz arkadaşımız maalesef etrafta yoktu. Arkadaşlar başkanım ne yapacağız arkadaşımız yok dediler. Ben de hiç düşünmeden arkadaşlar merak etmeyin: “Nasıl olsa beni öldükten sonra birileri musalla taşına çıkarır; önemli olan yaşarken musalla taşına çıkmak dedim” ve musalla taşına hiç tereddüt etmeden çıkarak merhum Arif Nihat ASYA nın “Müslümanlıkla yoğrulmuş yurdu, Müslümanlıktan bırakma Allah'ım” mısrası yazılı “Dua” isimli şiirinin tamamını okuduktan sonra konuşma yaparak musalla taşından indim ve polisler beni hemen alıp önce sağlık ocağına oradan da nezarete götürdüler. İki gün içeride kaldıktan sonra savcılığa çıkardılar ve tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldım. Dava tam dokuz ay sürdü her ay mahkemeye çağırıyorlardı. Enteresandır ki o dönemin Müslüman avukatları bırakın bana yardımcı olmayı mahkeme koridorlarında beni görünce yollarını değiştiriyorlardı. Mahkeme sonunda berat ettik. O yıllarda yerel TV’lerde verdiğim demeçlerden, basın açıklamalarımın ve bu eylemden dolayı sürekli soruşturmalar geçiyor ve cezalar alıyordum. Elhamdülillah hiç yılgınlık göstermedik ve sendikamız bugünlere daha güçlü geldi. Hatta o gün yanılmıyorsam Tokat ilinde yapılacak Eğitim-Bir-Sen başkanlar kurulu toplantısına da bu yüzden katılamamıştım.”Musalla Taşı” benim onurum ve gururumdur. Kütahya iline her gidişte o camiye mutlaka ziyaret ederim. Rabbim o günleri bir daha göstermesin.

İSTANBUL'A YENİ GELDİM

Yaşar DEMİR

1991 Yılı Eylül ayı Anadolu'nun değişik köylerinde görev yaptıktan sonra İstanbul'un bir ilçesinde iki bin öğrencili bir ilköğretim okuluna tayin edildim. Okul, çevresindeki binaların zemin katlarının da derslik olarak kullanılmasına rağmen ikili eğitim yapılıyordu. Okula gelip giderken yollar çamur olduğu için, çizme giyiyorduk. Okulun tuvaletinde çizmelerimizi çıkarıp poşetlere koyuyor, sınıflara girerken normal ayakkabılarımızı giyiyorduk.

Bir gün sınıfa okulun hizmetlisi geldi, "Hocam saat on ikide öğretmenler odasında toplantı varmış, bütün öğretmenler katılacakmış, Müdür Bey söyledi" dedi.

Toplantı saati gelince doğru öğretmenler odasına gittim. Boş olan bir sandalyeye oturdum. Yavaş yavaş bütün öğretmenler geldi, sandalye yeterli olmadığı için ayakta olanlar da vardı. Az sonra Müdür Yardımcısı yanında okulumuzun öğretmeni olmayan, tanımadığım iki kişi ile içeri girdi. "Arkadaşlar kusura bakmayın, sizleri derslerinizden aldık, öğlenci arkadaşlarımızı da erken çağırarak zamanlarını aldık, lütfen kusura bakmayın.

Sizleri sendikamızın aldığı bir kararı bildirmek ve ortak hareket etmek için topladık. Şimdi sendikamızın ilçe Başkanı'na sözü veriyorum, kendisi gerekli açıklamayı yapacak” dedi.

Sendika Başkanı olan bayan öğretmen eylem kararı alınmasındaki gerekçeleri belirttikten sonra, “perşembe günü derslere girmeyeceğiz, eylem yaparak sesimizi ve kararlılığımızı kamuoyuyla, velilerimizle paylaşacağız. Sanırım bu okulumuzda farklı düşünen, eyleme katılmayacak arkadaşımız yoktur” dedi. Ben daha önce böyle kalabalık bir okulda görev yapmadığım için okulun ve öğretmenlerin durumu hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Hele sendika, eylem, derslere girmemek, yabancı olduğum şeylerdi. Etrafıma bakındım hiç kimseden ses çıkmadı. Cuma günleri birlikte Cuma namazına gittiğim üç arkadaş vardı, onlara baktım. Adeta gözlerinin içine baktım “Ne yapacağız” der gibi. Çünkü onlar üç seneden beri bu okulda çalışıyorlar, çevreyi ve öğretmenleri tanıyorlardı. Onlardan bir ses çıkmayınca ben “Arkadaşlar burada benden başka farklı sendikadan olan kimse yok galiba” dedim. Müdür Yardımcısı “Evet Yaşar Bey senin gibi herhangi bir sendikaya üye olmayanlar var” dedi. “Evet” dedim.” Ben İstanbul'a yeni geldiğim için sendikamla iletişim kuramadım, henüz üye değilim” demem üzerine ilgili sendika başkanı “Öğretmenim siz hangi sendikadansınız?” dedi. “Eğitim-Bir-Sen'denim” dedim. Müdür Yardımcısının yanındaki diğer sendikacı bana dönerek, “Böyle bir sendika olduğunu yeni duyuyoruz, emin misin böyle bir sendika mı var?» dedi. “Öğretmen arkadaşım! Bu eylem; bütün öğretmenlerin mali ve sosyal hakları için yapılacak, yani sizin için de. Dolayısı ile okulumuzda farklı bir ses çıksın istemiyoruz” dedi. Ben de “Arkadaşlar haklısınız, fakat takdir edersiniz ki, sizler nasıl sendikamızın aldığı bir karara uyarak hareket ediyorsanız, kendi başınıza hareket etmiyorsanız, ben de sendikamın aldığı karara göre hareket edeceğim. Yoksa eylem kırılcılığı ya da sizlere karşı bir

tavır ya da hareketim olmaz, bu ülkenin çocuklarıyız, aynı odayı paylaşıyoruz, aynı demlikten çay alıyoruz ve aynı bardaktan çay içiyoruz” demem üzerine “Tamam öğretmenim sana saygı duyuyoruz” dedi. Müdür Yardımcısı “Başka var mı arkadaşlar?” dedi. Kimseden ses çıkmaması üzerine “Toplantı bitmiştir, katıldığınız için teşekkür ederiz. İyi dersler” deyip odadan çıkıp gittiler. Ben de sınıfıma geçtim zil çalmasına birkaç dakika vardı öğrencilerimi ödevlendirdim, zil çaldı, ayakkabılarımı değiştirip çıkıp doğru eve gittim.

Evde telefonumuz vardı. Büyük Birlik Vakfı’ndaki arkadaşlarımı aradım, Muzaffer Doğan’ı sordum.”Şu an burada değil, ama acil lazımsa okulunu ya da akşam evini arayın” dediler. Ev telefonunu istedim verdiler. Akşam ev telefonunu aradım ve durumu anlatıp ilçemizde sendikamızın temsilcisi olup olmadığını sordum.”Kartal’daki arkadaş o ilçeye de bakıyor, onun telefonunu vereyim onunla görüş ama biz eylem sendikası değil ilke sendikasıyız eylem kararımız yok, bilgin olsun” dedi.

Eylem günü eyleme katılmadım. Ancak arkadaşlarımla ters düşmemeye ve ikili ilişkilerime dikkat ediyordum. Sendikamızın örgütlenmesi için çalışmalara da başladım aradan yıllar geçti.

1998 yılında ilk defa yapılan yöneticilik sınavına girdim ve kazandım. Bakanlığın açtığı Hizmet İçi Eğitim’den sonra Müdür olarak atanmak için başvurumu yaptım. Evraklarımı İl Millî Eğitim Müdürlüğü’ne teslim ettim. İlgili Müdür Yardımcısı evraklarımı incelerken “Hocam hiç takdir, teşekkür, başarı belgen yok mu, kaç senedir İstanbul’dasın?” dedi. “1991 yılından beri İstanbul’dayım, öyle bir belge bilmiyorum” dedim. Sonra “Sendikalı mısın?” dedi. “Evet, Eğitim-Bir- Sen” dedim. “Hmmm! Öyle mi? anlaşıldı” dedi. Daha sonra atamam yapıldı okul müdürü olarak altı yılı aşkın görev yaptım. Bizlere hiç bir başarı

belgesi, takdir, teşekkür verilmediği gibi, sınavlarda da görev çıkmıyordu. Hep o dönem yetkili olan, malum sendikanın üyelerine veriliyordu.

Bir müddet sonra ilçe Millî Eğitim Müdürü olarak göreve başlayınca bu işlerin o zamanın yetkili malum sendikası tarafından nasıl yapıldığına şahit oldum ve fırsat vermedim.

Bir zaman sonra bir ilimize İl Millî Eğitim Müdürü olarak görevlendirmem yapıldı.

Göreve başladım, Bakanlık Yönetici Atama Yönetmeliği'nde yaptığı değişiklik üzerine ilimizde yönetici atama sürecini başlattık ve sonuçlandırdık. İlimizde yetkili olan bir sendikanın İl Sekreteri yönetici olarak atanmadığı için bizi mahkemeye vermişti. Mahkeme de kısa sürede itirazını reddetti ve yapılan işlemi de mevzuata uygun bulmuştu. Fakat malum sendikanın İl Sekreteri olan öğretmen arkadaş ikili ilişkilerini kullanarak iktidar partisinin İl Başkanına beni şikayet etmiş. Haksızlık, adaletsizlik yaptığımı ve bunu isminde adalet olan bir iktidara yakıştıramadığını anlatarak, iktidar partisinin İl Başkanı'nı aleyhime iyice doldurmuş. Bir gün İl Başkanı telefonla beni aradı. "Bu yetkili sendikadakiler sürekli gelip gidip benim başımın etini yiyorlar Hocam, niye haksızlık yapıyorsunuz?" demesi üzerine "Başkanım isterseniz bir müsait gününüzde buyurun gelin daha geniş konuşalım" dedim, randevulaştık. İlgili Sendika sağda solda her yerde aleyhimize konuştuğu için mahkemeyi kaybeden sekreterinin dosyasından haberim vardı. Yine de ilgili bölümümüzden dosyasını alıp inceledim. İlimizdeki yetkili sendikanın İl Sekreteri olan arkadaşımız 2007 yılından 2012 yılına kadar İl Millî Eğitim Müdürü'nün Özel Kalem Müdürlüğü'nü yapmış bu süre içinde de her sene teşekkür, takdir ve başarı belgesi hatta aylıkla ödül almış. Bunları da mahkemeye delil olarak

sunup, “Bu şekilde başarılı olduğum halde beni müdür olarak atamadılar” diye şikâyetinde bulunmuş. Bütün bunları inceleyip hazırladım.

İktidar Partisinin İl Başkanı ile eğitimden sorumlu Başkan Yardımcısı belirttiğimiz saatte geldiler. İçeriye girince «Müdür Bey biz sana haber vermedik ama bu malum sendikanın başkanı ve müdür yapmadığınız sekreterini de davet ettik, sizce mahsuru yoksa onlar da gelsin, konuşalım. Benim başımın etini yiyorlar, bu iş bitsin” dedi. “Hayhay, ne demek, iyi düşünmüşünüz, gelinler, buyursunlar” dedim. Cep telefonundan hemen aradılar, onlar da geldi. Oturup çay içtikten sonra “Başkanım buyurun sizi dinliyorum” dedim. İl Başkanı onlara dönerek, “Anlatın derdinizi Müdür Beye, buyurun” dedi. (İlimizde yetkili) malum sendikanın başkanı son yapılan müdür atamalarında haksızlık, adaletsizlik yaptığımızı anlatmaya başladı. İl Başkanı «Durun, Müdür Bey bunlara bir cevap versin” dedi. Ben de “Yok konuşsunlar, ben not alıyorum, hepsine cevap vereceğim. Karşılıklı tartışma ortamı olmasın” dedim. İl Başkanı “Tamam öyle ise anlatın derdinizi” dedi. Sendika Başkanı anlatıyor, araya sekreteri giriyor, konudan konuya geçiyor, somut bir şey söyleyemiyorlar. Dönüp dolaşıp sekreterin müdürlük hakkının yenildiğine sözü getirdiler. “

Söyleyecekleriniz bittiyse ben notlarımı aldım konuşayım.”- dedim. “Tamam” dediler. Fazla konuşmadan “Sizin kaç tane müdürünüz tekrar müdür olamadı?” dedim. “Müdür olamayanların hepsi bizim sendikadan. Bizden kimse müdür olamadı. Müdürlükten alınanlar da hep bizim sendikadandı” dediler. “O zaman bu dönem yetmiş müdür tekrar atanamamışsa bunu altmış dokuz tanesi sizin sendikadandı diyebilir miyiz?” dedim. İkisi birden adeta ayağa fırlayarak “Evet bizim arkadaşlarımıza kıyım yaptın. Başkanım bak kendisi söylüyor” dediler. Ben de “Baş-

kanım bu olaya bir de şöyle bakalım. Daha önce -yani dört sene evvel- atanan müdürler hep bunların sendikasıdanmış, başka sendikadan kimse yokmuş, bunlar mı zamanında adaletli yapmış? Dört sene evvel bu arkadaşımız İl Millî Eğitim Müdürünün Özel Kalem Müdürüymüş tüm atamaları o zaman bunlar yapmış ki hep kendi adamlarını atamışlar” demem üzerine öfkeleniler ayağa kalktılar. “Ben sizi dinlerken kızmadım, niye kızılıyorsunuz ki?” dedim.”Şimdi sıra bu arkadaşın durumuna geldi, sen mahkemeye başvurdu değil mi?” “Evet” dedi. “Tabi ki hakkımı aramana saygı duyarım, ben de olsam başvururum ama şu senin mahkemeye gönderdiğin evraklar bunlar mı diye sordum?” Baktı ve “Evet” dedi. “Bu dosyanın içerisinde ki şu belgeler benim dikkatimi çekti sana mı ait bu belgeler?” dedim.”Evet” demesi üzerine “Beş yıl burada özel kalem müdürlüğü yapmışsın ve her yıl teşekkür, takdir, başarı belgesi ve aylıkla ödül almışsın. Hem de her yıl yani beş yıl üst üste almışsın. Dosyana baktım yaptığın hiçbir şey yok ama bütün belgeleri almışsın. Siz bu belgeleri dağıtırken bile adaletli olamamışsınız, şimdi benden adalet istiyorsunuz. Yalan yanlış bilgilerle insanları aldatıyorsunuz” dedim. Ve dosyayı İl Başkanının önüne koydum. “İncele başkanım kim adaletsizlik yapmış, kim haksızlık yapmış, bir görün” dedim. “O zamanki İl Millî Eğitim Müdürü’nün takdiri bizim hatamız değil, eskileri karıştırma, sen yaptığın haksızlıktan, adaletsizlikten bahset diyerek, ayağa kalktılar, il başkanı, oturun!» dediyse de odayı terk edip gittiler.

İktidar partisinin İl Başkanı ve eğitimden sorumlu Başkan Yardımcısı, “Biz bu kadar bilmiyorduk, Müdürüm görüşmemiz çok iyi oldu, Allah razı olsun sana güveniyoruz, Allah yardımcın olsun, artık bunların bize diyecek bir şeyleri kalmadı” dediler. Birer çay daha içtikten sonra onlar da gittiler. Hiç şüphesiz bir stk olarak sendikalara ihtiyaç var. Sanırım bu malum sendika bir yolunu bulup istediğini istediği şekilde yaptırıyormuş ki,

aynı şeyi bize de yaptırmak istedi. Fakat atama yönetmeliğine göre okul öğrenci meclis başkanı, aile birliği başkanı, en genç ve en kıdemli öğretmenler ilçe şube ve ilçe müdürü, il şube müdürü, müdür yardımcısı ve il müdürü oy kullanacak ve müdürlerin aldığı puana göre atanması öyle yapılacaktı. Daha önce kendilerinin yaptığı şekilde olacağını düşündükleri için benim de yanlış yapacağımı düşünerek üzerimizde kamuoyu baskısı kurmaya çalışmışlardı. Sonunda bu malum sendika ilimizde yetkiyi kaybetmişti.

HUZURLA YAŞAMANIN ADIDIR AYŞE

Rüstem İSLAM

İç Anadolu kırsalında, sıcağın kavurup bunalttığı günlerden bir yaz günüydü. Evin beyi tarlada buğdayları harmanlarken, hanımı da evlerinde heyecanla, yaklaşan doğumun son günlerini sayıyordu. Doktor: “ Doğum üç güne kadar gerçekleşir, belki yarın da olabilir” demiş; anne, baba ve babaanne, evlerinin ilk göz ağrısını büyük bir umut ve heyecanla beklemeye başlamışlardı. Baba tarladayken, doğum köyün ebesi aracılığıyla evde gerçekleşmiş; müjdeli haberi tarla dönüşü komşularından öğrenmişti.

Küçük evin yeni üyesi, yumuk elleri ve boncuk gözleri ile babaannesinin adı verilen minik Ayşe(*) idi. Hem anlamı gibi güzel bir hayat yaşasınlar hem de medeniyetimizin başkahramanı Resulullah’ın (s.a.v.) cesur ve âlim eşinin anısına hürmeten, Anadolu’da bu isme çokça rağbet edilirdi. Küçük Ayşe tek katlı, iki odalı, duvarları briketten ve kireç ile badana yapılmış kiremit çatılı, küçük, bahçeli müstakil bir köy evinde; yazın sıcağına, kışın soğuğuna, imkânların kıtlığına ve hayatın zorluklarına katlanarak büyüyordu. Yıllar çabuk geçiyor, ilkokul, ortaokul der-

ken Ayşe, lise son sınıfa gelmiş, çalışkanlığı kadar, şiir, resim, el işleri gibi özel yeteneklerinin yanında ahlâkıyla da civarın örnek genç kızları arasında gösteriliyordu. Hanenin büyükleri, okulundan veya köylerinden onunla ilgili yapılan övgülerle gurur duyuyorlardı. Babası, “Kızım okuyacak, öğretmen olacak inşallah, ceketimi satar Ayşe’ mi okuturum” diyordu.

Ayşe, üniversitede de başına geleceği gibi; köyden okulun kapısına kadar başörtüsüyle gidiyor, okul kapısında başörtüsünü çıkarıp okul bahçesine öyle giriyordu. İnsanlar inancının gereği ve bireysel hakları olan giyim tarzlarını bile diledikleri gibi gerçekleştiriyorlardı. Bir akşam eve döndüğünde, evlerinin önündeki kalabalık Ayşe’nin dikkatini çekti. Korku ve endişe ile yaklaşmış, annesinin ağıtlarını duyunca, duruma bir anlam da verememişti. Meğer hanenin dayanağı, umutlarının güvencesi, evin direği ve geçimlerini sağlayan baba, bir saat önce kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti. Evde üç kadın, artık kendi başlarına kalmışlardı. Tarlanın işleri, köyden yevmiyecilere gördürülecek, eve gelen gelir daha da azalacaktı. Annesi dirayeti ve azmiyle evi iyi kötü geçindiriyor; Ayşe’ye, “babasının emaneti” olduğunu, babasının: “Kızım öğretmen olacak.” sözünü yerine getireceğini söylüyordu.

Ayşe bireysel gayreti ile dershaneye gitmeden, planlılığı, gayreti ve okul kurslarının da katkılarıyla sınıf öğretmenliğini kazanmıştı. Türkiye’de, insan iradesinin, bireysel inanç ve değerlerin yok sayıldığı; tek tipçi, baskıcı ve militer bir zihniyetin egemen olduğu günler yaşıyordu. Bazı üniversitelerde başörtüsü zulmü ayyuka çıkmıştı. Bazı karanlık güçler, sureti haktan görünüp “başörtüsü teferruatıdır” diyor, bazıları “devlet yasaklarsa, Müslüman’ın sorumluluğu yoktur.” kimileri de Allah’ın emrini yasaklayan bir otorite için “Ul’ül emre itaat farzdır” diyecek kadar İslâm dışı mesnetsiz, sefihçe iddialarda bulunuyor;

Allah'ın emrini sulandırmaya, bu onur mücadelesini yıpratmaya, haksız ve gereksiz göstermeye çalışıyorlardı. Daha acı olanı ise ilahiyatçı diye bilinen, profesör etiketli bazı din tahribatçıları da televizyon ve basında konjoktöre uygun demeçler veriyor; üç günlük dünya menfaati için ahretlerini heba ediyor; her gün bir kanalda boy gösterip medya maymunluğu yapıyorlardı. Meşru-iyet hissi veren bu hezeyanlar baskıları artırıyor, kız öğrenciler derslere alınmıyordu. Ayşe de arkadaşları gibi bazen derslerden çıkarılıyor, çoğu zaman gözyaşlarını içine akıtarak evine geri dönüyordu. Fakat bütün bu zorluklara, baskılara, hakaretlere, yıldırma çabalarına rağmen, zor bela okulunu bitirmişti.

Ayşe'nin mezun olduğu sene Türkiye'de insan haklarının önündeki bazı engeller, resmi olmasa da kısmen kalkmıştı; Anadolu'nun birçok yerinde, kadın memurlar görevlerini başörtüleri ile yapıyor, kadın öğretmenler de başörtüleriyle derslere girebiliyorlardı. Bu durum gelecek adına ümit vericiydi. O sene Ayşe, Şanlıurfa'nın Siverek İlçesi'ne bağlı bir köy ilkokuluna atanmıştı. Duvarları siyah Karacadağ taşından yapılmış, iki derslik ve bir odası olan; çoğu zaman suyu akmayan, bahçesi ağaçsız, taşlık ve kırmızı topraklı zeminiyle, 2000'li yıllara girerken ilkel bir ortam görüntüsü veren bir okul. Hayatın yoksulluk ve sıkıntı dolu çetin şartlarında yetişmiş olan genç öğretmene, bu durum pek de zor gelmiyordu. Ayşe Öğretmen, özverili, öğrencileriyle mesai gözetmeden ilgilenen, hatta okuma yazma bilmeyen kadınlara gönüllü ders veren, köyde sevilen sayılan; müfettişlerin denetimlerinden ve stajyerlik sınavlarından genellikle 100 tam puan alan, her bakımdan mükemmel, idealist bir öğretmen idi.

Kısa süren refah günlerini, canlıları kasıp kavuran karanlık ve soğuk Şubat kasırgaları takip etti. Şubat sonuna denk gelen bu günler için, o zihniyetin zebanileri: "28 Şubat ruhu bin yıl sürecek" diyorlardı. Dış güçlere bağımlı hareket eden, millî ve

insanî değerlerimize düşmanlık ederek zenginleşen medya ve kendine yabancılaşmış, kendilerini “çağdaş” olarak adlandıran; bağnaz, tahammülsüz, tek tipçi zihniyet sürülerini temsil eden, bazı sözde sivil toplum kuruluşları, kışkırtmalarla milletin memuru olan orduyu göreve(!) çağırıyorlardı. Bu tezviratlarını, ilkel kabile tamtamları tarzında, hakaretvari ve gerçekte inandırmadıkları, batıda din ve vicdan özgürlüğünün teminatı için varlığı anlam bulan, laiklik maskesi altında yapıyorlardı. Bir milletin öz evlatlarını karşı karşıya getiren, onları kutuplaştıran, manevî değerlerine düşman eden, kendi benliklerine yabancılaştıran neydi acaba? Görsel, yazılı medya ve sözde STK’ların tahrikleri sonuç vermiş; bundan sonra fiili ve psikolojik baskı takibiyle kadın memurlara “kamusal alan” diye uydurulan resmi alandan el çektirilmişti.

Yaratılmışların en şerefli, kâinatın göz bebeği olan; fitratına yabancılaşınca da “esfeli safilin” yani aşağılık konumuna düşen insan, zehir kusan, dondurucu Şubat soğuğundan daha soğuk ve daha acımasız bir şekilde din ve vicdan özgürlüklerine saldırıyordu. Vatan ve milletini seven, fedakâr, vatani için canını vermekten çekinmeyecek, mütedeyyin insanların hafızasında, o yıllardan arta kalan; tank paleti, karanlık ve soğuk olacaktı. Başkentte, inanç özgürlükleri mücadelesine tepki olarak tanklar sokağa çıkarılarak millet tehdit edilmişti. Ayşe Öğretmen, mesleğinin daha ikinci yılında bu karanlık günlerin zulmüne uğramıştı. Müfettişin biri gidiyor, diğeri geliyor, başörtüsü ile çalışamayacaklarını söylüyor, tutanak tutup gidiyor, daha sonra da gelip cezalarını tebliğ ediyorlardı. Hem de bir yıl önce başarılı buldukları öğretmene karşı, bugün adeta kendilerini inkâr eden tavır ve tutumlarla. Müdürler kurullarına, yüzbaşı başkanlık ediyor; “Okulun bahçesinde bile başörtülü öğretmen görmeyeceğim!” diyerek, okul müdürlerini tehdit ediyordu.

Uyarılar, ceza tebliğleri ve meslekten ihraç tehditleri Ayşe Öğretmen’i ruhen çökertmişti. Durumunu annesine bildiriyor, annesi: “Maaşın olmazsa nasıl geçiniriz kızım? Daha önünde uzun yıllar var” diyerek ona direnmesini, sabretmesini öğütüyordu. İnsanların, temel insanî hakkı olan din ve vicdan özgürlüklerini yaşamaları yasaklanıyor; onurları ile meslekleri arasında tercih yapmaya zorlanıyorlardı. Ayşe artık huzurlu, ferah bir hayat değil; adının aksine manevî işkence, bunalımı ve hüznü yaşıyordu. Kendisine gösterilen tavırlar o kadar gayri insaniydi ki, artık buna tahammül edemiyor, çoğu zaman yemek bile yiyemiyor, lojmanın karanlığında düşüncelere dalıp gidiyordu. Köyün kadınları geleneksel olarak örtülü, erkekleri bile yörede “çefye” denen örtüyü takıyorken; Ayşe Öğretmeni nedeni bilinmez bir garabetle; cehaletin sevk ettirdiği sürü psikolojisiyle şikâyet ediyorlardı. Ayşe Öğretmenin hassas ruhu bu eziyete beş ay dayanabilmiş, sabır taşı çatlamış; sonunda psikolojik tedavi görmek üzere Elazığ Akıl ve Ruh Sağlığı Hastanesi’ne kaldırılmıştı.

“Öz vatanında garip” ve “parya” muamelesi görerek, Anadolu’da binlerce acı hikâyenin sahibi birçok genç kadın, ne insanlık ne de hukuk literatüründe eşi görülmemiş bir şekilde mesleklerinden ihraç edilmişlerdi. Ülkenin, çağdaş medeniyetler seviyesinin üzerine çıkmasına, birçok devlet memuru kadın gibi, Ayşe Öğretmen’in bir metrekarelik başörtüsü engeli de ortadan kalkmıştı.(!) Tarihin kaydettiği bir hakikat de, Ayşe Öğretmen’in ve aynı kaderi paylaşan binlerce kadın memurun gözlerinden dökülen gözyaşı sellerinin, zalimlerin peşini bırakmayacağı ve bir gün mutlaka onları boğacağıdır.

(*)Şahsın gerçek ismi verilmemiştir.

“SESSİZ KALABALIKLAR BİR GÜN COŞACAK; COŞTUĞUNDA OKYANUSLAR TAŞACAK!”

Ömer TIKENLİ

Sizleri bana göre baya eskiye, ancak zamanın kendinde biraz önceye doğru götürmek istiyorum. Doksanlı yılların ortalarıydı, henüz ortaokulu ilçemizdeki Anadolu İmam Hatip Lisesinde okuyordum. Özellikle her fırsatta arabada ezgi/marş kasetleri dinlemek adeta beni ‘göl kenarında nehirler düşlemeye’ sevk ediyor, bundan da çok zevk alıyordum. Bazen akü bitene kadar heyecanımı diri tutacak ne bulduysam dinliyordum.

Gene böyle bir zamanda “Haykırışlar” serisinde bir ezgide “Sessiz kalabalık bir gün coşacak; Coştuğunda okyanuslar taşacak!” diyordu. Tüylerim diken diken oluyor ve Allah’a o günlerin bir an evvel gelmesi için dua ediyordum. Tabii fiili duamı da her daim bir asker edasıyla yapmaya çalışıyordum.

Gerçekten mücahedelerini her şeyleriyle ortaya koyan yiğitlerin olduğu dönemlerdi. Ne şanslı biriyim ki Rabbim bana o ortamları görme ve idrak etme fırsatı verdi. -Hâlâ o dönemleri yaşamının getirdiği sorumluluğun altında ezildiğini hissediyorum-. Bosna için, Karabağ için, Çeçenistan için düzenlenen bir kermesten davamızı anlatmak için gidilen kahvehanelere, ken-

dimizi geliştirmek adına düzenlenmiş çeşitli kurslardan vakıf hasbıhallerine, üzerlerine örtü bile bulamamış kardeşlerimiz için hazırlanan yardım malzemelerinden ihtiyaç sahibi insanlar için paketlenmiş kolilere... Koşuşturuyordu hep annem, babam, arkadaşları ve bizler... “neye ve niçin koşturuyorsun” sorusunun tek cevabı vardı “Allah rızası”. Benim de çırpınan kuş misali kalbim kabına sığmıyor, ne derlerse yapmaya gayret ediyordum.

Yürüyüşler, sloganlar, bayraklar, nutuklar... sonuç vermiş gibi görünüyordu, insanlar kutlu bir zaferi şükür secdeleri ve gözyaşları içerisinde dualarla adeta bir fetih tablosu içerisinde resmediyorlardı. Çok sevinçliydik artık, yıllardır ezilmiş, ötelenmiş, hor görölmüş bu vatanın öz evlatları tahayyül edilmez makamları ele geçiriyordu bir bir. Evet evet tam da böyle söylüyordu televizyonlar “İstanbul ele geçirildi, Ankara ele geçirildi” diyorlardı. Tabii gerçek sahiplerini buldu diyemezlerdi ya?..

Ama sevincimiz ne yazık ki çok sürmedi. 28 şubat 1997’de ülkeyi yeniden karanlığa götürmek isteyen şer odakları iktidarı işte o zaman ‘ele geçirmiş’ti. Bir bir kurulan düzenlere, vakıflara, sivil toplum kuruluşlarına baskınlar düzenleniyor; gerekçesiz bahanelerle kapılarına kilitler vuruluyordu. Çocuk aklımızla telaşa kapılmak şöyle dursun etrafa bu şarkı burada bitmeyecek yazıyorduk. Babamın ilçemiz vakıf başkanlığını yürütüyor olması elbette bizlere olan baskıyı iyiden iyiye arttırıyordu. Ve bir kararla ilçe vakıfları da kapatılmıştı...

İşte tam bu günlerde babamın cüzdanında bir kart gördüm. Kartın üzerini okuduktan sonra; “Baba Eğitim-Bir-Sen de ne? Bu kart ne işe yarıyor?” diye sordum. Babam da bana “mücadelemizin bir başka yolu evlat” cevabını verdi. Demek ki onlar kapattıkça büyüklerimiz ulvi bir azimle yenilerini açıyor, dalları budamak ancak köküne güç veriyordu. O günü hiç unutmuyo-

rum. Sendikayla tanışmamın ilk günüydü bu. Biraz daha meraklanmışım çünkü sendika kelimesini de ilk defa duyuyordum. Ne demekti sendika? Bizim sendikayla ne işimiz olurdu? Kimlerdi acaba bu yapıyı oluşturan yiğitler? Kimler âdete betonarme görevi görmek için gövdelerini taşın altına koymuştu? Kimler bu işin bel kemiğiydi?..

Bu sorular kafamda iken; sonra çok sıkça duyacağım ve duyuracağım; bu güzide yapının mimarı, öncümüz, önde gidenimiz merhum Mehmet Akif İnan ile gıyaben tanışmış oldum. Elbette platonik bir tanışma olmuştu; bu çünkü benim görev almamdan önce merhum, Rahmet-i Rahman'a kavuşmuştu. Bizlere görevi ondan sonra üstlenenlerle tanışmak nasip oldu yüz yüze. Allah o mücahit ruhlulardan ve bayrağı bu günlere getirenlerden ebeden razı olsun.

Babamın bir emaneti olarak sözleşmeli öğretmen olarak atandığım öğretmenliğimin ilk gününden bu günlere sendika bizim için bir mücahede alanı oldu. Aslında üyesinin hakkına sahip çıkması, hak arama yeri olmasının ötesinde derin anlamlar taşır bende. Bu şuurla öğretmenlik vazifesinde bulunduğum cennet vatanımızın çeşitli yerlerinde gencecik dimağlara dokunma fırsatını da buldum hamdolsun. Sendikam bu noktada da her daim destekçim oldu. Genç Memur-Sen ile gençliğin dinamizmini de aksiyonel bir şekilde işin içine katmıştık. 1 Mayıslar, Filistin yürüyüşleri, Mısır'da mağdur duruma düşürülen Müslüman kardeşlerimize destek mitingleri, daha sayamadığım nice çeşitli etkinliklerde asıl vazifemizi yerine getirmede en önde olmaya öncü olmaya çalıştım. Bu imkânları bize sağlaması yönüyle başlı başına müteşekkirim bu güzide yapıya.

28 Şubat dönemlerinde binleri zor bulan sayımızla vesayet odaklarının altında eziliyorken bugün şükürler olsun milyonlar-

la meydanlara iniyor, sesimizi duyuruyor, yumruğumuzu vura-biliyoruz. 15 Temmuz günü de anladım ki Elhamdülillah sessiz kalabalık artık sessiz değil! Ve okyanusları taşıracak bir güce, heyecana, iradeye sahip.

GÖNÜL

Ercan YALÇIN

Öğle namazı yaklaşmış, sıcak iyiden iyiye hissettiriyordu varlığını. Babam ağır ağır anlatmaya devam ederken, gülen yüzüne hasretle bakıyor, sözü, nefesi hiç kesilmesin diye içimden dua ediyordum.

Titreyen eliyle, biraz ötedeki, ağaçların arasında kaybolmuş, eski bir camiye işaret etti.

“Şu camide kılalım öğleni” dedi.

“Olur baba, kılalım inşallah” diyerek caminin önüne park ettim arabamı.

Park ederken, işaret ettiği caminin hemen yanı başında cami kadar eski olduğu belli olan taş okul dikkatimi çekti. Cami ile okulu birbirinden ayıran taş duvar, ömrünü tüketmiş, peyderpey yıkılmıştı. Duvardaki gediklerden isteyen camiye, isteyen okula rahatlıkla geçebilirdi. Babam duvardaki gedikleri işaret ederek;

“Görüyor musun oğlum, ilim ile bilimin, kalp ile aklın arasına ne kadar sınır koyarsan koy ayıramazsın onları. Çünkü onlar Bir'dir.”

Ne güzel de demişti babam, ‘İlim ile bilim Bir’dir. Ayıramazsın onları.’”

Tebessüm ederek karşılık verdim, araçtan inerek, cami bahçesinin kapısından beraberce girdik içeri.

Caminin bahçesinde vakti bekleyen kalabalığa selâm verip oturduk duvarın dibindeki banklara. Henüz oturmuştuk ki, okulun bahçesinden yükselen sesler tüm dikkatleri o tarafa yöneltmişti. Duvarının hemen yanı başında olduğumuz için tüm gözler bize çevrilmişti. Bakışların yüklediği sorumlulukla, kalkıp okul bahçesine doğru bakındım. Biri genç, diğeri çok daha yaşlı iki kişi kocaman bir kayısı ağacının altında bir şeyler yapıyorlardı. Yaşlı olanın elinde balta, diğesine dönerek ve yüksek sesle, “kesecem bunu, göreceksin, kesecem bu ham ağacı” diye bağırıyordu. Genç olan, “Yapma Hocam, kıyma bu yemiş ağacına, kesme, seneye yemiş verir” diye diğelerini ikna çalışıyordu. Elinde balta olan, “Karışma sen” diye hiddetlendi ve baltanın tersiyle defalarca ağacın gövdesine vurdu. “Şimdi görürsün, odun edeyim de gör sen” dedi. Genç adam sürekli “kesme, odun etme bu güzel ağacı, söz seneye yemişden dalları kırılacak, sana söz olsun, ben kefilim...” diyordu.

Babam, oturduğu yerden, tebessüm ederek bana baktı;

“Anladın mı oğlum ne yaptıklarını?” diye sordu.

“Anlamadım” diye karşılık verdim. Aynı tebessümle devam etti konuşmaya;

“Ağacı korkutuyorlar.”

“Nasıl yani?”

“Ağacı korkutuyorlar. Ağaç ham. Yemiş vermiyor. Yemiş tutsun diye, ağacı korkutuyorlar.”

“Hiç olur mu öyle şey baba?”

“Olmaz ya, öldürmeye çalışıyorlar işte. Eskiden, gelişmeyen, kurumaya yüz tutmuş fidanların gövdesine çentik atardık. Yaralanan fidan, uykusundan uyanır, daha bir canla başla tutunurdu toprağa. Hayat bulurdu. Amel salih, niyet güzel olunca, Rahman, verirdi karşılığını. Bunların yaptığı gibi değil ama!”

Şaşkınlık içinde ağacın altındaki pazarlığı izlemeye devam ettim.

Cami cemaatinden biri;

“O Hoca, her sene korkutuyor ağacı da, değişen bir şey yok. Korkunun meyvesi olmaz, anlamıyor.”

Cemaatten bir diğeri;

“Ağaç da inanmıyor bunlara” dedi ve sonrasında hep beraber güldüler.

“Namaz vaktine daha var’ diyerek, merakıma da yenilip, yanlarına gittim.

“Selâmün aleyküm Hocalarım.”

“Aleyküm selâm.”

“Kolay gelsin.”

“Sağ olasın. Sana da.”

“Güzel ağaç, kesecek misiniz?”

“Niyetimiz kesmek, yaprağı çok, yemişi yok. Böyle giderse kesecez.”

“Adım Ercan, ben de öğretmenim. Caminin bahçesindeyken duydum sesinizi. Güzel ağaç, yazık olmaz mı kesilirse?”

“O da meyve verecek o zaman!”

“Korkutunca oluyor mu?”

“Olacak!”

“Ya olmazsa?”

“Kesilecek o zaman!”

“Yazık olmaz mı kocaman ağaca?”

“O da ağaçlığını bilecek, yemiş verecek!”

“Denediniz mi daha önce?”

“Denedik ama olmadı, bu sefer ya olacak, ya ölecek.”

“Aman Hocam, yazıktır, günahdır. Hiç mi hakkı yok üzerinizde?”

“Yok. Tarafını seçecek. Ya yemiş verecek, ya da kesilip gidecek.”

Elinde balta olan, sessizce diğerine eğilip, ‘Yeter şimdilik, sonra devam ederiz...’ dedikten sonra bana doğru seslendi.

“Hocam sen hangi okuldansın, çıkaramadım seni?”

“Buralıyım ama burada çalışmıyorum. İstanbul’da görev yapıyorum.”

“Belli yabancı olduğun, yoksa tanırdın beni.”

“Doğrudur Hocam. Yabancı sayılıyorum, tanıyamamam onandır.”

Yüzüne yerleşen gururun gölgesinde devam etti.

“Ben sendikanın ilçe başkanıyım.”

“Hangi sendika Hocam?”

“Hangisi olacak, tabii ki... sen.”

“Öyle mi, Allah kolaylıklar versin, zor iş sizinki.”

“Sen sendikalı değil misin yoksa?”

“Sendikalıyım ama sizin sendikadan değilim Hocam.”

“Hangi sendikadansın?”

Konunun başka zemine kayacağını fark ederek;

“Şu an bunun çok da önemi yok sayın Hocam...” dedim.

“Yapmışsın bir hata, diyemiyorsun, belli, ama düzeltirsin” dedi alaycı bir ifadeyle.

“Hayırlısı inşallah” diye karşılık verdim gülümseyerek.

“Gerçekten kesecek misiniz? Vefa’da mı göstermeyeceksiniz?” diye devam ettim.

“Keseceğim tabi, ne vefası? Ağaç da olsa haddini bilecek, meyve verecek?” dedi sert bir ses tonuyla.

Sesinin tonundan ve üslubundan, ortak bir noktaya varmamızın zor olacağını anlamıştım. Genç olanın da, bu üsluptan rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

“Sayın Hocam, Hz. İbrahim’i bilir misin?” diye söze girdim. Tuhaf bir yüz ifadesiyle;

“Bilirim tabi, niye sordun?” dedi.

“Elinde baltayı görünce aklıma geldi birden. İznin varsa bir soru sormak isterim?”

Rahatsız olduğunu belli eden aynı yüz ifadesiyle, kaşlarını çatarak;

“Ne soracaksan sor bakalım” deyiverdi.

“Sayın Hocam, sizce, Hz. İbrahim, Kâbe’deki yüzlerce putu kırarken, baltayı eliyle mi tutuyordu, gönlü ile mi?”

Hiç düşünmeden cevap verdi.

“Eliyle tabi ki... Ne biçim bir soru bu?”

Kısa bir sessizlik oldu. Genç olan, sessizliği kimin böleceğini merak edencesine bir bana bir de baltalı adama bakınıyordu. İkimiz de sessizliği bölemedik. Ta ki minareden yükselen ezan sesi, ortamın sessizliğini bölene kadar.

Babam, ezan ile beraber, öteden, “haydi namaza” diye seslenmeye başlamıştı.

Yaşlı Hocaya dönüp, camiye işaret ederek;

“Sayın Hocam, Hz. İbrahim baltayı eliyle tutsaydı, davası Kâbe’den öteyi göremezdi” dedim ve sustum. Sonrasında müsaade isteyerek, yanlarından ayrıldım.

...

Camiden çıkarken, okul bahçesindeki genç adamın caminin bahçesinde olduğunu fark ettim. Selâm vererek yanımıza geldi.

“Hocam kusuruma bakmayın lütfen, bir hususu çok merak ettiğim için rahatsızlık veriyorum.”

“Esağfurullah, buyurun Hocam, sizi dinliyorum.”

“Siz hangi sendikadansınız? İnanın çok merak ediyorum.”

Gülümseyerek sorusuna karşılık verdim.

“Mücadelenin, kardeşliğin, birliğin ve beraberliğin olduğu bir sendikadanım.”

Bu sefer o tebessüm ederek karşılık verdi cevabıma.

“Yani?”

Gülümseyerek devam ettim;

“Eğitim-Bir-Sen’liyim Sayın Hocam.”

Yüzü kızarak cevap verdi genç adam.

“Hocam ben sizleri hiç böyle bilmiyordum. Ben de üyeniz olabilir miyim?...”

Şaşırmıştım.

“Neden üye olmak istiyorsunuz Hocam?” diye sordum.

Bazen iradeniz konuşturur sizi, bazen de yüreğiniz.

O geç adamın, o anda yüreğiyle cevap verdiği yemin edebilirdim. Yüreğiyle ve kendinden emin bir ses tonuyla şöyle cevap verdi.

“Hz. İbrahim, Kâbe’deki yüzlerce putu kırarken, baltayı gönlüyle tutuyordu. Gönlüyle tutmasaydı, muvaffak olamazdı. Gönülden yapılan her iş, muhakkak meyvesini verir”

EĞİTİM-BİR-SEN DOĞU KARADENİZ BÖLGE TOPLANTISI

Recep YAĞCI

Ankara'dan gelen talep üzerine 1995'li yıllarda Giresun'da görev yapan bazı eğitim çalışanları ile birlikte daha önce yapılan dört ayrı istişare toplantısında, ilimizde o zamanki adı ile Eğitim-Bir'in (Eğitimciler Birliği Sendikası) kuruluşu gerçekleştirilememiş ancak benim de katıldığım beşinci toplantıda Memur-Sen'e bağlı Eğitimciler Birliği Sendikası'nın kurulmasına karar verilmiştir. Toplantıya katılan eğitim çalışanlarının tamamının onayı ile ben (Recep Yağcı) 1996 yılının başlarında Eğitimciler Birliği Sendikası'nın Giresun'daki ilk Kurucu Şube Başkanı ve Memur-Sen il Temsilcisi olarak görevlendirildim. Oluşturulan Yönetim Kurulu ile bir yandan okul ve kurum ziyaretleri yapmaya, diğer yandan da eğitimin ve eğitim çalışanlarının sorunlarının çözümü için mücadele etmeye başladık. Giresun Eğitim-Bir-Sen olarak çok kısa sürede Karadeniz bölgesinde en fazla üyesi olan başarılı bir sendikal mücadele sergiledik.

Başta eğitim olmak üzere diğer iş kollarındaki sendikaların kuruluşu aşamasında o dönemin Giresun Vakıflar Öğrenci Yurdu Müdürü Sayın Fahri GÜLENÇ Beyin de çok olumlu katkıları

belirtmeden geçemeyeceğim. Bu dönemde Fahri GÜLENÇ Bey de ilimizin ilk Büro-Memur-Sen Kurucu Şube Başkanı olarak görev almış, büro çalışanlarını örgütleyerek üye kaydetmeye başlamış ve bu görevi özveri ile sürdürmüştür.

O zamanki Genel Başkanımız merhum Mehmet Akif İnan Bey Giresun Eğitim-Bir-Sen'in başarılı çalışmalarını takdir ederek şahsıma Doğu Karadeniz Bölgesindeki illerde (Samsun-Ordu-Giresun-Trabzon-Rize-Gümüşhane) sendikamızın örgütlenmesinin sağlanması görevini tevdi etmiştir. Bu görevle birlikte bir yandan ilimizdeki sendikal çalışmaları sürdürürken diğer yandan da bölge illerinde örgütlenme çalışmalarına yoğunlaştık. Bölge illerine ziyaretler yaparak oralandaki eğitim çalışanlarıyla görüştük ve o illerdeki Eğitimciler Birliği Sendikasının örgütlenmesini sağladık. Bu sebeple gerek il bazında gerekse bölge genelinde toplantılar düzenledik.

Bütün bu sendikal çalışmalar sırasında bir yandan maddî imkânsızlıklarla boğuşurken diğer yandan da sendikacılığın ILO sözleşmeleri dışında ulusal ölçekte her hangi bir yasal dayanağın bulunmaması karşılaştığımız en önemli engellerdi. Çoğu zaman sendikal faaliyetler için gerekli olan maddî imkânı bir avuç sendika yöneticisinin katkıları ile sürdürmeye çalışıyorduk. Sendika olarak aylık gelirimiz aylık giderimizin ancak üçte birini karşılayacak durumdaydı. Maaşlarımızla bir yandan ailemizi geçindirmeye diğer yandan da sendikal mücadeleye bütçe ayırmaya çalışıyorduk.

Genel Başkanımız Merhum M. Akif İnan Bey'in talimatı ile 24 Mayıs 1997 Cumartesi günü sabah saat 10.00'da Ordu, Giresun, Trabzon, Rize ve Gümüşhane illerinin katıldığı Doğu Karadeniz Bölge toplantısı yapmak üzere Rize'ye geldik. Ben Giresun Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanı ve Doğu Karadeniz Böl-

ge Sorumlusu sıfatıyla toplantıyı organize ettim. Merhum Genel Başkanımız Mehmet Akif İnan'ın başkanlık yaptığı toplantıya, Doğu Karadeniz bölge sorumlusu ve Giresun Eğitim-Bir-Sen başkanı Recep Yağcı (ben), Ordu Şube Başkanı Muzaffer Günay ve Yönetim Kurulundan Osman Ceran, Nuri Kahraman, Ahmet Gemici, Gümüşhane Şube Başkanı İdris Altıntaş, Rize Eğitim-Bir-Sen'den Osman Köseoğlu, Seyfettin Afacanlar, Mehmet Köse, Veli Demirci ve diğer bazı eğitim çalışanları katıldılar.

Yönetim Kurulunda birlikte çalıştığımız arkadaşlarımız, hafta sonu olması hasebiyle köydeki işlerini bahane ederek bölge toplantısına benimle birlikte gelmediler. Ama maddî destek vererek benim yalnız gidebileceğimi söylediler. Kendime ait bir aracım olmadığı için bir esnaf arkadaşımın yalvar yakar ödünç aldığı Şahin marka taksi ile aynı gün sabah saat 05.30'da Rize'deki bölge toplantısına katılmak için yola çıktım. Yaklaşık 220 km.'lik Giresun-Rize yolunu yalnız gitmemek için yanıma, fotoğrafta da görüldüğü üzere o zamanlar yaklaşık iki yaşında olan küçük kızım MERVE GÜL YAĞCI'yı da alarak emanet otomobille Rize'ye doğru yola çıktım. Kızımınla birlikte sohbet ede ede Trabzon'a kadar geldim. Kendi memleketim olan Trabzon ili ARAKLI ilçesinde aracımın bir tekerinin patladığını fark ettim. Yol kenarında durarak gelen geçen sürücülerden yardım istedim. Ancak birçoğundan yardım göremedim. Saat sabahın 08.30 uydum. Ben toplantıya gecikeceğim endişesi içerisinde yol kenarında üzgün bir şekilde yardım beklerken tam o sırada yanımızda bir araç durdu. Kapısını açıp dışarı çıkınca duran araç sürücüsünün, ARAKLI'da esnaf olan kayın biraderim Aydın ALBAYRAK olduğunu gördüm. Kendisi usta şoför olan kayın biraderim en zor anımda imdadıma yetişmişti. Kendisine, Rize'de saat 10.00'da başlayacak olan çok önemli bir toplantıya yetişmem gerektiğini söyledim. Beni teskin etti ve derhal kendi aracımın stepne lastiğini kendi elleriyle patlayan lastiğimin ye-

rine taktı, beni ve küçük yeğeni Merve Gül'ü Rize'ye uğurladı. Ben ve ufak kızım toplantı başladıktan 5-10 dakika sonra Rize'ye vardık ve toplantıya katıldık. Genel Başkanımız merhum M. Akif İnan'dan ve toplantıya katılan diğer arkadaşlardan özür dileyerek salondaki yerimizi aldık. Genel Başkanımız kızıma hitaben, "Sendikamızın kadın kolları başkanı da teşrif etmişler" diyerek hoş bir latife yaptılar.

O gün saat 17.00'ye kadar süren çok verimli ve faydalı bir toplantı gerçekleştirdik. Merhum Genel Başkanımız bize sendikacılığın önemini, sendikacının nelere dikkat etmesi gerektiğini ve özverili bir şekilde bütün eğitim çalışanlarına ulaşarak üye kaydetmemizin hayati önemi haiz olduğunu belirtti. Ayrıca bizim de kafamıza takılan hususları sormamızı istedi ve bizi bilgilendirici ve tatmin edici cevaplar verdi. Toplantı bitiminde yine küçük kızım ile birlikte emanet aracımıza binerek Giresun'a geri döndük.

24 Mayıs 1997 tarihinde henüz 2 yaşında iken babasının yanında Rize'de yapılan Eğitim-Bir-Sen Doğu Karadeniz Bölge toplantısına katılan ve merhum Genel Başkanımızın iltifatına mazhar olan küçük kızım "Hafize" Merve Gül Yağcı bugün genç bir Arapça öğretmeni olarak 18 Mart 2020 tarihinde çekilen kura neticesinde Giresun İli Yağlıdere İlçesi Üçtepe İmam Hatip Ortaokulu'na sözleşmeli ARAPÇA öğretmeni olarak atandı ve 22 Haziran 2020 tarihinde atama kararnamesini alarak okulundaki görevine fiilen başladı. 23.06.2020 tarihi itibariyle öğretmenlik görevine başlayarak eğitim ordumuzdaki yerini alan kızım Merve Gül YAĞCI, 01.06.2020 tarihi itibariyle (809186) kayıt no'lu üye olarak Eğitimciler Birliği Sendikasındaki onurlu yerini de aldı. Genç bir öğretmen olarak babasından devraldığı sendikacılık bayrağını çok daha ilerilere taşıyacağına olan inancımı belirtiyor kendisine bu kutlu mücadelesinde başarılar diliyorum.

HILF'UL FUDÜL

Yasin YILDIZ

Memur-Sen'in öncü sendikası, Eğitimciler Birliği Sendikası, mevcut sendikalardan farklı olarak; bir "Misyon ve Dava" bilincine sahip kuruluştur. Bu misyon ve dava bilincini; tarihsel bir geçmişten almaktadır. İşte bu misyon ve dava bilinciyle ilgili yaşadığım bir olayı aşağıda sizinle paylaşmak istiyorum.

Yıl 2005... Eğitimciler Birliği Sendikası Diyarbakır Şubesi olarak üyelik çalışmasındayız. Şube olarak faaliyete başlayalı henüz bir yıl olmuştu. 2001 yılındaki kuruluşumuzdan bu güne kadar pek çok badirelerle karşı karşıya kaldık. Alanda rakibi-miz olan Eğitim-Sen tarafından sürekli asılsız ithamlar ile suçlanıyorduk. Bütün bu asılsız suçlamalara rağmen, pes etmeden ve büyük bir azimle alanda mücadele ediyorduk. İşte böyle bir ortamda; Şube Yönetiminden Mehmet AKKILIÇ ile merkez Bağlar ilçesindeki okulları ziyaret etmiştik. Bağlar; çarpık yapılaşma, gecekondu ve yoğun nüfusun toplandığı ve Eğitim-Sen tarafından kurtarılmış alan olarak görülen, Diyarbakır'ın en büyük merkez ilçesi idi.

Bağlar ilçesinde Hürriyet İlköğretim Okuluna gittik. Öncelikle okul müdürünün odasına girerek, Eğitim-Bir-Sen'den

geldiğimizi ve öğretmenlerle görüşmek istediğimizi ifade ettik. Okul Müdürü yerinden kalkmadan, soğuk bir yüz ifadesiyle kabaca, bize öğretmen odasını göstererek, orada görüşebileceğimizi ifade etti. Öğretmenler odasına gidip, öğretmenlerin gelmesini beklemeye başladık. Teneffüs zili ile beraber öğretmenler birer, ikişer öğretmen odasına gelmeye başladılar. Yaklaşık olarak on beş, yirmi civarında öğretmen toplanmıştı. Ayağa kalkarak:

-Arkadaşlar, izninizle birkaç dakikanızı almak istiyorum, dedim. Herkes bana doğru yönelmişti.

-Arkadaşlar; Eğitimciler Birliği Sendikasıdan geliyoruz. İsmim Yasin YILDIZ, Şube Başkanım. Mehmet Bey de Şube Yönetim Kurulu üyemizdir, diye kendimizi tanıttıktan sonra:

-Sayın Hocalarım, bilindiği gibi sendikalar; hak, adalet, emek, özgürlük, demokrasi ve temel insan haklarını savunan kuruluşlardır. Biz de bu konularda üzerimize düşeni yapmaya çalışıyoruz, diye bir girizgah yaptım. Bizi dinleyenler arasından bir öğretmenimizin el kaldırması üzerine kendisine söz verdim:

-Buyur Hocam, dedim.

-Ben, Eğitim-Sen'in işyeri temsilcisiyim. Hoş geldiniz, diye kibarca bir başlangıç ifadesinden sonra:

-Hocam, kullandığınız bu kavramlar (hak, adalet, emek, özgürlük, demokrasi vb.) size ait değil, size ait olmayan kavramları niçin kullanıyorsunuz? Diye garip bir ifade kullandı. Ben de tekrar söz alarak şunları ifade ettim:

- Peki, size ait olduğunu iddia ettiğiniz bu kavramları, siz ne kadar zamandır kullanıyorsunuz? Şeklinde karşı bir sual sordum. Kendisi duraksadı. Cevap veremeyince, ben devamla:

- Bin sekiz yüzler veya bin yedi yüzler Fransız Devrimi, Reform ve Rönesans Hareketleri dönemleri değil mi? Kendisi de:

- Evet, diye onaylayınca; ben, tekrar söz alarak:

- Hocam kavramlara takılıp, kalmayın. Bu kavramlar insanlığın ortak değerleri olmakla birlikte; biz bu kavramları 1400 yıldır kullanıyoruz. Bu cümlem üzerine;

-Nasıl! Diyerek hayretini açıkça belli etti. Ben de sözlerime devamla:

-Hocam, Peygamber Efendimiz kendisine henüz Risâlet görevi verilmeden; Arabistan'daki vurgunculuğa, yolsuzluğa, adam kayırmaya ve adam öldürmeye karşı 'Hılfu'l-fudûl'a yani 'Faziletli Cemiyeti'ne üye olmuş. İşte biz kaynağımızı buradan alıyoruz, diye ifade ettim. Temsilci olan öğretmenimiz söz alarak:

- Başkanım dini bu işe karıştırmamak, ifadesini kullanınca, ben tekrar söze girerek:

- Hocam, biz dini işimize asla karıştırmayız! Zira dinimiz; bizim yaşam tarzımızdır! İfadesini vurgulu bir şekilde kullandım.

Bu arada ders zili çalmaya başlayınca, bir kaç öğretmen kalkmaya başladı. Ben de konuyu değiştirerek; biraz da özlük hakları ve etkinliklerimize kısaca değindim. Bu kısa görüşmeden sonra; öğretmenlerimize teşekkür edip, öğretmen odasından çıktık. Koridordan çıkışa doğru yol aldık. Bizimle beraber üç genç öğretmenimiz, okulun dış merdivenlerine kadar bize eşlik ettiler. İçlerinden biri:

-Başkanım yüreğinize sağlık. Biz burada kendimizi ifade etmede çok zorluk çekiyorduk. Siz, bu gün bizim ufkumuzu açtınız, bize cesaret verdiniz. Biz üç arkadaş stajyeriz, stajyerliğimiz biter bitmez, size üye olacağız, dedi.

Biz de kendilerine teşekkür ederek, okuldan ayrıldık. O güne kadar hiç üyemizin bulunmadığı bu okula, umut tohumları atarak ayrılmıştık. Bu gün ise söz konusu okulumuzda onlarca üyemiz bulunmaktadır.

Hak, Adalet, Emek ve Özgürlük mücadelesinde; emeği geçen herkese şükranlarımı arz ederim.

BİR DÂVA ADAMINA İTHAFEN

Ahmet ULUSOY

İnsana bu dünyada akıl nimeti gibi bir üstünlük verilmiştir. Bu âlemden insanı hayvandan, eşyadan ve bitkiden ayıran en önemli unsur akıldır denilebilir. Akıl sayesinde insan, kendi dışındaki varlıklardan farklı ve hususi bir değer kazanmıştır. Peki, dünyada insanı farklılaştıran, onu değerli kılan yegâne unsur akıl mıdır? Bu sorunun cevabına eminim ki “hayır” diye cevap verilir. Çünkü temelde akıl nimetiyle mücehhez kılınmış insan, yalnız akıl ile üstün olmamıştır. İnsana akıl gibi bir nimetin yanında bahşedilmiş bir diğer değer ise, cüz-i irade'dir (ihtiyar). Cüz-i irade ile insan, aklın çerçevelediği durumlar ve olaylar hakkında bir karar verir, deyim yerinde ise tarafını belirler. Asıl önemli olan da insanın sahip olduğu bu akıl ve cüz-i irade ile doğruyu bulmasıdır. Elbette insana akılı veren kudret, insanı da yönetmeye kadirdir. Kastettiğimiz, yaratıcı kudretin bilincinde olan insanın, kendine verilen istidat ile hayatına yön verebilmesidir. Kendine verilen akıl ve irade ile insan, hakkı bulabilmekte ya da batıla kayabilmektedir.

Aynı zamanda İnsanoğlu, kendine verilen bu aklın bir imtihan sırrı gereği, dünya var olduğundan bu yana kendisini hak

ve batılın mücadelesi içerisinde bulmuştur. Başlangıçta Âdem atamızın oğulları Kâbil ve Hâbil arasında cereyan eden bu mücadele süreci, daha sonraki devirlerde de sürmüştür. Batıl, fitne ve fesada başvurarak, çeşitli hile ve desiselerle hakkı alt edebilmenin, güç kazanıp hakkı boğmanın yollarını aramış durmuştur. Hâbil ve Kâbil'in sonraki devirlerde de temsilcileri olmuş ve dâvalarını kendi inançları doğrultusunda sürdürmüşlerdir. Rabbimizin beyanı ile hak gelince batıl zâil olacaktır. Batıl zâil olmaya mahkûmdur.¹ Ancak bu ilâhî ahdin gerçekleşmesi bir sebebe mâtuf kılınmıştır. Her devirde gerçekleşen bu hak-batıl mücadelesinde zulme, fesada, fitneye, haksızlığa ve adaletsizliğe samimiyetle karşı duranlar, bu sebebi işleyerek hakkın bayraktarlığını yapma mertebesine erişmişlerdir. Nitekim son Peygamberin, cehaleti yıkarak tesis ettiği hak dâvayı savunmak, bu dâvanın öncülüğünü yapmak ecdadımıza da nasip olmuş ve ecdadımız, asırlarca hak dâvanın savunuculuğunu yapmıştır.

Trabzon seferini yapan Fatih Sultan Mehmet'in, Uzun Hasan'ın annesi Sâre Hatun'a verdiği cevap, ecdadın bu hak dâvaya verdiği değeri özetler niteliktedir. Trabzon seferinde sarp bir dağ geçmek için atından inerek yaya yürüyen, yorulan ve kan ter içinde kalan Fatih'e Sâre Hatun şöyle seslenir: *“Ey oğul sen bir cihan padişahısın. Bir Trabzon için bunca zahmete değer mi?”* Fatih'in bu soruya verdiği cevap ise çok çarpıcıdır; *“Ey ana, bu dâva kuru bir cihangirlik dâvası değildir. Bu zahmet, hak yolunadır. Bizim elimizde İslâm'ın kılıcı vardır. Bu zahmete girmeseydik bize gazi demek yaraşmazdı”*.² Nitekim Mehmet Âkif merhum da öyle söylemiyor muydu: *Adam aldırma da geç git! diyemem aldırırım./ Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!*³

1) İsra Suresi 81. Ayet

2) Mehmed Neşri, *Kitâb-ı Cihan-nümâ*, c. II, s.752-753.

3) Safahat.

Evet, hakkı tutup kaldıranlara Rabbimiz Asr Suresinde şunu müjdeler: *“İnsan gerçekten ziyandadır. Ancak iman edip dünya ve âhret için yararlı işler yapanlar, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve sabrı tavsiye edenler bundan müstesnadır.”*⁴ Ancak bu ilâhî buyruk ile hareket eden bir birey, bir sivil toplum kuruluşu, bir organizasyon veya toplum, hakkı savunan birer öge haline gelebilir. Diğer bir ifade ile bu kutlu görevi yapmaya hak kazanır.

İşte bu kutlu dâvayı sürdürmeye hak kazanmış bir sivil toplum kuruluşu içinde yer alan hasbi bir ağabeyimiz ve kardeşimizin bende bıraktığı izler oldukça önemlidir. Kimden mi bahsediyorum? Halen Konya Eğitim-Bir-Sen 2 No’lu Şubenin başkanlığını yapan Şenol Ağabeyimizden bahsediyorum. Öğretmen olmam hasebiyle Şenol Hocamla uzun yıllar önce bir okulda kesişti yolumuz. Kendisi benim görev yaptığım okulda değildi. Başka bir okulda idarecilik yapıyordu. Bir vesile ile bu ağabeyimiz, okulunda hafta sonu düzenlenen derslerde görev almak üzere bana davette bulunmuştu. Daha yüz yüze tanışmadan telefonun öbür ucundaki sesin nezaket sahibi bir beyefendiye ait olduğunu sezebiliyordum. Nitekim tanıştığımızda sezgilerimde yanılmadığımı anladım. Kendisinin göstermelik olmayan samimiyeti, nezaketi, beyefendi tavrı ve bunlarla mütenasip alçak gönüllülüğü beni oldukça etkilemişti. Öğretmene yaklaşım tarzı, her koşulda hiç kaybetmediği kibarlığı, öğrencileri ile kurduğu güçlü iletişim, âdeta bunu kanıtlar nitelikteydi. Bir eğitimci olarak, eğitimcilerin ve eğitimi idare eden kişilerin böyle olması gerektiğini düşündüm hep.

Şenol Hocamla aynı sendikada olduğumuzu bilmiyordum. O zaman okulumuzda yeni göreve başlayan bir hizmetli kardeşimizi sendikamıza üye yapmak üzere sendika binasına gittiğimizde bu ağabeyimizle karşılaşmam beni daha da mutlu etti. Böyle bir

4) Asr Suresi.

insanın yeri elbet burasıdır dedim kendi kendime. Kendisinin de bu duruma çok sevindiğini hatırlıyorum. O esnada ayaküstü yaptığımız dost sohbetinin bu dâvaya bağlılığımı daha da artırdığını söyleyebilirim. Görevine henüz başlamış olan hizmetli kardeşimizin de zihninde oluşan bu güzel intiba bizi daha da mutlu etmişti.

Daha sonraki süreçte çeşitli vesilelerle sendikamıza her uğrağında Şenol Hocamı ziyaret etmeye çalıştım. Her ziyaretimde o an meşgul olsa bile bana zaman ayırması takdirimi kazanmıştı. Daha sonra bunu ziyaretine gelen herkes için yaptığını gözlemledim. Demek ki inanmış bir dâva adamı böyle olmalıydı; samimi, dürüst, nezaket sahibi ve fedakâr... Onunla gerçekleştirdiğimiz hasbıhallerde ufuk açıcı fikirlerinden yararlandım hep. En çok da bir temsilciye yakışan nezaketi, gönül kırmayan tavrı, insana değer veren anlayışı... Bana her zaman bir rol model oldu diyebilirim.

Merhum Nurettin Topçu, ideal mektebi tarif ederken şu ifadelere yer verir: *“Bize bir insan mektebi lazım. Bir mektep ki bizi kendi ruhumuza kavuştursun, her hareketimizin ahlâki değeri olduğunu tanıtsın; hayâya hayran gönüller, insanlığı seven temiz yürekler yetiştirsın; her ferdimizi milletimizin tarihi içerisinde aratsın, vicdanımıza her an Allah’ın huzurunda yaşamayı öğretsin.”*⁵ İşte, hak yolculuğunun yolcuları için bir mihenk taşı. Belki de sendikamızın insan mektebinde güngörmüş üstatların, bu dâvaya gönül veren geç dimağlara öğretebileceği en önemli ders. Ben de bu ağabeyimizden bu dersi almaya çalıştım kendi hissemce.

Ezcümle, bâtılın karşıtı ve hakkın tâlibi olanlara, en nihayetinde insana, Peygamber Efendimiz (S.A.V) in verdiği tavsiye oldukça önemlidir: *“Ya öğreten ya öğrenen ya dinleyen ya da*

5) Nurettin Topçu, Türkiye'nin Maarif Dâvası, 2017, s.47.

*ilmi seven ol. Fakat sakın beşincisi olma (yani bunların dışında kalma) helâk olursun.*⁶”İşte bir dâva adamının, hak bir dâvayı savunan organizasyon temsilcisinin, bir iyilik hareketi mensubu kişinin, kendisine hayat rehberi yapması gereken bir diğer ders. Necip Fâzıl merhumun ifadesiyle bu tekerlek tümsekte kalmayacak Allah’ın izniyle. Nitekim Rabbimiz bizlere; “*Allah’tan yana olan bir topluluk mutlaka galip gelecektir*”⁷ müjdesini vermektedir. Bu müjdenin şuuruyla haktan yana olanlara ve tekerleği tümsekten kurtarıp düzlüğe çıkarmak için omuz veren güzel yürekli dâva adamlarına selâm...

6) Mecmeu’z-Zevâid ve Menbeu’l-Fevaid, c. 1, s. 122.

7) Maide Suresi, 56. Ayet.

BENİM ÇİÇEKLERİM EYLÜL'DE AÇAR

Yılmaz ÇAKICI

Kıvrımlı yollardan geçerek ulaşırsın bir dağ yamacına. İçinde tarifi imkânsız heyecanlar saklıdır. Çocuk sesleri duyarsın önden. Kırılarda ötüşen serçeler gibi. Bazen bir teneffüs molasıdır zamanın aynasında oynayan kare. Dağlar ardında, dağ kadar yüküyle ve sıkıntılarıyla seni yine de gülen bir yüzle köy öğretmeni karşılar. Sevinmiştir; yalnızca teftiş soğukluğuyla çalınan kapısı, belki ilk defa “bir misafir geldi” sıcaklığıyla çalınmıştır. Hayret bakışlarını, “Hoş geldiniz, hayrola” sözleri takip eder; niçinler nasıllar... Bunca yollar, bunca meşakkat nedendir?

İnanmayan anlayamaz içindeki aşkı senin, ey devirler aşırıp gelen kutlu bir davaya inanmış sevgili kardeşim; değerli öğretmenim, gönül yoldaşım. Sen ki karşılık beklemeden düşersin memleketimin o tozlu, taşlı yollarına. Nice yamaçlardan geçersin, tıpkı hak mücadelesine inanmış, karşılıksız seven ve yalnız Allah'tan bekleyerek ödülünü, ömrünü hak yoluna vakfetmiş gönül erleri gibi. Kutlu davalar gariptir ve gariplerin omzunda yükselir, bilirsin.

“Bir adım atarsak kafes kırılır;
Belki birden erir zincirlerimiz”

Diyerek çıkarız yola, böyle demişti ya Üstat Mehmet Akif İNAN. Bir adım değil, bin adım atsan içinde bu şuur varsa yorulmazsın. Batan her güneşle yeniden doğarsın. Durmadan, yılmadan koşarsın. Hedef kutludur, varılacak menzil nurlu, koşan onurludur. Aradan yıllar geçer de hatıran, memleketin en nadide çiçekleri, dağ kelebekleri, özgürlük bekkçileridir.

En büyük hatıram budur benim dostlarım. Kıskanmayın ne olur, ne olur kıskanmayın. Biliyorum ki Memur-Sen'imize gönül vermiş binlerce dostum, bin bir meşakkatle davasını taşıdı zirveye. İçimizde o kadar hatıra birikti ki. Ne çekilen çileleri sığdırabilirsın satırlara, ne verilen mücadeleleri. Sığdıramazsın haksızlığa uğramış bir kardeşinin hakkına kavuşunca döktüğü sevinç gözyaşlarını; ya da sığdıramazsın başkaları için meydanlarda yediğin dayakları sayfalara. Bilirim ki mahcupluğundan anlatmazsın bile; sadece "Hak" mücadeleden için düştüğün zindanları. Anlatmazsın, Temmuz sıcağında biber gazıyla yanan gözlerinin acısını; anlatmazsın bir Ankara ayazında, bir mitingde donan parmaklarını. Çocukların baba hasretiyle evde beklerken, senin hep bir yerlerde onlardan daha değerli çalışmaların vardır. Kimse anlamaz, bilmez ama sen belki bunları da anlatamazsın.

Benim en büyük hatıram, dedim kır çiçeklerim, çiğdemlerim. Ne kadar şükretsem yeridir dedim; iyi ki ben de bir gönül eri olarak düşmüşüm yollara. O dava adamlarının çizdiği yolda. İyi ki düşmüşüm bu kara sevdaya, iyi ki düşmüşüm bu onulmaz yaraya.

Benim çiçeklerim eylülde açar, kimse kızmazsın. Eylülde açan bir çiçek hiç solmaz bilir misin? Hiç solmaz, hiç solmaz bakışları onların, gülüşleri ve elleri. Ne zaman düşsen dağlara, onları bir köy okulunun tozlu sınıflarında ara. Seni gülen yüzüyle karşılamazsa eğer, kız bana "yalancı de" razıyım. Eğer dönebilirsen geri, aklın, fikrin ve gönlün orada kalmadan aşkolsun sana.

Çıkarken yorulmayan gövden bir taş misali yerinden oynamaz, inişinde bile o yamaçlardan. Arkanda salınan “güle güle” elleri, ellerinden kelepçeler seni. Geri dönüş yolu artık daha zordur, daha yorucudur. Bir başka köye doğru yönelirken arabanın tekerlekleri, bir başka hasret, bir başka hicran bir başka umut... Artık bir önemi yoktur hiç bir şeyin; tek değerli şey sadece, seni bir onurlu yolda tanış eden kardeşliktir. Kardeşinin derdi ve kederidir. Zaten eğer gittiysen yanına, sorduysan derdini, derdi de orada bitmiştir.

Artık senin bir derdin daha vardır. Arkadaşının derdi senindir çünkü. Sana güvenmiştir, seni bunun için seçmiştir. Çünkü sen Memur-Sen’lisin. Senin dostluğun, kardeşliğin bunun için değerlidir. Sen adanmış canların, can dostlarının, adam gibi adamların temsilcisisin. Senin derdin bunun için büyüktür. Sen bunun için büyüksün. Eğer bir gün, içinde bulunduğun yarışta bir an için tökezlersen, vebalini ağır ödersin, bilirsin.

Sen Memur-Sen’lisin bilirsin; neyi, niçin, neden istersin. Senin hayallerin büyüktür, ulvidir ve yücedir. Yaptıkların ve yapacakların bunun için değerlidir. Bu yönüyle kimse benzeyemez sana ve senden olmayan anlayamaz seni. Sen başka bir dil konuşursun. Seni senin gibi düşünen, senin gibi inanan ve senin gibi yaşayan anlar ancak. Çünkü sen maddî menfaatleri bir kenara atıp sadece ezilen, horlanan, haksızlığa uğrayan kimse kalmasın diye sendikacılık yaparsın.

Bu duygularla dalmışsındır bir an ve karşıdan güzel yurdu-mun çileli ama şirin bir köyü daha görünür. Yeni bir sayfa daha açılır pencereden. Yeni bir yüz, yeni bir yürek, yeni bir dert. Ama yeni bir umutla açılır kapılar. Yeni bir dava, yeni bir hicran, yeni bir mutluluğa dönüşür zaman. Tıpkı zemherinin estiği yamaçları kardelenlere ve bahara bıraktığı gibi... Karlar erir, dertler biter, yeni bir hayat başlar gönlümüzün ufkunda.

Benim çiçeklerim eylülde açar dostlarım: Ziller ilk defa çalınca, kara tahtaya ilk defa “Canım öğretmenim!” yazılınca. Nazlı bayrağım ilk okunan marşla göndere ilk defa çekilince. Artık hazan bitmiştir, benim için tabiat yeniden dirilmiştir. Damarlarımıza yeniden kan gelir, yüce dağlardan yüce, yüce insanlar aşar ve benim çiçeklerim eylülde açar.

VEFA LİSTEMDEN HATIRALAR

Ahmet CİNGÖZ

Bitlis'in Mutki ilçesinde 2018'den beri görev yapmakta olan bir öğretmenim. Atandığım ilde, ilçede, köyde ne bir tanıdık kişi ne de kendimi idame ettirebileceğim bir birikimim vardı. Göreve başlayıp okuldaki etraftaki köylülerle tanışıp, kaynaştıktan sonra seminer vasıtasıyla da ilçedeki diğer öğretmenler ile tanışıp sohbet ve muhabbetimiz artmış bir bardak çayın olduğu her yerde bizim için sohbet zamanı geldiğine işaret olmuştu. Malum Bitlis'in mevsimi sert karasal iklim tipi olduğu için havası, suyu, toprağı soğuk fakat insanı da coğrafyasının tam tersi sıcak ve yakındı. Günler günleri aylar ayları kovalıyor, sohbet ve muhabbetimiz her geçen zaman artıyordu. Düşünmeye ve üzülmeye başladığım bir zaman geldi. Çünkü görev yılını tamamlayan hocalar memleketine dönüyor, yeni atanan meslektaşlarımız ise bin bir türlü yollarla görev yerini değiştirmeye daha merkezi yerlere gitmeye çalışıyorlardı. Atanmadan önce hepimiz Türk Bayrağının dalgalandığı her yerde görev yapabilir onayını alıp kendi rızasıyla gelmemiş miydik? Aslında biraz zaman ve imkân verilse anlatacağım onlara haylaz ama yetenekli Enis'i veya imkân sağlansa dereceye oynayacak olan Zemzem'i ilginç hayat

hikâyeleri olan sohbet arkadaşlarımız olan köylüleri... Aslında köylüsü, çocukları pek alışıkmiş bu duruma; sürekli her dönem arası gitmeden memleketim Kayseri'ye, "Hocam geri geleceksiniz değil mi?" sorusunu ısrarla sormalarının nedenini şimdi anlamıştım. Kendisi küçük yüreği büyük çocuklarımızın derdini. Her dönem öğretmenleri değişip duran tam bir öğretmene adapte sağlamışken tekrar tekrar bozulan bu süreç eğitim-öğretim hayatları boyunca böyle devam edermiş.

Ben de bu bölgeye atanan veya bu bölgeyi yazmaya cesaret edemeyen aday öğretmen arkadaşlarımıza bu yöredeki insanları tanımanın güzelliğini, 21. yüzyılın kötü ve karanlık yüzünün daha değmediği, doğası bozulmamış, dokunulmamış masumluluğu, temiz yürekli ıslık ıslık parlayan o gözleri tanımaları gerektiğini yaşadığım tecrübe ve başımdan geçen olayları paylaşma kararı almıştım. Kendi imkânım ve çabalarımın kısıtlı ve az bir hedef kitleye ulaştığını fark edip, ne yapabileceğimi kendi kendime sorduğum bir zamanda okulumuza ilden, ilçeden meslektaşlarımızın geldiği haberini almış, öğretmenler odasında toplanmamız gerektiği duyurusu yapılmıştı. Okulumuza o gün gelen öğretmen arkadaşlarımız ve idarecilerimiz bize hal hatır sorduktan ve güzel bir hasbıhal yaptıktan sonra sendika tanıtımını ve sendikalı olmanın gerekliliği ve önemi hakkında yararlı bir toplantı yapmıştık. Hiçbir maddî veya menfi bir amaç gütmeyen eğitim ve öğretimin kalitesinin arttırılması için öğretmenler arası iletişim ve işbirliği arttırmaya yönelik çalışmalarından bahsedince işte dedim. Aradığım derdime derman olacak imkân ve olanakları sağlayıp daha çok insana ulaşmama vesile olacak kaynağı bulmuştum. Toplantı sonunda ben de bu büyük çatının altında bir sendikalı olmuştum. O gün öğrendiğim kadarıyla da sendikam ülkemizdeki en büyük ve köklü sendikası olması ayrı bir gurur vericiydi. Hemen sendika faaliyetlerinin başlamasını ve etkinlikler kapsamında meslektaşlarım ile olabildiğince ta-

nışma fırsatı yaşayabilmeyi ipe çekiyordum. Sendika etkinlikleri ve kurmuş olduğumuz iletişim kanalları ile her geçen gün daha çok insan tanıyor hem kendi yaşantımı paylaşma hem de başka kültürden, başka yöreden öğretmen arkadaşlarımızın tecrübelerini paylaşma fırsatımız oluyor, her sohbetin sonunda iyi ki bu ailenin bir parçasıyım diyordum.

Başka illere, ilçelere gittiğimizde daha çok anlıyordum; bu ailenin büyüklüğünü her yerdeki temsilcilikleri vasıtasıyla nerde olursam olayım, neye ihtiyacım olursa olsun, daima kapısı açık ve çayı demlenmiş olarak bizi yürekten selâmlayan insanların görüyordum. Cennet vatanımızın her bir karış yerinde ilinde ilçesinde sizi kucaklayacak size kendi yakın bir arkadaşı gibi derdinizi, sevincini paylaşacak binlerce insanın olduğu bilmek nasıl bir duygu ve güç tarif edilemez. Güzel bir hatıramı eklemek isterim. Öğrencilerimle, meslektaşarımla, köyümle vedalaşmış memleketime gittiğim ilk yaz tatilimde tatlı bir telaş sarmıştı beni. Çünkü o yaz evlenecektim hazırlıklar benim memleketime gelmemle hız kazandı ve düğün bitene kadar sürdü. Düğünüm 2 aylık bir zaman vardı. Alınacak ve yapılacak çok işimiz vardı. Lâkin tüm bunları yapmak için yeterli birikim ve zamana sahip değildim. Kendimi avuttuğum tek nokta ise ben hayırlı bir işe adım attım Allah Kerim demekti. Düğün günü giderek yaklaşıyor, içimde mutluluk ile beraber kafamda hesap kitap yapıyordum. Yine düğün hazırlığı ve alışverişi yaptığımız bir gün sıcakta bunalmış ve yorulmuşken dayımla birlikte kendisi (Kayseri’de lisede 25 yıllık bir öğretmen ve yıllardır sendikamız içerisinde) bir caminin avlusundaki ağacın altında oturmuş dinleniyorduk. Dayım sendika buraya çok yakın istersen oraya gidelim. Hem biraz soluklanmış hem de öğretmenler ile sohbet ederiz diyerek varmıştık sendikaya. Selâm verip içeri girdikten sonra elimizdeki alışveriş poşetlerini gören Hocalar hemen anlayıp hayırlı olsun şimdiden diyerek iyi niyetlerini temenni ediyorlar

bir yandan da onlar yılların emektar öğretmeni oldukları için ne nereden alınır, sendikamızın nerelerle anlaşması vardır, tanıdıkları esnafları vs. art arda sıralıyor bir anda benim meselem tüm sendikada bulunan Hocalarımızın meselesi olmuş ve bu süreçte neler yapılır, nereden alınır tecrübelerini esirgemiyorlardı.

Maddî yanı bir yana manevî olarak benim düğün planlarım ile kendi oğlu evleniyormuş gibi ilgi, alâka göstermeleri beni oldukça rahatlatmış ve söylediklerini bir bir not alıyordum. Sohbetimiz bitip helallik isteyip tekrar alışverişe ve yapılacaklara başlamıştık. Hocalarımızın tavsiye ettiği mağazalara gitmeye başladık hem kaliteli hem daha uygun ürünleri sunuyor, sendikamızın anlaştığı veya Hocalarımızın selâmını götürdüğümüz yerler bir anda işlerimizi ve istediklerimizi kolaylıkla gerçekleştiriyordu. Benim hiç de hesaplamadığım şekilde ve süre içerisinde tüm planlarım gerçekleşmiş olduğunu görünce bir daha anlıyordum bu çatının altında bulunmanın verdiği ayrıcalıkları ve manevî desteğin büyüklüğünü.. O gün gelmişti gelin arabasının içindeydim hazırlıklar tamamlanmış ve heyecanla düğün salonunun yolunu tutmuş hayallerime biraz daha yaklaşmanın verdiği mutluluk ile yola çıkmıştık. Düğün salonunun önünde inip içeriye mesut bir şekilde girerken fark ettim ki çelenklerin birinde Eğitim-Bir-Sen yazıyordu ve mutluluklar diliyordu. Yine yanımda olan bu vefalı sayısız dosta ne denebilirdi ki? Bu manevî desteği ile bir ömür unutulmayacak vefa listeme yazılmıştı çoktan.

BÜROKRASİNİN SOĞUĞUNDA YEŞEREN MEDENİYET TOHUMLARI

Nail VELİOĞLU

Ankara da güneşli bir sonbahar sabahıydı. Mazhar öğretmen, yıllarca Anadolu'nun birçok ilinde görev yaptıktan sonra sağlık nedenlerinden dolayı Ankara'ya tayin olalı henüz üç ay olmuştu. Mazhar, taşradayken tayin döneminde Millî Eğitim Müdürlüğüne gider, illerine yeni atanan öğretmenlerin listesini alır, Yönetim Kurulundaki arkadaşları ile birlikte okullara tek tek gider kendileriyle “hoş geldin” babında tanışır ve sendikada her cumartesi düzenledikleri ‘irfan sohbetleri’ne davet ederdi. Bu bir gelenek haline gelmişti. Böylece üyeler birbirleri ile tanışır, kaynaşır ve medeniyet tasavvuru davasına temel teşkil eden kaynaklarından beslenme imkânı bulurlardı. Ankara'ya geleli üç ay olmuştu lâkin henüz kendisini arayan soran olmamıştı. Belki de büyükşehirde sendikal işleyiş taşradaki gibi değildi. Bir müddet daha beklemeyi tercih etti. Olan biteni anlamaya, anlamlandırmaya çalışıyordu. Zaten okuldaki müdürün, öğretmenlerin ve hatta memurların bakışlarındaki soğukluk, konuşmalarındaki resmiyet, tavırlarındaki ciddiyet, yeterince canını sıkımişti Mazhar'ın. Nereye gitse, insanların yüzlerindeki bürokrat gülümsemesini, muhabbetlerindeki mevzuat ağırlıklı cümleleri, içlerinde

politik çıkmazları ve sahte memnuniyetleri, Ankara'nın ayazı gibi iliklerine kadar hissediyordu. Oysa Mazhar samimiyete, sıcakkanlılığa, dostluğa alışmıştı. Hadi resmi makamların bu haline bir anlam verebilirdi. Ama sendikacılık bir davaydı onun için. Dava adamları samimi, içten olmalıydılar. Uzun süre sendikadan birileri ile iletişim kuramayınca, kendisi bağlı olduğu şubeyi aramaya karar verdi. İki bin onlu yılların başıydı. İletişim imkânları bugünkü kadar gelişkin değildi henüz. Teşkilat sosyal medyayı yeni yeni kullanmaya başlamıştı. Uzun uğraşlar sonra şube başkanının telefonuna ulaşabilmişti. Şube Başkanına, aylardır aranmamasından ötürü biraz sitem etti Mazhar. Başkan da lisan-ı münasiple özür dileyerek en kısa zamanda kendisini ziyarete geleceğini söylemiş, muhabbeti tatlıya bağlamışlardı. Aradan yine bir ay kadar zaman geçmişti ki, uzun boylu, esmer, yapılı ve yakışıklı sayılabilecek bir adam, beraberinde üç kişi ile Mazhar'ı ziyarete geldiler. Yeni başkan, şubeye bağlı okullara yeni atanan öğretmenlerin listesini almış onları ziyaret ediyordu. Meğer Mazhar'ın telefonda sitem ettiği başkan, ilin birine Millî Eğitim Müdürü olmuş ve doğal olarak başkan da değişmişti. Yeni yönetimin, emeğin kutsal bereketi ile sahada mücadele ettiğini görmek Mazhar'ın tükenmekte olan umutların yeniden yeşertmişti.

Aradan aylar geçmişti. Mazhar, Ankara'ya, okuluna ve öğrencilerine iyiden iyiye alışmıştı. Öğrencileriyle çok sıcak, samimi bir diyalog kurmayı başarmıştı. Fikrî meselelerde diyalektik bir iletişim içerisinde onlarla her türlü konuyu tartışıyor, konuşuyordu. Adeta abileri gibi olmuştu. Bir keresinde öğrencilerine *“Yerde görüp içgüdüsel olarak yukarı bir yere koymanız gerektiğini düşündüğünüz iki şey nedir?”* diye sormuştu. Öğrencilerin hemen hemen tamamına yakını *“Kur'an”* ve *“Ekmek”* demişlerdi. Aldığı cevap Mazhar'ı duygulandırmış ve konuya daha da açıklık getirmek için dakikalarca öğrencileriyle emek üzerine

konuşmuşlardı. Öyle ya Kur'an; "Tek" ve "Bir" olan Allah'a kulluğu, yani özgürlüğü, ekmek de emeği sembolize ediyordu. Mazhar bütün hayatını bu iki kavram üzerine inşa etmişti. Onun için; doğru bir yerde, doğru bir iş yapıyordu. Eğitim-Bir-Sen'de sendikacılık yapmak, ona göre insanlığın haysiyet ve onur davası için mücadele etmekte.

Mazhar, fırsat buldukça hem sendikanın Genel Merkezine hem de şubeye gidiyor, oradaki yöneticilerle hasbıhal ediyor, içindeki sendikal mücadele ruhunu diri tutmaya çalışıyordu. Dersinin olduğu bir gün eylem olduğunu öğrenmişti. Sendika tarihî bir karar alarak, kamuda başörtüsü serbestliği için imza kampanyası başlatmıştı. Eylem saatinde dersi olan Mazhar, bir yandan da öğrencileri mağdur olsun istemiyordu. Zihninde uzunca değerlendirmeler yaptı, med-cezirler yaşadı. Ve Güvenpark'ta açılan standı destek vermek üzere öğrencileriyle birlikte eyleme katılma kararı aldı. Bir iki kişinin dışında öğrencilerin tamamı karara katılarak, Güvenpark'ta buluştular. Bir anda kalabalık grubu karşılarında gören stant görevlileri ve sendika yöneticileri şaşkınlıklarını gizleyemediler. 4 no'lu Şubenin tüm yöneticileri, divan kurulu üyelerinin nerdeyse tamamı oradaydı. Mazhar, öğrencilerini geleceğin öğretmenleri ve Eğitim-Bir-Senlileri olarak tanıttı. Bu takdim, Mazhar'ı öğrencilerin gözünde ve gönlünde daha değerli bir yere taşımıştı. Şehit Malcolm X'in "*Kimse size hakkınızı vermez, adamsanız kendiniz alırsınız.*" Sözüünü hatırlattıktan sonra, öğrencilerine teşekkür ederek sınıfın boş ders saatinde işleyemedikleri dersin telafisini yapmayı kararlaştırıp oradan ayrıldılar.

Ertesi gün okula gittiğinde okulun memuru kendisine bir zarf uzattı. Evrakı teslim aldığına dair parmağıyla işaret ettiği yere imza atmasını istedi. Şairin "*Dedemin Yemen çölünde bıraktığı ayağı ben içerde bıraktım, kurban olsun ikimizinki de memle-*

kete” dizeleri geldi dilinin ucuna. Ve hiç umursamadan imzalandı uzatılan evrakı. Onca insan, bedel ödemişti. Onca hayatlar kararmış, hayaller yarım kalmıştı. Onca kardeşimiz, birincilikle bitirdikleri üniversitelerinin mezuniyet törenlerinde karga tulumla alaşağı edilmiş konuşurulmamış, haysiyetleri incinmişti. Onca ana, oğullarının yemin törenlerini bahçe duvarlarının arkasında, parmaklıkların gerisinde gözyaşıyla izlemek zorunda kalmıştı. “*Şu hanıma haddini bildirin.*” hadsizliğini unutması mümkün müydü Mazhar’ın? Tüm bunları anımsadıkça, zarf içerisinde kendisine sunulan ceza teklifinin ne kadar kifayetsiz, basit, kıymetsiz bir bedel olduğunu düşünüyordu. Gerçi Şubat soğuklarının esip kavurduğu, tankların asfaltı ezdiği, annelerin dahi çocuklarına bakmadığı, yani sineleri eman ve zillet bürüdüğü dönemlerden kalma cezası vardı. Ve bedel ödenmişti yani. Ama Mazhar yine de savunma yapmayacaktı. Nihayet bir hafta sonra cezası kesinleşmişti.

Mazhar alışkanlık haline getirdiği gibi yine dersi bitince şubeye uğruyor, orada arkadaşlarıyla sıcak bir çay içip hasbıhal ettikten sonra evine gidiyordu. O gün ders çıkışı şubeye uğradığında Şube Yöneticilerinin hummalı bir çalışma içinde olduklarını gördü. Mayıs ayının on beşinin yaklaştığı, üye yapma çalışmalarına hız verilmesi gerektiği ve bunu gerçekleştirmek için de uygulanacak yol ve yöntemler tartışılıyordu. Uzunca istişarelerden sonra yapılan planlamaya göre Şube yöneticileri okulları bölgelere ayırmış ve her bölgeye beşer kişiden oluşan birer ekibin görevlendirilmesine karar vermişlerdi. Mazhar da görevli olduğu okulların listesini ve ekipteki arkadaşlarının iletişim bilgilerini alarak yarınki randevularına hazırlanmak üzere evine doğru yola koyuldu. Ertesi gün, ilkin bölgenin en zor sayılabilecek okulunun öğretmenler odasının kapısında ekipteki arkadaşlarıyla buluştular. Teneffüs saatiydi ve öğretmenler kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Mazhar ve arkadaşları, izin

isteyip kendilerini tanıttılar. Mazhar; *“Değerli arkadaşlar, Eğitim-Bir-Sen, çalışanların ekonomik, sosyal, meslekî hak ve menfaatlerinin geliştirilmesine, Türkiye’nin demokratikleşmesine, sivilleşmesine ve özgürleşmesine katkı sunmak amacıyla 14 Şubat 1992 yılında sendikal alanda temiz bir sayfa olarak memur sendikacılığında yerini alan bir sendikadır.”* Şeklinde kısa bir girizgâh yaptıktan sonra öğretmenleri fazla da sıkmadan önemli bir iki noktaya daha temas ederek; *“Sendika olarak, ücret sendikacılığı ile hizmet sendikacılığını ölçülü bir şekilde birlikte yürütmeye çalışıyoruz. Sendikacılığı sadece üyelerimizin haklarının korunması ve genişletilmesi üzerine inşa etmiyoruz. Biz, sahip olduğumuz gücü, heyecanı ve birikimi kamu çalışanının haklarını savunmanın yanında bu ülkede herkesin, her bireyin düşüncesi, fikri, rengi, ırkı ne olursa olsun, haklarını savunmak ve ülkenin geleceğini inşa etmek için de kullanıyoruz.”* diye sözlerini bağladı.

Öğretmenler odasında beklenenin aksine yumuşak bir hava hâkimdi. Muhabbet karşılıklı soru cevap şeklinde devam ediyordu. Bazı konularda mazhar ve arkadaşları notlar alıyor, soru soran öğretmenlerin iletişim bilgilerini de alarak cevaplarını daha sonra vermek üzere kendilerini arayacaklarını söylüyorlardı. Böylece üyeliğe giden yolda ilk temas kurulmuş, ilk dokunuş gerçekleşmiş oluyordu. Teneffüs zili henüz çalmamıştı ki, okulun Müdür ve Müdür Yardımcısı, mekân basar gibi öğretmenler odasına çıkarma yaptılar. İşin ilginç yanı Müdür ve Müdür Yardımcısının sendikal mensubiyetleri farklıydı. Biri sağda, öteki solda duruyordu. Tek ortak yönleri Eğitim-Bir-Sen’e muhalif olmaktı. Bu da sıkı biri iş birliği yapmalarına yetiyordu. Onlar gelene kadar gayet sıcak ve samimi bir ortam vardı. Kısa bir sözlü atışma yaşandı. Mazhar ve arkadaşları okul yöneticilerinin teneffüs saatinde yapılan sendikal faaliyeti engelleme haklarının olmadığını ifade ettiler. Aksine yöneticilerin sendikal çalışmala-

rı kolaylaştırmaları gerektiğine dair mevzuat dayanaklarını söyleyerek derslerine iyi hazırlandıklarını, gösterdiler. Öğretmenler, hem kendi okul yöneticilerinin kaba tavırlarından rahatsız olmuşlardı hem de Mazhar ve arkadaşlarının saygılı, cesur ve ne söylediklerini bilen tavırları karşısında hayran kalmışlardı. Zil çalmış, öğretmenler derslerine gitmek üzere koridora çıkmışlardı. Üç öğretmen Mazhar ve arkadaşlarının yanına yaklaşarak “*Üye formunuz var mı? Bizimkilerin mobbing içeren davranışları karşısında, sizin dirayetli duruşunuz bizi etkiledi. Üye olmak ve yanınızda olmak istiyoruz*” dediler. Mazhar, eline aldığı üç tane üye formuna bakıp, “*Bunlar sadece birer üye formu değil, ülkemizin ve dünyanın gelecek perspektifi ile ilgili bizim söz söyleme hakkımızı meşrulaştıran manifesto niteliğindeki belgelerdir*” deyip bir başka okula manifestolarını güçlendirmek üzere yola koyuldular.

HATIRDAN ÇIKMAYAN AN

Osman KİRİCİ

Hatıralardır insanın geçmişle gelecek arasında bağ kurabilmesini sağlayan. Geleceğe hazırlanan insanoğlu yaşadığı anın bir ömür aklından çıkmayacak bir anı (hatıra) olacağını nerden bilsin ki? Özetle anlardır, anıları unutulmaz kılan.

Öğretmen olarak hedefimiz öğrencilere daima yeni bilgiler, deneyimler sunmaktır. Öğrencilerin gelen kutusuna yolladığımız hangi mesajın daha kalıcı olacağını tabi ki bilemeyiz. Bu sebeple verdiğimiz mesajın ne olduğu kadar ne kadar etkili olacağını da düşünerek hareket etmeliyiz. Hep aklımda tuttuğum, bir an bile aklımdan çıkarmadığım bu ilke öğrenciler için hep farklı şeyler yapıp onların zihinlerinde kalıcı ve verimli bilgiler bırakabilme hususunda beni motive edici bir güç olmuştur.

Bir gün tam da istediğim bir haber aldım. Sendikamızın organize ettiği “Bir Bilenle Bilge Nesil” adlı proje tam da bana göre bir projeydi. “Gönüllü danışman olur musun?” teklifini daha muhatabın cümlesi bitmeden kabul ettim. Çünkü öğrenciler için farklı ve etkili her çaba, iş, ders vb. adı her neyse o etkinlikte olmak benim olmazsa olmazlarımdan biridir.

Sözü uzatıp sizleri sıkmak istemiyorum. Çünkü hatırdırda kazılı o sahneyi (en sevdiğim anılarımdan biri olduğundan) sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Projenin ayrıntılarına indikçe kendimi buldum diyebilirim. Öğrencilerin millî, manevî, dinî bilgileri içeren kitapları okuması, kendinden bir şeyler katarak kompozisyon hazırlaması... Şuurlu, aksiyoner gençlik için çok önemli bir adım, proje... Ben de elimden geleni yapıp akademik başarı seviyesi çok düşük fakat insani değerleri çok yüksek olan öğrencilerin eğitim öğretim gördüğü okulunda gelecek nesillerin ruhuna dokunabilmek hedefiyle bir okuma ekibi kurma noktasında çalışmalara başladım. Hedef net: Kendini bilecek, tarihine ilgi duyup onu benimseyecek, Allah'ın emir ve yasakları doğrultusunda hayatını idame ettirecek kısaca rol model olabilecek nesil için uğraşmak...

Müdür Yardımcısı olmam hasebiyle bana fazladan yük gibi görünen bu projede yer almak aslında benim için günlük yorgunluğa, telaşa verilen kısa bir mola gibiydi. Öğrencilerle gerçekten kaliteli ve içerisinde elzem bilgilerin olduğu kitapları okuyup anladıklarımız hususunda yaptığımız istişarelerde “bunlar gerçekten benim öğrencilerim mi?” dedim birçok kez. Atalarımızın gençlere niye bu kadar önem verdiğini bu proje ile daha iyi anladım. Ağacın yaşken eğileceği gerçeği bir kez daha ayyuka çıktı dimağımında.

Tabi ki bu proje kapsamında öğrencilerimle birlikte geçirdiğimiz her an benim için çok kıymetliydi fakat sizlerle paylaşmak istediğim küçük hatıram ömür boyu aklımdan çıkmayacak, benim için hatırdan çıkmayan an olarak kalacaktır.

Proje kapsamında önceden belirlenen üç kitabı okuyan öğrencilerin yazdığı kompozisyonların değerlendirilmesi neticesiyle okulumdan bir öğrencinin bir ödüle layık görüldüğünü

öğrenince sevinçten havalara uçacak gibiydim. Aslında okunan kitapların verdiği mesajların tüm öğrencilerim tarafından hakıyla anlaşılması benim için zaten vicdani anlamda en büyük ödüldü. Ama sonuçta insanız ve ödül mekanizması ile çalışan yapımız hepimizin malumu. Yaşanılan anın bende etkisi öyle büyük ki yazdıkça yazasım geliyor, konudan uzaklaşmamak adına hatırama geri dönüyorum.

Ödüle layık görülen öğrencim belki de okuma grubumda yer alan en heyecanlı, ödül alabilme hususunda en umutsuz olan öğrencimdi. Öğrencilerimi son kez toplayıp aralarından birinin ödüle layık olduğu konuşmasını yaparken ödülü alacak öğrencimin benimle göz teması bile kurmaması cümlelerimi neticelendirdiğimde onda oluşacak şaşkınlığı kat kat artıracaktı. Ve beklenen an gelip “benim için hepiniz ödüle layıksınız ama jüri aranızdan bir kişiyi ödüle layık gördü, Alper oğlum bu kişi sensin” deyince Alper’in gözleri neredeyse yerlerinden çıkacaktı. Ah benim güzel oğlum, o mutluluğun hâlâ gözlerimin önünde.

Ödüllerin takdim edileceği gün geldiğinde Alper’in içi içine sığmıyordu. Onun o tavırları beni de etkilemiş ve sanki sınavı girecekmişim hissiyatıyla avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Heyecanımız ödül töreninin düzenleneceği salona giderken Alper ile yaptığımız sohbetten kaynaklanıyordu. Alper Çanak-kale’yi görmeyi çok istiyordu, dedelerinin destan yazdığı topraklarda millî, manevî ve dinî hazzı iliklerine kadar hissetmek istiyordu. Bana bunları ifade edince ben de duygulanıp gönülden dua ettim güzel kalpli öğrencim için.

Ödül töreni başlamıştı ve ödüller sahibini buluyordu. Alper’in heyecandan terleyen elleri, Çanak-kale Gezisi Ödülü bana çıkmazsa korkusuyla yaşaran gözleri sanki zamanın durmasına sebep oluyordu benim için. Sürekli kıpırdayan dudaklarından

uzaktan anlayamadığım kelimeler dökülüyordu Alper'in. Ödüller sahibini buldu, buldu, buldu... Alper'in adı ve kazanılan ödül: Çanakkale Gezisi anonsu kulağımda çınladı, beynimde şimşeklerin çakması ve deklanşörüne basılmış bir fotoğraf makinesi gibi o anı artık hafızaya alarak ölümsüzleştirecek olmam saniyenin belki de binde biri denilebilecek bir zaman diliminde gerçekleşti. Hemen Alper'e döndüğümde ağlamaya başladığımı fark ettim. Yavrucağ sahneye yürüyebilecek güce haiz değildi, dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Kendini toplayarak etrafındaki insanlardan sıyrılıp sahneye nasıl çıktığı konusunda hâlâ tereddütlerim var.

Alper ödülünün yazılı olduğu kartonu eline alıp objektiflere poz verdi ve koşarak yanıma geldi. Sarıldık, sarıldık... Öyle bir sarılma ki hâlâ mutluluğunu sıcacık hissediyorum iliklerimde. Çünkü insanın başarısından çok daha önemliymiş öğrencisinin başarısı, bunu o an idrak ettim. Kendimize geldiğimizde Alper sürekli dudakların kıpırdıyordu, dua mı ediyordun deyince 'Fatıha Sûresi'ni okuyordum, heyecanımı yenebilmek için güç alıyordum Hocam" dedi. Ne kadar doğru bir iş yaptığımı tekrar anladım ve içimden "okuduğun sûrede de dediğin gibi Allah seni doğru yoldan ayırmasın evladım" dedim.

Anlattığım bu küçük hatıra başarı merdivenlerinin çıkılması ve vicdani huzur elde edebilme noktasında hatırdan çıkmayan an olarak zihnime kazanmıştır.

BU DAVADA ÖLMEK BİZİM İÇİN ONURDUR

Mesut TOPAL

2010 Yılı'nın Aralık ayıydı. Zorlu bir sınav süreci sonrasında 19. tercihim olan Mardin/Mazıdağı Kocakent Ortaokuluna Sosyal Bilgiler Öğretmeni olarak atanmıştım. Henüz 23 yaşında gencecik bir öğretmendim, ertesi gün görev yerime doğru yola çıkmıştım. Uzun bir yolculuktan sonra ilçeye ulaştık ve bütün resmi işleri bitirip ilçe Millî Eğitimin kapısından çıkacakken dönemim Şube Müdürü Sadık Hocam; “Mesut kalacak yer buldunuz mu?” diye sordu. “Hocam daha oraya gelemedik ama gün içinde bakacağız” dediğimde, Hocam “bizim bir öğretmenimiz ev arkadaşı arıyor senin de zümren olur, istersen bir iletişime geç” önerisinde bulundu. Bunun üzerine, kalacak yer sorununu halletmek için zümren olan öğretmen arkadaş ile iletişime geçtik ve tanışma fasılları bittikten sonra Muhammet Hocamla ev arkadaşlığı yapma konusunda hem fikir olmuştuk.

Muhammet Hoca evli, eşi ise bir başka ilçe olan Ömerli’de çalışmaktaydı. Muhammet Hocam hep sözleşmeli olmanın sıkıntılarından bahsedip bana çok şanslı olduğumu söylerdi. Boş kaldıkça ilçenin şartlarını anlatırdı ve en büyük sıkıntısının ise

eşinin çalıştığı okulda başını açarak derse girmesi konusunda baskıya maruz kalması olduğundan bahsedirdi.

Zorlu bir günün sonunda öğle olmuş ders bitmiş eve gelmişim, kapıyı açtım içeri girecekken, “Mesut ben Ömerli’ye gidiyorum. Eşim derse tesettürlü girdiği için hakkında tutanak tutulmuş” dedi. “Hocam istersen ben de seninle gelebilirim” dediğimde “sen bilirsin” dedi ve dosyaları kapıdan attım, düştük yola ve birkaç saat sonra ilçeye ulaşıp okula vardık. Dönemim Okul Müdürü arkadaş odasına davet etti ve “Hocam kusura bakmayın ama defalarca bu konuyu sizinle konuştuk ama değişen bir şey olmadı ve bizim bu saatten sonra yapacak bir şeyimiz kalmadı” diyerek tutanak tuttuklarını belirtti. Uzun süren konuşmalar sonrasında netice alamayanınca okuldan ayrıldık ve aklıma Şube Müdürümüz Sadık Hocam geldi.

Sorunu Sadık Hocama anlattığımızda; “Arkadaşlar bu sorunu müdürle falan çöremezsiniz; size bir numara vereceğim kendisi Eğitim-Bir-Sen İl Başkanı. Görüşüp konuyu ona anlatın” diyerek bizi yönlendirdi. Telefonu kapattıktan sonra elimizdeki numarayı arayarak dönemin il başkanı olan Hocamızla görüştük. Kendisi 2-3 saatlik işinin olduğunu ve bizim öğretmen evinde kendisini beklemememizi söyledi. Kısa bir bekleyişten sonra geldi, bizden gerekli bilgileri aldı. Konunun takipçisi olacağını, yarın bu konuyu okul idaresi gerekirse İl Millî Eğitimle görüşeceğini belirtti ve bizi Mazıdağı’na uğurladı.

Aradan bir iki gün geçmişti ki, Muhammet Hocam eve geldiğinde bir hayli keyifliydi. “Mesut ne oldu biliyor musun?” dediğinde “hayırdır Hocam” dedim. “Mesut Tuğba artık derse tesettürlü girebilecekmiş. Ayrıca tutulan tutanak da işleme konulmamış.” Hocamın sevinci görülmeye değerdi. Bana dönüp bu sendika ve il başkanına bir teşekkürle gitmemiz gerektiğini

söyledi. Fakat yazılılar, dersler derken bir gün belirleyip gide-medik. Bir cuma akşamıydı galiba, yemeğimi yedim, telefonum çalıyor; baktım arayan Eğitim-Bir-Sen İl Başkanı. Hocam nasılsınız falan derken Emin Hocam, “Mesut seni ve Muhammet Hocayı yarın ile bekliyorum inşallah” dedi. “Hocam hayır olsun inşallah” desem de “gelince konuşuruz” dedi. O gün sabah kadar, acaba başka bir problem mi var diye düşündüm. Sabah ilin yolunu tuttuk. İl Başkanımız bizi kahvaltıyla ağırladıktan sonra odasına geçtik ve ilk olarak söze ben girmek istedim. “Hocam öncelikle birkaç hafta öncesi için çok teşekkür ederim. Biz daha önce teşekkür için gelmeyi düşündük ama planlayamadık kusura kalmayın” dediğimde “Sen onu boş ver asıl konumuza gelelim” dedi. “Arkadaşlar size ihtiyacımız var. Şu an bizim şubemizin ve yönetimimizin olmadığı tek yer Mazıdağı ilçesi. Sizlerden bu konuda destek istiyorum” dediğinde “Hocam bilemiyorum ki biz yapabilir miyiz bu gurbet ellerde” dedim. “Mesut hepimiz gurbetteyiz” diyerek gülümsedi.

İl Başkanımız öyle etkili konuşuyordu ki, insanın o havaya kapılmaması imkânsızdı. Tabi bizde de tereddüt yok değildi. “Siz başarısınız, ben inanıyorum, her daim birlikteyiz, ben destekçinizim” diyerek bizi yüreklendirip ilçeye uğurladı. Muhammet Hocam “Mesut ben tayinciyim fakat bu işi sen birkaç arkadaşımızla birlikte kesinlikle başarmalısınız. Neden biliyor musun? Ben ve benim eşim gibi insanların tesettürü yere düşmemesi için. Neden biliyor musun? bu gurbet ellere gelip de kimsesiz olan arkadaşlarımızın elinden tutmak için bu sendikaya ihtiyacımız var” dedi. Gece boyu gözüm tavanda konuşulanları düşündüm. Acaba biz üstesinden gelebilir miydik? Nasıl olacaktı? Vazgeçmeyi bir ara aklımdan geçirmedim değil; fakat bize güvenen insanların yüzüne nasıl bakardık?

Sabah oldu, okula gittim geldim, konu kafamda dönüyor. Türlü hesaplar yaparken her gün oturup çay içtiğim çay bahçesine doğru yola çıktım. Bir çay söyledim ve her gün sohbetiyle hemhal olduğum Ramazan Hocamı aradım. Çay sohbet derken “Hocam” dedim “benim bir derdim var.” Konuyu açtım: “Ben Eğitim-Bir-Sen’i burada canlandırmak istiyorum ama ilk sorun tek başınayım; ikinci sorun ev arkadaşı tayinci. Üçüncü sorun verilmiş biz söz ve bize güvenen insanlar var. Ne yapacağımı bilemiyorum. Seninle sendika yönetimini kurup bu davada yer alsak nasıl olur?” dediğimde, Hocam “Sen varsan benim için o iş olmuştur” diye karşılık verdi. İçimdeki karamsarlık sanki bir anda dağıldı. “Hocam” dedim, “bir idim iki olduk elhamdulillah ama bize bir üçüncü kişi daha lazım.” Bir iki günlük arayıştan sonra üçüncü kişiyi de bulmuştuk. Konyalı Barış Hocam her şartta bizimle olma konusunda hemfikir olmuştu. Artık üç kafadardık o günden sonra ayrılmaz üçlü olmuştuk; yediğimiz içtiğimiz akşamlarımız hep birdi.

Her akşam oturup planlar yapıyorduk. Nasıl? Nasıl? Başlamalıydık. İlk iş olarak üç arkadaş il Başkanımızı ziyaret ederek bu davada elimizi taşın altına koymakta kararlı olduğumuzu ilettik ve başkanımız bize “Arkadaşlar ilk hedefiniz kendinizi arkadaşlara tanıtmak olsun” diyerek yol gösteriyordu. “Okul ziyaretleri ile işe başlayabilirsiniz. Fakat bölgenin yapısı gereği muhalif olan arkadaş ve sendikanın söylemleri sizi etkileyebilir” diyerek uyarıyordu. Gerekli telkin ve talimatları aldıktan sonra ilçeye döndük ve bütün hazırlıkları yaptık; hepimizin ders programlarında perşembe ve cuma günlerinde ders almadık. O günler okul ziyaretleri yapacaktık. Bütün bu koşturmacalar sonrası belki bu davaya adım atmamızda dönüm taşı olan Şube Müdürümüz Sadık Hocamı ziyaret ettik. Olanları anlattığım da Hocamın memnuniyeti görülmeye değerdi. “Hocam bana ilçedeki ve köylerdeki okul listesi ve öğretmen dağılımı lazım”

dedim. Sadık Hocamla hoşbeşten sonra gerekli bilgileri alarak eve döndüm ve elimde bir kalem sendika üyesi dağılımı üye olmayan öğretmen dağılımını tek tek çetele tuttum. Akşam diğer arkadaşlarla son değerlendirmeleri yaptıktan sonra bu hafta perşembe ve cuma günü için köy okullarını ziyarete başlamaya karar verdik. İlk durağımız Evciler Köyü'ydü. Okul idaresinden ricada bulunarak teneffüs arasında kendimizi tanıtarak sendikamıza üye olmak isteyen arkadaşları davet ettik. Tekrar ziyaret edeceğimizi dile getirdik. İki günde beş okul ziyaret ettik, fakat öğretmen arkadaşların hepsi çok soğuk ve mesafeliydi. İki aylık zaman zarfında gezilmedik okul, sıkılmadık el bırakmadık. Okul ziyaretlerinde üye yapamamak en büyük sorunumuzdu. Her ziyaret dönüşü sorguladığımız nokta buydu. Mevcut üye sayımız kırk yedi idi ve ziyaretlerde üzerine altı üye koyabilmiştik. Nedenini sorgularken Barış Hocam; “Abi benim kendi hemşerim bile kendi okulunda, ziyaretimizde üye olmadı” dediğinde “Hocam neden olmadığı konusunda hemşerinle bir hemhal olsak ziyaret etsek” dedim. Akşam müsaitlik durumunu sorarak hep birlikte misafir olduk. Çay sohbet sonrası Hocamız üyelik davetimizi “olurum tabi” diye karşıladı. “Peki Hocam okulunuza geldiğimizde neden üyemiz olmadınız üzülüm açıkçası” dediğimde, Hocam “okulda üye olursam bana farklı bakarlar ya da okul idaresi muhalif sendikadan olduğu için zorluk çıkarır diye düşündüm” demesi, düşündürücüydü. Arkadaşlar ve ben o gün şunu anlamıştık ilk önce öğretmen arkadaşlarımızın korkularını yenmemiz gerekiyordu; taktik değiştirmeliydik.

Okul ziyaretleri yerine akşamları ev ziyaretleri yaparak ya da bire bir görüşerek üyelikler yapmalıydık. Her akşam oturup iki kişi belirliyorduk kendimize fakat en büyük sıkıntımız bayan arkadaşlara akşam ziyaretleri yapamamaktı. Bunun için ilk iş yönetimimize bir bayan arkadaş bulma gereği idi. Akıldaki ilk isim uzun süre beraber çalıştığımız kendi okulunda çalışan

Hilal Hanımdı. İnanın uzun ikna konuşmaları gerekeceğini düşünmemin tersine Hocamız, “Hocam eşim de sendikanızın bir parçası. Ben bu konuda elimden geleni yaparım ama ev ziyaretleri tek başıma zor olabilir. Ev ziyaretleri alternatif bayan arkadaşlarımızın da gelip çay içebileceği, varsa derdini sıkıntısını anlatabileceği bir ortam olamaz mı?” diye sorunca, aklımızda bir sendika binası fikri belirdi. Bunu üzerine kendimize bir sendika binası aramaya başladık, belki bayan arkadaşları burada ağırlayıp bire bir üye yapabiliriz.

Bir iki günlük arayıştan sonra cadde üzerinde dar uzun boş bir yeri sendikamıza kiraladık. “Ramazan Hocam, elimden boya badana işi gelir, sen de şöyle silersin, boşuna para vermeyelim o parayı kiraya verelim ben boyayayım” dedim. Kolları sıvadık işe koyulduk ve akşama her yer mis gibiydi, tertemiz olmuştu ve eksiklerimiz ise koltuk, masa, sandalye, sehpa ve bir bilgisayara ihtiyacımız vardı. İl başkanımızı arayıp, “Hocam biz bir bina kiraladık, boyasını içinin temizliğini bitirdik size de sürpriz olsun dedik ama bazı eksiklerimiz var” dediğimde Başkanımız “Arkadaşlar o eksikler de benden” diyerek cevap verdi. Her gün yeni fikirler çıkıyordu. Şubemizin açılışını yapsak, başkanımızı, öğretmen arkadaşlarımızı davet etsek. Hem böylece kendimizi daha iyi ifade edebiliriz diye düşünüyorduk. Bütün hazırlıklar bitmiş, açılış için gün sayıyorduk. Açılış günü geldiğinde umduğumuzdan daha fazla arkadaşımız bizimleydi. Coşkuyla binamızı açtık akşama kadar çayımızı içmeye, ‘hayırlı olsun’a gelen arkadaşlarımız bize olan desteklerini ifade ederek gidiyorlardı. Her şey güzel gidiyordu, Mevlâ’m yolumuzu açmıştı. Her akşam toplanıyor hemhal oluyor, üyemiz olan arkadaşlarımızdan üye olmayan arkadaşlarımızı bizimle tanıştırmaları ve çayımızı içmeye getirmelerini istiyorduk. Çalışmalarımızı sendika binamızda yürütmeye başlamıştık. Her akşam binamızda toplanıyor yeni arkadaşlar kazanıyorduk. Sendika binası bizim evimiz ol-

muştı. Geç vakitlere kadar oturup ancak eve yatmaya gidebiliyorduk. Fakat bütün bu güzellikler birilerini rahatsız etmişti.

Kırk yedi ile başlayan üye yolculuğumuz doksan sekizleri geçmişti. Yanlış hatırlamıyorsam günlerden perşembeydi okuldan gelmiş evde biraz uzandıktan sonra saat 17.00 gibi sendika binasına geçtim birkaç arkadaş oturup sohbet ettikten sonra 19.00 gibi yemek için çıktık. Çarşıda bir şeyler yemek için, fakat ekmek boğazımızda kalmıştı. Telefonum çaldı, arayan yan taraftaki esnaf Salih Abiydi. “Hocam koş sendika binası yanıyor.” Fırladığımız gibi soluğu bina önünde aldık. Emniyet güçleri alevleri yangın tüpü ile söndürmeye çalışırken itfaiyeyi aradıklarını söylediler. Fakat itfaiye saatler sonra geldi, her şeyimiz kül olmuştu. Gerekli incelerlerden sonra emniyet güçleri gitti. Salih Abi yaklaştı, “Hocam molotoflu saldırı siz içerdeyken olsaydı yanardınız” deyince Barış’ın yan taraftan şu cümlesini duydum “Bu davada yanmak bizim için onurdur Salih Abi” dedi. Döndüm “Olsun” dedim “bizi yıldıramayacaklar.” Azmimiz, inancımız birilerine bir beden fazla gelmişti. Nasıl gelmesin, muhalif olup bize buğz edenlerin bile kalbini kazanıp üyemiz yapıyorduk. Eve döndüm “Arkadaşlar yarına binayı eski haline getirmezsek üye arkadaşların tedirginlikleri daha da artar bu olumsuz havayı dağıtmamız lazım.” Okul çıkışı elime bir boya aldım binanın yolunu tuttum içimden “yıldıramayacaksınız” diyerek söyleniyorum. O esnada telefonum çaldı: İl Başkanımız. “Hocam geçmiş olsun. Yoldayım geliyorum” dedi.

Boyayı yarılamaştım ki, Başkanımız geldi. “Hocam bu halin ne, bir boyacı çağırıyordun keşke.” “Hocam” dedim “bir boyacı varken ikincisine gerek yok.” Oturup uzun uzun değerlendirmelerden sonra binanın içi için gerekli olanları not alan başkanımızı uğurladım. Uzun uğraşlar sonucu binamızı eski haline getirdik ve o yılın yaz ayında eşimin işi gereği eş durumu tayini

istemek zorunda kaldım. Korkarak geldiğim ilçeden ağlayarak, üzülerek ve güzel anılar biriktirerek ayrıldım. Yıllar sonra bir akrabam beni arayarak “Hocam yıllar önce çalıştığınız ilçeye atandım bana yardımcı olur musunuz” diye ricada bulundu. Mevcut Mardin İl Başkanımızı aradım ve bir tanıdığının atanacağını belirterek Mazıdağı Şube Başkanı ile görüşmek istediğimi belirttim. Bana iletişim kurmam için verdiği numarayı aradığımda telefonu açan kişi belki inanması zor ama bize en çok muhalefet eden muhalif sendikanın üyesi olan arkadaşımızdı. Bizim sendikanın Şube Başkanı olmuştu. Çok şeyi değiştirdiğimizi bir kez daha anladım. Elhamdülillah. Bu bayrak yere düşmedi dava bu bölgede bitmedi ya, gerisi önemli değil. Bir tanıdığının atanacağını belirterek hiçbir tanışıklık vermedim ve yardımcı olması konusunda rica ederek telefonumu kaptım. Elhamdülillah benim davam bu diyarlarda devam ediyor dedim.

ANNE DUASI

Erol İSEN

10 Nisan 2020 tarihinde vefat eden annemin anısına..

2015 yılının Nisan ayının 10'u; güneşli bir Cuma günü.. Masmavi gökyüzünden yavaş yavaş aşağı bakınca karlı dağlar ve yeşilin bir arada bulunduğu harika bir görüntü.. Kimi zaman serin bir rüzgârın estiği yaz gününü andıran, kimi zaman da kışın soğuk günlerinin ılıkliğini hissettiren bir serinlik.. Eleşkirt ovasının her ilkbaharda olduğu gibi zihinlerden çıkmayan muazzam görüntüsü..

Her sabah olduğu gibi kahvaltımı yapmış, iki katlı evimizin üst katından annem, babam ve kardeşimin oturduğu alt katın kapısına gelmişim. Kapının önünde annemin o nuranî yüzünü görmek, içeri girerken bana söylediği tatlı sözleri dinlemek, babam ile şakalaşmalarını izlemek içimi ferahlatır, tüm sıkıntılarımı unuttururdu.. Küçük bir çocuğun kahvaltısını verir gibi ekmeğe tereyağı sürmesi ve bana vermesi beni hep çocukluğuma götürür, neşeme neşe katardı. Bazen iki kere kahvaltı yapmak bana komik gelse de annem ve eşimin her sabah tatlı telaşı ben de unutulmaz anların oluşmasına vesile olurdu..

Evet Nisan ayının 10'u Cuma günü, kim derdi ki, hatıralarımda hep unutamadığım bu günün aynı zamanda canımın parçası, nur yüzlü anacığımın vefat edeceği 10 Nisan 2020 Cuma günü ile aynı gün olacağı.. Annemin elini artık öpemeyecek olmak, onun tatlı sözlerini duyamamak, nur yüzünü göremeyecek olmak..

Sendikacı olmak bazen evdeki ciğerparelere yeterince vakit ayıramamak, onlarla olacağınız ve vakit ayıracağınız saatte bir üyenizin sıkıntısını telefonda dinlemek, annesinden babasından ve sevdiklerinden uzaklarda olan bir meslektaşınızın yardımına koşmak demektir.

Eşinizin sizden istediği bir şeyi unutmak, çocuğunuzun veli toplantısına yetişememek, eli öpülesi annenizin babanızın yanında yeterince bulunamamak..

Tüm bunları düşünerek annemin elinden ekmeğe sürdüğü tereyağını yerken annemin bakışları dikkatimi çekmişti. Öyle bir bakışı vardı ki, yüreği fırtınalar ile dolu, her evladı için kalbinde ayrı bir yer açan, geceler boyu başımızda bizi bekleyen hakkını ödeyemeyeceğimiz biricik annemin gözleri.. Bana neden böyle düşünceli olduğumu sorduğunda nur yüzlü anacığımın, dert ortağımın hayır duasını alma zamanımın geldiğini anlamıştım. Annem okuma yazması olmayan ancak kalp gözü açık her zaman doğru yolu gösterici ve herkesin sevdiği bir Anadolu hanımefendisi idi. Hem okul idarecisi olmak hem de sendika başkanlığının yorucu olduğunu anneme söyledim. Annemin tepkisinin ne olacağını merak ediyordum. Annemin hiç beklemeden bana dönerek söylediği sözler hâlâ kulaklarımda.. “Evladım hayırlı ve güzel işlerde bulunmak, insanların yardımına koşmak, kimsesiz bir insanın bir sıkıntısını gidermeye çalışmak, insanların mesleği ile ilgili sorun ve sıkıntıları devlet büyüklerimize iletmek

ne hayırlı bir iştir. Annesi babası ve ailesi burada olmayan bir meslektaşına yardımcı olmaya çalışman benim yanımda saatlerce bana hizmet etmeden daha önemlidir benim için. Ben hakkımı helal ediyorum, yeter ki, sen insanlara faydalı ol.” demesi gözlerimi yaşartmış, kalbimin atışlarını arttırmıştı. Elini öpmüş ve hayır duasını almanın verdiği huzur ile evden ayrılmıştım. Yolda giderken bir taksinin hızla hastaneye doğru gittiğini fark ettim. Ön koltukta oturan kişinin bir öğretmen arkadaşımız olduğunu gördüm. Beklemeden hastaneye doğru gitmeye başladım. İlkbaharın sabah serinliği yüzüme vururken seri adımlar ile ilçemizin devlet hastanesine varmıştım. Acil servisin içinde köy okullarımızdan birinde görev yapan bir öğretmen arkadaşımın sedyede uzandığını gördüm. Yanına vardığımda baygın bir şekilde olduğunu görünce doktor hanımdan durumu ile ilgili bilgi almak istedim. Tek başına bir köy okulunda görev yapan, okulun sobasını kendisi yakan, temizliğini kendisi yapan meslektaşımın soğuk algınlığında dolayı yorgun ve bitap düştüğünü bir süre serum alması gerektiğini öğrendim. Ev arkadaşı olan öğretmen arkadaşım okuluna gitmek üzere arkadaşının yanından ayrılırken hasta öğretmenimin gözlerinin dolması beni çok duygulandırmıştı. Annesine telefonda neredesiniz sizi çok özledim demesi beni çok duygulandırmıştı. Burada kalmam gerekiyordu. Aslında o gün kızımın okulunda kızımın da uzun süredir hazırlandığı bir program vardı. Bir an önce oradan ayrılarak okuluma gitmem idaredeki işlerimi tamamlayarak izin alıp kızımın okuluna gitmem gerekiyordu. Bir tarafta kızımın programı, bir tarafta annemin sabah kahvaltısında anlattıkları.. Okulumu arayarak durumu bildirdim ve öğretmen arkadaşımın yanında kalmaya karar verdim. Sabah 8’de başlayan serum tedavisi öğleden sonra saat 15.30 hâlâ devam ediyordu. Bu süre zarfında öğretmen arkadaşımın yanından hiç ayrılmadım. Gerçekten çok

yorulmuştum. Bir tarafta kızımın annesinin telefonundan beni arayarak bana küsmesi, bir tarafta da ailesinden uzakta tek başına olan meslektaşım.. Hem hüznüydüm, hem de yardımcı olabilmenin verdiği ferahlık içimdeydi. Öğleden sonra olduğu için okulundan dersi biten öğretmenlerimiz hastaneye gelmeye başlamışlardı. O kadar çok öğretmen arkadaşımız geldi ki, hastane koridorları dolup taşmıştı. Taburcu olan öğretmenimizi evine bırakıp döndüğümde akşam saat 19.30 olmuştu. O kadar yorulmuş ve acıkmıştım ki, eve gelir gelmez bir tabak çorba içip uyuyakalmışım. Uyandığında annem ve eşim çay içiyor bana bakıyorlardı. Hakınızı helal edin bugün sizleri ihmal ettim diyecektim ki, annem ve eşim çok güzel bir davranışta bulunduğumu gurur duyduklarını söylediler. Kendime gelmiş birkaç bardak çay içmiş ve uyumuşum.

Pazartesi günü Okuluma gelmiş idaredeki işlerime başlamıştım. Öğleden sonra saat 16.30 civarı odamın kapısı açıldı ve bir grup öğretmenin beni ziyarete geldiklerini gördüm. Aralarında hastanede yanında refakatçi olarak kaldığım öğretmen arkadaşımız da vardı. Uzun bir sohbetten sonra mesai bitmiş ve hep beraber okuldan ayrılmıştık. İlçemizin güzel kafelerinden birinde çay içmeye karar verdik. Kafede çay içerken öğretmen arkadaşlarımız bana sendikaya üye olmaya karar verdiklerini söylediler. Nedenini sormak istediğimde bana Sendikamızı takip ettiklerini çalışmalarından memnun olduklarını en çok da arkadaşımızın başından ayrılmamanız bizi çok etkiledi dediler. O an 10'a yakın öğretmen sendikaya üye olmuştu. Birçok okula ziyarete gittiğimde Sendikanın bizi yalnız bırakmayacağını gördük biz de üye olmak istiyoruz demeye başladılar. Günler içinde onlarca üye olan arkadaşımız olmuştu. Annemin hayır duasını alarak yola çıkmanın, insanlara canı gönülden yardım etme isteğinin ne kadar etkili olduğunu gördüm.

Bizler ne kadar güzel çalışmalar yapsak Rahmetli Mehmet Akif İNAN Hocamızın, Rahmetli Erol BATTAL Hocamızın ve adını dahi hatırlayamadığımız sendikamıza gönül veren fedakâr üyelerimizin, başkanlarımızın, temsilcilerimizin, yaptıklarını yapamayız. Onlar bu işe gönül vererek, emek vererek, alın teri akıtarak sahip çıktılar. Bizim yaptığımız belki denizde bir damla ama unutulmayacak olan bir gönüle girmektir. Samimi olarak yapılan her işin sonu Allah ın izniyle hayır ile sonuçlanacaktır. Sendikamızın Ülkemizde ve dünyanın birçok ülkesinde yaptığı hayırlı ve vefalı çalışmalarından dolayı gurur duyuyoruz..

Yakın zamanda vefat eden Canımın cananı anneme, Sendikamızın kurucusu Rahmetli Mehmet Akif İNAN Hocamıza, Sendikacılığın kitabını yazan Rahmetli Erol BATTAL'a, sendikamıza bugüne kadar emek vermiş ve vefat etmiş tüm üyelerimize Yüce Rabbimden rahmet diliyorum..

ÖZGÜR FİLİSTİN

Nüsret BULUT

Türkiye’imizde İslâmî kesimin türlü baskı ve zulümler içerisinde horlandığı 28 Şubat sürecinin son demleriydi. 2001 yılının Haziran ayının başlarında, İsrail terör devleti Filistin’de katliam ve saldırılarını artırmıştı. Gümüşhane’de birçok sivil toplum kuruluşu ile birlikte sendikamızda İsrail’in şiddet ve zulmünü protesto ettiğimizi ve şiddetle kınadığımızı belirten bir basın açıklamasında bulunmuştuk. Basın açıklamasının ardından toplantıya katılan arkadaşların birçoğu “Daha fazlasını yapmalıyız, bu zulme seyirci kalamayız dilimizle haykırdığımız bu zulmü elimizle düzeltemiyorsak da hiç değilse bir maddî yardım kampanyası başlatalım” şeklinde serzenişte bulundular. Bu güzel talebi hayata geçirmek için hemen bir eylem planı hazırladık. Sendikamızın önderliğinde Gümüşhane Selâm Vakfı, Anadolu Gençlik ve İHH başta olmak üzere birçok sivil toplum örgütü bu hayırlı kampanyaya canı gönülden destek verdi. Takip eden haftanın cuma Günü Merkez Kemaliye Camii’nde Cuma namazı çıkışında İsrail terörünü telin mitingi gerçekleştirdik.

Buradaki basın açıklamasını bizzat kendim yaptım. Merhum Memur-Sen Genel Başkanımız Kudüs Şairimiz Mehmet Akif İnan'ın “Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde götür Müslümana selâm diyordu. Dayanamıyorum bu ayrılığa kucaklasın beni İslâm diyordu” dizelerini de okudum Cemaatten müthiş bir destek geldi. Emniyet mensupları kameraları ile bizleri saniye saniye izliyordu. Kalabalık arasında İsrail aleyhine slogan atan birkaç öğrenci kardeşimiz İsrail bayrağı yakmak isterken polis tarafından gözaltına alındılar. Şehrimizin eşrafından ve siyasilere birkaç kişinin girişimi ile öğrenci kardeşlerimiz akşama doğru salıverildiler.

Gün boyu tüm kahvehanelerde ve Zafer Meydanında bu etkili eylemimiz konuşuldu. Yatsı namazını yine Merkez Kemaliye Camii'nde kıdıktan sonra evime geldim. Evim görev yaptığım Gümüşhane İmam Hatip Lisesi'nin yanı başındaki Menekşe sokağının girişindeydi. Eşim İlk çocuğumuza gebeydi. Sofraya henüz oturmuştuk ki kapı çalındı. Gidip kapıyı açtığımda kar maskeli özel harekât mensupları ile karşılaştım. Beni içeri sokarak gözaltına aldılar eşim çok korkmuştu. Yukarı kattan ev sahibimizin hanımı aşağı geldi ve eşimi yatırtmaya çalıştılar. Evin altını üstüne getirdiler. Her yeri didik didik aradılar, bilgisayarına, VCD ve DVD'ler ile birçok kitabıma el koydular.

Gece yarısı gözlerim bağlı bir vaziyette emniyete götürüldüm. Aç, susuz sabaha kadar sorguya çekildim. Bizlere “Selâm Tevhid Kudüs Ordusu” adı altında bir örgüte üye olmak, İsrail aleyhtarlığı faaliyetlerde bulunmak ve bu örgüte yardım ve yataklık etmek suçlamalarında bulunuldu. Selâm Vakfından arkadaşlarla birlikte dört gün nezarete kaldık. Ben ve birkaç arkadaş tutuksuz yargılanmak üzere salıverildik. Önce Gümüşhane Ağır Ceza Mahkemesinde daha sonra da Erzurum Devlet Güvenlik Mahkemelerinde 4 ay yargılama devam etti. Nihaye-

tinde üzerimize atılı suçtan tüm arkadaşlarla birlikte beraat ettik ve her birimiz yeniden görevlerimize döndük.

Bu süreçte ailelerimizin yaşadığı korku ve endişe, bizlerin içerisine düştüğümüz psikolojik yıkım, ruhsal çöküntü ve yaşadığımız buhranlar tarif edilemez. Bu toplumun en güvenilir, en edepli ve merhametli insanlarına terörist damgası vurmaya çalışan bu hain zihniyeti Allah'a şikâyet etmekten başka elimizden bir şey gelmedi.

Benim için en üzüntü verici hadiselerden birisi, bu olaydan dolayı çok severek icra ettiğim Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen yönetiminden istifa etmek zorunda kalmam oldu. Bu kararı sendikamın kurumsal kimliğine ve bu toplum için son derece yararlı olan vizyonuna hâlel getirmemek adına aldım. Sağda solda rakip sendikanın yönetiminden kimseler okullardaki bazı üye arkadaşlarımıza benim bu davadaki durumumdan dolayı kendilerine de zarar gelebileceğini söyleyerek tehdit etmelerini hiç unutamıyorum. İlerleyen günlerde rakip sendikanın başkanını bankamatik önünde yakaladım. Kendisine biz ne yaptıysak Allah için, Ümmeti İslâm'ın ve Müslümanların selameti için yaptık dedim. Sendikalarımızın üyelerimizin yasal hak ve ihtiyaçlarının savunulması adına emek platformunda birlikte uyum içerisinde çalışmış olduğumuzu ifade ettim. Yaşamış olduğum haksızlığın ve zulmün kendi sendikalarına adam kaydırmak için bir fırsata dönüştürülmesinin hangi vicdana uyacağını söyledim. Kendisi benden özür diledi ve bu konuda arkadaşlarını uyaracağını ifade etti, ancak ben bu duruma bir son vermek adına sendikadaki başkanlık görevimi bıraktım.

Sendikacılığı bize öğreten çağın soylusu merhum Mehmet Akif İnan'a ve davasına gönül verenlere selâm olsun. Biz bir hizmet sendikacılığı icra ettik. Hem üyelerimizin özlük hakları

için hem de zulme uğrayan tüm mağdurların haklarını alabilmeleri için asil bir mücadele yürüttük. Sırf başörtülü olduğu için işinden atılan, İmam hatip mezunu olduğu için horlanan, katsayı engeli ve diğer bir takım mobbinglerle iş hayatına atılmaları kısıtlanan on binlerce insanın haklarını savunduk. Dünyanın neresinde olursa olsun zulme uğrayanların yaralarını sarmaya çalıştık. Dünyanın değişik yerlerinde uğramış oldukları doğal afet ya da savaşlar neticesinde zorda kalan farklı din ve kültürlere mensup insanların da yardımlarına koştuk. Biz yeryüzünde bulunma gayesini çok iyi bilen bir topluluğuz, ne zulüm ederiz, ne de zulme rıza gösteririz. Rabbimiz bu kutsal mücadelenin tüm fertlerinin yar ve yardımcısı olsun. Selâm ve dua ile...

ÖZELİMİZ DE BU ÖZELLİĞİMİZ DE BU

Nevzat KÖSEBEY

Aşağıya indim ve beklemeye başladım. Arabamı sattığımı ve yaya kaldığımı bilen eski öğrencim ve hâlihazırda meslektaşım Cihan, akşamdan beni aramış ve “Hocam sabah gelir ve sizi alırım. Açılışa beraber gideriz” demişti. “Gerek yok, zahmet etme. Ben servisle gelirim” desem de ikna olmamıştı.

Fazla bekletmedi beni. Araçta arkadaşları da vardı. Yer verdiler. “Hocam hoş geldiniz, Abi nasılsınız?” sözlerine karşılık ben de hal hatır sordum:

-Eksik olmayın arkadaşlar, iyiyim, sağ olun. Sizler de iyisiniz inşallah!

-Çok şükür iyiyiz Hocam! Hem böyle bir günde kötü olmak mümkün mü?

-Evet haklısınız. Allah hayırlı etsin!

Hareket ettiğimizde benden müsaade isteyip sohbetlerini sürdürdüler. Gençlerin sohbetlerine katılmak istemedim. Sessizliği tercih ettim ve düşüncelere daldım.

Evet, çok hayırlı bir açılışa gidiyorduk. Sendikamız nihayet kendi binasına taşınıyordu. Tabiri caiz ise artık göçebeliğimiz bitiyordu. Elbette kiracısı olduğumuz önceki mekânlarımızın da hakkını vermek gerekir. Hepsinde ayrı ayrı biriktirdiğimiz onurlu yaşanmışlıklarımız, destansı hatıralarımız var. Gücümüzü, sabrımızı, metanetimizi, inancımızı ve davadarlığımızı sınyayan o zor yılları unutmak mümkün mü?

Cihan bu yıl başladığı idarecilikte karşılaştığı zorlukları, yaşadığı sıkıntıları anlatıyor. Yoruluyorum diyor, öğrenciler diyor, aileler diyor, okulun eksiklikleri diyor... Bütün bunları sanki ilk kez var olmuş gibi anlatması elbette ki samimiyetinin, dürüstlüğünün ve gençliğinin bir göstergesi. Belli etmemeye çalışarak gülümsedim. Yaşananların ve yaşanacakların, yaşanmışların bir kopyası olduğunu öğrendiğimden bu yana çok zaman geçmişti. Şaşırmadan, bir duygu veya heyecan dalgası yaşamadan arada bu genç ve cevval arkadaşlara kulak misafiri oluyorum.

İnsan ister istemez karşılaştırma yapıyor. Ben de o an gençlerin dillendirdikleri sıkıntılarla bizim yaşadıklarımızı şöyle bir kıyasladım. Aklıma neler gelmedi ki? 28 Şubat sürecinde hem de irticanın kaynağı kabul edilip kökü kurutulmaya çalışılan İmam Hatip Lisesi'nde öğretmen olmak... Başörtüsü zulmünü bir evlat, bir eş, bir baba ve bir öğretmen olarak bütün boyutlarıyla ve her aşamasında görmek ve yaşamak... Sudan sebeplerle art niyetli soruşturmalara ve keyfi uygulamalara şahit olmak... Sürgüne gönderilen, görevinden azledilen veya tutuklanan öğretmenler için çaresiz kalmak... Görevden el çektirildiği için çocuğunun tedavisini yaptıramayan, gözaltına alınıp haftalarca işkence gören, olmadık bahanelerle hakaretlere, aşağılanmalara uğrayan arkadaşlarım... Bütün bunlar masal değil gerçek ve hiçbirini unutmama imkân yok.

Akif'in;

“ Ya Rab, bu uğursuz gecenin yok mu sabahı?

Mahşerde mi yoksa biçarelerin felahı?”

mısralarındaki isyanı gibi ara ara düşünmüyor değildik. “Nasıl olacak, bütün bunlar niye, bu zulüm hiç bitmeyecek mi...” gibi sorular yazık ki sadece sorulmakla kalıyordu. Bireysel gayretler çok yetersizdi. Hangi birine, nereye yetişeceksin? Arayış içinde olma, sahipsizlik duygusu ve çaresizlik havası içinde sürüklenmekteydik.

“Yiğitler yol alsa destana doğru

Şehitler gözümde aynı bayraktır.

Gel kurut bu çağın kargaşasını

Seninle beklenen şimdi şafaktır.”

Buram buram inanç kokan, umut kokan bu mısraların sahibi bir diğer Akif'i, Üstat Akif Hocamızı, üniversite yıllarımda tanımıştım. O yıllarda birkaç mısrası derginin en son sayfasında çıkınca sevinçten deliye dönen, kurumundan geçilmeyen heveskâr, aç gençlerdik. Yedi Güzel Adam'ın Maver'a'sında yetişiyor, öğreniyor ve temelleniyorduk. Ve sonunda fakülteden öğretmen kimliğimizle, gayri resmi Maver'a akademisinden ise alâmetifarikamızla mezun olup hayata atılmıştık.

Kurumsallaşmanın, birlik ve dirlik içinde olmanın gerekliliğini çok iyi bilen Üstat Hocamız adeta bir ateşten gömleği sırtına geçirip doksanlı yılların başında bir sendika kurdu. Artık hepimiz elimizi taşın altına koyacaktık. Acabaların, soru veya ünlem işaretlerinin zamanı değildi.

Sendikacılığı belli bir anlayışın, bir ideolojinin malı sanan kesimlerin eleştirileri, küçümsemeleri, alaylı yaklaşımları, “Ya-

pamazsınız, beceremezsiniz, siz kim sendikacılık yapmak kim?” sözleri arasında yolumuza devam ettik. Muhtıraları, postmodern darbeleri, kalkışmaları yaşadık ve her defasında biraz daha kenetlendik.

Büyük insanlar işaretleriyle, sözleriyle, yaşantılarıyla, isimleriyle her zaman yol göstericimiz oldular. Kimi zaman korktuk, çekindik; “Korkma!” dediler. Yere düştük, ezildik, çiğnendik; “Ayağa kalk!” dediler. Ümitsizliğe düştüğümüz anlar oldu. “İnanıyorsanız muhakkak üstünsünüz.” müjdesini müsemmasıyla ve hayatıyla hatırlatıp “İnan” dediler.

Politize olmadan, küçük hesapların peşine düşmeden, ayırım gözetmeksizin hakkaniyeti aramanın ve haklının yanında olmanın nasıl olması gerektiğini, İnan’ların ve inananların çatısı altında, dost düşman herkese gösterdik. Biz buyuz, dedik. Özelimiz de bu özelliğimiz de bu.

-Burası iyi mi Hocam?

-Efendim?

-Hocam geldik, buraya park etmemiz gerekiyor. Ama biraz yürüyeceğiz.

-Olsun, önemli değil, yürürüz.

Trafik yoğundu. Aracı park edip yürümeye başladık. Aynı adrese giden arkadaşlarla selâmlaştık. Adım attıkça çoğalıyoruz ve kalabalığın çoğunluğu genç arkadaşlardan oluşuyor. Emekliliğe hazırlık yapan yorgun bir eğitimci olarak içim gururla doldu. Bu gençlerin bizim yaşadıklarımızı anlamalarına imkân yok. Ve tek dileğim hiçbir şekilde öyle bir süreci yaşamak zorunda kalmamaları. Dinlesinler, okusunlar, bilsinler, öğrensınler ama yaşamasınlar.

Cihan, bu defa okulunun malzeme ve personel sıkıntısını anlatıyor. Kolunu tuttum ve sıktım. Kulağına fısıldadım:

-Bunların hepsi geçer saygıdeğer Hocam. Sen merak etme. Allah başka dert keder vermesin yeter ki...

Genç öğretmenin şaşkın bakışları arasında merdivenlere yöneldim.

HER ZORLUKLA BERABER BİR KOLAYLIK VARDIR

Fikret ÖZBEY

Yıl 1992.

Ankara’da kamu çalışanlarının hak ve menfaattarını koruyacak sendikal çalışmalar olduğunun haberini aldık. Fakat hiç ilgilenmedik. Çünkü sendikacılık kapitalizmin menfaate ve ücrete dayalı bir teşkilatlanmasıydı.

Bizim o günkü kültürümüzde vakıf ve dernek hizmetleri vardı. “İnsanların en hayırlısı insanlara faydalı olanıdır.” Hadisi şerifi gereğince bu kurumlarda insanlara ve davamıza hizmet etmeye çalışıyorduk. Sendikacılık fazlaca da dikkatimizi çekmemişti. Çünkü bulunduğumuz vakıf ve derneklerde âlimlerin ilminden, ariflerin sohbetinden, şairlerin şiirlerinden ders alarak genç nesillere bir şeyler öğretme ve insanlara faydalı olmaya çalışıyorduk. Her hangi bir beklentimiz olmadan kendi imkânlarımızla gönüllü olarak çalışıyorduk.

Bir batılı düşünürün “**Bir insan yüzde yirmi okumakla, yüzde seksen sohbetle yetişir.**” Sözünde ifadesini bulduğu gibi çokça kitap okuyarak ve sohbet dinleyerek yetişmeye ve gençleri yetiştirmeye çalışıyorduk.

Ankara’da Yedi Güzel Adam’ın aksiyoner şairi, yazar. Muallim, mütefekkir ve gönül adamı Mehmet Akif İnan ve arkadaşları tarafından 14. Şubat. 1992 yılında Eğitimciler Birliği Sendikası adında bir sendikanın kurulduğunu öğrendik. Kurucuları şairlerinden, dergilerinden, eserlerinden faydalandığımız, örnek aldığımız abilerimiz olsa bile ilgimizi çekmedi, aidiyet hissedemedik. Fakat içimizde de sorgulamalar başladı.

Yıl 1995

1995 Yılına kadar Eğitim-Bir-Sen’in çalışmalarını uzaktan takip ettik. Fakat kurucularının bir kısmını şahsen bir kısmını sendikal söylemlerinden ve eserlerinden tanıdığımız için aidiyet hissetmeye ve iletişim kurmaya başladık.

Mehmet Akif İnan ve arkadaşları tarafından 9 Haziran 1995 tarihinde Memur-Sen’in kurulmasıyla beraber Konfederasyonun 1. Genel Kurulu’na sunulan faaliyet raporunda, Memur-Sen’in amaç ve ilkeleri şöyle ifade edilmişti: “Memur-Sen Konfederasyonu üyesi sendikalar, manevî değerlere saygıyı, hak ve hukuk kaidelerine bağlılığı temin, çalışma barışını tesis etmeyi, adil ücret sistemini getirip alın terini değerlendirmeyi, işveren bakanlıkların Problemlerinin çözülmesi ile çalışma imkânı ve veriminin artırılması için her türlü gayreti sarf etmeyi ana gaye ittihaz etmiştir.”

Bu faaliyet raporundaki sendikal söylemler içimizdeki sorgulamaları sonlandırarak aidiyet duygularımızı geliştirmişti. Artık içimizde sendikacılığa karşı şüphe ve tereddüt kalmamıştı. Kurucu başkanımız sayesinde sendikacılık yeni bir kimlik kazanmış ve özümüze uygun hale getirilmişti. Sendikacılığın ötekileştiren değil bütünleştiren, Dikleşen değil dik duran, farklılıkları zenginlik sayan, ücretle beraber hizmeti esas alan bir yapılanma olduğunu öğrenmiş olduk. Vakıf ve derneklerimizin sendikacılığın bir Laboratuvarı olduğunu farkına vardık.

Kurucu liderlerimizin öncülüğünde sendikacılıkta başarılı olacağımıza inandık. Kurucu başkanımızın emri ve arkadaşlarımızın da talebi üzerine 15.11.1995 tarihli kararıyla Bayburt'ta Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen İl temsilciliğini kurduk. Artık fiilen sendikacıydık. Hemen üye yapmaya az üyeye hızlı çalışmaya başladık. Davamızın zor, yolumuzun çileli olduğunun farkındaydık. Sendikal hizmetlerimizi yapmak, Genel Merkezimizin faaliyetleri ile eş güdümlü çalışmak ve gündemi iyi takip etmek için hemen bir yer kiraladık. Lokalin kiralalarını ve diğer giderlerini arkadaşlarla paylaşarak hizmetimizi muhabbetli bir şekilde sürdürüyorduk. Her gün arkadaşlardan biri nöbetçi oluyor, okul çıkışında hepimiz sendikada toplanıp neler yapacağımızı kararlaştırıp sohbet ediyorduk. Sendika adeta evimiz olmuştu o muhabbet ve hizmetleri hiç unutamadık.

Bu süreçte sendika kanunumuz olmadığı için dernekler kanunu ile idare ediliyorduk. O dönemin vesayet odakları, bürokrasi görevlileri ve kolluk kuvvetleri bizi kabullenemiyor, takip ediyorlardı. 28 Şubattan sonra sık sık sendikamızı denetliyor, bizi karakola ifadeye çağırıyorlardı. Fakat biz başaracağımıza inanmıştık, her zorlukla beraber bir kolaylığın olacağını bekliyorduk. Zorluklar bizi daha da güçlendiriyordu. Ülke olarak yaşamış olduğumuz her türlü sıkıntıların faturası aziz milletimizin her bir ferdine yansıyor. Mütedeyyin ve muhafazakâr insanlar mürteci diye suçlanıyor illegal örgütlerle eş değer tutuluyordu. Bu tavırlar beni ve ekibimi daha da güçlendiriyordu. Genel Merkezimizin aldığı bütün eylem kararlarını ilimizde ortak eylem ve ortak söylem kararlılığı ile uyguluyorduk.

Ortak Akıl, Filistin, Mısır, Başörtüsüne Özgürlük, Katsayı zulmü daha birçok mitinglerinin öncülüğünü yapıyorduk. Bu çalışmalarımız kamu çalışanları ve üyelerimiz nezdinde güvenimizi, toplum yanında itibarımızı artırıyordu. Üye sayımız artıyor,

toplumda desteğimiz çoğalıyordu. Bin yıl sürecek dedikleri 28 Şubatın dalga kıranı olduk. İnandığımızı başarmanın mutluluğunu yaşıyorduk.

Yıl 2000

Kurucu Genel Başkanımızın rahmeti Rahmana kavuşmasıyla hüznün sürecine girdik. Fakat merhum başkanımızın **“Bütün giysileri yırtsak yeridir/Yeter bize vefa elbiseleri”** mısraların da ifadesini bulan anlayışla yetişmiş başkanlarımız ve güçlenmiş teşkilatımız sayesinde hüznümüzü bağrımıza basarak başkanımıza vefa borcumuz gereği onu gönlümüzde ölümsüzleştirip inandığımız hedeflere odaklandık.

Yıl 2001

Nihayet Genel Merkezimizin tüm direniş ve karşı koyuşumuza rağmen, sendikaları denetim altına almayı amaçlayan ve toplu sözleşme hakları gibi temel sendikal hak ve özgürlüklerden yoksun 4688 sayılı “Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu” 25.06.2001’de TBMM’nde kabul edildi. Eğitim-Bir-Sen de bu tarihten sonra tüzel kişilik kazandı. 22 Aralık 2002’de Olağanüstü Kongre ile ilk profesyonel yönetim kurulunu seçen Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezimizle beraber hızla üye kayıt ve kurumsallaşma çalışmalarına başladık. Diğer sendikalar tehdit, şantaj ve baskılarla üye yaparken biz insanlara değer vererek, hizmet ederek üye çalışmalarımızı yapıyorduk. Gittiğimiz bütün kurum ve okullarda inandığımız hedeflere kısa sürede ulaşacağımızın belirtilerini kamu çalışanlarının tavrından ve bakışından anlıyorduk. Nihayet merhum Genel Bakanımızın koymuş olduğu 18.000 üye hedefine Rabbimin lütfüyle 1 Ocak 2003 tarihinde ulaştık. Eğitim-Bir-Sen’in 2009’da yetkili sendika olmasıyla beraber Memur-Sen’in yetkili sendika sayısı dörde çıkmıştı, böylece o günkü Genel Başkanımız Ahmet Gündoğdu Toplu

Görüşme Heyeti Başkanlığı görevini üstlenmişti. Toplu görüşmelerde **“Toplu sözleşme masası kurulmazsa toplu pazarlık sürecine katılmayacağız”** söylemi toplumda ve kamuoyunda destek görmüş sendikal gücümüze güç katmış ve üyelerimize güven kazandırmıştır.

Nihayet bir yıl sonra 26 maddelik anayasa değişikliği referandumu yapılacağı gündeme geldi. Onursal başkanımız Ahmet Gündoğdu'nun **“Toplu sözleşme masası kurulmazsa toplu pazarlık sürecine katılmayacağız”** söyleminin gerçekleşme zamanı gelmişti.

Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen 12 Eylül 2010 tarihinde, içerisinde ‘Toplu Sözleşme’ hakkının elde edilmesini de öngören Anayasa değişikliği referandumunun gerçekleşmesine 81 ilde rakiplerimizin aksine ciddi katkılar sunmamızı, destek vermemizi ve çalışmamızı bizden istemişti. 26 maddelik Anayasa değişikliği paketinin 6 maddesi doğrudan sendikal hayatla ilgiliydi. Bu çalışma kısa sürede örgütlenmeye yansımış ve kamu görevlileri arasında örgütlenme oranı yüzde 40'lardan yüzde 70'lere çıkmıştır.

26 maddelik Anayasa değişikliği paketinin 6 maddesine Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının 53 üncü maddesinin kenar başlığı “A. Toplu iş sözleşmesi ve toplu sözleşme hakkı” olarak değiştirilmiş, üçüncü ve dördüncü fıkraları yürürlükten kaldırılmış ve maddeye “Memurlar ve diğer kamu görevlileri, toplu sözleşme yapma hakkına sahiptirler.”İfadesi eklenmişti.

Memur-sen Genel Merkezi **“Toplu sözleşmeye de, toplumsal sözleşmeye de EVET”** pankart yazısını bütün illere göndermişti,

“Tarihin akışı içerisinde bir dönüm noktası söz konusu ise inisiyatif alanlar süreci yönetirler, inisiyatif almayanlar, ilgisiz

kalanlar tarihin çöplüğüne atılıp giderler.” Bunun için bugün inisiyatif almamız gerekiyordu. Değişimin bir süreç olduğunun, bir tercih olmadığını farkındaydık. Anayasa değişikliği sürecini ihmal edemez ve hafife alamazdık.

“Cihat terk edilirse zillet gelir. Cihat varsa zillet’ten kurtulup, izzete ulaşmak mümkündür.” sözünü kendimize rehber edindik.

Memur-sen il temsilcisi ve Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanı olarak “Çağın Erdemliler Hareketi” sıfatıyla yürüttüğümüz soy-lu mücadelenin gereği; insanı, insan onurunu, özgürlükleri ve emeği, medeniyetimiz ve medeniyetimizin her bir değerini ilgilendiren, milletimiz ve ülkemizin istikbaline ve istiklaline dair her gündemin doğal ve aksiyoner paydaşı, etkili öznesi ve tarafı olarak kamu görevlilerinin ve milletimizin takdir ve teveccühüne mazhar olmak ve izzete ulaşmak için bu fırsatı değerlendirmeliydik, daha çok çalışmalıydık ve öylede yaptık.

Referandum çalışmalarına başladığımızda bazı gruplar çok rahatsız olmuştu. Fakat biz gelen bu fırsatı kazanca çevireceğimize inanmıştık. Onun için belediye reklam panolarından yedi tane kiraladık. Genel Merkezimizin bize göndermiş olduğu **“Toplu sözleşmeye de, toplumsal sözleşmeye de EVET”** afişini astık. Referanduma **“EVET”** çalışmalarımızı salon programlarıyla güçlendirdik. Bizim çalışmalarımızdan rahatsız olan siyasiler ve sendikacılar bizi sürekli şikâyet ediyorlardı; biz aldırıyorduk. Fakat İlçe seçim kurulu seçim yasağı kararlarını açıklamış bize tebliğ etmemişti. Bizim Referandum afişlerimiz yasak sürecinde reklam panolarında asılıydı.

03.09.2010 tarihinde İlçe seçim kurulu kararıyla seçim yasaklarının başladığı, şikâyet üzerine emniyet mensuplarınca seçim yasağına uyulmadığı gerekçesiyle hakkımızda tutanak tutu-

larak savcılığa suç duyurusu yapıldığı haberini aldık. Ramazan bayramına altı gün vardı hemen referandum afişlerini bayram tebriki afişine çevirdik.

07.09.2010 tarihinde Bayburt Cumhuriyet Savcılığı suç duyurusu tutanağını, 27.10.2010 tarihinde savunma vermem için savcılığa gitmemi PTT yoluyla bana tebliğ etti.

27.10.2010 tarihinde savunmamı vermem için savcılığa gittim. Savcı bey **“Toplu sözleşmeye de, toplumsal sözleşmeye de EVET”** Pankartını benim asıp asmadığımı sordu. Ben’de bu yazının kamu çalışanlarının hak ve menfaattarını doğrudan ilgilendirdiği ve siyasi bir içerik oluşturmadığı için Genel Merkezimizin talimatıyla 81 ilde eş güdümlü referandum çalışmaları kapsamında ben astırdım dedim.

Savcı bey seçim yasaklarını kasten ihmal ettiğimi iddia ederek CMK 147 Maddesine göre savunma vermem gerektiğini, savunmamı verirken üzerime atılı suçu savunmak için avukat isteyip istemediğimi sordu. Ben de kendi hakkını savunamayacağının üyelerinin hakkını savunamayacağı düşüncesiyle avukat istemediğimi, kendi savunmamı kendimin yapacağımı söyledim.

Savcı bey savunmamı aldı, üzerime atılı suçu kasten işlediğimi iddia ederek 03.11.2010 tarihinde “Belli Haklardan Yoksun Bırakma, Güvenlik Tedbirlerinden birine karar verilmesi kamu adına iddia ve talep olunur” ifadeleri ile iddianamesini mahkemeye sundu.

Mahkeme 10.11.2010 da 03.11.2010 tarih ve 2010/952 sayılı iddianameyi kabul edilerek dosyanın tamamlanması için duruşmanın bu nedenle 03.05.2011 günü saat 08.30’a bırakılmasına karar verdi

YSK kararlarının kesin olduğunu bilmiyordum. Durumu Genel Merkezimize bildirdim'. İddianameyi gönderdim. Avukatlarımız inceledi bunun üzerine Av. İsmail AYDOS'u görevlendirdiler. Ben de 03.05.2011 tarihinde ki duruşmada üzerime atılı suçu lehime delillendirmem için mahkemenin ertelenmesini talep ettim. Talebim kabul edildi ve mahkeme 30.06.2011 tarihine ertelendi.

28.06.2011 Tarihinde Av. İsmail AYDOS Beyle savunmamızı yazdık. Özet olarak "Müvekkilime isnat edilen eylemi bu suçun maddî unsurlarını asla oluşturmamıştır. Sonuç olarak seçim kurulunun kararları (müvekkil tarafından öğrenilir öğrenilmez hemen afişler indirilmiş) zorlaştırılmamış ya da neticesiz kalmasına sebebiyet verilmemiştir. Malumları olduğu üzere suçun manevî unsuru da kast olup bu unsurun oluşması için müvekkilin kendisine tebliğ edilen yetkili kurulun karar ve tedbirlerine karşı gelme ve zorlaştırma kastı ile hareket etmesi gerekmektedir. Böyle bir şey olmadığından manevî unsurlarda oluşmamıştır. Sayın Mahkemenizin resen göreceği nedenlerle maddî ve manevî unsurları oluşmayan suçtan beraatına karar verilmesini; Sayın Mahkeme aksi kanaatte ise öncelikle: hakkında BERAAT kararı verilmesini, aksi takdirde lehine olan bütün hükümlerin uygulanmasını bilvekalâ saygı ile arz ve talep ederim.

28.05.2012 savunma 298 sayılı kanun 151/son son maddesinin uygulanmasa ilişkin ek savunma "Kurulların aldıkları karar ve tedbirleri zorlaştırma" suretiyle seçim kanununa muhalefet suçu oluşmadığı ilçe seçim kurulunun seçim yasakları tebliğ edilmedi yazısına istinaden suç teşkil etmediği anlaşılmıştır" dedik.

7'nci celsede. Dosyada noksan olmadığı, açık yargılamanın biteceği, esasa ilişkin son bir şey deyip demeyeceğim bana soruldu. Önceki savunmama ekleyeceğim bir şey yok dedim.

Gereği Düşünüldü.

Sanığın altı ay hapis cezası ile cezalanmasına, Sanığın sosyal statüsü, mahkemedeki iyi halinden dolayı cezanın 6/1 oranında indirim yapılarak beş ay hapis cezası ile cezalanmasına, hükmün sonraya ertelenmesine karar verildi. 29.05.2012

Bu tarihte karar bana tebliğ edildi. Avukat bey hükmün ertelenme kararı çıkarsa sakın itiraz etme demişti. Ben de karara itiraz etmedim. Fakat Türkiye genelinde referandum %57.88 Evet Bayburt'ta da % 81.92 evetle sonuçlanmıştı. Bu öz güvenle hâkim beye, toplu sözleşme hakkımızı elde ettiğimiz için bu cezanın benim için mükâfat olduğunu söyleyip ayrıldım.

Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen Genel Başkanımız Ali Yalçın'ın "Zirveden yeni ufuklara" parolasıyla yeni ufuklardan yeni umutlara yelken açarak ummana daldık. Bu azim ve kararlılığımız bütün zorlukları aşip kısa zamanda Türkiye'de olduğu gibi Bayburt'ta da bütün federasyonlarımızda yetkiyi aldık. 2002'de Bayburt'ta diğer sendikaların toplam üye sayısı 469 iken bizim sayımız 60 idi. 2019'da diğer sendikaların toplamı üye sayısı 251 iken bizim üye sayımız 867 oldu. Kira ödeyemezken üç katlı yer sahibi olduk, Hesap verirken hesap sorar hale geldik. Teşkilat olarak biz murat ettik, azmettik, gayret ettik Rabbim 'de lütfetti zirvelere ulaşmayı başardık.

İMKÂN DEĞİL, İMAN

Muhammed İbrahim TEPE

Çocuk da olsam seksen ihtilalının estirdiği o sert rüzgârın soğuşunu iliklerime kadar hissetmişim. Nihayet okudum büyüdüm.. İlahiyat fakültesini bitirdim. 96 yılı Eylülünde çiçeği burnunda genç bir öğretmen olarak şimdiki adı Said Nursi Anadolu İmam Hatip Lisesi olan Bitlis İmam Hatip Lisesine atandım. Kendini eğitime vakfetmeye niyetli bir idealist refleksi ile gece gündüz demeden öğrencilerimi yetiştirmek için canla başla çalışıyordum. Okulumuza iki yüz merdivenle çıkılıyor olmasını, sert geçen kışın soğuşunu veya karın bir insan boyu yağıyor olmasını hedeflerime ulaşma yolunda bir engel olarak görmüyordum.

Artık eğitimle yatıp eğitimle kalkıyordum. Eğitim ben, ben eğitim olmuşum. Derken 28 Şubat'ın şiddetli fırtınası başlamıştı. O günlerde, İmam Hatip Okulunda bir görevli öğretmen olmak bile potansiyel suç görülürken ben ve benim gibi meslek dersleri öğretmeni arkadaşlarımızın varlığı bu suçu katmerleştiriyordu. Gün geçmiyordu ki ayağımızı denk almamız noktasında mesajlar geliyor olmasın. Öyle ki kamudan atılacak iki yüz bin memurun dosyasının başbakanlıkta hazır olduğu söylenerek aleni gözdağı veriliyor ve hareket alanımız kısıtlanıyordu.

28 Şubat'ın beraberinde getirdiği kötü gidişata dur diyebilmek gerekiyordu. Zalime “sen zalimsin” demenin en büyük erdem olduğunu düşünen öğretmenler, aralarında bir güç birliği meydana getirmek ve esen sert rüzgâra direnmek amacıyla çalıştılar. Mehmet Sani Özemdir ve temsilciliğimizin kurucu başkanı Nafiz Uğurlu'nun öncülüğünde bedeli ne olursa olsun millî ve manevî değerlerimizi önceleyen eğitimi ideolojik düşüncelerden kurtarmayı esas alan bir sendika olan Eğitim-Bir-Sen çatısı altında kenetlenerek çalışmalar başlatıldı.

Yapılan çalışmalar ve istişareler kısa sürede meyvesini vermeye başladı. Haksızlıklara karşı çıkma ve mazlumun hakkını korumak anlayışıyla Bitlis'te 2001 yılında, her bedeli ödemeye hazır, korku ve endişelere siper olmak, çaresizliğe çare olabilmek amacıyla Eğitim-Bir-Sen Temsilciliği kuruldu.

Bitlis il temsilciliğimiz kuruldu kurulmasına da tabiri caiz ise yer yok, yurt yok. Talip olduğumuz yerlerin sahipleri bizleri yakinen tanımalarına rağmen bu işin ucu 28 Şubatın “Batı Çalışma Grubuna” uzanır mı endişesiyle ihtiyatlı yaklaşıyorlardı.

Sendikamız temsilciliği için tuttuğumuz ilk yer, 2002 yılında “Kasaplar” çarşısının üst katındaki yer oldu. Bir müddet sonra merkezi bir konum düşüncesiyle “Nur Caddesi” üzerinde bulunan Manolya Pastanesinin bulunduğu binanın ikinci katında bir yer oldu. Daha sonra Zülfikarlar İş Hamı'nın ikinci katında ana kapının tam üzerinde bulunan yere taşındık. Sayımız 15-20 kişiyi geçmiyordu, imkânımız yoktu, şaşalı binamız, deri kaplamalı koltuklarımız yoktu ama bir derde derman olabileceğimize, çaresizliğe çare olabileceğimize, bunu başarabileceğimize ve eğitimin yeni bir yüzü olabileceğimize olan inancımız tamdı. Zahiren sayımız az olsa da manen Türkiye'deki bütün arkadaşlarımızın ve Genel Merkezimizin gücünün arkamızda olduğunun farkında idik.

Çalışmalarımızda Bitlis Muş ve Bingöl üç il bir şube olarak koordineli bir şekilde çalışmalarımızı sürdürüyorduk. Bu çalışmalar kapsamında Mehmet Sani Bey dersinin boş olduğu zamanlarda ve de çok zor şartlarda okulları tek tek dolaşiyor sendikal çalışmalar hakkında bilgi veriyor öğretmenlerle diyalog kurarak onları sendikamıza davet ediyor, yol arkadaşı olmalarını teklif ediyordu.

Bitlis teşkilatı olarak işe ciddi sarılmıştık. Diğer il teşkilatlarıyla da sürekli istişare halinde idik. Onların çalışmalarından ilham almaya çalışıyorduk. Bitlis'teki teşkilatımızın bir an önce kabuğunu kırması için her arkadaşımız her fedakârlığı yapıyordu. Haftada bir gün Yönetim Kurulu, Yönetim Kurulunda bulunan bir üyenin evinde toplanıp haftalık değerlendirme yapıyordu. Haftada bir gün sıra ile bir üyelerimizi evinde ziyaret ederek birlik ve beraberliğimizi pekiştiriyorduk. Ziyarete gittiğimiz üyemiz, samimi olduğu öğretmen arkadaşlarını da evine davet ediyordu. Davete icabet eden öğretmenlerimizle daha samimi bir ortamda diyalog kurabiliyorduk. Sendikamızı tanıtıyor sendikal birliktelikten doğan gücü anlatma imkânını elde ediliyorduk. Böylelikle her geçen gün sayımız artıyor güçleniyorduk.

2003 yılında ilk genişletilmiş il istişaremizi öğretmen evinin oturma salonunda yaptık. İstişarede 30-35 kişi vardık ama sanki 300-350 kişi gibi bir manevî kuvveti hissediyorduk. Temsilciliğimizin ilk faaliyet bültenini hazırlamak, çoğaltmak ve öğretmen arkadaşlarımıza dağıtmak acizane bana nasip olduğu için çok mutluydum.

2004 Yılı baharı idi. Bir gün başkanımız Mehmet Sani Bey sendikamız Genel Başkanının ve ekibinin Bitlis'e ziyarete geleceklerini söylediğinde şahsen geleceklerine ihtimal vermemiştim. Gelirler mi gelmezler mi? Derken gerçekten Genel Başkanımız Ahmet Gündoğdu Bey ve ekibinin geldikleri haberini aldık.

Üstelik görevli olduğumuz okula kadar gelmişlerdi. Aşağı indiğimde Genel Başkanımız Ahmet Gündoğdu Bey ve beraberindekiler okul bahçesinde idiler. Kendilerini ilk defa görüyordum. Selâmlaştık tanıştık. Genel Başkanımızı ve ekibini gördüğümde kendilerine içim ısınmıştı. Alınlarında secde izi vardı. Asık surat yöneticilere alışık olduğumuz için onların güler yüzlü tavırları, vakarlı duruşları ve mütevazı halleri beni çok etkilemişti.

Genel Başkanımız ve ekibinin Bitlis'e gelmeleri ve bizleri ziyaret etmeleri çalışmalarımız için bir milat oldu. O günden Balıkesir'e tayin olduğum 2007 yılına kadar belki de yıllarca yapılabilecek çalışmaları sığdırabildik. Çok kısa bir sürede Bitlis'te sendikamızın çalışmaları konuşulmaya başlandı. İlçelerde sesimiz olan arkadaşlarımızdan güzel haberlerin gelmesi de bize ayrı bir güç kazandırıyor. Kurucu Genel Başkanımız Mehmet Akif İnan'ın ifade ettiği "Her eylem yeniden diriltir beni" gerçeğini arkadaşlarımızdan Rasim Taşcan ek derslerin banka tarafından gecikmeli ödenmesinden dolayı eylem yapmıştı. Bu eylem çalışmalarımıza yeni bir boyut kazandırmıştı. Her eylem bize güç veriyor adeta bizi yeniden diriltiyordu. Arkadaşlarımızın gayretleri, samimiyetleri, dayanışmaları ve davaya olan inançları kelebek etkisi yapmıştı. Sesimizi sadece eylemlerle duyurmuyorduk. Düzenlediğimiz sanatsal ve kültürel faaliyetlerle de hem eğitim camiamıza hem de topluma hizmet sunuyorduk. Tiyatrolar, şiir dinletileri, konferanslar geziler, piknikler birbirini izliyordu. Bütün bunları yaparken maddî imkânımızın varlığından değil, tamamen imanımızdan inancımızdan ve birbirimize bir binanın tuğlalarının birbirine kenetlenmesi gibi bir kuvvetle davamız etrafında kenetlenmemizden doğan güçle yapıyorduk. Gerçekleştirdiğimiz her bir eylem, gezi piknik ve sanatsal faaliyetleri sadece eğlenmek vakit geçirmek için yapmıyorduk. Bilakis yaptığımız her faaliyet yeni eylemlere ve çalışmalara kapı aralıyordu.

Evliyalar şehri Bitlis'in her köşesi tarih ve maneviyat kokar. Bu manevî havayı teneffüs etmek için 2003 yılında maneviyat dünyamızın mimarlarının metfun olduğu Hizan Gayda'ya bir ziyaret gerçekleştirdik. Bu sadece mücerret bir gezi değildi. Çalışmalarımızda maneviyat harcının gerekli olması idi. Bir de her şeyde Allah'ın rızasının olması inancı idi. 2004 yılında da Hasankeyf ilçesine bir gezi düzenledik. Gezinin ardından misafirleri olduğumuz Batman il teşkilatımızın faaliyetlerini yerinde incelemiş ve istişarelerde bulunmuştuk.

Danimarka'da bir derginin Peygamber Efendimiz(sav) ile ilgili haddi aşan bir karikatürü yayınlaması üzerine 2005 yılında Bitlis Ulu Camii meydanında protesto eylemi gerçekleştirdik. Değerlerimize saygı için yaptığımız bu eylemimiz beraberinde sendikamıza olan güveni güçlendirmekle beraber bizim de maneviyatımızı kuvvetlendirmişti. Aynı yıl içerisinde Siirt Tillo'ya da gezi ve piknik gerçekleştirdik. Birliktelik ruhunun hayata yansımaları açısından bu gezi ayrı bir önem arz etmekte idi. Piknikte herkes çalışıyordu. Yaşça bizden büyük hocalarımızın hizmet etmeleri ayrı bir değere sahip idi. Cengiz Yetiş'in açıcılık yapması Ekrem Tusun'un karınca gibi çalışması çalı çırpı toplayarak hizmet etmesi sendikamızda "hizmet etmenin" esas olduğunu davranış diliyle gösteriyorlardı. Orada amir, memur, işçi ayrımı yoktu "kardeşlik" vardı. Gönüllere huzur hâkimdi. Dayanışma, sevgi, özveriden doğan kuvvetin, aynı gaye için omuz omuza veren dört tane dördün, dört bin dört yüz kırk dört kuvveti ve maneviyatını hissediyorduk.

Çalışmalarımızda hedef kitlemiz sadece öğretmenler değildi. Geleceğin öğretmenleri olacak olan öğrencilere yönelik çalışmalar da yapıyorduk. 2005 yılında Necip Fazıl ve Mehmet Akif Ersoy tiyatrolarıyla gençlerimize ulaşmayı başarmıştık. Bu tiyatrolar ile gençlerimize "vatan sevgisi" nedir? Vatan uğruna

yeri geldiğinde nice güneşlerin batabileceği neticede ağuşunu açan bir peygambere misafir olacakları, mesajını vermeye çalışıyorduk. 2005 yılında Ali Erkan Kavaklı'nın "Evde ve Okulda Kaliteli Eğitimin Sırları" konulu konferansı, 2006 yılında Muhittin Ataman'ın verdiği "Büyük Ortadoğu Projesi ve İslâm Dünyası" konulu konferans ve Halil Çiçek'in "İslâm Dünyasının İçinde Bulunduğu Buhranlar" konulu konferansı ile çalışmalarımızı zenginleştirdik. Yine bu yıl içerisinde Van Muradiye Şelalesi'ne bir gezi de düzenledik.

2006 yılında Bitlis'e ilk yapılan "Kültür Merkezi" salonunda şiir dinletisi tertip ettik. Müzik ve efekt montajlarını acizane ben yapmıştım. Ayrıca temsilciliğimizin faaliyetlerini konu alan o günün şartlarında hatırı sayılır belgesel formatında bir klip hazırladım. Seslendirmesini de üyemiz edebiyat öğretmeni Yusuf Ziya Gürler o kadife sesiyle yapmış ve harika yorumuyla programa renk katmıştı.

Her yaptığımız çalışma bize ayrı bir heyecan verirken yeni çalışmalara da yelken açmaya zemin hazırlıyordu. Bütün etkinliklerimizde hiçbir yerden maddî katkı almadan sadece üyelerimizin maddî ve manevî hisselerinin olması en önemli kazanımımız olarak kayıtlara geçti.

On on iki metre karelik bir yerde diktiğimiz dava bayrağını bugün genç meslektaşlarımız Dideban'ın ve Nemrut'un zirvelerinde dalgalandırmaya devam etmektedirler.

Daha nice güzel günleri hep beraber yaşamak dileği ile..

KAYIP EVRAKLAR

Memet DEMİRCİ

Eğitim-Bir-Sen'in kurucu Genel Başkanı Mehmet Akif İnan Bey ile tanışıklığımız 1980 öncesine, Eskişehir'e uzanır. O yıllar benim öğrencilik yıllarımdır henüz.

Yazar ve düşünür Atasoy Müftüoğlu'nun çalışma bürosu, o tarihlerde Eskişehir'de, bizim gibi okumaya yazmaya hevesli gençlerin uğrak mekânlarından biriydi. Cahit Zarifoğlu'ndan mülhem "Yedi Güzel Adam"ı ve birçok şair yazarı Atasoy Bey'in bürosunda tanımak nasip olmuştu. İşte tanışma ve tanıma imkânına sahip olduğum güzel insanlardan biri de Mehmet Akif İnan Bey'di.

Eskişehir'de geçen öğrencilik yıllarımda nihayetinde Eğitim Enstitüsünden mezun olmuş, Adana ilinde öğretmenlik görevine başlamıştım.

Lise yıllarımızda Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinden aldığımız köklü eğitim ile Eskişehir'de Atasoy Bey'in sohbetlerinden kazandığımız bilinç ve ruh bizi insanlık adına, ülkemiz adına hizmet etmeye ve bir şeyler üretmeye yönlendiriyordu. Bu

saiklerle Adana’da zaman geçirmeden sosyal faaliyetlere başlamıştım. İlk icraatım o dönem temelleri atılan Adana Millî Gençlik Vakfı’nın kurucu isimleri arasında yerimi almak olmuştı. Bu süreçte Adana Millî Gençlik Vakfı Bölge Başkanlığı görevini de icra ettim. Bu görev bana Adana ve çevre illeri hem siyasal hem de sosyal anlamda tanıma ve analiz etme imkânı vermişti.

Adana’da öğretmenler arasında gerçekleştirilen tanışma ve buluşma etkinlikleri gibi sorumluluklar da üzerime aldığım vazifelerdendi. Bir gün aile dostlarımdan biri olan şair, yazar, ressam ve daha sonra milletvekilliği de yapan Recep Garip, beni aradı. Bana, Mehmet Akif İnan Bey’le beraber olduklarını ve acilen buluşmamız gerektiğini söyledi. Buldukları yere vardığımda rahmetli Akif İnan Bey beni hemen tanıdı ve bana bakarak “Aradığım kardeşimi buldum, bu bizim Eskişehirli Demirci” dedi. Böylece sendikal maceram ve Eğitim-Bir-Sen Adana Şube Temsilciliği, Adana Memur-Sen İl Temsilciliği, Adana Bölge Temsilciliği görevleriyle sürdürdüğüm sendikal hizmetlerim başlamış oldu. Akif İnan Bey, Adana Eğitim-Bir-Sen’in kuruluşu için beni görevlendirip Adana’dan ayrıldı. Daha sonraları, Adana’ya ve bölgeye geliş gidişlerinde ona ev sahipliği yapma onuruna da kavuştuk.

Eğitim-Bir-Sen’i kuruluş toplantılarını ilkin evlerimizde yapmaya başlamıştık. Zaten içimizde bu işler için büyük bir potansiyel vardı; bu nedenle yönetimi oluşturmakta zorlanmadık. Yapılan istişareler neticesinde o tarihte Çukurova Üniversitesi’nde doçent olan Azim Öztürk’e başkanlık teklifi götürme kararı aldık. Kendileri teklifimizi olumlu karşıladı ve Adana Eğitim-Bir-Sen, Azim Öztürk başkanlığında çalışmalarına başladı.

Sendikal faaliyetlerimiz iyi gidiyordu. Azim Öztürk’ün akademik kariyeri önümüzü açmıştı. Ancak ülkemizin üzerinde

kara bulutlar dolaşmaya başlamıştı. Dönemin hükümetinin ekonomiyi düzeltmesine ve memura yüksek zam vermesine rağmen durum bir türlü düzelmeyordu. Ülkenin altından ateşler yakılıp kazanlar kaynatılıyor; memleket ateş çukuruna çekiliyordu. 28 Şubat çığırtkanlıkları yükselmiş ve darbe tamamları çalmaya başlamıştı. O dönem sanki her şey bir sis perdesinin arkasındaydı ve hiç kimse önünü net bir şekilde göremiyordu.

Bütün bu olup bitenlerden bizim çalışmamız da haliyle etkilendi. Üye faaliyetlerini geri plana çekerek özgürlük, demokrasi ve insan hakları söylemlerini ön plana çıkardık. Ok yaydan çıkmış; darbe söylemleri her kesim tarafından dillendirilmeye başlamıştı. O dönemlerde üniversitede görev yapan öğretim görevlisi gönüldaşımız sayıca çok azdı. Bu nedenle Azim başkana bir zarar gelmesinden korkuyorduk. Kendisi ile görüşerek başkanlıktan istifa etmesini talep ettik. O da bu durumu anlayışla karşıladı. İstifasını alıp dosyaya koyduk. Ancak işlerin bir şekilde ve usulüne uygun devam etmesi gerekiyordu. Benim başkanlığında bir Yönetim Kurulu oluşturup bunu karar defterine yazdık. O dönemde üyelikler resmi değildi. Saman kâğıtları üzerine gerekli bilgiler yazılıyor ve bunlar evraklar arasına konuyordu. Yönetim işleri de kâğıt üzerindeydi ve resmi bir fonksiyonları yoktu. Ben başkan olduğumda Yönetim Kurulu listesini emniyete götürmüştüm. Emniyetteki görevliler sendika üyeliklerinin ve yönetimlerinin kanunda yeri yok ve bu işlemler geçersizdir diyerek yönetim listesini iade etmişlerdi.

Sendikal toplantılara başlamıştık artık ama darbe çığırtkanlığı devam ediyordu. Bir gün sendikaya geldiğimde her zaman masamın üzerinde duran evrakın yerinde olmadığını gördüm. Çekmecelere baktım ama çekmeceler de tamamen boşaltılmıştı. “Eyvah!” dedim kendi kendime; “Gece emniyetten gelip kapıyı açmışlar; isimlerimizi tespit etmek için tüm evrakları götürmüşler” diye kara kara düşünmeye başladım.

Evrakların kayıp olduğunu yönetime haber verdim. Hemen bir toplantı düzenledik. Toplantıda “bu evrakları kim götürdü bileniniz duyanınız var mı?” diye sordum. Kimseden ses çıkmadı. Durum anlaşılmalı, emniyetten çağırılıp ifademizin alınacağı günü beklemekten başka yapacak bir şeyimiz kalmamıştı.

Evrakların emniyet tarafından alındığından emindik. Sendika binasında akşamları tertiplenen toplantılarda polis baskını bekler olmuştuk artık. Ülkede sürekli darbe olacağı kuşkusunu vardı. Ancak aradan üç dört ay geçtikten sonra mevcut hükümet değişti ve darbe tantanaları bitti. Ortalık birdenbire süt liman oluvermişti.

Bir gün sendikaya gittiğimde gördüm ki bizim kaybolan evraklar bir poşet içerisinde ve masanın üzerinde duruyor. Derin bir nefes aldım ama içimde şimdi de ikinci bir muamma başlamıştı. “Kayıp olan evraklar kimdeydi, niye saklanmıştı ve şimdi neden getirilip bırakılmıştı?” Yönetime ve diğer arkadaşlara soruyor, kimseden cevap alamıyordum.

Bu olayın üzerinden üç dört ay geçti. Bir gün Adana Ana-fartalar Lisesinde uzun yıllar beraber görev yaptığımız İngilizce öğretmenini Tamer Yeniçun yanıma geldi. Yüzünde her zamankinden farklı bir ifade vardı. Biraz heyecanlı ama kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı:

“Sizi biraz endişelendirdim, artık bu sırrı açıklayayım” dedi. Ben de “hayırdır” dediğimde “Sizin o kayıp evraklar varya onları ben saklamıştım” dedi.

Ben, bir anda buz kesildim. Sert bir şekilde “Neden” diye sordum? O da “Arkadaşların zarar görmesinden korktuğum ve isimlerin tespit edilmemesi için yaptım” dedi.

Bu sıkıntılar Eğitim-Bir-Sen’in kuruluşunda yaşanan gerçek sıkıntılardır. Biz bu badireleri atlattık ve Rabbimizin izniyle bugünlere geldik. Bugünlere varmamızda emeği geçen tüm gönül erlerini ve dert insanlarını saygıyla selâmlıyorum

LÜTFEN SENDİKACI KİMLİĞİMİZİ KABULLENİN

Şaban SÖZBİLİCİ

Oldu, elbette edebiyatçıdan sendikacı. Hem de soylu yürüyüşü çeyrek asra tamamlatan.

Oldu, elbette Yirmi Sekiz Şubat propagandalarına direnenlerden yılmadan hak mücadelesine gönül verenlerin birliğinden sendika, sendikacı, sendikacılık.

Oldu, kimse yokken, yok, demeyip ben varım diyenler, nefisini çalışmaya, mücadeleye, azme adayanlar güruhu.

Oldular başarılı, ülkesini cennet arzulayanlar.

Oldular, mezarında da olsa gülümseyen Mehmetler, Akifler, haykıran İnanlar.

Bunlar, gönül eri, dava adamı, dert adamı olmak yetmez, dediler derman olmaya yelken açtılar.

Ben de bir nefer oldum soylu yolculuğa bir ikindi sonrası, ucunda yoğun mücadelenin varlığını bilmeden. Şimdiki aklım olsa girer miydim? Zorlu mücadelede yer alır mıydım? Dinç ruhum, zekâm, düşüncem, elbette girerdin, derken bedenimi din-

ledim. O da, girerdin çünkü korkusuz bir başkan, birbirine sıkı sıkıya bağlı Yönetim Kurulunun arasında yer alacaktın, dedi.

Azim ve kararlılıkla vesayet gölgesinden ürkmeyenler, 14 Şubat gününde buketleşenler, o sevgiliye, Eğitim-Bir-Sen'e, dolayısıyla Memur-Sen'e sunulmuşlar yolları, bahtları açık olsun diye. Her dualı ağız, her fiili imza atan el, manivelayı tutunca kayalaşan derin devlet anlayışı, askeri vesayet, ızbandut yüksek öğretim anlayışı birer birer çatırdadı, her imza atan el manivelayı tutunca altları boşaldı ve dağıldılar.

Ahır Dağı'ndan en güzel mevkie kurmalıyım üniversiteyi, arzusuyla mekân arayan, çabalayan kurucu rektörü vesayetçi zihniyet alaşağı ettiğinde ne çok üzülmüştük. Tepeler şehrinde şehir merkezine ne uzak ne yakın, baraj suyuna sabah gölgesini sunan tepeyi gözüne kestirir, istimlâkini yaptırır, tapu devirlerini gerçekleştirirse de inşaatları, bina yükselişlerini gözleri görmedi, yürek burukluğuyla Türkiye'nin Avrupa yakasına sürgün yedi.

Ders vermekle yükümlü olduğum için kurucu rektörün görmediği yerleşkede birkaç bina arasında mekik dokuma hayatının güzel parçası, halı dokuma işçiliğimidir. Dersimden çıkmış odama adımlıyordum. Araba parkıyla kamelya arasındaki yaya yolunda zaman zaman selâmlaştığımız Hocamız, Sendika Şube Başkanı önümde durdu. Hal hatır sonrasında üyesi olduğum sendika şubesinin seçime gideceğini belirtti. Bir edebiyatçı üyeye teklifte bulduklarını, olamayacağını belirttiğinden, yazan çizen biri olarak aralarında, yönetimde görmek istediklerini söyledi. Bir emeğim olmadan yönetime girmek, hazır yönetimdekilere karşı saygısızlık olur mu diye düşünsem de, bunun bir bayrak yarışı olduğunu unutmamak da gerekirdi. Yönetimin işleyişini tam bilmediğimi, hangi görev olsa hizmete dâhil olabileceğimi ifade ettim.

Cuma günüydü. Telefon açan şube yetkilisi, yarın seçim var, bekliyoruz, dedi. Oy kullanma günü Yönetim Kurulu listesine baktığımda yedekte ismimi okudum.

Bir yıl kadar sonraydı, telefonum çaldığında Hasan Furkan Başkanın adını ekranda gördüm. Sendikanın dergileri, el broşürleri zaman zaman odama getirilirdi. Sendikaya aşinalığım bu dergileri okuma, içindeki bilgiler, haberler, yorumlar ölçüsündeydi. Başkan, şube Yönetim Kurulu Üyesi Teyfik Yağcı'nın Genel Merkez Yönetim Kuruluna geçtiğinden boşalan yere birinci yedeğin gelmediğini, ikinci yedek olarak birlikte çalışabileceklerini belirttiğinde bir edebiyatçının daha sendikacı olma zamanının geldiğini anladım.

Sendikayı, yakıp yıkan anlayış olarak bilen çevrem, sendikacı kimliğimi öğrenince garipsedi, sana göre değil, dedi. Sakin tabiatım, yıkmadan daha çok, yapmaya yönelik düşüncem de tereddüt ettiyse de bir defa onaylamıştım, artık gemi yandı, dedim. Vira bismillah, diyerek Hasan Furkan başkanlığında yeni katılımcı olarak buldukları yerden yola devam ettik.

İşçi emeklisi eniştem de seksen öncesi ve sonrası işçi sendikalarının pürmelâl hallerini bildiğinden “Yalan dolan, isyan, devleti küçük görme sendika ahlâkıdır. Sana yakışmaz” dedi.

Kendine sendikamızın yola çıkış amacının yapmak, üyeyi güçlü kılmak, haksızlığa boyun eğmeden hak alma olduğunu, devletin yanında üyeyi güçlü kılma olduğunu belirttim. “Benim bildiğim sendika anlayışı olursa...” dedi, sustu.

O günden sonra soylu öncünün şiirleri, nesirleri, sendikal çalışmalar ve düşüncelerine yoğunlaştım. Şiirlerinde, nesirlerinde aksiyon adamı, eylem adamı ama sendikacılıkta yeni düzen kurma anlayışı dikkatimi çekti. Sendikanın başlangıcından itibaren

söylemle eyleminin, uygulamasının at başı gitmesi şubeye ve sendikaya ısınmamı daha bir sağladı. Haklı söylem, haklı eylem, haklı adım atma şubemizde meyvelerini vermişti ben yönetime girmeden önce. Üniversitedeki promosyon hilesi şubece fark edilmiş, üzerine gidilerek çözülmüş, her personelin hakkı kendine iade ettirilmişti; yemek ücretlerindeki fahiş fiyat indirtilerek makul seviyeye getirilmiş, o güne kadar evinden öğlen kumanyasını getiren, bir ağaç altında veya kapısını kilitleyerek odasında yiyen personel artık yemekhanede sandalyelere oturup tabldottan yer hale gelmişti.

Mehmet Akif İnan ve sendikal okumalarım da bana çarpıcı gelen iki nokta oldu: Biri “Edebiyatçıdan sendikacı olur mu?”, bunun olacağını şahsî gayret ve uygulamasıyla kanıtladı; diğeri “Biz yıkmaya değil, yapmaya talip sendika anlayışı uygulayacağız.”

Şubenin genel toplantılarında Hasan Furkan Başkanın üniversitedeki başarılı mücadelesini ve kazanımlarını hikâye gibi dinliyorduk ama artık bunların bir hikâye değil gerçek kazanımlar olduğuna yeni kazanımlarla şahit oldum.

Toplantılarda denilen şuydu: Biz alın terimizin, emeğimizin karşılığını istiyoruz. Özellikle üyemiz, genelde üniversitemiz personeli. Durduğumuz yer, gördüğümüzü belirler. Biz çalışanın yanında durup yönetimin yaptıklarına emek penceresinden bakıyoruz. Devlet insana, üniversite personele hizmet ederse kutsaldır. Biz devleti, üniversiteyi korur kollarız. Aynı zamanda da devletin insanını, üniversitenin de personelini tanımasını isteriz...

Üniversite, yarı özerk cumhuriyet anlayışıyla yönetiliyordu. Yukarıdan, kapalı kapılar ardından dikte edilenler ben yaptım oldu anlayışıyla uygulamaya sokuluyordu. Çünkü vesayetçi zih-

niyette her istediğini yaptığın sürece gittiğin, uyguladığın yol mubahtır; kanuna, nizama sonradan uyduracaksın, uymayanları da örtbas edeceksin baskısı vardı. Bu zihniyete uyan rektörlere bütün kapılar açıktı, sınırsız sayılabilecek yetki ile onlar da asıp biçiyorlar, telkin odalarında beyni uyuşturan gazlarını şırınga ediyor veya ettiriyorlardı.

Bizzat yaşadım.

Kurucu rektörden sonra gelen rektör beni iki defa odasına çağırttı. Bizzat muhatap oldu. Despot yönetici zihniyetini önce gizleyip cennet tarafını gösterdi, sonra da istediği olmayınca ce-hennem yönünü hep uyguladı bana ve personele karşı süresi doluncaya kadar. Odasına girdim. Anlatılanlar gibi değildi, halim selim biriyle karşılaştım. Oturttu.

“Bu senin dosyan” dedi. Önündeki klasörü açtı, öğretmenlik yapmışsın, idareciliklerin var, askerliğini şube başkanı ve garnizon komutanı olarak yapmışsın, teşekkür belgelerin var, aylıkla ödüllendirilmişsin, makalelerin ve yayınların var, diye sıraladı.

İdarecilik yaptığım okulda memur tek olduğundan, personel dosyalarını odamda bulundurur ve içine konması gereken evrakların fotokopisini veya nüshasını bizzat yerleştirirdim. Kendi dosyam birazcık kalıncaydı. Seminerler ve hizmet içi eğitim sertifikaları ile doluydu.

Başını zaman zaman kaldırıyordu dosyadan.

“Buraya niçin geldin?” diye sordu.

Lisans eğitimim bittikten sonra birçok üniversiteye başvurduğumu, sınavlarına girdiğimi, dosyamdaki izin belgelerinden de görebileceğini belirterek beni Kahramanmaraş’ın kabul buyurduğunu söyledim.

Kendi direktiflerini uygulayacak yönetici, aslında yönetilen arıyordu. İkinci defa çağırışında da dosyam önündeydi. Yönetilen olmamı beklerken ben idarecilik istemediğimi, hocalığa, ders vermeye geldiğimi, belirttim. Yönetici yaptıklarının, zamanla kendi huy ve sularını bırakarak onların huyuna, suyuna tabi olup yapay düzenin savunucusu olur hale geldiklerini görüp yaşadık.

İyi ki idealimden, düşüncemden sapmadım.

Üniversite yönetiminin şube yönetimini zaafa düşürme planları her rektör değişiminde eksik olmadı, sadece tarzları değişti. Bazıları küçük vaatlerle, bazıları ben zaten sizdenim lafıyla, bazıları soruşturmalarla korku dağları oluşturarak, bazıları sendikanın kuruluşunda kurucu Genel Başkanın isteğiyle şehir şehir dolaştık diyerek, bazıları üyelere baskı yoluyla üye sayısını azaltıp şubeyi küçültme yolunu tercih etti. Onlar gitti. Sonuçta şube yerinde kaldı. Ne yazık ki sıkıntı bitmedi ve sendikal faaliyetin bir hak olduğunu, sendika yöneticisinin üniversite içinde iki ayrı kimliğinin olduğunu, bunların birbiriyle karıştırılmaması gerektiğini her yeni yönetim gelince yaşama kaderimiz oldu.

Üniversite yönetimi, Şube Başkanımız hakkında sendikal faaliyetinden dolayı sürekli soruşturma açıyor, biri bitince diğer bir soruşturmayı başlatıyordu. Rektör yardımcısının sekreteri aradı bir gün. Rektör yardımcısının benimle görüşmek istediğini belirtti. Şube Başkanımıza çağrıldığımı söyledim. Rektör yardımcısının odasına girdiğimde otur demeyince ben de oturmadım. Şube Başkanımızla görüşüp halledilmesi gereken konu olduğunu tahmin ettiğimden girişi ben yaptım.

“Buraya çağrılışım öğretim görevliliğim yönünden mi yoksa sendikacı kimliğimden dolayı mı?”

Durakladı. “Sendikada seni kendimize daha yakın görüyoruz” dedi.

Bildiğim ve tahmin ettiğimiz konuyu anlattı. Aslında başkanla görüşmelerinin daha doğru olduğunu, mevzuyu Yönetim Kuruluna götüreceğimi, Yönetim Kurulunun karar mercii olduğunu belirterek odasından çıktım.

Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen Türkiye’de sendikacılığın zeminini değiştirdi. Sendikacılığı artık sağlam temele oturttu. Batı taraftarı olmayan ama batılı sendikal yapının kendimize ait versiyonunu gerçekleştirdi. Nasıl oldu dersenez; hak aramada yıkıcı, kırıcı değil, yapıcı eylem: meydanları savaş alanına çevirmeyen eylem; bağırma çağırma, küfür, küçültme değil, doğrunun ekseninde sesini gür çıkarma; kısacası eylemin özünden sapmadan eylem.

Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen’in sendikacılık anlayışı şubelerle birlikte arı misalidir. İğne var, kanatlar var, uzun soluklu oluş var, her çiçekten öz toplama var. Bunları nerede birleştiriyoruz? Kendimizin ördüğü peteğin altıgen gözlerinde. Ayrıca sırlama var ki ömürlük. İşte Mehmet Akif İnan seksen bir ilden bu peteği oluşturdu, altıgen gözlerin bir kısmını ördü, bazı gözleri doldurdu, soylu mirası ise bizler sırlıyoruz her yıl yeniden.

Bir de Akif inanlarla saçılan tohumlar var ki filiz evresini bitirdi, ağaç olarak meyveye durdu. Olgunlaşmada yol alıyor, yenedünya sendikacılığının örneği olacak inşallah yakın zamanda.

GÖNÜL ADAMI OLMAK

Alpaslan KANAR

Gökyüzü karanlık mı ne?
Aydınlansın gönül tellerimizden.
Söz verdik ufuklara adımlar atmaya.
Akif İNANların izinden.

Bakışlarımızda renk yok mu sandın?
Mazlum coğrafyamızı saran biziz.
Ahın kavurduğu ummansız çöllere
Yağmur olan Memur-Sen ailesiyiz.
A.K.

Yıl 1998. Üniversitenin birinci sınıfındayım. Hocamız:” Arkadaşlar, bugün YÖK’ün kuruluş yıldönümü. Sakın ha YÖK’ü protesto eylemlerine katılmayın!” diyerek sözlerine başladı. Bizler Anadolu insanıyız, kısık sesleriz. Bir haksızlık varsa onu dile getirmenin, o olumsuzlukların üzerinden gelmenin mutlaka demokratik bir yolu vardır diye düşünmüştüm.

Çok zor şartlar altında kazandığımız üniversiteden atılma korkusu o anda kalp atışlarımı etkilemişti. Hem niye protesto edelim onu da bilmiyordum. Üniversiteyi kazanmak adına uykusuz gecelerimi, buhranlı ders çalışmalarımı, “yaşamadığım zamanlar” olarak adlandırdığım bu yılları ve bu yıllardan sonra gelen kazanımlarımı neden bir hiç uğruna yitireyim diye düşünmüştüm. **Kazanımlar kolay elde edilmiyor ki kolay harcansın.**

Bir arkadaşım sayesinde 2006 yılında Eğitim-Bir-Sen ile tanıştım. Benden sendikaya üye olmamı istemişti. Onu asla kıramazdım. Bir imza ile yeni yeni başlangıçlara adım atmıştım. Üyelğim sayesinde yeni şahsiyetler tanıyordum. Zamanla ben de bir aidiyetlik duygusu geliştirdim. Boğulmak istemiyorsan boynunu aşan sulara girmeyeceksin. O halde sendikayı, tarihini, felsefesini, tüzüğünü mutlaka bilmem gerekir diye düşünerek işe başladım. Çünkü koskocaman bir derya olan sendikamız için bu çalışmayı yapmam şarttı. Süreç beni üye, delege, yönetim denetleme, yönetim yedek üyeliklerine kadar getirdi.

Üyelerimizin özlük haklarını korumak, onların yaşam şartlarını kolaylaştırmak için verdiğimiz mücadelenin yanında dünyanın dört bir yanında aç ve açıkta kalmış insanların dertleriyle dertlenen, mazlum coğrafyamızın üzüntüsünde iliklerimize kadar hisseden bir teşkilatız. Bu iyilik hareketine gönül verenlerin içinde bulunmak benim için mükemmel bir duyguydu. Teşkilatımızın da destek verdiği HER SINIFIN BİR YETİM KARDEŞİ VAR projesine güçlü bir şekilde sahip çıkmamız gerekirdi. Çünkü âlemlere rahmet olarak gönderilen Rasül-ü Zişan efendimiz de bir yetimdi. “Yetim gülerse dünya güler.” anlayışından hareketle çalışmalarına başladım. Projeyi sınıf sınıf anlattım. Öğretmenlerimizi projeye inandırarak onların desteğini aldım. 13 yetimi sahiplendik.

Dünya üç günden ibarettir:

Dün, sevabıyla günahıyla gitti.

Yarın, sensiz devam edebilir.

Bugün. Anı çok iyi değerlendirmemiz gerekir.

Yıl 2016. Millî Eğitim Müdürlüğümüz öğretmenler arası 15 Temmuz Kısa Hikâye Yarışması düzenlemişti. Âni çok iyi değerlendirmek adına, bu yarışmaya katılmaya karar verdim. Beni bu kararı almaya yönelten olay: Bir resim yarışmasında birinci olan ortaokul öğrencisinin vali bey tarafından birincilik ödülü olan çeyrek altını kendine verince: “Sayın Valim, benim bu çeyrek altına hiç ihtiyacım yok. Benim adıma Suriye’deki kardeşlerime ulaştırırsanız mutlu olurum” demesiydi. Zaten o anda salon sessizliğe büründü. Nutkum tutulmuş, gözyaşları içinde kalmıştım. İşte bir güzel olayın başlangıcı bu çağlar aşan sesin bende uyandırdığı yankıydı. Yarışmada derece alırsam kesinlikle Yetim Kardeş Projesine destek olacaktım. Yazdım, karaladım. Yazdım, değiştirdim. Sonuç mu? “Ebabiller Coştı” adlı hikâyem birinci seçilmişti. Ödül olarak 1500 tl kazanmıştım. Gün geldi ve ödül programı Saraydüzü Kışla Binası’nda yapıldı. Salonda bir tane bile boş koltuk kalmamış, protokol yerini almıştı. Ben yazdığım hikâye ile hem 15 Temmuz’u kalıcı hale getirmenin hem de bir yetime daha sponsor olmanın haklı gururunu yaşıyordum. İsmim anons edildi ve sahnede ödülümü aldım. Ne kadar da çok tebrik aldım bilmiyorum. Program sonrası sendika başkanımız, okul müdürü arkadaşlarımızla Kumacık Çay Bahçesinde bir çay molası verdik ve muhabbet ettik. Tekrar tebrikler devam ediyordu. “Arkadaşlardan biri 1500 tl ile ne planlıyorsun?” diye soru yöneltince, duraksadım. Çünkü kazandığım ödülle bir yetim sponsorluğu başlatacağımı kimseyle paylaşmamıştım. “Bir elin verdiğini diğer el duymasın.” anlayışıyla hareket etmek istiyordum ama yapamadım. Tüm ödülü Yetim Kardeş Projesine

yatacağımı söylediğimde tüm arkadaşların bakışlarındaki masumiyeti tasvir etmem imkânsızdı. Yetim gülerse dünya güler.

Bizler hiçbir zaman gelişigüzel, istişaresiz işler yapmayız. Toplu sözleşme öncesinde görev dağılımlarımızı yapar, hizmetlisinden memuruna, öğretmeninden yöneticisine kadar teker teker görüşme yaparız. Görüşmelerimiz çerçevesinde raporlarımızı oluşturup Genel Merkeze göndeririz. İllerden gelen raporlar birleştirilerek sözleşmeye konu olur. Görüşmeler başlar. Gözler televizyon ekranlarına kitlenir. Zaman uzar da uzar. Genel Başkanımız ve ekibinin uykusuzluktan ve yorgunluktan gözaltları morarmıştır. Çünkü Türkiye'deki tüm memurların yükü onların omuzlarındadır. Toplu sözleşme olumsuzlukla sonuçlanmıştır. Burada şunu belirtmem gerekiyor: Ücretlerindeki artış noktasında anlaşma sağlanamamıştır. Diğer kazanımlar aynen korunmuştur. Bizler devletimizin her daim yanındayız. Yeri geldi mi tüm gücümüzle fedakârlık yapmaya dün olduğu gibi bugün de hazırız. Yıllardır süren onurlu mücadele sonrasında elde ettiğimiz kazanımları korumak bizler için büyük bir başarıydı. Ayrıca zorlu süreçler sonunda elde ettiğimiz kazanımlarımızı kolay harcamaya da hiç niyetimiz yoktu. Bu süreci sahada tanıtmak ve savunmak zorundaydık.

Yıl 2019. Başkanımız yarın iki okul ziyaret edeceğimizi ve bu ziyarete benim de katılmamı istediğini söyledi. Elbette katılacaktım. “Acaba ziyaret nasıl geçecek? Bize ne soracaklar? Ben neler söyleyebilirim?” diye soruları zihnimde canlandırdım. Akşam hazırlık yaptım. Ertesi gün saat 10'da buluşarak okul ziyaretine başladık. İlk gittiğimiz okulda müdür bey bizi gayet nazikçe, güler yüzle karşıladı. Öğretmenler derste olduğu için müdür beyin çay ikramını geri çevirmedik. Teneffüste öğretmenler odasında, öğretmenlerle görüşme yapmayı planladık. Zil çaldı ve öğretmenler odası dolmaya başladı. İçeri girenler

“Hoş geldiniz” diyordu ama bu ifadedeki ses tonu bana biraz sıkıntılı geliyordu. Elbette çok içten söyleyenler de vardı. Başkan sendikamızdan ve elde ettiğimiz kazanımlardan bahsetmeye başladı. Aman Allah’ım! Bir eleştiri, bir eleştiri... Şunu yapmadınız, bunu yapabiliirdiniz. Bu arada şunu da gözlemledim: Bize o kadar bel bağlanmış ki her şeyi biz halledermişiz, biz çözermişiz gibi inanmış tüm insanlar. Bu bizim büyük bir sendika olduğumuzu gösterir. Sendikamızın böyle görünmesi de hoşuma gitmedi değil. Ben hazırlık yapmışım. Sorulara cevap verecektim. Tüm sorularla başkanımız muhatap oluyordu. Eleştirilerin dozu o kadar arttı ki neredeyse hakaret derecesine ulaştı. Eleştiriler çok acımasızca yapılıyordu. Söylenenlere cevap verecektim ama sözcükleri yakalayamıyordum. Sözcükler sıra sıra uçup gidiyordu. Ya söz hakkı bana verilirse bu amansız ve acımasız ifadeler karşısında ne söyleyebilirim? Off! Hayatım boyunca bu kadar çok bunaldığımı ve çaresiz kaldığımı hatırlamıyorum. Ben yerimde duramıyordum. Aklım kalbimin önüne geçmişti. Ellerimi sıkmaya başladım. Biz bu kadar hakareti işitecek ne yaptık? Arkadaşım benim hareketlerimi izlemiş olacak ki bana bir “Sakin ol!” işareti yaptı. Başkanımız gayet sakin ve sabırlı bir şekilde anlatmaya devam ediyordu. Zaman geçtikçe ses tonları düştü. Anlaşma zemini sağlanmış gibiydi. Bu iki aşamalı durumun oluşmasında başkanımızın takındığı tavır önemli rol oynadı. Bana kalsaydı ipler çoktan kopmuştu. Dersin başladığını belirten zil çaldı. Öğretmenler derse giderken tokalaştılar hatta “Tekrar bekleriz.” ifadelerini kullandılar. Bugün sendikacılıkta bir şey daha öğrendim ‘Gönül adamı’ olmak.

BİR DİRHEM VEFA

Ercan YALÇIN

En çok gözlerindeki tükenmişlik üzmüştü beni. Benden çok, onu etkilemişti yöneticilik görevimden alınmam ve çok uzak bir okula öğretmen olarak gönderilmem. Her evden çıkışımda, kapıya uzanan koridorun başında dalgın dalgın bana bakarken yakalıyordum gözlerini. “Üzülme, akşama dönerim” diyordum havayı yumuşatmak için. Oralı olmuyordu. Derin bir nefes alıp, “Düzelecek mi, bir gelişme var mı?” diye soruyordu çoğu zaman. Tebessüm ederek yanıt veriyordum, “Sen rahat ol. Biz mücadeleye ettiğimiz sürece, umut hep var olacak.”

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun” diye sorduğunda, “Ben kendimden eminim. Yanlış bir şey yapmadım. Bu bana yeter” diye karşılık veriyordum.

Süreç çok yıpratmıştı onu. Adalete ve mücadeleye olan inancını, güvenini yitirmişti. En kötüsü de bana olan inancını yitirmeye başlamıştı. Her defasında “Sabredeceğiz...” diye başlayan cümlelerimi, boşluğa bakar gibi dinliyordu.

Göreve iade kararımı öğreneceğimiz o günün sabahında, “Biliyor musun” diye başladı söze.

“Biliyor musun? Elin bir sözü bir dirhem yağ eritirmiş, derler.”

Gülerek karşılık verdim ona. “Ben de yağ çok, sen düşünme onları.”

“Artık insanlar, incinir mi demeden senin hakkında konuşuyorlar yanımda.”

“Konuşsunlar, boş ver sen onları.”

“Yapamıyorum. Olmuyor. Hem, ben artık okula gitmek istemiyorum” dedi.

Şaşkınlık içinde, “Sakin ha!” dedim eşime koridorun uzak ucunda.

“Sakin ha!.. Ben aylardır, gönderildiğim okula yetişmek için sabahın karanlığında üç araç değiştirip gidiyorsam, o da yetmiyor yarım saat de üzerine yürüyorsam, her defasında zamanında görevimin başında oluyorsam, sen de ‘Biz’ için sabredeceksin. Kaçmayacak, mücadeleli vereceksin... Emin ol ki, sen vazgeçtiğinde, ben vazgeçtiğimde, hepimiz kaybederiz. Temsil ettiğimiz tüm değerler kaybeder. Sana, bana inanan herkes kaybeder. Esas o gün kaybederiz içimizdeki bu davayı. Elin, sözüyle yapamadığını esas o zaman bize, biz yapmış oluruz... Sen sabret. Sıkıntıyı veren, mükâfatını da verecektir şüphesiz” diyerek ayrılmıştım evden.

O gün, bir kaç ay önce öğretmen olarak verildiğim okuldaki son günümdü. Bir başka okula gönderilmem uygun görül-müştü. Ama daha da üzüldür diye bunu eşime bir türlü söyleyememişim. Akşamı bahar olacak olan o kış sabahının karanlık ayazında, okuldaki son günüme doğru ağır ağır yol alırken, eşimin sözlerini uzun uzun düşünüp durmuştum yol boyunca.

‘El’in bir sözü bir dirhem yağ eritir miydi gerçekten?’

Oysa göreve bir kaç ay önce başladığım bu okulda meraklı bakışların sağanağından henüz kurtulmuştum. Acımasızca ‘*Görevden alınmışsa vardır bir kabahati*’ diyenler, denize düşen yılanı sarılır anlayışıyla ‘*istifa et bizim sendikaya geç, bak seni harcadılar*’ diyen akbabalar kadar rahatsız etmemiştir beni. Hepsini bir yana aslımın öğretmen olduğunu bu vesileyle de olsa hatırlamak ve sınıfta öğrencilerle meşgul olmak, tek teselli ve mutluluk kaynağım olmuştu o zor günlerde.

Sendikadan vefalı dostlarımın o stresli günlerde üst üste ziyaretime gelmesi, eloğlunun bir dirhem yağ eritecek tüm sözlerinin önünü almıştı oysa. “*Sen doğru dur, eğri belasını bulur*” diyordu o vefalı dostlar. Vefanın bir semt adı olmadığını belki de en çok o günlerde hissetmişim ve hissettirmişim etrafımdakilere. Başkasının yanışına doğru demediğim, yanışları görmezlikten gelemediğim için düşmüştüm bu duruma. ‘*Sen mi düzelteceksin, sen mi kurtaracaksın memleketi?*’ diyen her devrin adamlarına, ‘*Allah yaptıklarımız kadar yapmadıklarımızın da hesabını soracak. Yapmadıklarımızı sorduğunda bana verebileceğim bir cevabı olan varsa versin, yoksa susun...*’ dediğimde hepsi susmuştu. Bir dirhem vefanın gölgesinde, sabırla dimdik karşı durmuştum yanışa.

Okuldaki o son günümde bahçe nöbeti verilmişti bana. Soğuk havaya rağmen bahçe panayır alanı gibi tıklım tıklım doluydu. Çocukları oyun oynarken uzaktan izlemek, ayrı bir keyif veriyordu bana. O son günümde, her teneffüs O’nu aramıştı gözlerim, ancak bulamamıştım okulda.

Haftalar önce kalabalığın arkasında oyun oynayan çocukları izlerken fark etmişim O’nu. Çocukluğun başkenti oyundur derler ya, o başkenti hiç görmemiş gözleri ile çevresini merak içinde izlediğini fark ettiğim o ilk günden beri takip etmeye başlamıştım O’nu.

Çok sürmemiştii fark edildiğini fark etmesi. Yanıma gelip, kirli elleriyle tuttuğu ekmeğini bölüp uzattığında gördüm tertemiz yüreğini. Ben gri gökyüzünün ayazında yorgun bir öğretmen, O, soğuk, parça parça, katıksız. Üşüyordu incecik yağmurluğunun altında. Rüzgâr birçoğumuz gibi, acımıyordu O'na. Bu çocukmuş, bu büyümüş ayırt etmiyordu.

O, ıslak gözlerle, nefesinin dermanına sığınıp, katıksız bakıyordu oyun oynayan yaşlılarına. Kaçan topları getirmek için sevinç içinde bekliyordu kale taşlarının arkasında. Dâhil olamadığı bir dünyanın heyecanını uzaktan yaşıyordu.

Nedendir bilmem, sık sık gökyüzüne bakıyordu. Ben, yağmurdan korktuğunu, çekindiğini düşünüyordum her defasında. 'Tabanı ayrılmış botlarla kuru bir yolda eve gidememe endişesindedir' diye geçiriyordum içimden.

Yanıldığımı, yağmurlar hayallerini ıslattıktan çok sonra anladım. O, gökyüzüne, üzerine bombalar bırakıldığından bu yana bakıyormuş. O, üzerine ölüm kusan uçaklardan korkuyormuş.

Babasını kaybettiğini çok sonra öğrenecektim. Talihini paylaşan her çocuğun dediği gibi "*Babam Suriya'da, gelememiş o, biz yollamış, gelecek savaş sonra*" diyormuş anlamadığım lisanıyla. Oysa sonradan, hiçbir çocuğun babası gelememiş bu diyarlara. "Bilmesin" diyormuş annesi, öğretmenlerine. "Bilmesin Muhammed'im, çok üzülür."

Ey Muhammed Mustafa, annenin sakladığını diyemiyormuş kimseler sana. Bir mermi vurup düşürmüş onu tutunmaya çalıştığı topraklara. Baba, ata yurduna. Sizler için direnmiş dünyada kalmaya. Yaralı düşmüş senin yurdundan bizim yurdumuza. İki ülke, çok da şehir gezmiş o kurşun. Yüzlerce kilometre yol almış babanın vücudunda. Yurdunda sıkılan, yurdumda düşmüş

hekimlerin masasına. Yaşadığı kansızlığa yetmemiş babanın kanı, dayanamamış. Yetim kalmışsın henüz yedi yaşında.

Muhammed'im, Mustafa'm...

Allah Resulü düşüyor içime, baktıkça sana. Sen de onun gibi yetim. “Yarabbi” diyorum, kapkara, ıslıl ıslıl gözlerine bakarken. “Yarabbi, bir siyah bu denli nasıl parlar yetimin bakışlarında?” Ey Allah'ın Resulü, utanıyorum ona bakınca. Ensar olamamaktan, senin gibi okşayamamaktan korkuyorum yetimlerin başını. Yetime kol kanat gerememekten, cennete, yanına varamamaktan korkuyorum.

Nöbette her karşılaştığımızda küçük şakalar yapıyorum gülün diye. Tebessümün dili, dini yok, biliyorum. Gülüyor da masumca. Gülerken inci dişleri çıkıyor ortaya. Utanarak, soğuktan kızarmış elleriyle kapatıyor ağzını. Kızarmış ellerinin çatlakları düşüyor düşüncelerime. Susuyorum...

Okuldaki son günüm bugün. Ağlıyor çocuklarım. Erken veda ediyorum yavrularıma. “Üzülmeyin. Gelirim ziyarete.” Bir bir sarılıyorlar bana. Gözlerim her teneffüs Yetim Muhammed'i arıyor. Bulurum diyorum Mustafa'mı, göremiyorum. Soruyorum çocuklara, “Bugün okula gelmemiş öğretmenim” diyorlar bana. Üzülüyorum.

Ders bitince hüzünlü bir veda ile düşüyorum yoluma. Okula, son bir kez bakmak için duruyorum. *Yetim koyma beni Yarabbi...* diye geçiriyorum içimden. Duam, bitirmeden kabul olunuyor... Muhammed Mustafa görünüyor bahçe kapısının ardında. Başı öne eğik, koşarak sarılıyor bana. Sımsıkı sarılıyorum buz kesmiş vücuduna. Gülümsemesinden eser bulamıyorum. Kızarmış yanaklarından damla damla döküyor gözlerinin yaşını. Silmek istiyorum, izin vermiyor. “Ne oldu?” diye soruyorum.

Cevap alamıyorum. Bir elinin sımsıkı kapalı olduğunu fark ediyorum. Sakinleşmesini bekliyorum bir süre. Sakinleşiyor. Sımsıkı kapattığı elini uzatıyor bana. Usul usul açıyor gözyaşlarının sağanağında. Küçücük elinin ayasında duran mermi çekirdeğini uzatıyor bana. Bozuk bir Türkçe ile; “*Örtmeni, beni baba öldürmüş*” diyor hiçkırıklarla. “*Beni baba, bu öldürmüş*” derken, düğümlenen boğazından kopan fırtınalar, hiçkırara sarsıla karışıyo rhavanın ayazına...

Elindeki kurşunu alıyorum gözyaşlarım arasında. Bakarken avucumdaki kurşuna, utanıyorum Muhammed Mustafa'lara yaşatılanlara. En çok da dışlanmalarına. Dışlayarak öldürdüğümüz insanlara ve ensarlığımıza...

Aylar sonra, ‘bir dirhem vefa’ diyerek katıldığım Halep’e Giden Yardım Konvoyunun başında, bakarken avucumdaki kurşuna, bir mermi kaç can alır, kaç insanın canını acıtır, bilemiyorum. Dışlanmak kadar acı verir mi, kestiremiyorum...

SENDİKA DA NEYMIŞ?

Yusuf ATAEL

Her işte bir hayır vardır derler ya, bizim hatıramız da bu sözü doğrular nitelikte...

Eşimle 2008 yılı Ağustos’unda muradımıza ermiş, evlenmiştik. Eşim Okul Öncesi Öğretmenliği mezunuydu ama ataması henüz yapılmamıştı. Evlendikten yaklaşık bir yıl sonra eşimin tayini tercih dışı Mardin’e çıkmış, biz de sevinelim mi üzülelim mi bilememiştik. Atandığımızı sevindik, mesafeye üzüldük. Nihayetinde ikimiz de Karamanlı olduğumuz için bir yıl ayrı idare etmeye ve özür gurubu tayini isteyip Karaman merkeze yerleşmeye karar vermiştik. Ama bir yılın sonunda kontenjan yetersizliği nedeniyle eşimin tayini Karaman’a çıkmamıştı. Damdan düşenin halinden damdan düşen anlar; ayrılık yaşayan meslektaşlarımızın zorluğu çok iyi bilirlir. Hele bir de eşiniz hamile ve annenizi de eşinize yoldaş olsun diye babanızdan ayırmışsanız, bir bakın omuzlarındaki yüke... Babanızın nazı ayrı, eşinizin nazı ayrı, annenizin nazı ayrı, yalnızlığın yükü daha bir ayrı...

Dertlenmeyle sorunlar çözülüyor. Ee tayin de çıkmıyor. Yaklaşık bir buçuk yıl süren ayrılık da bizi öylesine yıpratmış-

ti ki, eşimin çıkmayan tayinine kızarak kendim Mardin'e tayin istemeye karar verdim. Kul sıkışmayınca Hızır yetişmezmiş. Gitmeye karar verdikten tam 3 gün sonra yapılan ek atamayla eşimin tayini Karaman/Ermenek/Yeşilköy İlkokulu'na çıktı. (O yıl Sözleşmeli öğretmenlere 1 yılı doldurmak şartıyla Aralık ayı özür gurubu ara ataması yapılmıştı.) Yok böyle bir sevinç! Karaman'ın en ücra yerine yani arabayla üç saat süren köyüne çıkan tayinimiz bayram sevinci yaşattı bize. Çıkan tayin yeri benim görev yerime tam 250 km. Önümüzde iki seçenek var; ya bir dönem daha bekleyip eşim merkeze gelecek veya ben şubat özür gurubuyla ücra köye gideceğim. Ne mi yaptım? Tabii ki tayin isteyip ıssız köye gittim. Arkadaşlarım akıl sağlığımdan şüphe ettiklerini söylediler. Sağ olsunlar. Herkes köyden şehir merkezine gelmeye çalışırken biz tam tersi ücra köye gidiyorduk. Baştan da ifade ettiğim gibi belki de bu yaşananlar bizim için hayırdı. Çünkü 15 yıl içtiğim sigarayı bırakmak bu köyde nasip oldu. Kılmadığım beş vakit namaza başlamak da aynı şekilde...

Okula nihayet tayinim çıkmış ve göreve başlamıştım. Mutluydum çoluk çocuğumla beraber olmanın verdiği keyif tüm zorlukları görmezden gelmemi sağlıyordu. Ne lojman yokluğu ne diğer sınıfın öğretmen eksikliği ne okulun fizikî eksiklikleri ne ilçe merkezine uzaklık ne tozlu yollarımız... Hiçbiri artık problem değildi. Eşimle küçük oğlumuzu bakıcısına bırakıp her gün memleketimize nitelikli, ahlâklı, donanımlı insan yetiştiren ocağa yani okulumuza gidiyor, nakış işlercesine o masum vatan evlatlarını elimizden geldiği gücümüzün yettiğince eğitiyor, tüm gayretimizle vatanımıza milletimize faydalı nesiller yetiştirmeye çalışıyorduk. Akşam evimize dönüyor, alın terinin ve inşallah helal kazancın verdiği keyif, aile ortamının verdiği neşeyle günlerimizi geçiriyorduk...

Günler geçiyordu geçmesine ama türban konusu hâlâ bizi üzüyordu. Eşim tesettürlü bir bayan. 2011-2012-2013 yıllarında kamuda görev yapan bayan memure kardeşlerimiz bilir; bu yıllar, kamuda tam bir başörtü serbestisinin yeni yeni sağlanmaya başladığı yıllardır. Bu geçiş yıllarında illere, hatta ilçelere özel uygulamalar yapılmaktaydı. Bazı yerlerde türbanla göreve gelenlere ses çıkartılmazken bazı bölgelerde personele kılık kıyafet nedeniyle soruşturmalar açılabilirdi. Ücra köyde dahi çalışsak bir devlet memuru vakarıyla kurallara, kanun ve yönetmeliklere uygun hareket etmemiz gerekiyordu. Kamuda türban serbestliği getirecek Ekim 2013 tarihinde yayınlanacak olan başbakanlık genelgesi henüz yayınlanmamıştı. Eşim maalessif sınıfına girince türbanı çıkarmak zorunda kalıyor, sınıftan çıkarken tekrar örtünüyordu. Bu inançlarına göre yaşayamama durumu, ister istemez bizde bir iç çatışmaya neden oluyor, iç huzursuzluğu meydana getiriyordu...

Yine bir iş günü eşimle beraber okulumuzda çalışıyorduk. O kendi sınıfında ben kendi sınıfımda çalışırken, okul kapısından iki kişi girdi içeriye. İçlerinden biri kendisini tanıttı: "Karaman Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanı Yunus ÖZDEMİR." Tamam dedim içimden, şimdi saatlerce konuşup beni kandırıp üye yapmaya çalışacak... Yusuf'u kandırmak kolay mı öyle? Mesleğe başladığım 2005 yılı Şubat ayından beri beni kimse ikna edememiş, siz mi edeceksiniz? Sekiz sene direnmiş, sendikalardan kaçmış, hiçbir sendikanın gerekliliğine İnanmamışım. Sendika nedir ki zaten? Hem bana ne faydası olacaktı? Boş işler bunlar... Yunus Başkan seni de dinler çay içerir gönderirim diyordum kendi kendime. Dağın başına gelmişim, bugüne kadar hiçbir işimde yardım istememişim... Bugüne kadar sendika mı bildik? İşimiz neyse yapacağız, sendika gereksiz icat vesselâm... Yunus başkanla tanışmamız böyle oldu çaylar eşliğinde sohbet ederken söz döndü dolaştı türban meselesine geldi.

Ben gardımı almış Yunus Başkan sendika hakkında genel konuşup beni ikna etmeye çalışacak diye beklerken, O direkt yaşadığımız sorunu çözme noktasında konuşmaya başladı. Derken eşimin sınıfına doğru yürüdük. Selâmlaşma, tanışma derken Yunus Başkan'ın o güven veren sözleri ağzından dökülüverdi: “Değerli kardeşlerim, sendika olarak başörtüsü ve serbest kıyafet konusunda aldığımız net kararlar ve bu konuda bizim kararlı bir duruşumuz var. Bu sendikal duruş bizim kimliğimizin esasıdır. Biz 81 ilde örgütlenmiş büyük bir teşkilatız ve ben de bu büyük teşkilatın bir şube başkanı olarak size söz veriyorum: Türbanlı olarak derse girmeniz nedeniyle her kim sizi rahatsız eder, sizlere sıkıntı verirse, karşılarında beni ve bu büyük aileyi bulurlar. Her konuda biz sizinleyiz. Ve bu konuyla ilgili bir sıkıntı yaşarsanız bana gelip istediğinizi söyleyebilirsiniz. Size zorluk çıkaran olursa karşılına beraber dikileceğimize söz veriyorum. Hanımefendi başörtülü olarak derslere girebilir. Dert etmeyin bu zorlu zamanları hep beraber omuz omuza vererek aşacağız inşallah. Ve insanların giydikleriyle değil ürettikleriyle değer gördükleri bir ülke olacağız. Bunun için de birlikte mücadele etmeye devam edeceğiz.”

İşte insana lazım olan güven duygusu... Meğer sendikacılık üyelerine güven verme işiymiş. Sonra ne mi oldu? Bizi rahatsız ve huzursuz eden türban meselesi konusunda Yunus Başkan'ın kararlı, kendinden emin ve güven veren konuşması bizleri ikna etti. Tam da can telimize dokunan konuşması neticesinde eşimle beraber sendikamıza üye olduk. Artık biliyorduk ki, yaşayacağımız sıkıntıda yalnız değildik.

Sendika da neymiş? Sorusunun cevabı kendiliğinden ortaya çıktı: Sendika; üyelerine güven duygusu veren kuruluşmuş...

Sağ olasin Yunus Başkan. iyi ki o gün ziyaretimize gelmişsin...

DARBEDEN DARBEME MEYDANLAR

Ömer ATABEY

90'lı yıllarda devlet memurluğunu yapmak çok zordu. Zira memurlar, hissiyatı alınmış robotik davranışlar sergileyen bireylerden farklıydılar. O günlerde insanların çoğu, egemen iradenin belirlediği “doğru” etrafında hizaya getirilmeye çalışılıyordu. Kanun, hak, hukuk, nizam, intizam hep güçlüden yana kullanılırdı. Demirperde ülkelerindeki gibi politbüro üyeleri daima, Demokles'in kılıcını halkın tepesinde tutardı. Çağdaşlık, modernlik, kişinin kılık kıyafetine göre belirlenirdi.

İşte, böyle bir dönemde devlet memurluğuna atandım. Yine bu yıllarda kendi düşünce dünyamın bir yansıması olarak gördüğüm Eğitim-Bir-Sen'e üye oldum. Anca bundan daima şeref ve bahtiyarlık duydum. Üyeliğimin ilk günlerinde her ne kadar sendikal faaliyetin künhüne vakıf olmasam da memurluğumun ilk yıllarındaki 28 Şubatın dayattıkları beni o bir avuç cesur insanın yanında yer almaya zorluyordu. O günlerde ya bütün insani ve İslami değerlerimi bir kenara bırakıp sessiz bir şekilde kendi köşemde uyuyacaktım ya da üç beş cesur üye arkadaşlarımla bir araya gelerek kızgınlıktan hatta bir şey yapamamanın acısından

homurdanmaya, tırnaklarımızı kemirmeye çalışacaktık. Hâlbuki İslami değerlerimizde kötülüğe buğz etmek en son yapılabilecek olanıydı. Bu da övünülecek bir durum değil aksine imanın zayıflığından kaynaklandığı biliniyordu.

Kötülük dedim de “28 Şubat’ın ne kötülüğü oldu ki?” denilebilir. Bu soruya cevaben şunu söyleyebilirim: “Post Modern Darbenin bu millete yaşattığı zulüm, Firavunun Müslümanlara yaşattıklarından daha az değildi. Kendi ülkesinde parya muamelesi gören Müslümanlardan öyleleri oldu ki işlerinden, eşlelerinden, uzuvlarından, hatta intihar edip hayatlarından oldular. Sermaye, yeşil-kırmızı diye renklere ayrıldı. Devlet bakanlığı yapmış eskimez siyasetçiler, orman memuru ya da kütüphane memuru olarak atandı. Sokaklarda bile Müslüman kadınların namusuna, başörtüsüne el uzatılır oldu. Cuntacılar, medya babalarını baskılayarak “Müslüm ve Fadime” tiyatrolarını oynattılar. Şehrin sokaklarında tanklar yürütülerek Müslümanlara güya gözdağı verdiler. Devlet Memurlarının tamamı şucu bucu denilerek fişlendi ve takibe alındı. Binlerce memur, eşi ile işi arasında tercih yapmaya zorlandı. Binlerce üniversite öğrencisi ikna odalarına alınıp inançları ve siyasi kimlikleri ile gelecekle ri arasında tercih yapmak zorunda bırakıldı. Demokrasiye, evrensel insan haklarına “bin yıl sürülecek denilen balans ayarı” yapıldı. Binlerce devlet memuru, inancından ve değerlerinden dolayı görevlerinden uzaklaştırıldı, devletten tasfiye edildi. O post modern darbeyle Müslümanları inim inim inlettiler, hayatı onlara zehir ettiler.

Yalnız, tüm bunlar yaşanırken Müslümanlar bir kenara çekilip boyun eğmediler. Bir avuç cesur yürekli dedğim ve de üyesi olduğum Eğitim-Bir-Sen’liler olarak bizler de olanı biteni uzaktan izlemedik. “Korkaklar, namert olsun” diyerek şehrin meydanlarına çıkıp inancımızın mücadelesini verdik. El ele verip özgürlük halkalarını, zincirlerini oluşturduk.

SONUÇ: “BAŞARDIK”

Post modern darbenin üzerinden yıllar geçmişti. Artık güçlü bir hükümet vardı ülkemizi yöneten. Zira meydana gelen sarsıntılardan anlamak mümkündü. Eskiden ülke düşmanları bizzat hükümet eliyle halkı baskılar, onun üzerinde Demokles’in kılıcı gibi dururdu. Fakat şimdi hükümeti koruyan halktı ve halkın yerine ülke düşmanları hükümet gitsin diye her türlü ali-cengiz oyununun içinde olurdu. Hükümeti tahkir ve taciz ederdi. Hükümetin gitmesi için devlet işletilemez hale getirilmeye çalışılırdı. Her gün farklı bir noktada güvenlik güçlerine pusu kurulurdu. Sokaklar karıştırılır farklı kesimleri sokaklara dökmeye çalışırlardı. Gezi kalkışması bunlardan bir tanesiydi. Bu kalkışmayla sadece yer değiştiren bir kaç ağaç bahane edilerek devlet, milyar dolar zarara uğratıldı. Ardından Pkk terör örgütü sempatizanları sokağa döktürülerek 50 masum insanımızı katlettiler. İllerin halk kütüphaneleri ateşe veriliyordu. Devletin kurumları, kurulan kumpaslarla terör örgütlerine bırakılmaya çalışılıyordu. Bunun da en başında Türk ordusu geliyordu. Ergenekon ve Bal-yoz kumpaslarıyla ordu dağıtılmış gözüküyordu. Öyle ki bende olduğu gibi halkta oluşan intibaya göre ordunun darbe yapma gücü ilelebet yok edilmişti. Fakat hükümet her seferinde iç ve dış teröristlere ve onların yandaşlarına meydan okuyarak oynanan oyunları bozuyordu.

Kökü bu topraklarda olan ve bu topraklardan beslenen, milletin, millî-manevî değerlerinin koruyucusu ve ana taşıyıcısı olan cesur yürekli Eğitim-Bir-Sen ailesi de her zamanki gibi vatan savunmasındaydı. Özellikle de Müslüman görüntüsü ya da cemaat kisvesi altında Müslüman mahallesinde salyangoz satıldığıнын bilincindeydi. Şükürler olsun ki o cesur yürekliyle beraber hep istikamette olduk.

Mesleğimin ve de sendikadaki duruşumun üzerinden yıllar geçmişti. Diğer cesur yürekli Eğitim-Bir-Sen'lilerin arasında bulunmaktan da çok mutluydum. Ama ben, yaşım gereği artık 'abi' konumundaydım. Günün birinde Şube Başkanımız, sendika binasına uğramam için aradı. Nedenini sormadan, koşarak gittim. Başkan, şube yönetimindeki arkadaşımızdan birinin özel işlerinden dolayı ayrıldığını artık çalışma, koşma ve koşturma sırasının bende olduğunu söyledi. Bu gibi durumlarda yani sendika geleneğimizde itiraz şansının olmadığını bildiğim için kabul ettim. Zaten çok kısa bir süre sonra FETÖ terör örgütü bana karşı yapmış gibi darbe kalkışmasında bulundu. Sayın cumhurbaşkanımızın halkı meydanlara davet etmesinin hemen ardından sayın Genel Başkanımız Ali Yalçın Bey de Ankara'da birkaç cesur yürekle beraber tankların namlularının kendilerine doğrultulduğu halde meydanlara indi, teşkilatını da aynı şekilde sokağa çıkıp meydanları doldurmaya, bu terör örgütüne pabucun pahalı olduğunu göstermeye davet etti. Şube yönetimimiz ve ulaşabildiğimiz birkaç arkadaşla birlikte Kur'an'ın övgüsüne mazhar olan "incir ve zeytinin" başkenti, Aydın'ımızın meydanına gittik. Şehrimizde etrafta tanklardan eser yoktu fakat terörün ne yapacağı belli olmadığı için bir ay boyunca vatan ve bağımsızlık nöbetini hiç kaçırmadık.

Vatan nöbetini tuttuğumuz gecelerin birinde genç ve cesur Şube Başkanımız Fatih Taşpınar, uykularımızı dağıtmak ve bizi neşelendirmek için bana bir soru yöneltti. Yönetim kurulunda en çok kimi sevdiğimi sordu. Gülümseyerek: "Ömer Abi sana şeyhim dediğimi, seni de en çok kimin sevdiğini unutma" diyerek espri yapmaya çalıştı. O zaman mahcubiyetten ne diyeceğimi unuttum. Kekeleyerek kendisini herkesten daha çok sevdiğimi söyledim. Fakat yıllar önceki gençliğim, sendikaya üyeliğimin ilk yılları aklıma geldi. 28 Şubat post modern darbesinde, o bir avuç cesur yürekli Eğitim-Bir-Sen'li arkadaşlarla değerlerimizi

korumak, başörtüsüne özgürlüğü haykırmak için meydanlardaydık. Etrafımızı saran polislerin sayısı bizimkinden kat be kat fazlaydı. Başörtüsüne özgürlük sloganlarını atarken de utancım-dan sesim kısık çıkıyordu. 28 Şubat post modern darbesinden 15 Temmuz hain darbe kalkışmasına kadar yıllar geçmişti ama bu cesur yürekliler hâlâ meydanlardaydı.

28 Şubat post modern darbesinde, ben genç bir delikanlı idim. 15 Temmuz kalkışmasında ise cesur genç bir delikanlı tarafından sevildiğim hatırlatılıyordu. Bu benim için yıllar geçse de zaman ve mekân değişse de Müslümanın duruşunun aynı kalması gerektiğini hatırlatıyordu. Allah'a şükürler olsun ki istikamet üzere o cesur yüreklilerle beraber olmaya devam etmişiz. “Değerli başkanım” dedim. “Diğer arkadaşlar alınmasın ama en çok seni seviyorum.” Bu söz üzerine nöbet bekleyen arkadaşların tamamı gülüştüler. Gerçekten de Şube Başkanımız çok sevi-lecek bir adamdı. Eğitim-Bir-Sen’in değerlerini taşıyan Genç, girişken, dürüst, değerlerinin farkında haksızlık karşısında eği-lip bükülmeyen, her ortamda hakkı söyleyebilecek bir kişiliğe sahipti. Mazlumun dostu, zalimin düşmanı, tevazu ve takvası ile hepimizden temayüz ediyordu. İstişareden yana üyelerinin dert-leri ile ilgilenen ve şubesindeki her kesimi kucaklayan birisiydi. Onun sayesinde Aydın 1’no’lu Şubesi olarak on yedi ilçesiyle beraber yekvücut olmuştuk. Allah onun gibilerinin sayısını art-tırsın. Bizi de onların yoldaşları kılsın.

EĞİTİM-BİR-SEN'Lİ OLMAK

Turan AYDIN

Genel Konu ve Tespitler

1994-2005 Yılları arasında Konya İl Millî Eğitim ve Kurumlarında Genel İdari sınıfında Veri Hazırlama Kontrol İşletme kadrosu ile Memur olarak çalıştım. Eğitim- Bir-Sen. Konya Şubesinde 2000 Yılı öncesi dönem; M. Akif BÜYÜKDERE Başkanlığında, 2000 Yılı sonrası Ali KÜÇÜKKÖSEN başkanlığında olmak üzere iki dönem Yönetim Kurulu Üyeliğinde bulundum. 2008 Yılından itibaren de emekliyim.

Dönemler ve çalıştığım kurumlar itibarıyla üye çalışması ve aidat takibini yapmak, Eğitim mevzuatı ile personel atama/terfi vb. konuların takibini yaparak gerek üyelerimizin özlük ve terfi gibi haklarını savunmak, mevcut hallerini koruma hususunda titizlik ve hassasiyetle takip edildi. Çalıştığım kurum itibarıyla hatıralarımı/anılarımı yazacağım.

Cihat etmemize vesile olan Sendikamızın Kurucusu Kudüs Şairi ve Yazar M. Akif İnan Hocamız ve Başkanımız olmak üzere Kurulmasına, il ve ilçelerde teşkilatlanmasına vesile olan

yönlendiren Millî Görüş Lideri Prof. Dr. Necmettin Erbakan ve Millî Görüş teşkilatlarına gönül vermiş isimsiz kahramanları yâd ediyor, maddî ve manevî destek verenleri hayırla anıyor, vefat edenlere Allah'tan rahmet ve mağfiret, hayatta olanlara da sıhhat ve afiyetle hayırlı ömür geçirmeleri dua ve niyazında bulunuyorum.

1994-2001 dönemlerinde; Sendikamızın maddî ve manevî imkânları kısıtlıydı, hatta yok denecek kadar azdı, sendikal ve Sosyal haklar bakımından alt yapısı ve kanunî düzenlemeler yetersizdi. Üyelik çalışması yapmak, aidat istemek zordu. Sendika binası ve bürosunun sabit giderleri; ısınma sobalı veya kaloriferli olmalarına göre masraflarını karşılama, elektrik ve su sarfiyat fatura bedelinin karşılanması tamamen yönetim kurulu üyelerinin aidat ve bağışlarından oluşmaktaydı. Ayrıca büro temizliği, tefrişi, düzeni vb. İçecek ikramlarının karşılanmasını, kendi imkânlarımızla yapardık. Bazen de mütedeyyin esnaflara bağış almak için ziyaretler yapardık, genelde Millî Görüş teşkilatlarında görev yapan esnaflar bağışta bulunurlardı.

Üyelik Çalışması

İl Millî Eğitim ve bağlı kurumların Müdür ve diğer yöneticileri farklı kesimden olmaları ve ideolojik davranmaları sonucunda üye yaparsın fakat resmen maaştan aidat kesilmemesi için üye olanların çekinceleri ve kaygıları vardı, bir taraftan aidatların kesimi için kurum ve okul idarelerine vermeye götürür, onlarla görüşüp konuşmak ve ünsiyet oluşturma derken ancak tedirginlik ve kaygıları giderir, maaştan aidat kesimini yaptırırdık. Çizelge oluşturmak suretiyle aidat takibi yapardık. Bu konuda bir örnek vermek istiyorum, Selçuklu İlçesinde bir Anadolu Lisesinde iki üyemiz vardı, aidat kesimi için gittik, görüştük konuştuk derken Müdür Yardımcısı sosyal demokrat zihniyetli birisiydi, bariz ve

de çok ilginç bir yaklaşımda bulundu, hiç unutamadığım şöyle bir söz söylemişti “Efendim isteyen istediği sendikaya üye olabilir, biz hiçbir öğretmen ve personele her hangi bir ilzamda bulunmayız, ne hissi, ne de sözlü olarak itirazımız olamaz. Ayrıca hiçbir personelimizin hangi sendikaya üye olduğuna bakmayız yeter ki örgütlü olsunlar.” Merhum Genel Başkanımız M. Akif İnan “Çaresiz değilsiniz, çare sizersiniz” demişti bu sözü hiç unutamadım, hep bu sözün ilhamı ve şuuru ile çalışmalarımızı yaptık. Çaresiz olmayacağımı ve Allah’ın(cc)yardım ve inayeti ile gerek çalışma hayatında gerekse sendikal faaliyetlerde bu söz ve düstur ile çalıştık, hem iş hayatımızı, mesaimizi devam ettirdik hem de sendikal faaliyetleri yürüttük.

Karatay Lisesinde Çalıştığım Dönem

Buradaki görevime Ekim 1994 Yılında başladım. Okul Müdürü İlahiyatçı olmasına rağmen Din ve Ahlâk Bilgisi Öğretmenleri de sendikamıza üye değillerdi. Üyelik çalışmasını teşkilat olarak yapmamıza rağmen üye sayısını artıramadık, ancak Okul Müdürü üye olduktan sonra nispeten üye yapabildik. Millî Görüş Lideri Merhum Prof. Dr. Necmettin Erbakan Hocanın bir sözünü hatırladım. “At sahibine göre kişner” demişti. Bakanlıktan genelge gelir okullarda açık bulunan Müdür Yardımcılığı kadrolarına müracaat etmek isteyen çıkmazdı, Âcizane Din ve Ahlâk Bilgisi Öğretmenlerine ısrarla teklif eder, “buyurun şikâyet ettiğiniz konularda görev alın, hak ve hukuka göre adil birer yönetici olun derdim.” Maalesef kimi ebeveynim yaşlı bakıma muhtaç, kimi bağ ve bahçem var, kimi de bu düzende idareci olunmaz gibi endişe ve bahanelerle müracaat etmezlerdi. Zaman zaman şikâyet ettikleri konuların başında ders saatlerinin Cuma saatine denk getirmeleri, bazıları da köylere vaaz ve nasihat için gidemezlerdi. Dolayısıyla bazıları cuma günleri en azından cuma saatinde derslerinin boşaltılmasını isterlerdi. Zatımın bu

konuda ilgili Müdür Yardımcısı ile görüşmemi, derslerinin boşaltılmasını isterlerdi. Âcizane ilgili ve yetkili ile görüşür cuma günü, saatinde değil tamamen o gün boşaltılmasını sağladım. İlgili Müdür Yardımcısı ile görüşmemizde “Din Kültürü ve Ahlâk bilgisi öğretmenlerinden kim gelirse gelsin derslerini boşaltırdım ama gelen olmadı” Ayrıca “Biz din ve diyanete karşı değiliz, Elhamdülillah Müslümanız” demişti.

Meram İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünde Çalıştığım Dönem

28 Şubat post modern darbe süreci sonrasında malumunuz Eğitim ve öğretim zorunlu olarak 8 yıla çıkarıldı, çalışan öğretmenlerin ve memurların başörtüsü kısıtlaması ve yasaklanması derken nice mücadeleler verildi. Bu dönemde zorunlu eğitiminden dolayı devam ve devamsızlık iş ve işlemlerin takibinde büro oluşturuldu, çalışmasını, yürütülmesini ve sorumluluğunu âcizane bana verdiler. Bu konudaki genelge ve yönetmelikler, usul ve esaslara göre çalışmalarımızı yaptık, amaçları başörtülü kız öğrencilerin devamsızlığı ve velilerinin para ve hapis ceza almalarıydı.

Hiçbir öğrenci velisinin ceza almasını istemedim, uygulamalarda, esneklik göstererek devam ettirdim. Görevimi savsakladığımdan dolayı soruşturma geçirdim. Sonucuna da katlandık. Hiç bir zaman yeis’e düşmedim, sendikalı, teşkilatlı olmanın verdiği güç ve itibarla üstesinden geldik.

İlköğretime 6-7’nci sınıfa giden kız öğrencilerin devam ve devamsızlık takibini yaparken, zaman zaman da ara sınıflarda olanların devamsızlığını da takip ettim. Hiç unutamadım 3. sınıfa giden bir oğlan çocuğunun devamsızlığı dikkatimi çekti, bu çocuk niye devamsızlık yapsın ki dedim. Yapılan inceleme ve araştırmada Polis Tutanağında şöyle bir cümle dikkatime çekti, “Bu çocuk arkadaşlarına uyum sağlamadığından, alay edilme-

sinden dolayı okuluna devam etmediği velinin beyanından anlaşılmaktadır.” Tutanağa göre çocuğun sağlık sorunu olabileceği gibi zihinsel sorunu da olabilir kanaatiyle, veli ve okul idaresi ile görüşerek öğrencinin Rehberlik ve Araştırma Merkezine sevkini sağladık, sonuçta zihinsel engelli olduğu tespitinden sonra ilgili Zihinsel Engelliler İlköğretim Okuluna velisi kayıt yaptırdı, dolayısıyla böyle bir olayın da şahidi olduğumuz gibi hayra da vesile olduk.

Başörtülü öğretmenler konusu; İl dışında görev yapan hanım öğretmenler sağlık sorunları nedeniyle sevk almaya geldiklerinde, sevk vermeme ve imzalamama sorunu çıkardılar. İlgili ve yetkili şube müdürü ile görüşmelerimiz de ilginç konuşmalar geçti, âcizane Şube Müdürüne “Müdürüm Elhamdulillah Müslümanız, ebeveyniniz hacı, anneniz başörtülü niye böyle davranıyorsunuz” dediğimde şu itirafta bulundu “Kahrolsun bu ideoloji, aldığımız eğitim ve yetişme tarzımız bu hale getirdi” demişti. Neticede “Başörtülü öğretmenin kendisi sevki imzalatmaya gelmesin, sen getir imzalayayım” dedi. Bu şekilde devam ettirdik.

İl Millî Eğitim Müdürlüğünde Çalıştığım Dönem:

Atama bölümünde kısa bir süre-elli gün çalıştım. Birimlerde çalışan memurlar hantallaşmış, monotonlaşmış ve bıkkınlık içinde olduklarını bazıları ifade ettikleri gibi müşahade ettiğim de oluyordu. Millî Eğitim Müdürü ve Şube Müdürleri ile görüşmelerimizde ifade eder, durumları arz eder, teklif ederek çözüm aramaya, bulmaya çalıştık. Bölümler/Birimler arasında iç işleyişte değişiklik yapalım diye kabul görmesine müteakiben alınan karara göre iç genelge ile yer değiştirmek isteyenlere seçenekler sunarak, belli bir süre verilerek isteyen geçebileceği Bölümü/Birimi tercih etsin dendi. Ancak bazıları yeni tercihler yaptı, bazıları da tercih yapmadan aynı bölümde kalabilecekle-

rini belirttiler. Özellikle Atama/Tayin bölümünde olan arkadaşlardan tercih yapan çıkmadı, bu kez verimsiz, iş çıkmayan, işini savsaklayan, sürekli izinli ve raporlu olanlardan başlamak üzere tespitlerimizi yaptıktan sonra yer değişikliği yaptık. Mesaimizde bu çalışmaları yapınca, sendikamızın etkisini görenler üye olmaya, başladılar. Dolayısıyla üye sayısını artırmaya başladık.

Bir başka hatıram; on yıllarca taşra kasaba ve köy okullarında görev yapan mevzuat/norm kadro engeli ve gerekçesi ile Din ve Ahlâk Kültürü öğretmenleri il ve merkez ilçelere tayin/atama yaptıramadıklarından muzdarip ve mağdur durumdaydılar. Mevzuata göre 4 yıllık Lisans mezunu öğretmen idareci olabiliyordu. Sendikal faaliyet olarak önce sendikamız yönetim kurulunda görüştük, kabul görmesinden sonra taşrada çalışan öğretmenlerimizin okullara Müdür Yardımcısı olabilmeleri için başvurmalarını istedik, başta Millî Eğitim Müdürü olmak üzere yetkililere teklif ettik, açık okullar tespit edilecek, başvurular görevlendirilecekti. Nitekim görevlendirmeleri yaptık sanıyorum, yüzün üzerinde bir öğretmenimizin kararnamesini hazırlayıp, kurum içi imza, paraf vs.den sonra ilgili/sorumlu Vali Yardımcısına imzaya gönderdik. Bu olayı duyan, bilen öğretmenler sendikamıza üye olmaya başladılar. Hayli zaman geçmesine rağmen Vali yardımcısı imzalamayı geciktirdi, sonunda sosyal demokrat zihniyetinde olduğunu bilen dönemin Teftiş Kurulu Başkanı görüşmeye gitti, görüşmeden sonra da yine bir müddet geciktirdi, Vali Yardımcısı ile arasında ilginç konuşmalar geçmiş, Vali Yardımcısı Atayacak adam bulamadınız mı? Hep dincileri atamışsınız” der. Başkan “Bu zamana kadar dinsizler mi yönetti? Sorusuna karşılık aldığı cevap karşısında Başkan “Bundan sonra da dinciler yönetsin” der. Birkaç defa gidiş-gelişten sonra imzalatarak getirdi. Sonuçta diğer Eğitimci sendikaların menfi basın açıklamaları ve basın yayınının haberlerinden dolayı bir şekilde ayrılarak, Selçuklu Görme Engelliler İlköğretim Okuluna görevlendirilmem suretiyle gittim.

Görme Engelliler İlköğretim Okulunda Çalıştığım Dönem

Okul Müdürü KESK'e bağlı Eğitim Sen üyesi, bendeniz de Eğitim-Bir-Sen. Yönetim Kurulu üyesiyim. Okul Memuru olarak çalışmaya başladık. Okul yatılı, pansiyonlu olduğundan dolayı depo, ambar, mal ve hizmet alım ihaleleri, mutemetlik gibi işleri ifa ettim. Kimse üye olmak istemiyordu, Okul Müdüründen çekiniyorlardı, hem görevimizi yaparken hem de beşerî münasebetlerimizi samimiyet ve ihlâsla sürdürdük. Çalışan öğretmen ve personel arasındaki diyalog ve ünsiyetimizle üye yapmaya başladık. Ancak yine de yeterli değil çünkü çalışanların sayısı 30'un üzerinde idi. Okul Müdürü'ne "Hocam siz de örgütlüsünüz, bir sendika üyesisiniz, biz üye yapamıyoruz, siz mi engel oluyorsunuz" dediğimde "Hayır ne münasebet öğretmenlerle toplantı yaptığımda herkese söylediğim, şu istediğiniz sendikaya üye olabilirsiniz, benim acımdan sıkıntı yok" demiştim. Âcizane "yine toplantıda tekrar söyleyebilir misiniz" teklifinde bulundum, cevap alamadım, sukut ikrardandır düşüncesiyle fazla ısrar etmedim. Okul Müdürü, geçirdiği soruşturma sonucunda görevden alındı, 6-7 ay sürenin sonunda 16 üyeye ulaştık.

Memleketim olan Kars'a tayin yaptırarak, 25 Ekim 2005Tarihinde Millî Eğitim Müdürlüğüne gittim, kurumda şahsımdan başka üye yok, yönetimde de bulunmayı düşünmedim, yine de sendikâl çalışmalar yaptık. Buradan Ekim 2008 Yılında emekli olarak Konya'ya döndüm. Halen Konya'da ikamet etmekteyim. Yazacak hatıralarım daha çoktu, maalesef sayfa sınırlamasından dolayı yazamadım.

Nice yıllar; Teşkilat ve Konfederasyon olarak Politikada, Memleket meselelerinde yetkili ve etkili olmaya devam etmeniz, dilek ve duası ile Allah'a Emanet olunuz.

ÇÖLDE DAMLAYA TEŞNE BİR ÇİÇEĞİ SULAMAK

Nihat MALKOÇ

Merhum Mehmet Kazancı'nın aziz hatırasına tazimle...

“Üye” bize Moğolcadan tevarüs etmiş “el, kol, dal, budak” manalarına gelen ve mensubiyet hissî çağrıştıran kalibresi geniş bir kelimedir. Üye, bağlı olduğu kurumun hizmetlerine amade gönüllü bir neferidir. Bu yüzden mazeret sözü lügatlerinde yer almaz onun. Üye, mensup olduğu kitleye yük olan değil, yüke omuz vererek onu hafifletendir. Sade nimetleri değil, külfetleri de paylaşandır. Kurulu sofralara oturan değil, gönül sofrasını kurup dostlarını o sofraya çağırandır. Yanan ateşin yanında ısınan değil, ateşi yakandır. Dava erlerinin bir mum misali yanışından neşet eden ışığından faydalanıp gecesini aydınlatan değil, bir mum misali yanarak başkalarının kör karanlıklarını aydınlıklara çevirendir.

Sendika “müşterek bir çıkarı korumak ve yeni kazanımlar elde etmek için kişi veya şirketlerin kurduğu birlik, meslek teşkilâtı” anlamına gelen Fransızca bir kelimedir. Etiketini yerli olmasa da aslında İslâm medeniyetinin yitik değerlerini taşıyan kavramlarından biridir. Zira İslâm Peygamberi Hz. Muhammed

(sav) “İşçiye ücretini alın teri kurumadan veriniz!” diye buyurmuştur. Fakat bizler bu nebevî öğüdü her nedense hep kulak ardı etmişiz.

Eğitimciler Birliği Sendikası (Eğitim-Bir-Sen)’nin ve onun üst şemsiyesi konumundaki Memur-Sen’in kuruluş gayesi ülkenin geleceğini inşa eden eğitimcilerin ve hizmet sektöründe çalışanların alın terini zayıf etmemek ve onları aynı paydada toplamaktır. Sendikacılığın sadece solun tekelinde ve lügatinde olmadığını kör gözlere göstermek ve sağır kulaklara duyurmaktır. Vicdanları dumura uğratan üç maymunu oynayanlara fırsat vermemektir.

Söz konusu sendikada bu üstün vasıfları gördüğümüz için, biz de hiçbir tereddüde mahal vermeden ve de zaman kaybetmeden adanmış bir üyesi olduk. Üyelik imzasını atarken üç kuruluş-beş kuruluş zam hesabı da yapmadık. Çünkü bunu; ezilenlerin, hor görülünlerin ve zenci muamelesi görenlerin kutlu bir davası ve dirilişi olarak addettik.

Sendika olarak 28 Şubat’ta verdik ilk imtihanımızı. Eğitim-Bir-Sen de bu tarihten beş sene evvel yerli ve millî bir ses olarak 14 Şubat’ta kurulmuştu. Biz haklının yanında, haksızın karşısında olan sendikamızı bir sevgili olarak görürüz hep. 14 Şubat’ı biz o düşünceyle “Sevgililer Günü” diye kutlarız. Yoksa Aziz Valentine’le ne işimiz olur ki?

Sendika çatısı altında kardeşten öte samimi çok güzel insanlar çıktı karşımıza. Biz Memur-Sen’i ve onun temel direği olan Eğitim-Bir-Sen’i Asr-ı Saadet’teki Hilfü’l Fudûl’un çağımızdaki gölgesi olarak gördük. O anlayışla gecemizi gündüzümüze kattık taraftar toplamak için. Saflar netleşince bu kanaatimizin ne kadar isabetli olduğunu bizzat gördük. Gözü kesrette olanlarla değil, vahdette olanlarla işimiz. Fakat kesrette olanları dışa-

rıda tutup da kendi hâline bırakamazdık. Onları da vahdet dairesine çekmek bizim aslî vazifemizdi. Bunu yaparken çok kere incitildik. Fakat Hünkâr Hacı Bektaş Veli'nin "İncinsen de incitme" kelâm-ı kibarını kendimize şiar edindik. Bizi incitenleri bir gün saflarımızda görünce ulu Hünkâr'a hak verdik. Sabrın kendisinin acı, meyvelerinin tatlı olduğunu bizzat müşahede ettik. Böylece tuttuğumuz yolun bir çeşit sağlamasını yapmış olduk.

Sendikamızı temsil ettiğimiz kurumlarda şahsî tutum ve davranışlarımızın, mensubu olduğumuz kitleye zarar vermemesi için hususî bir gayret sarf ettik. Yeri geldi kan kustuk da kızılılık şerbeti içtik dedik. Daima bir dava anlayışıyla ve adanmışlık ruhuyla hareket ettik.

Her kışın ardından baharın, her gecenin ardından da neharın geleceği şuuruyla davrandık. Bunun içindir ki engeller engelleyemedi bizi. Bütün doğumlar sancılarla başladılar. Bu hayatın kanunuydu. Bizden öncekiler neler çekmişse biz de benzerlerini çekecektik. Onlar asla geri dönmeyi düşünmediler; biz de düşünmeyecektik. Hak bildiğimiz yolda yürüyecektik. Zira Eğitim-Bir-Sen, sadece belli dönemlerde devletle pazarlık masasına oturarak klasik sendikacılık yapmamış; Müslümanların ilk kıblesi Mescid-i Aksa'ya sahip çıkmış, Filistinlileri her zaman bağrına basmış, İslâm davasını omuzlamış, Arakan'daki, Suriye'deki, Yemen'deki, Doğu Türkistan'daki mazlumların daima yanında olmuştu.

Doruklar, yürümekten korkmayanlarındı. Bulutlara varmak için yüksek dağları aşmak gerekirdi. Fakat zirveye varmak için yol başçıya ihtiyaç vardı. O da tez vakit görüldü ufuktan.

Memur-Sen şemsiyesi altına giren yüz binler hep diğerkâmlıklarıyla, mahviyetleriyle ve insicamlarıyla ön plana çıktılar. O da onlardan biriydi. Millî duruş ve millî duyuş sahibi... Hakeza

bütün millî ve manevî hissiyatın ete kemiğe bürünmüş kavşak noktası....

Güle ulaşmak için dikenin etrafında dolaşmak, onun vereceği ezaya ve cefaya katlanmak gerekirdi. Hayat inanmak ve inandığı yolda yürümekten ibaretti. Ücra köylerde bile al bayrağın dalgalanması içindi çırpınışları. Dilsizlere dil, elsizlere el, yolsuzlara yol olmak gayretindeydi. Karanlığa küfredenlerden değil, çıra yakanlardandı. Korku bilmez Serdengeçtilerin, Genç Osmanların, Ulubatlı Hasan'ların, Fatih'lerin, Sultan Süleyman'ların, söz sultanı Bâkî'lerin, Fuzuli'lerin, sözünü sakınmayan Nef'i'lerin ikliminde soluklanandı.

O, bir hareket adamıydı. Zira hep devinim hâlindeydi. Bir gün Çaykara'da, bir gün Tonya'da, bir gün Maçka'da, bir gün Köprübaşı'ndaydı. Bırakın ilçe, belde, kasaba okullarını; gitmediği köy okulu bile yoktu. Bu yüzden ekibin ona ayak uydurması hiç de kolay değildi.

Karadeniz'in hırçın dalgaları gibiydi yüreği onun. Bir ana kadar müşfik, bir baba kadar otoriterdi. Peygamberimizin adının Türkçe söylenişinden almıştı ismini. Mecnun'un kızgın çöllerde aradığı Leylâ, Ferhat'ın uğruna dağları deldiği Şirin, Kerem'in yüreklerini yakan Aslı neyse Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen de oydu onun için. Öfkenin ve tahammülsüzlüğün bir sarmaşık misali idrakleri çepeçevre sardığı bu kokuşmuş zamanda Eyüp'çe sabrı vardı.

Dünü bugüne, bugünü yarına bağlayan bir medeniyet köprüsüydü o. Hayatı; okumaktan, muhakeme etmekten, bildiklerini insanlara anlatmaktan ibaretti. O, konuşmaya başlayınca herkes susardı. Çünkü kuru ve kısır bir sendika muhabbeti değildi onun söyledikleri. Edebiyattan tarihe, felsefeden sosyolojiye her alan(d)a derin (b)ilgisi vardı. Bilmek yetmezdi; o, gönül heybesindekileri sohbet sofralarında usulünce, cömertçe paylaşırdı.

Büyük bir ikna kabiliyeti vardı. Konuşup da ikna edemediği kişi neredeyse yoktu. En inatçı kişileri bile kısa zamanda ikna eder, taze kan olarak sendika saflarına katardı.

Zifiri karanlıkları kovmak, kör cehaleti boğmaktı en büyük emeli. Onun içindir ki öğretmen olmuştu. Bir yanı Yunus, öbür yanı Mevlâna'ydı. Hoca Ahmet Yesevi'ler, Hacı Bayram Veli'ler, Somuncu Baba'lar ve Hacı Bektaş Veli'ler, gönül göğündeki parlak yıldızlardı.

Hayatı sendikadan ibaretti onun. Evinden çok, buraya zaman ayırırdı. Üyelerle yakından ilgilenirdi. Çaycı olmadığı zamanlarda ocağa girer, üyelerin çayını yapardı. Değerli olan hiçbir şey bedelsiz ve mücadelesiz kazanılamazdı. Demir dövüldükçe ve ateşte kaldıkça çelikleşirdi. Zorlukları aşmada bütüncül değil, parça parça ilerlemek esas alınmalıydı.

O; kışta baharı, gecede neharı, yağmurda güneşi görendi. Onun kitabında “imkânsız” kelimesi yoktu. Herkes umudunu kaybetse de onda umut tükenmezdi. Çünkü peşinde koştuğu idealleri vardı. Onları gerçekleştirmek için yürümek yetmez, gece gündüz demeden koşmak gerekirdi. Nitekim öyle de oldu. Son nefesine kadar gayret meydanından asla kaçmadı.

Trabzon gibi ele avuca sığmayan zor bir şehrin Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen İl Başkanlığıydı o. İnsanlarla diyalogu son derece iyiydi. Sevgiye dayalı bir otorite kurmuştu teşkilâta. İnsanları harekete geçirmek için söze hacet yoktu; anlamlı bir bakış bile yeterdi.

O, musahabe kültürünün son temsilcilerindendi. Kurmuş olduğu Trabzon Ortahisar Düşünce Akademisi Derneği (TODA-DER) bunun ete kemiğe bürünmüş müşahhas hâliydi. Burası adeta bir kovandı. Bu kovana birçok arı, çiçek özleri taşıyor

ve nihayetinde onları bala döndürüyordu. Burada adresini yitirenlere veya adres bulmakta güçlük çekenlere rehberlik ediliyordu. Nice akil adam bu samimi mekânda fikirlerini kitlelerle paylaşma imkânı buldu.

O, merkez insandı. Bütün meşakkatlere rağmen davayı deva bilendi. Vicdanını cüzdanına sıkıştırmayandı. Öğretmenin derdini hep kendi derdi bildi. Bunu yaparken sendikalı sendikasız ayrımı da gözetmedi. Şahsî sıkıntılarını hiçbir zaman dikkate almadı.

O, bir istişare adamıydı. Başarıda ortak akla inanıyordu. 2005'te Memur-Sendikaları Konfederasyonu (Memur-Sen) Genel Başkanlık seçimlerinde mevcut üç adaydan biriydi. Makamda mevkide, şanda şöhrette gözü yoktu. Yeni bir yönetim, daha doğrusu yönetim anlayışıyla sahaya çıkmıştı. Tabanın sesini tavana duyurmak istiyordu. Sendikacılığı bir taban hareketi olarak görüyordu. Lokomotif tabandı. Tavan ise vagondu. Lokomotifsiz vagon bir hiçti. Bu yüzden tabanın tavana hâkim olduğu yönetim biçiminin peşindeydi. Sendikaların her türlü hak ve menfaatlerini yasallık şartına bakmaksızın ahlâkî meşruiyet ve uluslararası hukuk çerçevesindeki amaç ve yöntemlerle araması gerektiğini düşünüyordu. Ona göre öncelik her zaman üyelerin hak ve menfaatleri olmalıydı. Üyelerinin hak ve menfaatlerini korumak için her türlü siyasî parti ve sosyal grupla tam bir şeffaflık içinde görüşülmeli, ortak eylem ve çalışma yürütülebilmeli, dolaylı dolaysız desteğini vermeli ya da muhalefetini yapmalıydı.

Yine ona göre sendikalar, iktidardaki siyasî partiye, içinden çıktığı halkın ihtiyaçlarının ürettiği sosyal talepler doğrultusunda muhalefet etmek yerine Meclis-i Ayan gibi davranarak halkın taleplerine karşı muhalefet üreten, muhalefet partilerinden do-

ğan boşluğu üyelerinin ve sosyal tabanın lehine doldurmak için söylem ve eylem üretmeliydi.

O, tok bir sese ve kendinden emin elif gibi dik bir duruşa sahipti. “Sizin en hayırlınız, insanlara faydalı olandır” düşüncesini kendisine şiar edinmiş çelebi bir insandı. Gelenekten beslenen, okuyan, araştıran, fikir üreten ve dağarcığında her ne varsa onu büyük bir mutlulukla paylaşan müstesna bir başkandı. İnsanların kahr ekseriyeti cüzdânlarını doldurma peşinde koşarken o, çağın vicdanı olmayı tercih etmişti. Heyecanını ve enerjisini kaybedenlere bitmez tükenmez bir akü olmuştu. Her zaman kolay değil, zoru seçmişti.

Sendika başkanlığı boyunca gidilmedik yer, yürünmedik yol bırakmadı. Önemli önemsiz demedi, bir öğretmenin derdi için gün geldi tepeler, gün geldi dağlar aştı. Arabasıyla ulaşamadığı yağmurlu çamurlu yerlere çizmelerini giyerek, kapüşonlu yağmurluğunu üzerine geçirerek ulaştı. Zemherilerde, karda kışta araba patinaj yapınca zincirlerini takıp ilerledi. Nerede muhtaç bir öğrenci varsa oraya koşmayı kendisine vazife bildi. İmdada yetişti.

Hayatı boyunca hep yoğun yaşayan bir insandı. Ömrünün son demlerinde beyni bu yoğunluğa artık isyan eyledi. Bunu da pıhtı atarak gösterdi. Tam yirmi beş gün güneş doğmadı üzerine. Bir gün beklenen güneşin üzerine doğacağı umudu ve temennisiyle sabırla güzel haberlerini bekledik. Fakat o güneş bir daha doğmadı, sanki bir peçeyle kapattı yüzünü.

Eylül hep hüznülere ve savruluşlara gebedir, hüznün rengidir bir bakıma. Kimsesizliğimizi emzirendir. Dönüşü olmayan gidişlerin başlangıç noktasıdır. Sadece ağaçlar değil, kâinatın öznesi olan insan da yaprak yaprak dökülür. Bütün bu özellikleri bilinen Eylül yine şaşırtmadı bizi. Bohçasındaki hüznülerle gelip, bir canı daha kopardı ten kafesinden.

Kazancı'nın kazancı zübde-i âlem (kâinatın özü) olan insanıdır. O, bütün yatırımını insana ve onun hizmetine amade olan Memur-Sen'e yapmıştı. Çünkü insan Yaradan'ın yegâne muhatabıydı. Onun zincirlerini çözmekle, idrakindeki prangaları tuz buz etmekle başlardı kurtuluşun yolu. Bu kutlu mirası bize emanet eden merhum Mehmet Akif İnan'ın yürüdüğü yolda yürümek, açtığı temele bir vefa tuğlası koymak ona keyiflerin en yücesini tattırıyordu.

Başından sonuna kadar (o)nurlu ama çetin bir hayat mücadelesi verdi. Gün geldi hayatın yükü ağır geldi omuzlarına. Sonsuz dek dinlenmek için bir gün hayattan istifa etti.

Miskin Yunus Emre çok uzaklardan kulaklarımıza şu sözleri fısıldayarak, Çaykara'nın bir dağ köyündeki sessiz tümseğin sesi oldu: "Geldi geçti ömrüm benim şol yel esip geçmiş gibi/ Hele bana şöyle geldi şol göz yumup açmış gibi" Bizim de tuz değmiş dudaklarımızdan gayri ihtiyarî şu sözler döküldü: "Bu dünyada bir nesneye yanar içim göynür özüm/Yiğit iken ölenlere gök ekini biçmiş gibi." Rabbim ona merhametiyle muamele eylesin.

Bugün emek, özgürlük ve adalet sloganlarıyla yola çıkan Eğitim-Bir-Sen, 28 yaşında genç bir delikanlı misali ayakları yere sağlam basıyor ve güçlü bir duruş sergiliyorsa bunda adları unutulmuş Mehmet Kazancı gibi birçok kahramanın emeği vardır. Onu, kurucumuz Mehmet Akif İnan'ı ve sonsuza kanatlanan tüm dava arkadaşlarımızı rahmetle yâd ediyoruz.

ACİL KAN VE “J” TUŞU ARANIYOR

Nail VELİOĞLU

Yaz mevsiminin son demlerinin yaşandığı, sararan yaprakların sallana sallana kendilerini yere bıraktığı, bunaltıcı sıcakların yerini serin bir esintinin aldığı, kuşların göç hazırlıkları yaptığı, okul telaşının her haneyi sardığı bir eylül günüydü.

Okullar açılalı bir hafta olmuştu. Sendika şubesinde hummalı bir çalışma, tatlı bir telaş vardı. Divan kurulu, mülkiyeti sendikaya ait olan iki katlı, yüksekçe bir tepede, biraz da havadar, metro durağının yanı başında ve Ankara'nın en stratejik noktalarına hâkim olan yeni şube Binasında ilk toplantılarını yapmış, yıllık çalışma planı hazırlamışlardı. Plana göre olağandışı bir durum olmadığı sürece dönem sonuna kadar bir hafta “Okul Ziyaretleri”, takip eden hafta da “İzleme ve Değerlendirme” çalışmaları yapılacaktı.

Okul ziyaretleri haftasıydı. Şube yönetimi, ilçe yönetimleriyle beraber ekiplere ayrılmış, hangi ekibin hangi okul ziyareti yapacağı ile ilgili görev dağılımı yapmışlardı. Basri, sabahın ilk saatlerinde aynı ekipte yer aldıkları Nazım ve Aliyar ile şube binasında buluştular. Peynir, zeytin ve domatesli sade bir kahvaltı-

dan sonra, ziyaret edilecek okullarda panolara asmak ve üyelere dağıtmak üzere afiş, broşür, kitap ve dergilerden gerekli miktarda alıp okul yollarına düştüler. Mekin başkan da Nazım'ı arayıp ziyaretin bir bölümüne katılacağını söylemişti. Ziyarete “zor” okullardan biri ile başlamışlardı. Okulun müdürü yeni atanmıştı, Eğitim-Bir-Senliydi. Ancak yetmiş yakın çalışmanı olan okulda sadece sekiz tane üyeleri vardı. Teneffüste, okul bahçesinde güneşlenen öğretmenler, son sıcakların tadını çıkarıyorlardı. Basri ve arkadaşları selâm verip kimisi sandalyede, kimisi bankta oturan, kimisi de ayakta sırtını güneşe çeviren öğretmenlerin olduğu yöne doğru yürüdüler. Sadece bir kişi cılız bir sesle selâmlarını almıştı. Ekibin yaşça büyükleri olan Nazım;

-Değerli arkadaşlar, gününüz aydın, işleriniz verimli ve bereketli olsun. Biz Eğitim-Bir-Sen'den geliyoruz. Sizlerle tanışmak, hasbıhal etmek için buradayız. Daha önceleri de defalarca bu okula gelinmesine rağmen, okulun katı, tutucu ve marjinal yapısı bir türlü kırılmamıştı. Birileri adeta kendilerine has bir dünya kurmuş ve bir getto oluşturmuşlardı. Bu masal dünyasında kendilerinden başka kimseye hayat hakkı tanımıyorlardı. İçlerinden biri biraz da alaycı bir tavırla;

-Sendikanızdan söz etmeyediniz iyiydi. Diye pimi çekilmiş bir bomba bıraktı orta yere. Basri, pabuç bırakır mıydı bu sözlerle. Hemen söze atıldı;

-Değerli Hocam Eğitim-Bir-Sen bizim kimliğimizdir. Tanışacaksa bu kimlikle tanışacak, konuşacaksa bu kimlikle konuşacağız. Hem biz, sadece kendi üyelerimizin değil, bize üye olmayanların da hakkını arıyor, hukukunu gözetiyoruz. Elde ettiğimiz kazanımlardan muhtemelen siz de yararlanıyorsunuz. Bugün eğer top sakal bırakmış, saçınızı arkadan bağlayacak kadar uzatmışsanız, Eğitim-Bir-Sen in yürütmüş olduğu sivil itaatsizlik

eylemnin kıyafet mevzuatına karşı katı tutumu esnekleştirdiğinin bir sonucudur. Söylenecek çok daha fazla şeyler vardı Basri'nin, Nazım'ın ve Aliyar'ın heybesinde. Ama gerginliğe sebep olmak, oyunu bozan taraf olmak istemiyorlardı. Aliyar hafiften soğuk rüzgârların estiğini fark etmiş olmalı ki, ortamı yumuşatmak istedi.

-Cenap Hocam, sizi bizim sendikaya üye yapalım mı? Cenap Bey, okulda çalışma hizmeti en fazla olan öğretmenlerden biriydi. "Abi" konumundaydı. Herkes onun sözünü dinlerdi. Başta Cenap Bey ve orda bulunanlar önce bir şaşkınlık, ardından derin bir suskunluk yaşadılar. Cenap Bey kendisine yapılan teklifi anlamaya, şaka mı, gerçek mi olduğunu çözmeye çalışıyordu. Eğer şakaysa, biraz iddialı bir şakaydı. Yok eğer gerçekse, bu da büyük bir cesaretti. Biraz uzun süren sessizliği, "Hababam Sınıfı" melodili teneffüs bitiş zili bozmuştu. Basri ve arkadaşları, kendi üyeleriyle hususen görüşmek istiyorlardı. İdareye çıkıp ders programına baktılar ve bir sonraki teneffüse kadar hem idarecilerle muhabbet ederek teneffüs saatini hem de Mekin başkalarının gelmesini beklediler. Birkaç dakika sonra Mekin'de, selâm vererek Basri ve arkadaşlarına katılmıştı. Teneffüs zili çalınca önce öğretmenler odasında tüm öğretmenlerle ardından kendi üyeleriyle toplantı yapmayı planladılar. Öğretmenler odasına geldiklerinde Mekin selâm vererek kendini ve arkadaşlarını tanıttıktan sonra sendikalı olmanın, örgütlü olmanın önemine dair kısa bir giriş konuşması yaptı.

-Değerli arkadaşlar, sendikalar kamu görevlilerinin; ortak ekonomik, sosyal, meslekî hak ve menfaatlerini korumak ve geliştirmek için oluşturdukları tüzel kişiliğe sahip kuruluşlardır. Biz Eğitimciler; ülkenin aydın kesimini oluşturan kamu çalışanlarıyız. Grevli toplu sözleşme, Siyaset ve yönetime katılma hakkını elde etmek, Geleceğe güvenle bakmak, maddî ve sosyal

haklarımızı geliştirmek ve korumak için sendikal olmalıyız. Objektif ve liyakat esaslarına dayalı mesleki kariyer haklarından yararlanabilmek, kamu çalışanı olarak milletimizin ve devletimizin geleceğine yön vermek için, adalete dayalı yönetim ve çalışma şartlarını oluşturmak için sendikal olmalıyız. Bütün bu haklarımızı tek başımıza kazanamayız! Hep birlikte ancak güçlü olabiliriz! Ve bu gücü oluşturmak bizim ellerimizdedir. Herkes, her şeye muhalefet eden Cenap Bey'in ne söyleyeceğini merak ediyordu. Mekin, yaptığı kapsayıcı konuşma ile Cenap Bey'e itiraz alanı bırakmamıştı. Ancak kendisini karşı cümle kurmak için mecbur hisseden Cenap Bey, sadece genel bir itiraz cümlesi ile geçiştirmek durumunda kaldı;

-Başkan iyi söylüyorsun da sendikalar hep güçlüden yana oluyorlar.

- Değerli Hocam, bizim en önemli ilkemiz; Güçlüyü haklı kılmak değil, haklıyı güçlü kılmaktır. Kurucu Genel Başkanımız M. Akif İnan der ki; "Hangi düşüncede, hangi fikir kampı içerisinde yer alırsa alsın, onun bir insan olarak kabul edilmesi lazım ve inancından dolayı horlanmaması, kınanmaması, ayrı muamelelere tabi tutulmaması lazımdır. İsterse benim inancımın tam zıttı olsun, ben ona hakkı hayat tanınmasının da kavgacıyım." dedi. Öğretmenler Odası buz kesmişti. Eğitim-Bir-Sen'e karşı önyargılı olmanın mahcubiyeti okunuyordu birçoğunun yüzünde. Bu, birinci adımla aradaki duvarlar yıkılmıştı. Değil mi ki insan bilmediğinin düşmanıymış. Mekin ve arkadaşları öğretmenler Odasında hoş bir sada bırakmışlardı. Bu adımın sonrası üye kaydı demekti. Hızlıca yan tarafta bulunan memur Odasında üyeleri ile özel görüşmek için toplandılar. Mekin, Nazım, Basri ve Aliyar tek tek üyelerle görüşüp bir sıkıntılarının, istek ve önerilerinin olup olmadığını sordular. Yusuf Bey;

-Başkanlarım sendikadan çok sayıda kan mesajı alıyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Lütfen ya beni mesaj gurubundan çıkarın ya da mesaj atmayı azaltın, deyince Basri de;

-Değerli Hocam biliyorsun ki kan hayattır. Biz üyelerimizin böylesine hayati önemi olan bir ihtiyacına bigane mi kalalım. Bugün kan başkasına lazım olur. Yarın size veya bana lazım olur.

-Başkanım Kızılay diye bir kurum var, oraya müracaat edilsin. Anlaşılan Yusuf Bey bu konuda oldukça şartlanmıştı, daha fazla cümle kurmanın gereksiz olduğunu düşündüler. Mekin ve arkadaşları iletişim bilgilerini üyelere verip onlarla vedalaşarak oradan ayrıldılar. Haftanın son gününe kadar “Okul Ziyaretleri” devam etti. “İzleme ve Değerlendirme” haftalarında da daha önce ziyaret edilen okullarla ilgili bilgiler masaya yatırılıp okullarla ilgili raporlar oluşturuluyordu. Böylece üyenin hizmet ihtiyacının ne ölçüde karşılandığı ve nelerin yapılması gerektiği konusunda somut veri sahibi oluyorlardı. “İzleme ve Değerlendirme” haftalarının birinde, şubede toplantı halindeyken Mekin’in telefonu çalmıştı. Arayan, önceki haftalarda ziyaret edilen okullardan birinin yeni atanan Müdür Yardımcısıydı. Hâl hatırladığından sonra;

-Başkanım benim bir sorunun var. Bu cümle Mekin’e hiç yabancı değildi. Daha önce üyelere bu cümleyi defalarca duymuştu. O nedenle gayet soğukkanlılıkla;

-Buyurun Hocam, nasıl yardımcı olabilirim?

-Başkanım benim bilgisayarda “J” tuşu basmıyor. Size zahmet bir ilgilenebilir misiniz?

Mekin etrafına baktı, arkadaşlarına baktı, biri şaka mı yapıyor diye. Konuşan üyeydi ve arama gerçektir. Güler misin, ağlar mısın dedikleri olaylar böyleymiş meğer diye geçirdi içinden.

Ama arayan üyeydi ve bir sıkıntısı vardı. Herkesin sıkıntısı kendine göre büyümüş diye düşündü. Üyenin sıkıntıları da imkânlar ölçüsünde giderilmeliydi.

-Tamam Hocam, ben müdür beyle görüşeyim de, olmazsa klavyenizi değiştirmesini isteyeyim.

-Çok sağ ol başkanım, teşekkür ederim. Mekin arkadaşlarıyla biraz güлüştükten sonra toplantıya devam ettiler. Biraz sonra çalan telefonun diğer ucundaki ses Yusuf Bey'indi. Sesi titriyordu, üzüntülü, mahzun ve mahcup olduğu konuşmasından anlaşılıyordu.

-Başkanım eşim bir aydan beri kemoterapi tedavisi görüyordu. Kan gurubu dünyada en az bulunan AB Rh(-) olan kandır. Her yere gittim, herkese haber bıraktım, ama kanı bulamadık. Biliyorum kan mesajı ile ilgili geçen ay aramızda tatsız bir konuşma geçti. Sizden rica etsem bir AB Rh(-) kan mesajı atar mısınız?

Mekin, geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra üzülmemesini, öncelikle kendi üyelerine mesaj atacıklarını, bulunmazsa Ankara Şubelerinin tamamına mesaj atmak için Genel Merkezden ricada bulunacaklarını ve o kanın mutlaka bulunacağını söyledi. Yusuf Bey'in içine su serpilmiş, rahatlamıştı. Eğitim-Bir-Senli olmanın sevinci hüznünü kuşatmıştı. Ve bir süre sonra Yusuf Bey bu kez teşekkür etmek için Mekin'i aramıştı. Çünkü "aranan kan" bulunmuştu!

EĞİTİM-BİR-SEN TARİHİ

1992-2019

*Fikirden
Aksiyona
Birlikten
Sendikaya*

1992-2001

*Binlerden
Yüzbünelere
Etkiden
Genel Yetkiye*

2001-2011

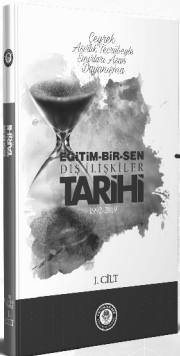
*Toplu Görüşmeden
Toplu Sözleşmeye
Genel yetkiden
Zirveye*

2011-2015

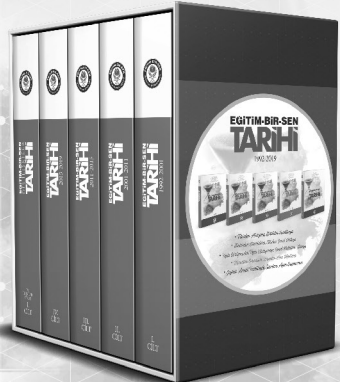
*Yerelden
Evrensel'e
Zirveden
Yeni Ufuklara*

2015-2019

*Çeyrek
Asırlık Tecrübeyle
Sınırları Aşan
Dayanışma*

1992-2019

1995-2019

MEMUR-SEN

Tarihi

1995-2009

2009-2015

2015-2019

1995-2019

"Birlikte Örgütlendik,
Örgütlenerek Güçlendik"

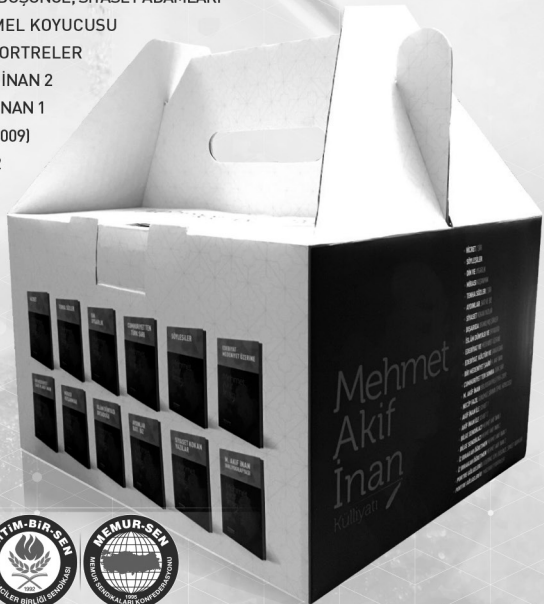

Mehmet Akif İnan

Külliyatı

- ◆ PORTRE GÖLGELERİ I / EDEBİYAT, İLİM, DÜŞÜNCE, SİYASET ADAMLARI
- ◆ NECİP FAZİL GÜNÜMÜZ ŞİİRİNİN TEMEL KOYUCUSU
- ◆ PORTRE GÖLGELERİ II / MÜCERRET PORTRERLER
- ◆ İZ BIRAKAN ÖĞRETMEN MEHMET AKİF İNAN 2
- ◆ İZ BIRAKAN ÖĞRETMEN MEHMET AKİF İNAN 1
- ◆ M. AKİF İNAN BİBLİYOGRAFYASI (1955-2009)
- ◆ BİLGE SENDİKACI MEHMET AKİF İNAN 2
- ◆ BİLGE SENDİKACI MEHMET AKİF İNAN 1
- ◆ CUMHURİYET TEN SONRA TÜRK ŞİİRİ
- ◆ BİR MEDENİYET ŞAIRİ M. AKİF İNAN
- ◆ EDEBİYAT, KÜLTÜR VE SANATA DAİR
- ◆ EDEBİYAT VE MEDENİYET ÜZERİNE
- ◆ DIŞARIDA BIRAKILMIŞ ŞİİRLER
- ◆ İSLÂM DÜNYASI VE ORTADOĞU
- ◆ SİYASET KOKAN YAZILAR
- ◆ AKİF İNAN İLE SOHBET 2
- ◆ AKİF İNAN İLE SOHBET 1
- ◆ AYDINLAR, BATI VE BİZ
- ◆ TENHA SÖZLER / ŞİİR
- ◆ MİRASI KUŞANMAK
- ◆ DİN VE UYGARLIK
- ◆ HİCRET / ŞİİR
- ◆ SÖYLEŞİLER

Bu kitapta çeyrek asırdan fazla, zorlu ve soylu mücadelenin destanlaşan başarı hikâyesi vardır. Her biri ayrı bir yol ve yolculuk, sabır, tahammül, strateji, fedakârlık, adanmışlık hikâyesidir. Gündelik hayatın gizli aralıklarında yok olup gitmesine razı olmadığımız hatıralar, yaşandığı dönemdeki, siyasal, sosyal, ekonomik, bürokratik işleyişler düzenini de kendi ölçeklerinde aydınlatan canlı belgelerdir. Bu mahiyetiyle güçlü belgeler içeren bu eser, klasik anlatular çerçevesi içinde sadece Eğitim-Bir-Sen'in geçirdiği evre ve aşamaları değil, ayrıca eğitim, hak, özgürlükler odaklı olarak hangi zorlukları, zorbalıkları aşmış, hangi yasak ve baskılarla mücadele ederek kazanımlar elde ettiğinin, bundan da önemlisi Türkiye'nin Eğitim-Bir-Sen'i var ve vazgeçilmez kılan sosyolojisinin belgelerini içermektedir.

Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi

www.ebs.org.tr

ebs@ebs.org.tr

[egitimbirsen](https://www.facebook.com/egitimbirsen)

[egitimbirsen](https://www.instagram.com/egitimbirsen)

[egitimbirsen](https://twitter.com/egitimbirsen)

Zübeyde Hanım Mahallesi Sebze Bahçeleri Caddesi
No: 86 Kat: 14-15-16 Altındağ / ANKARA

Tel: 0(312) 231 2306 Fax: 0(312) 230 6528